ΕΤΟΣ Η'

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΑΡ. 48/376

ΣΕΛΙΔΕΣ 44

1933

Ι.Μ. 5

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ-ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ
ΑΧΙΛ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΛ. ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ

Τὸ θαυματουργὸν Ἰνδικὸν ἔλαιον

“ΤΡΙΧΟ--ΦΟΙΝΙΞ„

Ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ ὑπουργείου Ὑγιεινῆς, τυγχάνει φυτικὸν παρασκεύασμα καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς βαφῆς μεταβάλλει φυσιολογικῶς τὰς λευκανθείσας τρίχας εἰς τὸ προηγούμενον αὐτῶν χρῶμα, ΞΑΝΘΟΝ, ΜΕΛΑΝ ἢ ΚΑΣΤΑΝΟΝ, δίδει νέαν ζωὴν εἰς αὐτὰς καὶ στιλπνότητα καὶ ἀναπτύσσει ἀλματωδῶς τὴν τριχοφυΐαν.

Ὁδηγίαι τρόπου χρήσεως ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἁπλουστάτη).
Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι :

“ΟΙΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗ„
Φ. Κ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ & Ο. Γ. ΒΕΪΝΟΓΛΟΥ
Μακρᾶς Στοᾶς 42 — Πειραιᾶ.
Στοὰ Ἀλατίνη 18 — Θεσσαλονίκη.
Πειραιῶς 2 β — Ἀθῆναι, ὅπου καὶ δίδονται πληροφορίαι ἑκάστην Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον, ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 1 μ. μ.
Ἐπίσης ἐν Καλλιθέᾳ παρὰ τῷ ἰατρῷ κ. Χαϊλαρίδη, ὁδὸς Θησέως 152.

ΤΩΡΑ - ΓΙΑΓΙΑΔΕΣ ΦΑΙΝΕΣΘΕ ΝΕΑΙ

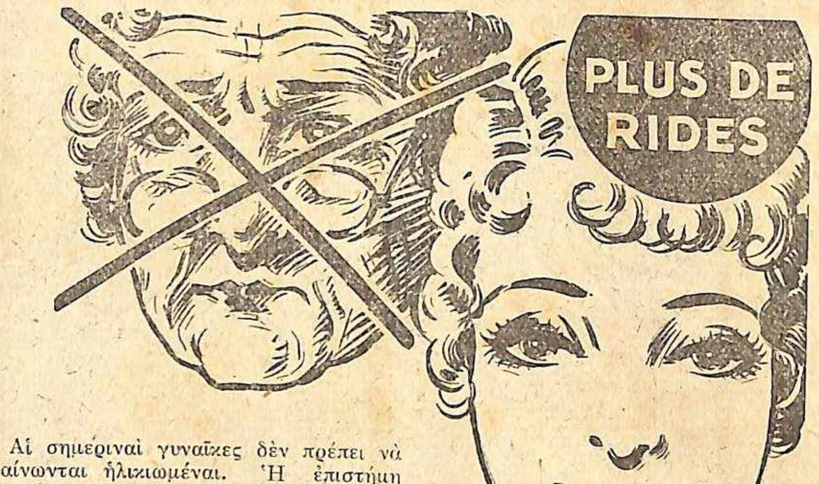

Αἱ σημεριναὶ γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ φαίνωνται ἡλικιωμέναι. Ἡ ἐπιστήμη γνωρίζει τώρα ὅτι ἡ ἀπώλεια τοῦ BIOCEL ἐκ τῆς ἐπιδερμίδος κάμνει τὰς γυναίκας νὰ φαίνωνται ρυτιδωμέναι καὶ ἡλικιωμέναι. Εὐθὺς ὡς τὸ ζωτικὸν τοῦτο στοιχεῖον δοθῇ εἰς τοὺς ἱστούς, ἡ ἐπιδερμὶς στολίζεται μὲ μίαν νέαν καὶ νεανικὴν ὡραιότητα. Ἡ ἀληθινὴ BIOCEL ἐξάγεται ἀπὸ πολὺ νέα ζῶα καὶ περιέχεται τώρα εἰς τὴν κρέμαν Τοκαλόν, εἶνε δὲ τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ, κατὰ μίαν εἰδικὴν συνταγὴν τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης Dr STEJSKAL.

Μία ἐπιδερμὶς γηρασμένη καὶ μαραμένη δύναται εὐκόλως νὰ ξανανειώσῃ, νὰ ἐξαλειφθοῦν ἡ ρυτίδες καὶ οἱ κουρασμένοι μῦς τοῦ προσώπου νὰ τονωθοῦν καὶ νὰ σφίξουν. Μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα Τοκαλόν, τροφὴν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ, τὸ βράδυ, προτοῦ κατακλιθῆτε. Δίδει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα σας ἐνῷ κοιμᾶσθε τὸ BIOCEL, τὸ ὁποῖον ἐπαναδίδει τὴν νεότητα.
Γεν. Ἀντ. Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΣΑΚΟΣ, Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι.

Δὲν εἶνε ἀπαραίτητο μιὰ κυρία νὰ εἶνε ὡραία γιὰ νὰ γίνῃ κομψὴ καὶ γοητευτικὴ καὶ νὰ προκαλῇ τὸν θαυμασμὸν εἰς ὅλους ἡ ἐμφάνισίς της. Ἀρκεῖ μία καλλιτεχνικὴ ἐνδυμασία μοντέρνα νὰ τῆς δώσῃ τὴν χάριν καὶ τὴν γοητείαν καὶ νὰ τὴν κάμῃ ἕνα ἔμψυχο λουλοῦδι ἀνάμεσα εἰς τὸν κόσμον τοῦ ὡραίου φύλου.

Μιὰ τουαλέττα ποὺ ἐκπροσωπεῖ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς μόδας, μὲ πικάντικους συνδυασμούς, δημιουργεῖ τὴν λεπτὴν καὶ ἐξαισίαν σιλουέτταν.

Ἡ Δὶς Μανωλέα, Διπλωματοῦχος τῆς Academie Internationale de Coupe de Paris, ἐπανελθοῦσα πρό τινος ἀπὸ τὴν αἰωνίαν πόλιν τοῦ μοντερνισμοῦ, ἔφερε πλουσιωτάτην συλλογὴν μοντέλων, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τὸ πλέον ἰδιότροπο γοῦστο.
Ὁδὸς Κυδαθηναίων 11

ΜΑΛΛΙΑ
ΔΙΑ ΠΛΕΞΙΜΟΝ εἶναι δι' ἡμᾶς ἡ καλλιτέρα διαφήμισις. ΔΕΝ ΜΠΑΙΝΟΥΝ -- ΔΕΝ ΧΝΟΥΔΙΑΖΟΥΝ. τῶν 40 γραμμαρ. Δρ. 16 ἡ κοῦκλα
ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ Α. Ε. ΠΑΤΡΩΝ
ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΑΙΟΛΟΥ-ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Οἰκογένεια

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

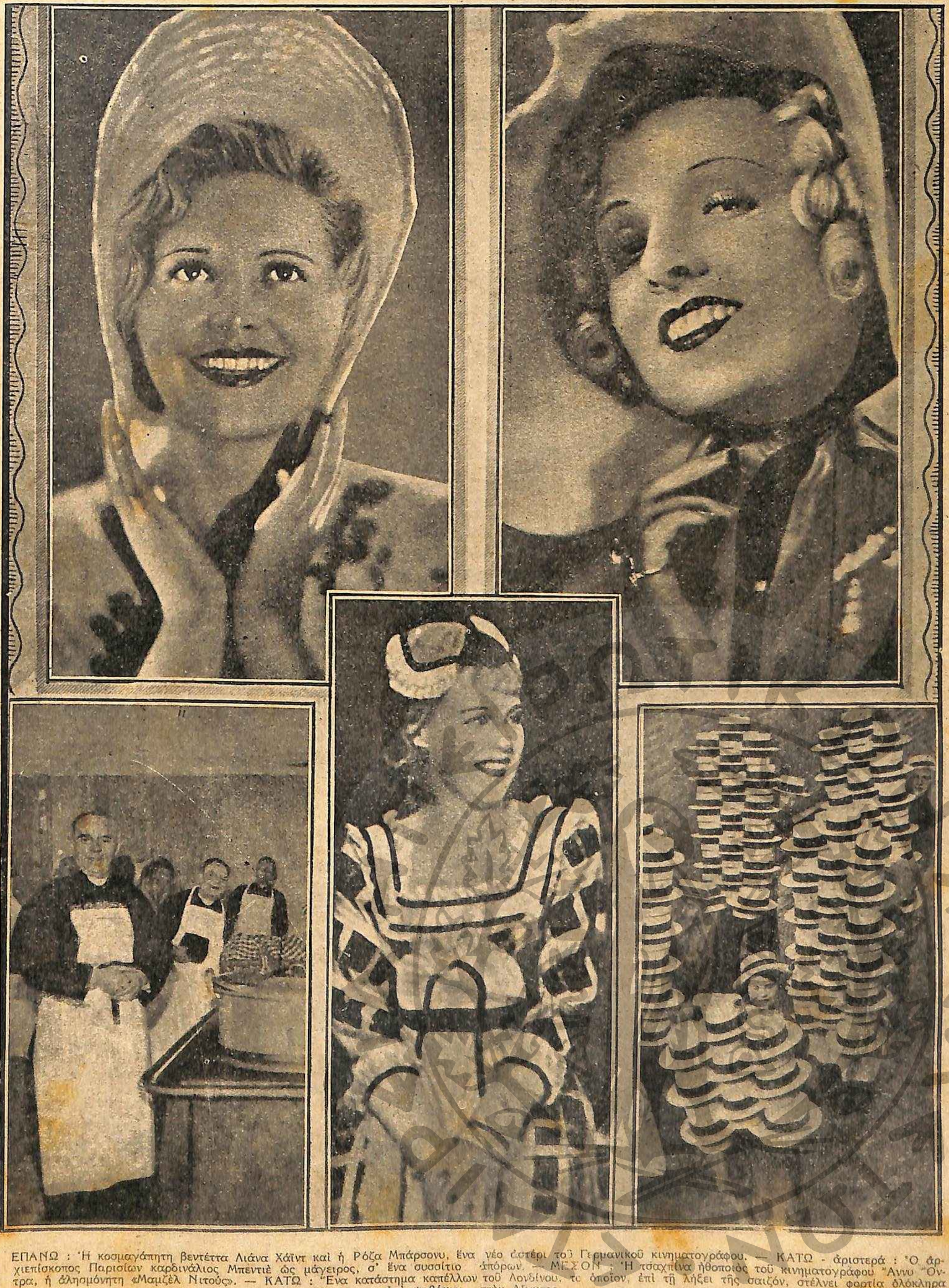

ΕΠΑΝΩ : Ἡ κοσμαγάπητη βεντέττα Λιάνα Χάϊντ καὶ ἡ Ρόζα Μπάρσονυ, ἕνα νέο ἀστέρι τοῦ Γερμανικοῦ κινηματογράφου. — ΚΑΤΩ - ἀριστερά : Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Παρισίων καρδινάλιος Μπεντιὲ ὡς μάγειρος, σ' ἕνα συσσίτιο ἀπόρων. — ΜΕΣΟΝ : Ἡ τσαχπίνα ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ἄννυ Ὄντρα, ἡ ἀλησμόνητη «Μαμζὲλ Νιτούς». — ΚΑΤΩ : Ἕνα κατάστημα καπέλλων τοῦ Λονδίνου, τὸ ὁποῖον, ἐπὶ τῇ λήξει τῆς σαιζόν, στέλνει φορτία ὁλόκληρα ἀπὸ ψαθάκια στὴν Αἴγυπτο.

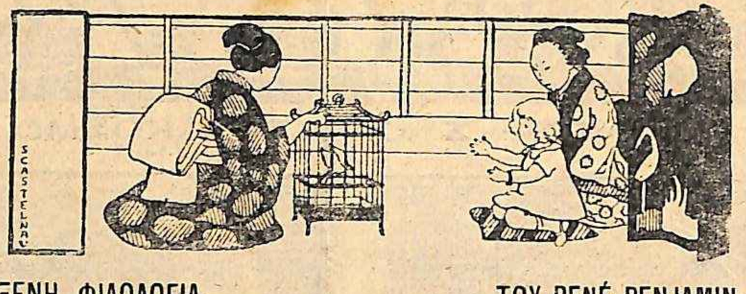

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ RENÉ BENJAMIN

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΑΓΙΑ

ΣΤΟΝ κυματοθραύστη τοῦ ὤμορφου λιμανιοῦ τῆς Ὑοκαγάμας περπατοῦσε δῶ κι' ἐκεῖ μιὰ μικρόσωμη Γιαπωνέζα, ντυμένη μὲ τὸ γραφικὸ κιμονό της.

Ἦταν σκυφτή, γιατὶ στὴ ράχι της κρατοῦσε τὴ μικροῦλα Μάγια, ἕνα κοριτσάκι μόλις τριῶν χρόνων. Ὅπως πάντα, ἡ Μάγια εἶχε τὰ μπρατσάκια της γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς Γιαπωνέζας, καὶ τῆς μιλοῦσε πρόσχαρα κι' ἀκατάπαυστα γιὰ χίλια δυὸ μικροπράγματα.

Ἔκλαιγε ὅμως τώρα ἡ μικρόσωμη Γιαπωνέζα μὲ δάκρυα πικρά, κι' ὅλο ξεφώνιζε λυπητερά:

—Ἄχ, καλό μου κοριτσάκι... Πάει πειά, δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ... Σὲ λίγο θὰ σὲ πάρῃ τὸ βαπόρι καὶ θὰ σὲ πάῃ στὴ Μαντζουρία μαζὺ μὲ τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴν μαμᾶ σου... Δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ πειά...

Καὶ πνιγόταν στ' ἀναφυλλητά. Δυὸ χρόνια κοντὰ στὴν ἀγαπημένη της μικροῦλα Μάγια, τῆς ὁποίας ἦταν γκουβερνάντα, ἔζησε σὰν μέσα σὲ ὄνειρο γοητευτικὸ ἡ καλόκαρδη Γιαπωνέζα. Ἡ διπλωματικὴ ὅμως ἰδιότης τοῦ μπαμπᾶ τῆς Μάγιας, τὸν ὑποχρέωνε νὰ φύγῃ ἐκεῖνο τὸ πρωῒ γιὰ τὴ Μαντζουρία — ἦταν Ρῶσσος διπλωματικὸς ὑπάλληλος στὴν ρωσσικὴ πρεσβεία τῆς Ὑοκαγάμας — κι' ἡ κυμμένη ἡ γκουβερνάντα ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα γιὰ τὸν χωρισμό της ἀπ' τὴ μικροῦλα...

Τὸ πελώριο βαπόρι σφύριζε ἀνυπόμονα. Ἡ μαμᾶ τῆς Μάγιας ἐπιστατοῦσε στὶς ἀποσκευὲς ποὺ φορτωνόντουσαν κι' ὁ μπαμπᾶς μιλοῦσε μὲ κάποιον ἀξιωματικὸ τοῦ πλοίου. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἡ Γιαπωνέζα γκουβερνάντα, ἔχοντας πάντα στὴ ράχι της τὴν ἀνύποπτη μικροῦλα, ἄκουγε τὸ χαρωπὸ κελάδημά της καὶ μονολογοῦσε θλιβερά:

—Θὰ φύγῃς κοριτσάκι μου μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλάκια σου.. Θὰ σὲ χάσω γιὰ πάντα, στολίδι μου... Δὲν θὰ μοῦ ἀγκαλιάσουν πειὰ τὸ λαιμὸ τὰ παχουλὰ χεράκια σου, κι' ἡ ἁβρὰ φωνίτσα σου δὲν θὰ ξανακελαϊδήσῃ στὸ αὐτί μου... Κανένας δὲν θὰ μὲ σταματήσῃ πειὰ στὸ δρόμο, γιὰ νὰ μὲ ρωτήσῃ τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ ἀγγελουδάκι μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά... Καὶ καμμιὰ νοικοκυρὰ δὲν θὰ μὲ παρακαλέσῃ, λαχταρισμένη, γιὰ νὰ μπῶ στὸ ἀρχοντικό της, ὅπως μὲ παρακαλοῦσαν κάθε μέρα τόσες καὶ τόσες, λέγοντάς μου: «Ἔλα νὰ δοῦμε αὐτὸ τὸ κοριτσάκι... Φέρτο μέσα γιὰ νὰ λάμψῃ τὸ σπίτι μας μὲ τὸ ξανθό του κεφαλάκι... Φέρτο μέσα γιὰ νὰ χαρίσῃ τὴ ζωὴ στὴν πλῆξι μας!...»

Καὶ θυμόταν τώρα ἡ θλιμμένη γκουβερνάντα, ὅτι ἔμπαινε ὑπερήφανη στὰ ξένα σπίτια, καθόταν μὲ τὴ Μάγια της στὰ ψάθινα μαξιλαράκια, καὶ τῆς ἔλεγε χαϊδευτικά:

—Τώρα κάθησε φρόνιμα, μικρό μου, κι' ἄκουσε τὸ πουλάκι ποὺ κελαϊδεῖ τί ὤμορφα... Γιὰ σένα τόφερε ἡ καλὴ κυρία τοῦ σπιτιοῦ καὶ γιὰ σένα πάλι κελαϊδεῖ αὐτὸ χαρούμενα καὶ γλυκά, σὰν νἆναι σταλαγματιὰ βροχῆς ποὺ πέφτει στὸ τζάμι!..

Ἡ τσαχπινοῦλα Μάγια κύτταζε τότε τὸ χρυσὸ κλουβὶ γοητευμένη, ἅπλωνε μὲ λαχτάρα τὰ χεράκια της στὸ γλυκόλαλο πουλί, κι' ἡ πρόσχαρες φωνίτσες της σκορποῦσαν τὴ χαρὰ καὶ τὸ γέλιο στὴν εὐτυχισμένη γκουβερνάντα της καὶ στὴν καλὴ ἐκείνη κυρία.

Ἔξαφνα τὸ βαπόρι σφύριξε γιὰ τελευταία φορά. Ἡ μαμᾶ τῆς Μάγιας φάνηκε στὴ σκάλα, φώναξε κοντά της τὴ δακρυσμένη Γιαπωνέζα, κι' ἀφοῦ τὴ φίλησε καὶ τὴν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν ἀφοσίωσί της στὴ μικροῦλα, τὴν πλήρωσε πλουσιοπάροχα.

Ὁ κύριος της ἔσφιξε μὲ συγκίνησι κι' αὐτὸς τὸ χέρι, ἀνέβηκε στὸ βαπόρι κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά του τὴν κόρη του — ποὺ ξεφώνιζε τώρα σπαραχτικὰ γιὰ τὸν χωρισμό της ἀπ' τὴν καλή της γκουβερνάντα — καὶ σὲ λιγάκι ὁ κόσμος ὅλος φάνηκε θολὸς καὶ σκοτεινιασμένος σὲ δυὸ ζευγάρια ματιῶν: Στὰ μάτια τῆς ἀκίνητης ἀκόμη στὴν ἀποβάθρα Γιαπωνέζας καὶ στὰ μάτια τῆς ναντζωμένης στὸ μπράτσο τῆς μαμᾶς της μικροῦλας!..

* * *

Πέρασαν λίγοι μῆνες. Ἡ Μάγια ἔχει τώρα γιὰ γκουβερνάντα ἕνα Κινεζόπουλο, στὴν ἀπέραντη ἐκείνη πόλι τῆς Μαντζουρίας στὴν ὁποία βρίσκεται μὲ τοὺς γονεῖς της.

Τὸ Κινεζόπουλο αὐτὸ ἔχει μιὰ μακρυὰ κοτσίδα, φορεῖ μιὰ πλατειὰ πουκαμίσα καὶ στενὸ μακρὰ παντελόνια καὶ στὰ πόδια του [illegible] παντόφλες μὲ παχειὲς ψάθινες σόλες. Ἡ μικροῦλα Μάγια τρελλαίνεται γιὰ τὸν πρᾶο κι' ὑπομονετικὸ συνοδό της καὶ τὸν φιλεῖ συχνὰ ὅπως κι' ὅλους τοὺς Κινέζους ποὺ συναντᾶ στὸ δρόμο.

Ἡ Μάγια ἔχει τώρα γιὰ γκουβερνάντα ἕναν καλόκαρδο Κινέζο.

Οἱ Κινέζοι πάλι, ποὺ ἀγαποῦν τρυφερὰ τὰ μικρὰ παιδάκια καὶ δὲν τὰ τιμωροῦν ποτέ, λατρεύουν ἀληθινὰ τὴ Μάγια. Ὅταν βγαίνει περίπατο στὴν πόλι μὲ τὸν συνοδό της, γυρίζει πάντα στὸ σπίτι της κατόπιν μὲ τὴν ποδίτσα της γεμάτη ἀπὸ γλυκίσματα καὶ φροῦτα.

Ἡ μαμᾶ της θυμώνει συχνά, ἐπειδὴ ἡ μικροῦλα της τὸ σκάζει κρυφὰ ἀπ' τὸ σπίτι καὶ τριγυρίζει ὧρες ὁλόκληρες στὴν πόλι, σκορπίζοντας στοὺς ἁπλοϊκοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ τὸ δροσερό της γέλιο καὶ τὰ χαρούμενα ξεφωνητά της.

Μιὰ μέρα μάλιστα, τὴ στήνει γιὰ τιμωρία, ὄρθια σὲ μιὰ γωνιά. Ἡ Μάγια κλαίει πικρὰ καὶ λέει στὴ μαμᾶ της:

—Καλά... Καλά.. Βάλε με στὴ γωνιά, μὰ ξέρε το πὼς θὰ πεθάνω... Κι' ὅταν πεθάνω, δὲν θἄχῃς πειὰ κοντά σου τὴ μικροῦλα Μάγια καὶ θὰ κλαῖς κι' ἐσύ...

Ἡ Μάγια καταπίνει τοὺς λυγμούς της. Ὁ Φοῦζι, ὁ ἀγαπημένος συνοδός της δακρύζει κι' αὐτὸς μαζύ της, καὶ λέει στὴ μαμᾶ της:

—Καλύτερα νὰ μὲ σκοτώσῃ ἡ κυρία, παρὰ νὰ τιμωρῇ τὴ μικροῦλα μου κυρία..

Ἡ μαμᾶ τῆς Μάγια συγκινεῖται βαθειά, τὴν συγχωρεῖ, τὴ φιλεῖ τρυφερὰ καὶ χαϊδεύει μὲ εὐμένεια τὸν ἀφοσιωμένο Φοῦζι...

Μὰ ἔξαφνα μιὰ ἡμέρα ὅλα ἀλλάζουν. Ταραχὲς στὴν πόλι. Οἱ Κινέζοι δὲν θέλουν τὴν ἰαπωνικὴ κατοχή, μισοῦν τοὺς ἐπιδρομεῖς καὶ τοὺς ξένους κι' ἐπαναστατοῦν.

Δὲν βγαίνει καθόλου περίπατο ἡ Μάγια τώρα. Ἔχασε τοὺς Κινέζους φίλους της, δὲν τοὺς βλέπει καθόλου, καὶ πολλὲς φορὲς τσακώνει τὸν φίλο της Φοῦζι νὰ κλαίῃ πικρά. Τὸν ρωτάει ἐπίμονα τὸ γιατὶ κι' ἐκεῖνος, ἐπὶ τέλους, τῆς λέει μὲ λυγμούς, σηκώνοντάς την στὴν ἀγκαλιά του:

—Κλαίω γιατὶ οἱ Κινέζοι θέλουν νὰ σᾶς σκοτώσουν ὅλους.. Ὅλους... Γιαπωνέζους καὶ ξένους!.. Μοῦ εἶπαν νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σας... Ἀλλοιῶς θὰ μὲ σκοτώσουν σὰν προδότη. Κι' ἐμένα καὶ τοὺς δικούς μου!..

Κλαίει ὁ Φοῦζι πικρά, κι' ἡ Μάγια πιὸ πικρὰ ἀκόμη. Ἕνα πρωῒ ξυπνάει, μὰ ἀντὶς νὰ τὴν ντύσῃ ὁ Φοῦζι, τὴ ντύνει ἡ μαμᾶ της. Τὴ ρωτάει μὲ παιδικὴ λαχτάρα:

—Ποῦ εἶνε ὁ Φοῦζι;...

—Ἔφυγε ὁ Φοῦζι.. Ἴσως νὰ μὴν ξανάρθῃ πειά... Ἔλα μικροῦλα μου νὰ σὲ ντύσω...

—Ὄχι.. Δὲν θέλω... Θέλω τὸν Φοῦζι!... Γιατὶ ἔφυγε κι' ὁ Φοῦζι, ὅπως ἔφυγε τότε στὸ βαπόρι κ' ἡ καλὴ νταντᾶ μου;... Γιατί;.. Ἡ Μάγια ὅλους τοὺς ἀγαπάει, μὰ κανένας δὲν ἀγαπάει τὴ Μάγια, ἀφοῦ ὅλοι τὴν ἀφίνουν καὶ φεύγουν κρυφά!..

Ἡ μαμᾶ της τὴ χαϊδεύει μὲ βουρκωμένα μάτια, κι' ἡ Μάγια θλιμμένη, ἀπογοητευμένη ἀπ' τοὺς κακοὺς καὶ ψεῦτες ἀνθρώπους, παραδίνεται δίχως ἀντίστασι γιὰ νὰ τὴν ντύσουν.

Περνοῦν λίγες μέρες τρόμου, αἵματος καὶ γενικῆς λεηλασίας στὴν πόλι, κι' ἕνα πρωῒ τὸ σπίτι τῆς Μάγιας βρίσκεται κυκλωμένο ἀπὸ ἐξαγριωμένους Κινέζους ἐπαναστάτες, ποὺ θέλουν νὰ τὸ κάψουν, σκοτώνοντας καὶ τοὺς Ρώσσους γονεῖς της.

Κρυφὰ ἀπ' τὸ παράθυρο ἐκεῖνοι κυττάζουν κατάχλωμοι τὸν ὡπλισμένο κι' ἀχαλίνωτο ὄχλο. Ἔξαφνα ἡ μικροῦλα των Μάγια, ποὺ κύτταζε κι' ἐκείνη κάτω ἀπαρατήρητη κοντά της, μπήγει χαρούμενο ξεφωνητό:

—Ὁ Φοῦζι.. Ὁ Φοῦζι... Εἶνε ὁ Φοῦζι μου μαζύ τους!..

Καὶ δίχως νὰ προλάβουν νὰ τὴν κρατήσουν ἢ νὰ τὴν ἐμποδίσουν, ἡ Μάγια τρέχει στὴν πόρτα, τραβάει τὸν σύρτη, καὶ ρίχνεται ἔξω στὸ δρόμο ἀνάμεσα στὸ αἱμοδιψὸ πλῆθος, ἔχοντας τὰ μπρατσάκια της ἀνοιχτὰ καὶ ξεφωνίζοντας πρόσχαρη:

—Φοῦζι... Φοῦζι... Ἔλα σὲ περίμενα τόσες ἡμέρες!..

Τὸν φτάνει. Τὴν ἁρπάζει στὴν ἀγκαλιά του ὁ Φοῦζι — πετῶντας μακρυὰ ἕνα δρεπάνι — τὴ σηκώνει ψηλά, καὶ φιλεῖ μὲ λαχτάρα τὰ χρυσᾶ μαλλάκια της.

Μπρὸς στὸ ἀγγελοῦδι αὐτό, τὸ ἀγαπημένο τους αὐτὸ ἀγγελουδάκι, νοιώθουν τὴ σκληρὴ καρδιά τους νὰ μαλακώνῃ σὰν ζυμάρι οἱ ἄγριοι Κινέζοι. Ξεχνοῦν τὰ αἱματηρά τους σχέδια, ἡ λύσσα τους γιὰ τοὺς Ρώσσους γονεῖς τῆς μικροῦλας καὶ ξανθῆς εὐνοουμένης των, σβύνει μπρὸς στὴ λατρεία τους γι' αὐτήν, κι' ὅλοι τὴν τριγυρίζουν — τὴ Μάγια τους καὶ τὸν Φοῦζι της — μὲ ἀσυνήθιστη στοργή...

Τὴν ἀγκαλιάζουν. Τὴ φιλοῦν τρυφερά. Μερικοὶ τὴ χορεύουν στὰ δυνατά τους μπράτσα, κι' ὕστερα παραδίνοντάς την τοῦ Φοῦζι, φεύγουν ἀπὸ κεῖ γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσουν πειά!..

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΙ ΣΚΑΡΩΝΟΥΝ ΟΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΙ

Ἄπειρες εἶνε ἡ περιπτώσεις τυπογραφικῶν λαθῶν ποὺ μεταβάλλουν κατὰ τὸν κωμικοτραγικώτερο τρόπο τὴν ἔννοια τῶν κειμένων.

Πρὸ ἐτῶν, σ' ἕνα φιλολογικὸ περιοδικὸ τῆς ἐποχῆς, ἕνας νεαρὸς ποιητὴς ἔστειλε πρὸς δημοσίευσιν, ἕνα ποιηματάκι του. Τὸ ποίημα ἐνεκρίθη πράγματι καὶ ἐδόθη στὸ τυπογραφεῖο μαζὺ μὲ τὴν ἄλλη ὕλη.

Γιὰ κακὴ τύχη, ὅμως, τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ, ὁ τυπογράφος θέλησε νὰ κάμῃ κάτι τοῦ κεφαλιοῦ του.

Τὸ ποίημα δηλαδὴ κατέληγε ὡς ἑξῆς:

«Καὶ τὰ μάτια μου ποὺ κλαῖνε μέρα νύχτα, τί θὰ γίνουν;»

Καὶ ὁ τυπογράφος ἔκρινε καλόν, γιὰ νὰ γεμίσῃ ἡ σειρά, νὰ προσθέσῃ πέντ-ἕξη ἐρωτηματικὰ στὸ τέλος.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ διορθωτὴς τοῦ περιοδικοῦ ἐφρόντισε στὴ διόρθωσι τῶν δοκιμίων νὰ διαγράψῃ τὰ περιττὰ ἐρωτηματικὰ σημειώνοντας στὴ πλάϊ: «Νὰ βγοῦν».

Ὁ τυπογράφος τότε παρενόησε τὴ διόρθωσι καὶ ὁ στῖχος τοῦ ποιήματος μετετράπη ἔτσι:

«Καὶ τὰ μάτια μου, ποὺ κλαῖνε μέρα νύχτα, τί νὰ γίνουν; Νὰ βγοῦν»

Ὁ ἀπρόσεκτος τυπογράφος, ἀντὶ νὰ βγάλῃ τὰ παραπανιστὰ ἐρωτηματικά, ἔβγαλε τά... μάτια τοῦ δυστυχισμένου ποιητοῦ.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΦΟΥΛΕΡΤΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ Ἄγγλος ἐφημέριος κ. Λαόν, τῆς μικρῆς πόλεως Χ., βλέπει μιὰ μέρα μεταξὺ τῶν πιστῶν, μέσα στὴν ἐκκλησία, μιὰ νεαρὰ χλωμὴ μαυροντυμένη γυναίκα, τῆς ὁποίας ἡ μελαγχολία καὶ οἱ μυστηριώδεις τρόποι τοῦ κάνουν ἐντύπωσι. Ζητάει νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριο τῆς γυναικὸς αὐτῆς καὶ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Ἡ ἄγνωστη εἶνε πολὺ ἐπιφυλακτικὴ καὶ ἀπροσέγγιστη. Ἔξαφνα ὁ κ. Λαὸν μαθαίνει ὅτι ἡ ἄγνωστη μένει στὸ σπίτι μιᾶς γνωστῆς του κυρίας κι' ὅτι εἶνε βαρειὰ ἄρρωστη, μὰ δὲν δέχεται νὰ δῇ κανένα. Κάποιο τρομερὸ μυστικό, κάποιο κρῖμα τὴν βασανίζει φρικτά. Ὁ κ. Λαὸν συμπονεῖ τὴν ἄγνωστη κυρία καὶ ἐπὶ τέλους κατορθώνει νὰ τὴν πείσῃ νὰ τὸν δεχτῇ. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψι αὐτὴ ἡ ἄρρωστη παραδίδει στὸν ἐφημέριο τὸ Ἡμερολόγιο τῆς ζωῆς της, στὸ ὁποῖο γράφει πῶς ἀπόμεινε ἀπὸ μικρὴ ὀρφανὴ καὶ πῶς ἀνετράφη ἀπὸ ἕνα θεῖο της, τὸν κ. Μίδλετων, ὁ ὁποῖος σὲ λίγο ξαναπαντρεύτηκε. Ἡ γυναῖκα τοῦ θείου της ἀγάπησε θερμά, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ τὴ μικρὴ ὀρφανή, ἂν κι' ἀπόχτησε καὶ δική της κόρη σὲ λίγο. Ἀλλὰ ἡ κόρη τῆς κ. Μίδλετων ἦταν κακοῦ χαρακτῆρος καὶ τεμπέλα. Φιλονεικοῦσε συχνὰ μὲ τὴν μικρὴ Ἑλένη — αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομα τῆς μαυροντυμένης κυρίας — καὶ μιὰ μέρα ἡ Ἑλένη, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ρίχνει τὴ μικρὴ στὸ χείμαρρο ποὔτρεχε κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅπου καὶ πνίγεται. Ἡ λύπη τῆς Ἑλένης γιὰ τὸ ἀκούσιο ἔγκλημά της εἶνε ἀπερίγραπτη. Συγχρόνως ἀγωνιᾷ καὶ ὑποφέρει φρικτά, γιατὶ ὑποψιάζεται ὅτι τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος τὴν εἶδε ὁ ἀνεψιὸς τοῦ θείου της Ἐδουάρδος. Συγχρόνως ἡ Ἑλένη συμπαθεῖ τὸν ἀδελφὸ τῆς θείας της, τὸν Ἐρρῖκο Λόβελ, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἐρωτευμένος μαζύ της. Τὸν ἴδιο καιρὸ ἡ Ἑλένη γνωρίζει τὴν νεαρὰ Ἀλίκη Τρασύ, καὶ φεύγει γιὰ νὰ πάῃ νὰ μείνῃ λίγες μέρες στὴν θεία της κ. Μπράντον, ὅπου φτάνει καὶ βρίσκει ἀρκετοὺς καλεσμένους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Ἐρρῖκο Λόβελ. Ὁ Ἐρρῖκος δὲν τῆς κρύβει αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ αἴσθημά του. Τῆς ἐξομολογεῖται τὸν μεγάλο του ἔρωτα, τῆς λέει πῶς ἂν δὲν δεχτῇ νὰ παντρευτοῦν κρυφά, μεγάλες συμφορὲς θὰ τοὺς πλήξουν καὶ τοὺς δύο. Ἡ Ἑλένη ἀρνεῖται καὶ γυρίζει κοντὰ στὴ θεία της κ. Μίδλετων, ὅπου λίγες ὧρες ὕστερα πληροφορεῖται ὅτι ὁ Ἐρρῖκος ἐτέλεσε κρυφὰ τοὺς γάμους του μὲ τὴν Ἀλίκη Τρασύ. Τὸν ἴδιο καιρὸ γυρίζει στὸ Ἔλμσλεϋ ὁ Ἐδουάρδος Μίδλετων, ὁ ὁποῖος ἐξομολογεῖται στὴν Ἑλένη τὸν ἔρωτά του. Μὰ ἡ Ἑλένη τὸν ἀποκρούει κι' αὐτὸν καὶ φεύγει μετὰ λίγες ἡμέρες μὲ τὴν κ. Μίδλετων γιὰ τὸ Λονδῖνο, ὅπου συναντοῦν τὸν Ἐρρῖκο Λόβελ καὶ τὴν σύζυγό του Ἀλίκη. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Ἐρρῖκος δὲν παύει νὰ πολιορκῇ τὴν Ἑλένη καὶ τέλος τῆς ἐξηγεῖ γιατὶ ἀναγκάστηκε νὰ πάρῃ γυναῖκα του τὴν Ἀλίκη Τρασύ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἤμουν ἄνω-κάτω, δὲν ἤξερα τί νὰ κάμω.

Ἡ κ. Τρασὺ καταλάβαινε τὴν ἀγωνία μου κι' ἔπαιζε μαζύ μου, ὅπως ἡ γάτα μὲ τὸ ποντίκι.

—Πρέπει νὰ τὸ ἀποφασίσῃς, μοῦ εἶπε, τέλος. Δὲν πρέπει νὰ διστάζῃς, Ἐρρῖκε. Ἡ πρότασις ποὺ σοῦ κάνω εἶνε ἡ σωτηρία σου. Πρέπει νὰ δεχτῇς τὶς δέκα χιλιάδες λίρες ποὺ θὰ σοῦ δώσω. Καὶ σ' ἀντάλλαγμα θὰ παντρευτῇς τὴν Ἀλίκη. Ἐμπρός, ἀποφάσισέ το.

—Κι' ἂν δεχτῶ; τραύλισα.

—Ἂν δεχτῇς, μοῦ ἀπάντησε, θὰ σοῦ παραδώσω τὸ ποσὸν τῶν δέκα χιλιάδων, ἀφοῦ μοῦ ὑπογράψῃς δυὸ χαρτιά.

—Τί εἴδους χαρτιά;

—Σὸ ἕνα θὰ γράφῃς ὅτι σοῦ δανείζω δέκα χιλιάδες λίρες, γιατὶ κατεστράφης οἰκονομικῶς στὸ χαρτοπαίγνιο καὶ χρωστᾶς διάφορα ποσά.

—Καὶ στὸ ἄλλο;

—Στὸ ἄλλο θὰ μοῦ ὑπόσχεσαι πῶς θὰ πάρῃς γυναῖκα σου τὴν Ἀλίκη.

Ἔφριξα.

—Καὶ ἂν δὲν δεχτῶ; εἶπα.

—Ἂν δὲν δεχτῇς σὲ περιμένει ὁ θάνατος, ἡ ἀτιμία!...

Ἡ θέσις μου ἦταν δεινή.

Δὲν μποροῦσα νὰ κάμω διαφορετικά. Ἤμουν δεμένος χειροπόδαρα.

—Καὶ δέχτηκες, Ἐρρῖκε; ρώτησα.

—Ναί, Ἑλένη, δέχτηκα. Δέχτηκα, ὄχι γιὰ νὰ σώσω τὴ ζωή μου, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν ἀτιμασθῶ.

Ὑπόγραψα λοιπὸν τὰ δυὸ χαρτιὰ ποὺ μοῦ ζητοῦσε ἡ κ. Τρασύ, ἐπῆρα τὰ χρήματα, συμπλήρωσα τὸ ποσὸν τῶν 5 χιλ. λιρῶν τοῦ πατέρα μου καὶ ἐξόφλησα τοὺς δανειστάς μου.

... Καὶ τώρα, Ἑλένη, καταλαβαίνεις πειὰ γιατὶ παντρεύτηκα τὴν Ἀλίκη Τρασύ, γιατὶ σὲ παρακαλοῦσα νὰ παντρευτοῦμε κρυφά.

—Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ, Ἐρρῖκε.

—Γιατί, Ἑλένη;

—Γιατὶ εἶχες δώσει τὸ λόγο σου στὴν κ. Τρασύ. Σὲ κρατοῦσε στὰ χέρια της, μὲ τὰ χαρτιὰ ποὺ ὑπόγραψες.

—Κι' ὅμως, Ἑλένη, δὲν παντρεύτηκα γι' αὐτὸ μόνον. Δὲν παντρεύτηκα γιατὶ φοβήθηκα τὶς ἀπειλὲς τῶν ἀνθρώπων τῆς κ. Τρασύ, τοὺς ὁποίους καὶ σὺ ἄκουσες νὰ μιλοῦν ἐναντίον μας. Παντρεύτηκα τὴν Ἀλίκη καὶ πρὸς χάριν σου.

—Πρὸς χάριν μου;

—Ναί, Ἑλένη.

—Δὲν σ' ἐννοῶ. Τί θὲς νὰ πῇς;

—Θὰ ἐξηγηθῶ ἀμέσως, γιατὶ πρέπει νὰ τὰ ξέρῃς ὅλα.

—Μίλησε, Ἐρρῖκε. Σὲ ἀκούω.

—Ἀγαπητή μου Ἑλένη, κρύβεις κάποιο τρομερὸ μυστικό, τὸ ὁποῖο σὲ βασανίζει φρικτά...

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἐρρίκου μὲ πάγωσαν.

Ἄρχισα νὰ τρέμω σύγκορμη. Γιὰ ποιὸ μυστικὸ μοῦ μιλοῦσε;

Χαμήλωσα τὰ μάτια μου καὶ τὸν ρώτησα, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε:

—Γιὰ ποιὸ τρομερὸ μυστικὸ μοῦ μιλᾶς, Ἐρρῖκε;

Ὁ Ἐρρῖκος κατάλαβε τὴν ἀγωνία μου καὶ μοῦ ἀπάντησε, μὲ φωνὴ γλυκειά:

—Μὴν ταράσσεσαι, Ἑλένη. Τὸ μυστικό σου δὲν θὰ τὸ μάθῃ κανεὶς ποτέ. Ἐπειδὴ ὅμως πρέπει νὰ ἐξηγηθοῦμε μιὰ γιὰ πάντα, ἄκουσέ με, Ἑλένη, ἔχεις ἕνα βάρος στὴν καρδιά σου... Ἀφήρεσες τὴ ζωὴ μιᾶς ὑπάρξεως, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς, βέβαια..

Ἀκούγοντας τὰ τελευταῖα του αὐτὰ λόγια ἔνοιωσα τὰ πόδια μου νὰ τρέμουν.

Θὰ σωριαζόμουν κάτω, ἂν δὲν μὲ συγκρατοῦσε καὶ δὲν μ' ἔβαζε νὰ καθήσω.

Ἔσκυψε συγχρόνως ἐπάνω μου καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἡσύχασε, ἀγαπητή μου Ἑλένη. Μὴν ταράζεσαι. Δὲν θὰ συνεχίσω ἀφοῦ δὲν θέλεις.

—Ὄχι, ὄχι, φώναξα, πνιγμένη στοὺς λυγμούς. Μίλησε.. μίλησε. Πές μου τί ξέρεις.

—Θὰ σοῦ κάμω κακό, Ἑλένη.

—Ὄχι, Ἐρρῖκε. Θὰ μ' ἀνακουφίσῃς μᾶλλον.

—Δὲν θέλεις νὰ μιλήσουμε καλύτερα ἄλλη φορὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα;

—Ὄχι, πρέπει νὰ τελειώνουμε. Ἄλλωστε μοῦ εἶπες ὅ,τι εἶχες νὰ μοῦ πῇς. Ὡστόσο, θέλω νὰ ξέρω ἕνα πρᾶγμα, Ἐρρῖκε. Πές μου. Μὲ θεωρεῖς μιὰ κακοῦργο, μιὰ δολοφόνο;

—Θεέ μου! Τί λές, Ἑλένη; Ὄχι, ὄχι, δὲν τὸ σκέφτηκα ποτὲ αὐτό.

—Σ' εὐχαριστῶ, Ἐρρῖκε! Αὐτὴ εἶνε ἄλλωστε κ' ἡ ἀλήθεια. Ὅ,τι συνέβη ἦταν μοιραῖο. Ὑπέφερα τόσο ὡς τώρα καὶ ὑποφέρω ἀκόμα, γιὰ τὸ δυστύχημα ποὺ συνέβη.

—Τὸ πιστεύω, Ἑλένη.

—Ἀλλὰ πές μου. Πῶς τὸ ξέρεις αὐτὸ σύ; Ἤσουν ἐκεῖ; Μὲ εἶδες;

—Ναί, Ἑλένη, σὲ εἶδα. Ἀλλὰ δυστυχῶς..

—Τί θὲς νὰ πῇς;

—Δυστυχῶς δὲν σὲ εἶδα μόνον ἐγώ.

—Δὲν μὲ εἶδες μόνον ἐσύ; Γνωρίζει κι' ἄλλος τὸ μυστικό μου, λοιπόν; Μὲ θεωροῦν δολοφόνο τῆς ἐξαδέλφης μου; Καὶ ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ ἄλλος; Πές μου. Θέλω νὰ τὸ μάθω.

—Μὴν ἐπιμένῃς, Ἑλένη. Ἂς λησμονήσουμε αὐτὴ τὴ θλιβερὴ ἱστορία.

—Ὄχι, ὄχι, πρέπει νὰ μάθω. Ποιὸς ἄλλος μὲ εἶδε; Ὁ Ἐδουάρδος;

—Ὄχι.

—Ὄχι!.. Τότε;.. Ὁ θεῖος μου;

—Οὔτε ὁ θεῖος σου.

—Οὔτε ὁ θεῖος μου! Θεέ μου, θὰ τρελλαθῶ!.. Ποιὸς ἄλλος μποροῦσε νὰ μὲ δῇ; Ἡ παιδαγωγὸς τῆς ἄτυχης, τῆς ἀδικοσκοτωμένης ξαδελφούλας μου; Αὐτὴ ἀσφαλῶς.

—Ὄχι, Ἑλένη.

Εἶχα σαστίσει.

Δὲν καταλάβαινα πειὰ τίποτε. Κύτταζα τὸν Ἐρρῖκο σὰν ὑπνωτισμένη.

Ἄξαφνα ἔπιασα τὰ χέρια του, τὰ ἔσφιξα δυνατὰ μέσα στὰ δικά μου καὶ τοῦ φώναξα μὲ βραχνή, ὑπόκωφη φωνή:

—Ἐρρῖκε, πές μου τὴν ἀλήθεια, σ' ἐξορκίζω. Ποιὸς ἄλλος μὲ εἶδε; Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος ποὺ ξέρει τὸ μυστικό μου;

—Θέλεις νὰ τὸ μάθῃς, Ἑλένη; Ἐπιμένεις;

—Ναί... ναί, θέλω νὰ ξέρω.

—Τὸ πρόσωπο, λοιπόν, ποὺ ξέρει τὸ μυστικό σου, εἶνε ἡ κ. Τρασύ.

—Ἡ κ. Τρασύ!

—Ναί, Ἑλένη.

—Δὲν εἶνε δυνατόν, Θεέ μου, δὲν εἶνε δυνατόν.

—Κι' ὅμως αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια, ἀγαπητή μου.

—Ἡ ἀλήθεια!.. Ἀλλὰ ἡ κ. Τρασὺ δὲν βρισκόταν αὐτὴ τὴν ἡμέρα στὸ σπίτι μας. Δὲν εἶχε πατήσει τὸ πόδι της ἐκεῖ..

—Ἔχεις δίκηο, ν' ἀπορῇς, Ἑλένη. Ἄκουσέ με ὅμως καὶ θὰ βεβαιωθῆς.

—Σὲ ἀκούω, Ἐρρῖκε.

—Ἡ κ. Τρασὺ εἶχε ἔρθῃ τὴν ἡμέρα αὐτὴ στὸ Ἔλμσλεϋ, χωρὶς νὰ τὴν δῇ κανείς.

—Δὲν εἶνε δυνατόν.

—Κι' ὅμως ἔτσι συνέβη.

—Καὶ τί ζητοῦσε στὸ σπίτι μας; Καὶ γιατὶ ἦρθε, χωρὶς νὰ τὴν ἰδοῦμε; Καὶ γιατὶ ἔφυγε κρυφά, ὅπως ἦρθε. Γιατί, τέλος πάντων, ὅλα αὐτὰ τὰ μυστήρια;

—Θὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα, Ἑλένη. Ἡ κ. Τρασὺ εἶχε ἔρθῃ κρυφὰ στὸ Ἔλμσλεϋ, γιὰ νὰ συναντήσῃ ἐμένα. Ἦρθε νὰ μὲ βρῇ καὶ νὰ μοῦ ὑπενθυμίσῃ τὴν ὑπόσχεσί μου, νὰ παντρευτῶ τὴν Ἀλίκη. Ἦρθε νὰ μὲ ἀπειλήσῃ, νὰ μ' ἐκβιάσῃ. Βρισκόμαστε λοιπὸν στὸν κῆπο καὶ μιλούσαμε ὅταν συνέβη τὸ δυστύχημα, γιατὶ δυστύχημα κι' ὄχι ἔγκλημα θεωρῶ ὅ,τι συνέβη.

—Ὥστε μὲ εἶδε ἡ κ. Τρασύ; Τὰ εἶδε ὅλα;

—Ναί, Ἑλένη.

—Καὶ γιατὶ δὲν εἶπε τίποτα; Γιατὶ ἔκρυψε τὸ τρομερὸ αὐτὸ μυστικό;

—Γιατὶ τῆς τὸ ἀπαίτησα ἐγώ. Τῆς εἶπα νὰ μὴν πῇ ποτὲ σὲ κανέναν τίποτε ἂν θέλῃ νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσί μου καὶ νὰ παντρευτῶ τὴν Ἀλίκη. Κι' ἔτσι ἡ κ. Τρασὺ ἔφυγε, ὅπως ἦρθε, χωρὶς νὰ τὴν δῇ κανεὶς ἀπολύτως, κι' ἔτσι κράτησε κι' αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσί της καὶ δὲν ἀπεκάλυψε τὸ μυστικό σου.

Ἡ ἀποκαλύψεις αὐτὲς τοῦ Ἐρρίκου μὲ εἶχαν συντρίψει.

Νόμιζα πὼς ὀνειρευόμουν, πὼς βρισκόμουν μέσα σ' ἕναν φρικτὸν ἐφιάλτη. Εἶχα γλωμιάσει σὰν νεκρή.

Ἡ καρδιά μου εἶχε πάψει νὰ χτυπᾷ. Ὁ Ἐρρῖκος κάθησε πλάϊ μου κι' ἄρχισε νὰ μοῦ χαϊδεύῃ τὰ χέρια.

—Ἀγαπητή μου Ἑλένη, μοῦ εἶπε, μὴ λυπᾶσαι. Εἴμαστε δεμένοι κι' οἱ δυὸ στὰ δεσμὰ τῆς ἴδιας σκληρῆς μοίρας. Γιατὶ νὰ μὴν δεχτῇς νὰ παντρευτοῦμε, ὅταν σοῦ τὸ πρότεινα; Ἔτσι θὰ τελείωναν ὅλα καλὰ καὶ κανένας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς χωρίσῃ πειά.

Δὲν μιλοῦσα, δὲν ἔλεγα τίποτε.

Τί μποροῦσα νὰ πῶ;

Ἤμουν συντετριμμένη, χαμένη. Τὸ μυστικό μου τὸ ἤξερε ὄχι μονάχα ὁ Ἐρρῖκος, ἀλλὰ κ' ἡ κ. Τρασύ. Κι' αὐτὴ θὰ μὲ θεωροῦσε ἀσφαλῶς δολοφόνο, κακοῦργο...

Ἔκρυψα τὸ πρόσωπό μου ἀνάμεσα στὰ χέρια μου κι' ἄρχισα νὰ κλαίω.

Μάταια ὁ Ἐρρῖκος προσπαθοῦσε νὰ μὲ παρηγορήσῃ.

Ἤμουν ἀπελπισμένη, θἄθελα νὰ πέθαινα!...

—Ἑλένη, μοῦ εἶπε ἄξαφνα ὁ Ἐρρῖκος, δὲν χάθηκε ἀκόμα τὸ καθετί.

—Τί θὲς νὰ πῇς; τὸν ρώτησα.

—Σ' ἀγαπῶ, Ἑλένη!... Σ' ἀγαπῶ τρελλά!...

—Σώπα! φώναξα. Μὴν τὸ ξαναπῇς αὐτό.

—Γιατὶ δὲν θέλεις νὰ φύγουμε μαζὺ μακρυά, πολὺ μακρυά. Θὰ πᾶμε νὰ κρύψουμε τὴν ἀγάπη μας καὶ τὴν εὐτυχία μας ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀγγλία.

—Σώπα, Ἐρρῖκε! Σὲ ἱκετεύω πάψε νὰ μοῦ λὲς τέτοια λόγια. Εἶσαι πειὰ παντρεμένος. Ἀνήκεις στὴν Ἀλίκη...

Μῆνες ἀρκετοὶ πέρασαν.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ παρηγοριέμαι καὶ νὰ ξαναβρίσκω τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς μου.

Ὁ Ἐρρῖκος ἐξακολουθοῦσε νὰ μοῦ δείχνῃ τὴν ἀγάπη του. Ἂν κ' ἡ Ἀλίκη ἦταν καλὴ μαζύ του, ἐν τούτοις, φαίνεται πὼς δὲν τὴν ἀγαποῦσε.

Συγχρόνως ὁ Ἐδουάρδος μᾶς ἐπισκέπτοταν συχνὰ καὶ κάθε φορὰ ποὺ μέναμε μόνοι, μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀγάπη του.

Εἶχα πεισθῆ πὼς μ' ἀγαποῦσεν εἰλικρινῶς κι' ὡστόσο, ἂν καὶ τὸν συμπαθοῦσα, ἂν κ' ἡ ἐπιθυμία τῆς θείας καὶ τοῦ θείου μου ἦταν νὰ ἑνωθοῦμε, δὲν τοῦ ἔδινα ἀπόκρισι. Τὸν ἀπέφευγα. Τοῦ φερνόμουν ψυχρά.

Μιὰ μέρα μοῦ εἶπε, πάνω στὴν ἐρωτική του ἔξαψι καὶ παραζάλη·

—Ξέρω γιατί μ' ἀποφεύγεις, Ἑλένη. Ξέρω γιατί δὲν σὲ συγκινεῖ ἡ ἀγάπη μου...

—Γιατί; ρώτησα ἀδιάφορα.

—Γιατὶ ἀγαπᾷς κάποιον ἄλλο!

—Ἐγώ!

—Ναί, Ἑλένη, σύ!

—Καὶ ποιόν;

—Τὸν Ἐρρῖκο Λόβελ. Ἕναν παντρεμμένο!...

—Εἶνε ψέμμα! φώναξα. Εἶνε ἄτιμη συκοφαντία!... Ὁ Ἐρρῖκος εἶνε συγγενής μας καὶ τοῦ φέρνομαι, ὅπως συμπεριφέρομαι σ' ὅλους καὶ σὲ σένα...

Μὰ τὰ λόγια μου κ' ἡ ὀργή μου δὲν ἔπεισαν τὸν Ἐδουάρδο. Ἐξακολουθοῦσε νὰ ζηλεύῃ τὸν Ἐρρῖκο καὶ νὰ μᾶς κατασκοπεύῃ.

Ἐγὼ ἀδιαφοροῦσα γιὰ ὅλ' αὐτά, ὅταν ἄξαφνα συνέβη κάτι ποὺ ἄλλαξεν ἐντελῶς τὴ ζωή μου.

Εἶχε ἔρθῃ στὸ σπίτι μας, νὰ μείνῃ λίγες ἡμέρες ἡ Ρόζα Μούρ.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ βρισκόταν σπίτι μας κι' ὁ Ἐδουάρδος, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ φέρεται στὴ Ρόζα μ' ἀσυνήθιστη καλωσύνη.

Γιατὶ τὸ ἔκανε αὐτό;

Ἴσως γιὰ νὰ μὲ κάνῃ νὰ ζηλεύω.

Τότε ὅμως δὲν ἀντιλαμβανόμουν τὸ σκοπό του κ' ἔπεσα σὰν τὸ πουλὶ στὴν παγίδα ποὺ μοὔστησε.

Ἄρχισα δηλαδὴ νὰ ζηλεύω πραγματικῶς. Καὶ ξαφνικὰ ἡ συμπάθειά μου γιὰ τὸν Ἐδουάρδο, φούντωσε μέσα μου κ' ἔγινε μιὰ φλόγα ἐρωτικὴ ποὺ μὲ πυρπολοῦσεν ὁλόκληρη.

Μὰ κ' ἡ Ρόζα φερνόταν στὸν Ἐδουάρδο, μὲ ἀσυνήθιστη τρυφερότητα κ' ἔτσι ἐκεῖνο ποὺ δὲν κατάφερε ὁ Ἐδουάρδος μὲ τὶς παρακλήσεις του, τὸ δημιούργησε ἡ ζήλεια, ἡ ζήλεια ποὺ τυφλώνει ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ τοὺς παρασύρει καὶ στὸ ἔγκλημα ἀκόμα.

Μὴ θέλοντας νὰ κερδίσῃ τὴν καρδιὰ τοῦ Ἐδουάρδου ἡ Ρόζα, ἄρχισα νὰ τοῦ φέρνωμαι πιὸ γλυκά, πιὸ τρυφερά.

Κι' ἕνα πρωΐ, πάνω στὸν παροξυσμὸ τῆς ζήλειας μου, ποὺ δὲν εἶχε πειὰ ὅρια, ἄνοιξα στὸν Ἐδουάρδο τὴν καρδιά μου.

Τοῦ εἶπα πὼς τὸν ἀγαπῶ καὶ πὼς θὰ δεχόμουν εὐχαρίστως νὰ γίνω γυναῖκα του.

Τὰ λόγια μου αὐτὰ κάνανε τὸν Ἐδουάρδο τρελλὸ ἀπ' τὴ χαρά του. Μ' ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ γέμισε φιλιά...

Δὲν εἶχε πάψει οὔτε στιγμὴ νὰ μ' ἀγαπᾷ. Μίλησε τὴν ἴδια μέρα στὸν θεῖο καὶ στὴ θεία καὶ μετὰ τρεῖς ἑβδομάδες ἔγιναν οἱ γάμοι μας...

. . . .

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ἤμουν πειὰ παντρεμμένη.

Ἤμουν σύζυγος τοῦ Ἐδουάρδου καὶ ὁμολογῶ πὼς ἐγνώρισα μαζύ του τὴν εὐτυχία.

Ὁ σύζυγός μου μ' ἀγαποῦσε, μὲ ἐλάτρευε. Ἱκανοποιοῦσε ἀμέσως κάθε μου ἐπιθυμία... Εἶχα ξεχάσει πειὰ τὸ παρελθόν...

Εἶχα λησμονήσει... Ἡ στενοχώριες μου εἶχαν περάσει.

Ἡ ἐφιαλτικὲς σκέψεις, ἡ τύψεις τῆς συνειδήσεώς μου εἶχαν κοπάσει...

Τὸ μόνο μελανὸ σημεῖο στὴ συζυγική μου εὐτυχία ἦταν ὁ Ἐρρῖκος. Ναί, ὁ Ἐρρῖκος, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ φαίνεται νὰ μ' ἀγαπᾷ ἀπελπισμένα.

Τὸ καταλάβαινα αὐτὸ καὶ τὸν ἀπέφευγα ὅσο μποροῦσα.

Φρόντιζα νὰ μὴ μένω ποτὲ μαζύ του μόνη.

Μὰ κι' ὅταν συνέβαινε αὐτό, τὸν ἱκέτευα νὰ ξεχάσῃ τὰ περασμένα καὶ ν' ἀφοσιωθῇ πλέον στὴ γυναῖκα του, τὴν Ἀλίκη.

Ἀλλὰ ἡ πληγὴ τῆς καρδιᾶς τοῦ Ἐρρίκου ἦταν, δυστυχῶς πολὺ βαθειά, ἦταν ἀγιάτρευτη...

Δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ.

Μ' ἀγαποῦσεν ἀκόμα.

Κ' ἡ ἀγάπη του αὐτὴ ἔγινεν, ἀλλοίμονο, στὸ τέλος αἰτία τῆς καταστροφῆς μου.

Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ποὺ ὅλη μου ἡ εὐτυχία ἔπεσε σ' ἐρείπια, γίνηκε στάχτη, διαλύθηκε σὰν καπνός.

Ὁ Ἐρρῖκος εἶχε ἔρθῃ σπίτι καὶ μὲ εἶχε βρῇ μόνη. Δὲν μποροῦσα νὰ τὸν ἀποφύγω καὶ τοῦ εἶπα νὰ καθήσῃ. Ἐκάθησε κι' ἄρχισε νὰ μοῦ μιλάῃ γιὰ τὰ περασμένα.

—Ἐρρῖκε, τοῦ εἶπα, λησμόνησε τὸ παρελθόν, σὲ ἱκετεύω. Σὺ ἀνήκεις στὴν Ἀλίκη πλέον κ' ἐγὼ στὸν Ἐδουάρδο.

Ὁ Ἐρρῖκος ἀναστέναξε καὶ μοῦ ἀπάντησε.

—Ἔχεις δίκηο, Ἑλένη. Μὰ κι' ἐγὼ γι' αὐτὸ πρόκειται νὰ σοῦ μιλήσω.

—Δὲν σ' ἐννοῶ, τοῦ εἶπα. Τί θὲς νὰ πῇς;

—Θέλω νὰ πῶ, Ἑλένη, πὼς τὸ πῆρα πειὰ ἀπόφασι. Θὰ σφίξω τὴν καρδιά μου, θὰ τὰ ξεχάσω ὅλα καὶ θὰ φύγω μὲ τὴν Ἀλίκη γιὰ τὴ Σκωτία. Θέλω νὰ τὴν κάμω εὐτυχισμένη. Ἀρκετὰ τὴν ἔκαμα νὰ ὑποφέρῃ ὡς τώρα.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἐρρίκου μὲ κατασυγκινήσανε.

Ἕνα βάρος σηκώθηκε ἀπ' τὴν καρδιά μου.

—Εὖγε, Ἐρρῖκε! τοῦ εἶπα. Ἔχεις χρυσῆ καρδιά. Ἡ ἀπόφασίς σου σὲ τιμᾷ. Ἡ Ἀλίκη σὲ λατρεύει κι' ἀξίζει νὰ τῆς εἶσαι ἀφοσιωμένος...

Πάνω στὴν συγκίνησί μου αὐτὴ πλησίασα τὸν Ἐρρῖκο καὶ τοὔσφιξα τὰ χέρια, μὲ θέρμη, μ' εὐγνωμοσύνη. Ἀλλοίμονο ὅμως!...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς ἄνοιξεν ἀπότομα ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ὁ Ἐδουάρδος.

(Ἀκολουθεῖ)

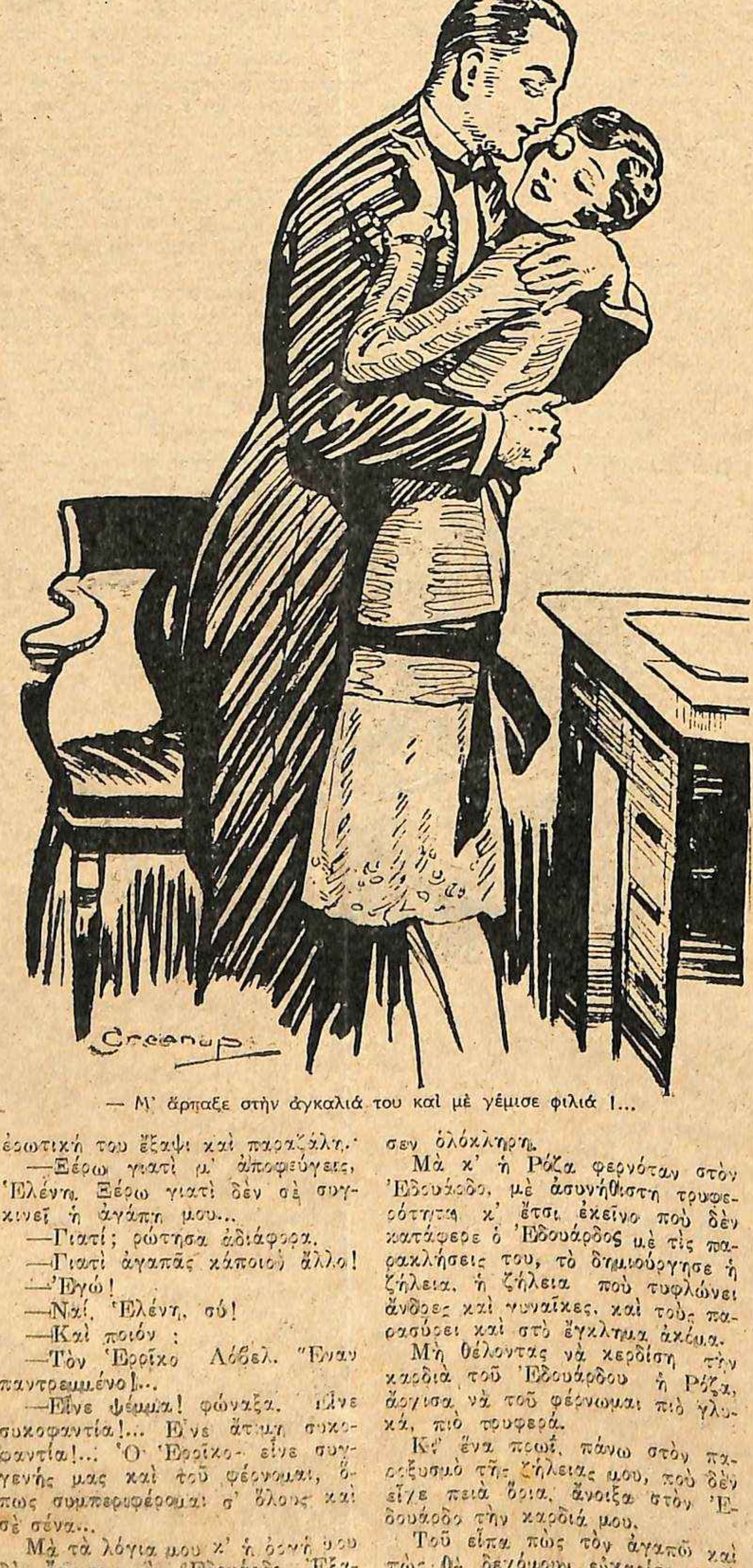

— Μ' ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ γέμισε φιλιά !...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

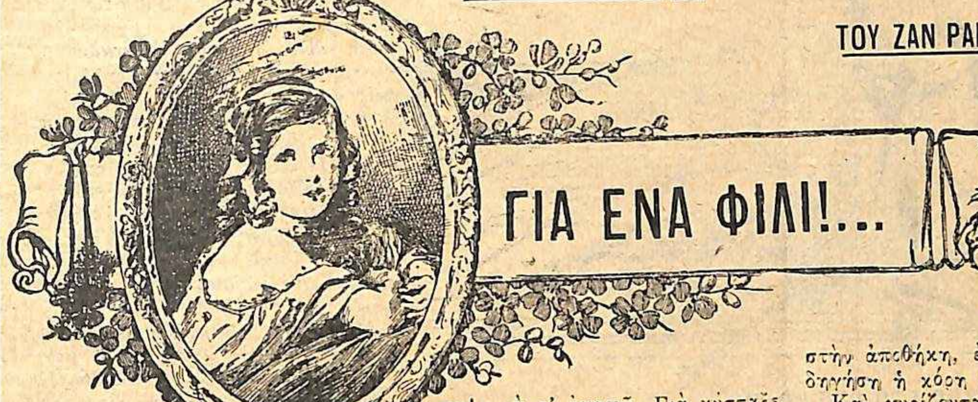

ΓΙΑ ΕΝΑ ΦΙΛΙ!...

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Τὸ μελαγχολικὸ ἐκεῖνο δειλινὸ τοῦ Νοεμβρίου, ἡ ὄμορφη καὶ τροχομμένη κόρη τοῦ γέρω Ὠδρύ, τοῦ δασοφύλακα, ἡ μικροκαμωμένη Μπέρτα, στεκόταν μπροστὰ στὸ παράθυρο καὶ κύτταζε μὲ θλίψι πρὸς τὸ δάσος.

Μιὰ ἀνησυχία, ποὺ ὁλοένα μεγάλωνε, τῆς ἔσφιγγε τὴν καρδιά. Συλλογιζότανε τὸν Ρομπέν, τὸν παιδικό της φίλο, τὸν ἀγαπημένο της Ρομπέν, τὸν ἀτίθασσο, ποὺ μόλις ἄρχισε ὁ πόλεμος ἔφυγε ἀπ' τὸ σύνταγμά του κι' ἦρθε στὸ χωριό. Μέρες τώρα ὁ Ρομπέν, ποὺ ὅπως λέγανε ὅλοι, λιποτάκτησε ἀπ' τὸ σῶμα του, κρυβότανε μέσα στὸ δάσος γιὰ νὰ μὴν τὸν βρῇ ὁ δεκανέας Φράγκελ, ὁ ὁποῖος τὸν κυνηγοῦσε μὲ τοὺς στρατιώτας του γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ.

—Ποιὸ θἆναι τάχα τὸ τέλος τῆς τρέλλας του αὐτῆς; ψιθύριστε σὲ κάποιαν στιγμὴ ἡ Μπέρτα, πιάνοντας τὴν καρδιά της καὶ μὲ τὰ δυό της χέρια.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκριβῶς ἄκουσε βιαστικὰ βήματα στὸ διάδρομο καὶ φώναξε κατατρομαγμένη·

—Ποιὸς εἶνε;...

—Ἐγώ! ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

Καὶ συγχρόνως ἄνοιξε ἡ πόρτα. Ἡ Μπέρτα ἄφησε μιὰ φωνὴ γεμάτη τρόμο, ἀγωνία, λαχτάρα καὶ χαρὰ μαζύ·

—Ρομπέν!...

Ὁ Ρομπὲν ἔκλεισε γρήγορα τὴν πόρτα πίσω του καὶ μὲ δυὸ βήματα γονάτισε μπροστὰ στὴν τρομαγμένη κοπέλλα καὶ στύλωσε τὰ βλέμματά του ἀπάνω της σὰν νὰ τὴν παρακαλοῦσε.

—Πῶς τόλμησες καὶ μπῆκες ἐδῶ μέσα, ἀσυλλόγιστε!... τοῦ φώναξεν ἡ νέα. Ξεχνᾷς ὅτι σὲ κυνηγᾶνε;... Κι' ἂν δὲν φοβᾶσαι τὸ Φράγκελ, δὲν σκέφτεσαι τὸν πατέρα μου; Τί θὰ τοῦ ποῦμε ὅταν ἔρθῃ καὶ σὲ βρῇ ἐδῶ;

Ὁ Ρομπὲν ὅμως δὲν ἔδινε καμμιὰ ἀπόκρισι κι' ἡ Μπέρτα ἐξακολούθησε.

—Γιατὶ ἔφυγες ἀπὸ τὸ σύνταγμά σου, ἀσυλλόγιστε;

—Γιατί, ἀγάπη μου, δὲν ἤθελα νὰ φύγω γιὰ τὸ μέτωπο, πρὶν σ' ἀνταμώσω καὶ σοῦ μιλήσω, ἀποκρίθηκε ἀργὰ καὶ τονίζοντας χωριστὰ κάθε λέξι του ὁ Ρομπέν.

— Ἔκανες μιὰ τρέλλα, Ρομπέν!

—Τὸ παραδέχομαι, ἀλλὰ εἶνε μιὰ τρέλλα τῆς ἀγάπης, Μπέρτα μου. Τὸ ξέχασες πὼς εἴμαστε ἀρραβωνιασμένοι ἀπὸ μικρὰ παιδιά;

—Κ' ὕστερα;

—Πῶς κ' ὕστερα; ἐγὼ δὲν ἔπαψα νὰ σ' ἀγαπῶ. Γιὰ κύτταξε τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ ποὺ φορῶ στὸ δάχτυλο, μὲ τὴ γαλάζια πετροῦτσα του. Ἔχει τὸ χρῶμα τῆς ἐλπίδας!... Τὸ ξέχασες ; Θυμᾶσαι; Στὸ εἶχα χαρίσει γιὰ δῶρο στοὺς ἀρραβῶνες μας, ποὺ τοὺς εἴχαμε κάνει κρυφά. Κι' ἐσύ, σκληρόκαρδη, μοῦ τὸ γύρισες πίσω!...

—Ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάνω, Ρομπέν, δὲν μποροῦσα νὰ τὸ κρατήσω τὸ δαχτυλίδι σου.

— Θὰ τὸ δεχτῇς τουλάχιστον τώρα γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι;

—Ὄχι, δὲν μπορῶ, Ρομπέν!...

—Τουλάχιστον, ξανάπε ἀναστενάζοντας βαρειὰ ὁ νέος, ἐνῶ στριφογύριζε νευρικὰ στὰ χέρια του τὸ δαχτυλίδι, θὰ μοῦ δώσῃς τὸ φιλὶ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, τὸ τελευταῖο ἴσως φιλί σου, ποὺ θὰ μὲ κάνῃ νὰ ὑποφέρω πιὸ λίγο τὴ φρίκη τοῦ πολέμου;... Θὰ μὲ φιλήσῃς καὶ θὰ μ' ἀφήσῃς νὰ σὲ φιλήσω, Μπέρτα;

Ἡ Μπέρτα στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ φίλου της γίνηκε κατακόκκινη. Τέλος κάνοντας μιὰ κίνησι ἀρνητικὴ μὲ τὸ κεφάλι της τοῦ ἀπάντησε, μὲ κάποιο δισταγμό, μὰ καὶ συμπάθεια μαζύ·

— Δὲν θὰ τοῦ κάνῃ καλὸ τὸ φιλὶ αὐτό, Ρομπέν. Θὰ σοῦ ξυπνήσῃ παληὲς ἀναμνήσεις καὶ θὰ σὲ κάνῃ νὰ ξαναγυρίσῃς πίσω στὸ χωριό.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε θόρυβος ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι, βήματα καὶ κουβέντες ἀνθρώπων. Οἱ δύο νέοι σταθήκανε τρομαγμένοι.

—Ἔρχεται ὁ πατέρας μου! φώναξε ἡ Μπέρτα στὸ φίλο της. Φύγε!... Φύγε ἀπ' τὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης!... Φύγε γρήγορα, ἂν μὲ λυπᾶσαι!...

—Καλά, εἶπε ἐκεῖνος, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ σένα, ἀφοῦ τὸ θέλεις ἐσὺ φεύγω. Γειά σου, Μπέρτα μου!...

Κι' ἀμέσως χάθηκε μέσα στὸν σκοτεινὸ διάδρομο ποὺ ὡδηγοῦσε κάτω στὴν ἀποθήκη...

— Μήπως εἶδες πουθενὰ τὸ Ρομπέν; ρώτησε τὴν κόρη του ὁ γέρο-Ὠδρύ, μπαίνοντας μέσα στὸ σπίτι. Οἱ βοσκοὶ μᾶς εἶπαν ὅτι τὸν εἶδαν νὰ τριγυρνᾷ ἐδῶ κοντά!...

—Ὄχι, πατέρα! ἀπάντησε ἡ κόρη του, προσπαθῶντας νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή της.

—Φράγκελ! φώναξε τότε ἀμέσως ὁ γέρο Ὠδρύ, γυρίζοντας πίσω στὴν πόρτα. Ὅπως σοὔλεγα δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ περάσῃ ἀπὸ δῶ ὁ λιποτάχτης. Ὡστόσο, ἂν θέλετε νὰ ψάξετε καὶ μόνοι σας μέσα στὴν ἀποθήκη, ἐμπᾶτε, θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ ἡ κόρη μου.

Καὶ γυρίζοντας στὴν κόρη του πρόσθεσε·

—Μπέρτα, ὡδήγησε τοὺς στρατιῶτες στὴν ἀποθήκη καὶ μὴν ξεχάσῃς στὸ γυρισμὸ νὰ φέρῃς καὶ μιὰ μπουκάλα κρασὶ γιὰ νὰ τοὺς κεράσουμε.

Ἡ Μπέρτα ἔτρεξε στὴν κουζίνα καὶ βγῆκε σὲ λίγο κρατῶντας ἕνα κερὶ ἀναμμένο.

—Ἐλᾶτε, εἶπε στοὺς στρατιῶτες, ποὺ στὸ μεταξὺ αὐτὸ εἶχαν βάλει τὶς λόγχες στὰ ὅπλα τους.

Προχώρησε κατόπιν στὸ διάδρομο ἀποφασιστικά. Ἡ ταραχή της εἶχε περάσει, γιατὶ ἦταν σίγουρη ὅτι ὁ Ρομπὲν θὰ βρισκόταν τώρα πειὰ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ὅταν ἔφτασε μπρὸς στὴν ἀποθήκη, γύρισε καὶ εἶπε κοροϊδευτικὰ στοὺς στρατιῶτες, δείχνοντάς τους μερικὰ τσουβάλια γεμᾶτα χόρτα καὶ πατάτες.

—Δὲν χτυπᾶτε, ἔτσι στὴν τύχη, αὐτὰ ἐκεῖ τὰ τσουβάλια!...

Ὁ δεκανέας, χωρὶς νὰ σκεφθῇ, γύρισε καὶ διάταξε τοὺς στρατιῶτες του.

— Χτυπᾶτε ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὰ τσουβάλια!..

Οἱ στρατιῶτες ἐκτελέσανε τὴν διαταγή του, βυθίζοντας τὶς λόγχες τους ἀνάμεσα στὰ τσουβάλια μὲ τὸ χόρτο.

Ἡ Μπέρτα εἶχε ξεσπάσει σὲ ἀκράτητα γέλια. Τὸ κέφι της αὐτὸ θύμωσε τὴ δεκανέα Φράγκελ.

—Ἐμπρός! Πᾶμε ἀπάνω! φώναξε στοὺς στρατιῶτες του.

Καὶ βγῆκε πρῶτος μέσα ἀπ' τὴν ἀποθήκη, κατσουφιασμένος.

Ἡ Μπέρτα, μόλις ἔμεινε μόνη της πῆρε μιὰ μπουκάλα κρασὶ κι' ἦταν ἕτοιμη νὰ φύγῃ, ὅταν τὰ βλέμματα της πέσανε τυχαίως ἀπάνω στὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔβγαινε κανεὶς στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ. Πάγωσε τότε ἀπ' τὸν τρόμο της. Ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη ἀπὸ μέσα.

Κι' ὁ Ρομπέν; Ὁ Ρομπὲν ἦτανε κρυμμένος μέσα στὴν ἀποθήκη, χωρὶς ἄλλο.

—Ἒ! Μπέρτα! ἀκούστηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ βροντερὴ φωνὴ τοῦ δασοφύλακος. Γιὰ σήμερα τὸ θέλουμε τὸ κρασί!...

Ἡ δυστυχισμένη κόρη ἔτρεξε, ὅσο γρήγορα βαστοῦσαν τὰ πόδια της, κι' ἀφοῦ ἄφησε τὴ μπουκάλα ἀπάνω στὸ τραπέζι ξαναγύρισε νὰ πάῃ κάτω στὴν ἀποθήκη.

Ἐκεῖ, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σκοτεινοῦ διαδρόμου εἶχαν ἀκουμπήσει οἱ στρατιῶτες τὰ ὅπλα τους στὸν τοῖχο, ὅπως τὰ εἶχανε, ἐφ' ὅπλου λόγχη. Ἡ Μπέρτα στὸ ὠχρὸ καὶ τρεμουλιαστὸ φῶς τοῦ κεριοῦ ποὺ κρατοῦσε, παρατήρησε μὲ φρίκη ἀπερίγραπτη ὅτι μιὰ ἀπὸ τὶς λόγχες ἦτανε βαμμένη στὸ αἷμα!

—Θεέ μου! μουρμούρισε μισοπεθαμένη ἀπὸ ἀγωνία.

Κι' ἀκουμπῶντας στὸν τοῖχο ἔφτασε στὴν ἀποθήκη, σύρθηκε ὡς τὰ στοιβαγμένα σακκιὰ τοῦ χόρτου, τράβηξε ἕνα-δυὸ ἀπὸ τὴν θέσι τους καὶ τότε, εἶδε τὸ Ρομπὲν ξαπλωμένον ἀπάνω κατάχαμα, μὲ τὸ βλέμμα σβυσμένο καὶ τὸ στῆθος του γεμᾶτο αἷμα!...

Ὁ δύστυχος νέος δὲν θέλησε νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ δώσῃ ἕνα φιλὶ στὴν ἀγαπημένη του. Εἶχε τρυπώσει ἀνάμεσα στὰ σακκιὰ μὲ τὸ χόρτο κι' ἐκεῖ, στὴ σκοτεινὴ κρυψῶνα του δέχτηκε ἕνα χτύπημα στὴν καρδιά. Γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ, γιὰ νὰ πνίξῃ τὸ βογγητὸ τοῦ θανάτου εἶχε δαγκώσει δυνατὰ τὰ δάχτυλά του, σφίγγοντας ἀνάμεσα στὰ δόντια του καὶ τὸ δαχτυλίδι τῆς ἀγαπημένης του, μέσα στὴν ὑπέρτατη ἀγωνία του, τὸ δαχτυλίδι μὲ τὴν γαλάζια πετροῦτσα, τὴν γυαλιστερὴ γαλάζια πετροῦτσα, ποὺ εἶχε τὸ χρῶμα τῆς ἐλπίδας, τῆς ἀπατηλῆς ἐλπίδας.

Χλωμὴ σὰν νεκρὴ ἡ Μπέρτα ἔσκυψε ἀμέσως ἀπάνω του, τὸν ἀγκάλιασε σφιχτὰ καὶ στὴν στερνὴ αὐτὴ ὥρα τοῦ θανάτου τοῦ ἔδωσε τὸ φιλί, ποὺ τόσο εἶχε ποθήσει, τὸ στερνὸ φιλί... τοῦ αἰωνίου, τοῦ παντοτεινοῦ ἀποχωρισμοῦ!...

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

—Τὸ πλῆθος μοιάζει μὲ τὴ θάλασσα· Σὲ φέρνει πάνω, σὲ φέρνει κάτω ἢ καὶ σὲ καταποντίζει, κατὰ τὸν ἄνεμο ποὺ φυσάει.

(Ἐλισσάβετ τῆς Ρουμανίας)

—Μὴν ἔχετε ἐμπιστοσύνη στοὺς ἄρχοντες, γιατὶ κι' αὐτοὶ εἶνε «υἱοὶ ἀνθρώπων».

(Ἡ ἴδια)

—Πιὸ δαπανηρὴ εἶνε ἡ συντήρησι ἑνός... ἐλαττώματος, παρὰ δυὸ τέκνων.

(Φραγκλῖνος)

—Νὰ χαίρεσαι μ' ἐκείνους ποὺ σ' ἐλέγχουν μᾶλλον, παρὰ μ' ἐκείνους ποὺ σὲ κολακεύουν. Τοὺς κόλακες νὰ τοὺς θεωρῇς ὡς τοὺς χειροτέρους ἐχθρούς σου.

(Πυθαγόρας)

—Πρῶτα-πρῶτα εὐτυχὴς εἶν' ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν χρωστάει σὲ κανέναν τίποτε.

(Αὐτομέδων)

—Τὸν φτωχὸ κανένας δὲν τὸν κάνει φίλο.

(Εὐριπίδης)

—Ἡ φιλία εἶνε μιὰ ψυχή, ποὺ κατοικεῖ σὲ δυὸ συγχρόνως σώματα.

(Ἀριστοτέλης)

— Μὴ βιάζεσαι νὰ κάμνῃς φίλους. Μὰ ὅταν τοὺς ἀποκτήσῃς, μὴ βιαστῇς νὰ τοὺς διώξῃς.

(Σόλων)

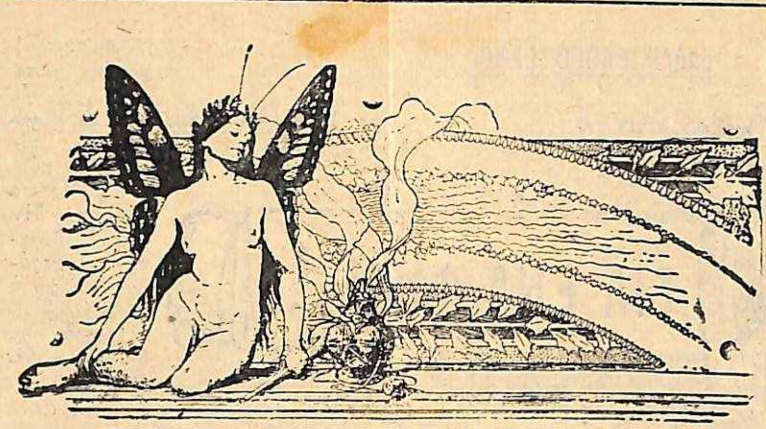

Η ΜΑΝΙΑ ΤΩΝ ΡΕΚΟΡ ΣΤΟ ΝΕΟ ΚΟΣΜΟ

ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΤΗΣ ΨΕΥΤΙΑΣ

Ἡ τρέλλα τῶν Ἀμερικανῶν μὲ τὰ ρεκὸρ καὶ τοὺς πρωταθλητάς. Ὁ «Σύλλογος τῶν Παραμυθολόγων» τοῦ Μπούρλιγκτον κι' οἱ πρωτότυποι «ἀγῶνες» γιὰ τὸ μεγαλείτερο ψέμμα. Ἕνας αὐθεντικὸς ἀπόγονος τοῦ βαρώνου Μυγχάουζεν. Ἡ περίφημη ψευτιὰ τοῦ πρωταθλητοῦ. Ἡ διασκεδαστικὲς ἱστορίες τοῦ δεύτερου καὶ τοῦ τρίτου νικητοῦ, κτλ.

Οἱ Ἀμερικανοί, ὅπως δὰ εἶνε πασίγνωστο, δὲν εἶνε μόνο οἱ πιὸ ἐκκεντρικοὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, ἀλλὰ κ' οἱ πιὸ φίλαθλοι. Ὅλη ἡ ζωή τους δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο, παρὰ μιὰ ἀδιάκοπη ἀθλητικὴ ἐπίδειξις καὶ γι' αὐτό, φυσικά, ἡ γλῶσσα τους εἶνε περιωρισμένη σ' ἕνα καθαρῶς ἀθλητικὸ λεξιλόγιο. Δὲν θὰ τοὺς ἀκούσετε ποτέ, παραδείγματος χάριν, νὰ λένε τὴ λέξι «ἐπιτυχία». Τὴν ἔχουν ἀντικαταστήσει μὲ τὴ λέξι «ρεκόρ». Κι' ἔτσι, ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης κρίνεται πάντα ἀπὸ τὸ ρεκὸρ τῶν εἰσπράξεων ποὺ σημειώνει ἡ ἐμφάνισίς του καὶ μιὰ μεγάλη «βεντέττα» ἀπὸ τὸ ρεκὸρ τῶν ἐπιστολῶν ποὺ τῆς στέλνουν οἱ θαυμασταί της ! Ἔπειτα, ἔχουν κι' ἄλλες περίεργες ἐκφράσεις. Ἕνας διάσημος γιατρὸς δὲν εἶνε ποτὲ ἕνας «σοφὸς» ἐπιστήμων. Γιὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς εἶνε ἕνας «τσάμπιον» τῶν γιατρῶν, δηλαδὴ ἕνας...πρωταθλητής !...

Τὰ πάντα λοιπὸν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες παίρνουν μιὰ ἀθλητικὴ μορφὴ καὶ τὰ πάντα καταλήγουν σὲ ἀθλητικοὺς ἀγῶνες, ἀκόμα κι' αὐτὲς ἡ κοσμικὲς κι' ἡ ἐπαγγελματικὲς συγκεντρώσεις τους. Ἀπὸ τὴ μεγάλη χοροεσπερίδα στὸν οὐρανοξύστη ἑνὸς «βασιλέως» ὣς τὴν Κυριακάτικη γιορτὴ ἑνὸς συνοικιακοῦ συλλόγου, ὅλες αὐτὲς ἡ διασκεδάσεις σ' ὅλες τὶς πόλεις, μικρὲς καὶ μεγάλες, καταλήγουν διαρκῶς σ' ἕνα διαγωνισμό, σ' ἕναν ἀγῶνα ἀπρόοπτο, ἀφάνταστο κι' ἐξωφρενικό.

Μά, εἰλικρινῶς, δὲν θὰ λέγατε ἐξωφρενικὸ ἕναν ἀγῶνα γιὰ τὸ πρωτάθλημα τῆς.. ψευτιᾶς ; Ποιὸς Εὐρωπαῖος θὰ ἔφτανε ὣς αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς τρέλλας νὰ ὀργανώση ἕναν τέτοιο «διαγωνισμὸ» μὲ τὴν ἐλπίδα μιᾶς θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας ; Κανεὶς ἀσφαλῶς, γιατὶ καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἔπαιρνε στὰ σοβαρὰ τὶς προκηρύξεις του...

Στὴν Ἀμερικὴ ὅμως τὰ πάντα εἶνε ἁπλᾶ, πιθανὰ κι' ἀξιοπρόσεχτα. Αὐτοὶ οἱ τόσο συμπαθητικοὶ «γιάγκηδες» δὲν μπόρεσαν ἀκόμα μέχρι σήμερα νὰ ξεχωρίσουν ποιὸ εἶνε τὸ σοβαρὸ καὶ ποιὸ εἶνε τὸ γελοῖο. Κι' ἴσως γι' αὐτό, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε οἱ πιὸ εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου.

Ἀλλ' ἂς ξαναγυρίσουμε σ' αὐτὸ τὸ πολύκροτο πρωτάθλημα τῆς ψευτιᾶς ποὺ ἀναστάτωσε τὸν περασμένο μῆνα τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες κι' ἔκανε διάσημο καὶ δημοφιλέστατο ἀκόμα ἕνα μεγάλο πρωταθλητή !

Οἱ ἀνεκδιήγητοι λοιπὸν ἀγῶνες γιὰ τὸ πρωτάθλημα τῆς ψευτιᾶς ἔγιναν στὸ Μπούρλιγκτον τῆς πολιτείας τοῦ Βισκονσίν. Γιατί τώρα ἔγιναν ἐκεῖ πέρα κι' ὄχι ἀλλοῦ ; Γιατί, ἁπλούστατα, ὑπῆρχε κάποιος πολὺ σοβαρὸς λόγος. Στὸ Μπούρλιγκτον, τὸ ὁποῖον εἶνε μιὰ μικρὴ πόλις μὲ 3626 μόνο κατοίκους, ἔχει ἱδρυθῆ ἀπὸ τοῦ 1910, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἡ «Εἰκονογραφημένη» τῆς Νέας Ὑόρκης», ἕνας πολὺ πρωτότυπος σύλλογος, ὁ «Σύλλογος τῶν Παραμυθολόγων τοῦ Βισκονσίν», μὲ 200 περίπου μέλη, τὰ ὁποῖα θεωροῦνται ὅτι εἶνε οἱ τρομερώτεροι ψεῦτες ὄχι μόνο ἐκείνης τῆς πολιτείας, ἀλλὰ κι' ὁλοκλήρου τῆς Ἀμερικῆς.

Πρόεδρος τώρα αὐτοῦ τοῦ «Συλλόγου τῶν Παραμυθολόγων τοῦ Βισκονσὶν» εἶνε ἕνας γέρος θαλασσόλυκος, ὁ πλοίαρχος Ἔντουαρντ Φούξ, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ σᾶς ἀποδείξη μ' ἕνα σωρὸ ἐπίσημα (;) ἔγγραφα ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὴ Γερμανία κι' ὅτι εἶνε ὁ μόνας αὐθεντικὸς ἀπόγονος τοῦ περιφήμου γιὰ τὶς ψευτιές του βαρώνου Μυγχάουζεν ! Ὅσο γιὰ τὸν ἀντιπρόεδρο τοῦ συλλόγου, εἶνε, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ὁ ἴδιος ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Μπούρλιγκτον, ὁ αὐστηρὸς μίστερ Τόμας Χοίμπαρντ, ἕνας «κουάκερ» 100 ο)ο, δηλαδὴ ἕνας βέρος Ἀμερικανὸς !

Αὐτὲς λοιπὸν ἡ δυὸ μεγάλες προσωπικότητες ποὺ ἀναφέραμε προκήρυξαν τὸν περασμένο μῆνα, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ συλλόγου τους, τοὺς παναμερικανικοὺς ἀγῶνες γιὰ τὸ πρωτάθλημα τῆς ψευτιᾶς καὶ ὠργάνωσαν μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν ὁμαλὴ διεξαγωγή τους.

Ἀπ' ὅλες τὶς Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς μαζεύτηκαν τότε στὸ Μπούρλιγκτον ὅλοι οἱ διάσημοι ψεῦτες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, γιὰ νὰ διεκδικήσουν τὸν τίτλο τοῦ πρωταθλητοῦ μὲ τὴν πιὸ ὄμορφη, τὴν πιὸ διασκεδαστικὴ καὶ τὴν πιὸ καταπληκτικὴ ψευτιά. Κι' ὅπως βλέπουμε ἀπὸ τ' ἀποτελέσματα αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος ποὺ δημοσιεύθηκαν μὲ χτυπητοὺς τίτλους σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες τοῦ Νέου Κόσμου, πρωταθλητὴς ἀνεκηρύχθη ἕνας ὑδραυλικὸς ἀπὸ τὸν Φοίνικα τῆς Ἀριζόνας, ὁ Τέντυ Χούλ, γιὰ τὴν ἀκόλουθη ψευτιά του :

«Ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, εἶπε, ἔτυχε νὰ δουλεύω σ' ἕναν ἀτμοκίνητο ἀλευρόμυλο. Ἕνα πρωῒ λοιπόν, πρὶν ξυπνήσω ἀκόμα, εἶδα τὸ νυχτοφύλακά μας νὰ μπαίνη κατάχλωμος στὴν κάμαρή μου, σὰν ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ἀντικρύσει τὸ θάνατο.

—Μίστερ Χούλ ! μοῦ φώναξε τρέμοντας σύγκορμος ἀπὸ τὴ φρίκη του. Μίστερ Χούλ, πᾶμε χαμένοι !...

—Ἐξηγηθῆτε, παρακαλῶ! τοῦ ἀπάντησα μὲ ἀπάθεια.

—Μίστερ Χούλ! Προφτᾶστε ! μοῦ φώναξε πάλι ὁ νυχτοφύλακας. Μιὰ στρατιὰ ποντικῶν ἀφανίζει μὲ λύσσα τὰ τσουβάλια τῆς ἀποθήκης!...

—Διάβολε ! ἔκανα στενοχωρημένος. Ἔφαγαν πολὺ ἀλεῦρι ;

—Μερικοὺς τόννους, εὐτυχῶς, μίστερ Χούλ! Μερικοὺς τόννους..

—Κλεῖστε, παρακαλῶ, τὸ γάτο στὴν ἀποθήκη. Διέταξα τὸ νυχτοφύλακα καὶ γύρισα ἀπὸ τἄλλο πλευρὸ γιὰ νὰ συνεχίσω τὸν ὕπνο μου.

Ὁ γάτος τοῦ μύλου μας ἦταν ἀκούραστος στὸ κυνῆγι τῶν ποντικῶν. Ἀκούραστος ὁ ἄθλιος ! Μιὰ μαύρη μέρα ὅμως, εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ χάση τὸ δεξὶ μπροστινὸ πόδι του σ' ἕνα μηχάνημα τοῦ μύλου κι' ἔτσι ἀναγκαστήκαμε νὰ τοῦ τὸ ἀντικαταστήσωμε μ' ἕνα ξύλινο. Ὁ γάτος τότε, ὅταν ἔγινε πειὰ καλά, ξανάρχισε τὸ ἐξοντωτικὸ κυνῆγι του κι' ὢ τοῦ θαύματος, πρόσεξα ὅτι τώρα ἔστελνε στὸν ἄλλο κόσμο περισσότερους ποντικοὺς ἀπὸ πρῶτα. Κάθε πρωῒ ἔβλεπα στὴν ἀποθήκη σωροὺς καὶ σωροὺς τὰ πτώματά τους. Καὶ τί περίεργο ! Θἄλεγε κανεὶς ὅτι ὅλοι τους εἶχαν «φάει» μιὰ μαγκουριὰ στὸ κεφάλι. Μπᾶ! Τί μυστήριο ἦταν αὐτό; Φυσικὰ θέλησα νὰ τὸ ἐξιχνιάσω κι' ἀπὸ τὸ ἴδιο βράδυ ἄρχισα τὶς ἔρευνές μου. Ἔ, λοιπόν; Θὰ τὸ πιστέψετε; Εἶδα κάτι ποὺ μ' ἔκανε νὰ γουρλώσω τὰ μάτια μου ἀπὸ τὴν κατάπληξι..

Ὁ γάτος μας καὶ μὲ τὸ ξύλινο πόδι του χυμοῦσε ἀπάνω στὸ θῦμα του μ' ἕνα τρομερὸ πήδημα κι' ἔπειτα κρατοῦσε τὸν ποντικὸ μὲ τὸ γερὸ πόδι του, τοῦ κατάφερνε μιὰ «μαγκουριὰ» στὸ κεφάλι μὲ τὸ ξύλινο καὶ τὸν ἄφινε ξερό! Μὰ τὸ ἀξιοπρόσεχτο δὲν εἶνε αὐτό. Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἄφησε κατάπληκτο ἦταν, ὅτι ὅλοι οἱ ποντικοὶ τῆς ἀποθήκης εἶχαν σηκωμένες τὶς τρίχες σὰν σκαντζόχοιροι! Διάβολε! Τί συνέβαινε λοιπόν; Ἀπὸ ἕνα φεγγίτη, τέλος, μπόρεσα νὰ δῶ μιὰ μέρα μὲ τὰ μάτια μου ὅτι οἱ ποντικοὶ συνήθιζαν νὰ κυττάζουν πίσω ἀπὸ τὰ τσουβάλια τὸ γάτο μας, κάθε φορὰ ποὺ τσάκιζε τὸ κεφάλι τοῦ συντρόφου τους μὲ τὸ ξύλινο πόδι του κι' αὐτὸ τὸ θέαμα τοὺς ἔκανε ν' ἀνατριχιάζουν ἀπὸ τὴ φρίκη τους! Κι' ἔτσι, λοιπόν, σ' ἐκεῖνο τὸ μύλο, ἄρχισε μιὰ καινούργια ράτσα ποντικῶν μὲ τὶς τρίχες σηκωμένες, ὅπως τ' ἀγκάθια τοῦ σκαντζόχοιρου...»

* * *

Μετὰ τὸν διάσημο σήμερα ὑδραυλικὸ Τέντυ Χούλ, δεύτερη κατὰ σειρὰν ἦρθε ἡ «μίσσες» Μαίρυ Μπούρνς ἀπὸ τὸ Ντένβερ τοῦ Κολοράδο, μ' αὐτὸ τὸ πραγματικὰ διασκεδαστικὸ ψέμμα :

«Πέρσι, τέτοιον καιρό, εἶχα ἐξημερώσει ἕνα μικρὸ κροταλία ποὺ μ' ἀκολουθοῦσε παντοῦ σὰν πιστὸ καὶ ἥσυχο σκυλάκι. Κι' ἀλήθεια, τί ἔξυπνο ποὺ ἦταν αὐτὸ τὸ φεῖδι!... Ἐγὼ τότε συνήθιζα νὰ τραγουδῶ πάντα τό: «Ἐμπρὸς παιδιὰ γιὰ τὴν πατρίδα !», ἕνα θούριο τῆς Γεωργίας μὲ πολὺ ὄμορφο καὶ πολὺ συναρπαστικὸ σκοπό. Ἔ, λοιπόν ! Φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξί μου ὅταν μιὰ μέρα τὸν ἄκουσα ν' ἀκομπανιάρη τὸ τραγοῦδι μου, χτυπῶντας ρυθμικὰ τὰ κρόταλά του ! Κι' ὄχι μόνο αὐτό, παρὰ στόλιζε τὸ μουσικὸ μοτίβο καὶ μὲ μερικὲς νότες δικές του πολὺ πρωτότυπες, πολὺ μελωδικές. Αὐτὸ τὸ φεῖδι φαίνεται ὅτι ἦταν γεννημένο για μουσικός...

Ἕνα πρωῒ ὅμως ὁ κροταλίας μου ἔγινε ἄφαντος. Ἔψαξα παντοῦ γιὰ νὰ τὸν βρῶ, μὰ ὅλοι οἱ κόποι μου πήγανε χαμένοι. Τὸ ἀγαπημένο μου φεῖδι θὰ εἶχε νοσταλγήσει τὴ ζωὴ τοῦ δάσους κι' εἶχε γυρίσει πάλι στοὺς παληοὺς συντρόφους του. Φαντάζεστε τώρα τὴ λύπη μου καὶ τὰ δάκρυά μου. Τὸ εἶχα συνηθίσει τόσο! Κι' ἦταν τόσο καλὸ καὶ τόσο διασκεδαστικό!...

Σιγὰ-σιγά, λοιπόν, τὸ ξέχασα μὲ τὸν καιρό, ὅταν μιὰ μέρα γιὰ μαντέψτε ἂν μπορεῖτε τί εἶδα νὰ ξεπροβάλη ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κήπου μου; Τὸν κροταλία μου! Μὰ δὲν ἦταν μόνος του. Τὸν ἀκολουθοῦσε μιὰ ὁλόκληρος οἰκογένεια ἀπὸ φειδάκια ! Θεωρῶ περιττὸ τώρα νὰ σᾶς περιγράψω τὴ χαρά μου. Ἔτρεξα ἀμέσως καὶ τοὺς γέμισα ἕνα τσανάκι μὲ γάλα, γιατὶ ὅπως θὰ ξέρετε, τὰ φείδια τρελλαίνονται γιὰ τὸ γάλα. Ὁ κροταλίας, λοιπόν, μὲ τὰ κροταλιάκια του, ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὸ φαγοπότι κι' ὕστερα, γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήση, τί νομίζετε πὼς ἔκανε; Ἄρχισε μ' ὅλη τὴν οἰκογένειά του νὰ τραγουδάη τὸ «Ἐμπρὸς παιδιὰ γιὰ τὴν πατρίδα!», τὸ ἀγαπημένο μου θούριο τῆς Γεωργίας! Καταλαβαίνετε δὲ τί εἶχε συμβῆ : ἡ μητέρα τὸ εἶχε μάθει στὰ παιδιά της!...»

Ὁ τρίτος νικητὴς σ' αὐτοὺς τοὺς πολύκροτους ἀγῶνες τῆς ψευτιᾶς ἦταν ἕνας ἐξυπνότατος παραγγελιοδόχος ἀπὸ τὸ Λὸς Ἄντζελες τῆς Καλιφορνίας, ὁ μίστερ Ρούμπεν Κάρεϋ, ὁ ὁποῖος πῆρε τὸ τρίτο βραβεῖο μὲ τὴν ἀκόλουθη ἱστορία του ;

«Σ' ἕνα ταξίδι μου στὴν Ἀφρική, διηγήθηκε ὁ μίστερ Ρούμπεν Κάρεϋ, κατάφερα νὰ καθαρίσω τὴν ἀκτὴ τοῦ Γκαμπὸν ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρο κοπάδι ἀπὸ τρομεροὺς γορίλλες, ποὺ εἶχε τρομοκρατήσει κυριολεχτικὰ τόσο τοὺς μαύρους ἰθαγενεῖς, ὅσο καὶ τοὺς λευκοὺς ἀποίκους. Καὶ τὸ πέτυχα αὐτὸ μονάχος μου καὶ μ' ἕναν πολὺ ἔξυπνο καὶ πολὺ εὔκολο τρόπο. Μιὰ μέρα πῆρα δυὸ πιστόλια καὶ τράβηξα μέσα στὴ ζούγκλα. Τὸ ἕνα λοιπὸν ἀπὸ αὐτὰ τὰ πιστόλια, ποὺ ἦταν γεμᾶτο, τὸ πέταξα σ' ἕνα γορίλλα καὶ τ' ἄλλο ποὺ ἦταν ἄδειο, τὸ κράτησα ἐγώ. Ἔπειτα, στήριξα τὴν κάννη στὸν κρόταφό μου καὶ τράβηξα τὴ σκανδάλη. Ξέρετε τώρα ὅτι συνηθίζουν νὰ κάνουν ἀκριβῶς, ὅ,τι κάνει ὁ ἄνθρωπος. Ὁ γορίλλας, λοιπόν, στήριξε κι' αὐτὸς τὸ πιστόλι στὸν κρόταφό του, τράβηξε τὴ σκανδάλη καί...σωριάστηκε καταγῆς, γιατὶ εἶχε τινάξει μόνος του τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα. Ἐγώ, φυσικά, μὲ τὸ ἄδειο πιστόλι δὲν ἐπάθαινα τίποτα κι' ἔτσι, ἕναν-ἕναν, τοὺς ξεκαθάρισα ὅλους καὶ σήμερα, χάρις σὲ μένα, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας γορίλλας στὴν ἀκτὴ τοῦ Γκαμπόν...»

Αὐτὲς λοιπὸν ἡ τρεῖς ἱστορίες, αὐτὰ τὰ τρία μεγάλα ψέμματα, διασκεδάζουν σήμερα τοὺς Ἀμερικανούς, ποὺ καθώρισαν ἐπισήμως ὅτι κάθε χρόνο θὰ γίνωνται στὸ Μπούρλιγκτον τοῦ Βισκονσὶν αὐτοὶ οἱ τόσο ἐκκεντρικοὶ ἀγῶνες γιὰ τὸ πρωτάθλημα τῆς ψευτιᾶς !..

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ

Ὁ τερατολόγος Τέντυ Χούλ, ἀφηγούμενος τὴν ἱστορία του

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

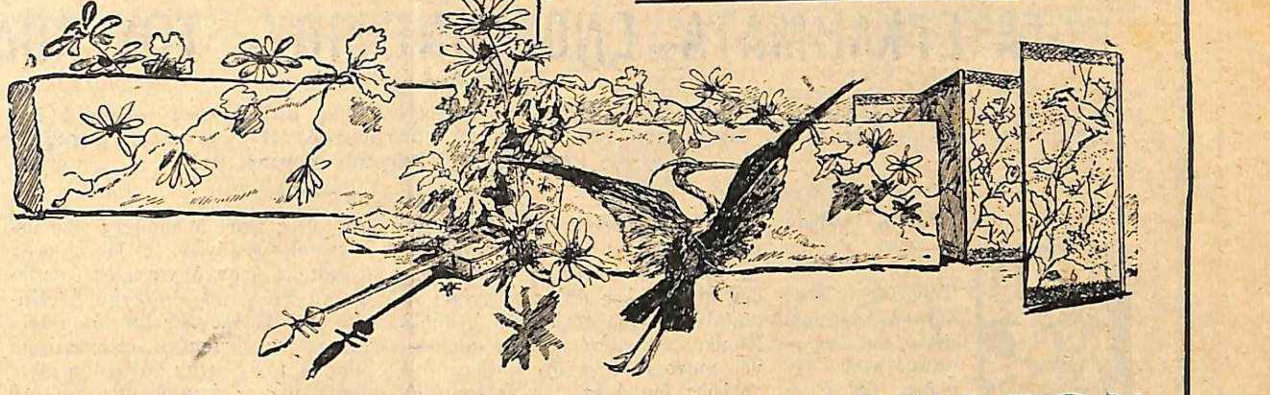

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἕνα νόστιμο ἀνέκδοτο τοῦ Μουσολίνι. Ἡ ἀγανάκτησις τῶν χωρικῶν γιατὶ δὲν χειροκρότησε τὸν ἑαυτό του. Πῶς ὁ Καῖσαρ μετέβαλε ἕναν κακὸ οἰωνὸ σὲ καλό. Ὁ κακεντρεχὴς Ἀθηναῖος κι' ὁ Πλάτων. Ὁ θάνατος τοῦ Ραμπελαί. Ἡ βασίλισσα κι' ὁ φιλόσοφος Βάκων,

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, οἱ κάτοικοι ἑνὸς χωριοῦ, κοντὰ στὴ Ρώμη, εἶχαν γεμίσει, ἕνα βράδυ, τὴν αἴθουσα τοῦ μοναδικοῦ τους κινηματογράφου, γιατὶ ἐκτὸς τοῦ κυρίου ἔργου τῆς βραδειᾶς, θὰ ἐπροβάλλετο κι' ἕνα «Μούβιτον Νιοὺς», στὸ ὁποῖο ἐμφανιζόταν καὶ μιλοῦσε ὁ Μουσολίνι.

Ὅταν ἄρχισε ἡ προβολὴ κι' ἀκούστηκε στὸ μεγάφωνο ἡ βαρειὰ φωνὴ τοῦ Ντοῦτσε, ὅλοι οἱ θεατὲς σηκώθηκαν, ὄρθιοι, χειροκροτοῦσαν καὶ ζητωκραύγαζαν. Ὅλοι ἐκτὸς ἑνός.

Οἱ χωριάτες θύμωσαν γιὰ τὴν ἀναίδεια τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ, ποὺ καθότανε ἀτάραχος καὶ ἄρχισαν νὰ ἐκδηλώνουν ἐχθρικὲς διαθέσεις ἐναντίον του. Ἀλλὰ ὅταν ἔγινε διάλειμμα καὶ φωτίστηκε ἡ αἴθουσα, ἀναγνώρισαν καθισμένο στὴ γωνιὰ ἐκείνη τὸν ἴδιο τὸν Μουσολίνι, ποὺ εἶχε ἐκδράμει ὣς ἐκεῖνο τὸ χωριὸ καὶ μετὰ τὸ φαΐ, τὸ βράδυ, ἐπῆγε στὸν κινηματογράφο νὰ περάση τὴν ὥρα του!...

* * *

Ὅταν ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἀποβιβαζότανε μὲ τὸν στρατό του στὴν Ἀφρική, καθὼς θέλησε νὰ πηδήση ἀπὸ τὴ βάρκα του, ἔπεσε κάτω. Ἀντιλαμβανόμενος δὲ πὼς ὁ στρατός του θὰ θεωροῦσε τὸ πέσιμό του γιὰ κακὸν οἰωνό, δὲν σηκώθηκεν ἀμέσως, ἀλλὰ πιάνοντας τὴ γῆ, ἐφώναξε.

—Ὢ Ἀφρική, σὲ κρατῶ!

Ἔτσι οἱ στρατιῶτες θεώρησαν ὡς καλὸν οἰωνὸ τὸ τυχαῖο πέσιμό του.

* * *

Ἕνας κακεντρεχὴς Ἀθηναῖος παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στὸν φιλόσοφο Πλάτωνα καὶ τοῦ εἶπε πὼς ἕνας μαθητής του τὸν κατηγοροῦσε γιὰ ἕνα σωρὸ ἐλαττώματα.

—Δὲν τὸ πιστεύω, ἀποκρίθηκε ὁ φιλόσοφος. Τοῦ κάκου κοπιάζεις νὰ μὲ κάνης νὰ πιστέψω πὼς ἕνας μαθητής μου, ποὺ τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν ξέρω γιὰ καλό, εἶνε ἄθλιος ὅπως μοῦ τὸν παρασταίνεις ἐσύ.

Ὁ κουτσομπόλης ὅμως ἄρχισε νὰ ὁρκίζεται πὼς εἶχε ἀκούσει μὲ τ' αὐτιά του τὸ μαθητὴ νὰ βρίζη τὸν Πλάτωνα.

—Τότε λοιπὸν θὰ πῆ πὼς ἔχω, πράγματι αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα, εἶπε ἀτάραχος ὁ Πλάτων, κι' ὁ μαθητής μου ἀπὸ ἀγάπη μὲ κατηγορεῖ γιὰ νὰ μὲ κάνη νὰ διορθωθῶ...

* * *

Ὅταν στὰ 1553, ὁ μέγας Γάλλος σατυρικὸς Ραμπελαὶ ἀρρώστησε βαρειά, ὁ προστάτης του καρδινάλιος Ντὺ Μπελὺς ἔστειλε κάποιον ἄνθρωπό του γιὰ νὰ ἰδῆ τί κάνει. Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ καρδιναλίου πῆγε καὶ τὸν βρῆκεν ἑτοιμοθάνατο, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ὁ παπᾶς τοῦ ἄλειβε μὲ Ἅγιο Μῦρο τὰ πόδια. Ὁ Ραμπελαί, βλέποντας τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ προστάτου του εἶπε.

—Πές στὸν κύριό σου πὼς εἶμαι γιὰ μακρυνὸ ταξεῖδι, ἀφοῦ ἀλείβουν τά... παπούτσια μου μὲ λίπος!..

Κ' ὕστερα ψυχορραγῶντας, ἐπρόσθεσε.

—Τραβῆχτε τὴν αὐλαία, ἡ κωμῳδία ἐτελείωσε!...

* * *

Ἡ βασίλισσα Ἐλισσάβετ τῆς Ἀγγλίας ἐζήτησε κάποτε ἀπὸ τὸν φιλόσοφο Βάκωνα, ποὺ τὸν εἶχε ὁρίσει Μεγάλο Σφραγιδοφύλακά της, νὰ τῆς δείξη τὸ σπίτι ποὺ εἶχε στὸ Ρήντγκρεϊδ.

—Σὲ τέτοιο μικρὸ σπιτάκι κάθεστε, κύριε καγκελλάριε; εἶπε τότε μὲ κατάπληξι ἡ βασίλισσα.

—Μεγαλειοτάτη, ἀπάντησεν ὁ φιλόσοφος, τὸ σπίτι αὐτὸ εἶνε ἀρκετὰ μεγάλο γιὰ μένα, μὰ ἡ χάρι τῆς Μεγαλειότητός σας ἔκαμεν ἐμένα πολὺ μεγάλο γιὰ τὸ σπίτι μου.

Ὁ ἴδιος ὅμως ὁ Βάκων, ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, ἐπὶ τοῦ διαδόχου τῆς Ἐλισσάβετ βασιλέως Ἰακώβου Α' κατηγορήθηκε καὶ καταδικάστηκε ἐπὶ δωροληψία.

Φαίνεται πὼς ἀποφάσισεν ἐντωμεταξὺ νὰ μεγαλώση τὸ... σπίτι του!..

* * *

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Ἀγησίλαος, βλέποντας κάποτε ἕναν λωποδύτη νὰ ὑπομένη μὲ γενναιότητα τὴν ποινή, στὴν ὁποίαν εἶχε καταδικαστῆ, εἶπε.

—Ὁ ἄθλιος αὐτὸς κλέβει τώρα τήν.. ἀρετή!...

* * *

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ἐρρῖκος Δ', περνῶντας μιὰ ψυχροτάτη χειμωνιάτικη ἡμέρα, εἶδε στὸν δρόμο ἕνα Γασκῶνον ἀξιωματικὸ μὲ ἐλαφρότατο καλοκαιρινὸ μαντύα. Τὸν φώναξε ἀμέσως καὶ τὸν ἐρώτησε.

—Δὲ μοῦ λέτε, πῶς δὲν κρυώνετε μὲ τὸ ἐλαφρὸ αὐτὸ ροῦχο; Ἐγώ, ντυμένος μὲ μάλλινα καὶ μὲ γοῦνες, ἐξεπάγιασα.

—Ἐὰν ἡ Μεγαλειότης σας ἔκανε ὅπως ἐγώ, ἀπάντησεν ὁ Γασκῶνος, δὲν θὰ ἐκρύωνε.

—Καὶ τί κάνετε, σεῖς;

—Φορῶ, Μεγαλειότατε, ὅλα τὰ ροῦχα ποὺ... ἔχω!..

Ὁ βασιλεὺς ἐγέλασε καὶ τοῦ ἐχάρισε μιὰ ζεστὴ γοῦνα.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΤΙΤΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α!

Ἰδοὺ μερικὰ ἀπὸ τὰ παράσημα καὶ τοὺς τίτλους, ποὺ συνεκέντρωνε ὁ ἀείμνηστος βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Α'.

Εἶχε 25 Μεγαλοσταύρους καὶ ἦταν ἀρχηγέτης τοῦ Τάγματος τοῦ Σωτῆρος. Ἦταν ἱππότης τεσσάρων Ταγμάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ Τάγματος τῆς Περικνημῖδος τῆς Ἀγγλίας. Ἦταν ἀνώτερος Ταξιάρχης τοῦ Οἴκου Χοεντζόλλερν. Εἶχε τιμηθῆ μὲ τὸ Μεγαλόσταυρο τοῦ Μάχε-Σάκρυ τοῦ Σιάμ. Εἶχε τὸ βαθμὸ τοῦ ἱππότου τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος τῆς Ἱσπανίας. Ἦταν Ναύαρχος τῆς Δανίας καὶ Συνταγματάρχης τοῦ 99ου πεζικοῦ συντάγματος τοῦ Νίβσκη κλπ.

ΜΙΑ ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΑΝΕΨΙΟΥ ΤΟΥ ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ

Πρίγκηπες κοινοὶ δολοφόνοι. Ἕνα τραγικὸ δρᾶμα στὸ Πέραν. Ἕνας μαινόμενος πρίγκηψ πυροβολεῖ κατὰ τῶν χριστιανῶν. Πῶς σκότωσε 14 διαβάτες. Τὰ διαβήματα τοῦ Γερμανοῦ πρεσβευτοῦ. Ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Σουλτάνου. Ὁ αἱμοσταγὴς πρίγκηψ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας, κτλ.

ΟΤΑΝ ὁ ᾿Αβδοὺλ Χαμὶτ ἦταν σουλτάνος τῆς Τουρκίας, ἕνας ἄνεμος παραφροσύνης καὶ ἐγκληματικότητος φυσοῦσε ἀπ᾿ ἄκρη σ᾿ ἄκρη σ᾿ ὁλόκληρη τὴν ἀπέραντη ᾿Οθωμανικὴ αὐτοκρατορία. Ἕνα κράτος, στὸ ὁποῖο ὁ ἀνώτατος ἄρχων ἔδινε πρῶτος τὸ σύνθημα τῶν δολοφονιῶν, τῶν ληστειῶν καὶ γενικὰ κάθε ἀνομίας, δὲν μποροῦσε, βέβαια, παρὰ νὰ παρουσιάζη τὸ θλιβερὸ θέαμα τῆς Τουρκίας, στὰ χρόνια κεῖνα. Καὶ τὰ αἱματωμένα ὄργια, ποὺ γινόντουσαν τότε, ἦσαν ἔργα ὄχι μονάχα τῶν διαφόρων ἀσυνειδήτων ὑπαλλήλων τοῦ ᾿Αβδοὺλ Χαμίτ, ἀλλὰ κι᾿ αὐτῶν τῶν μελῶν τῆς σουλτανικῆς οἰκογενείας, τὰ ὁποῖα, λησμονῶντας τὴ θέσι τους καὶ τὸ βαθμό τους, ἐγκληματοῦσαν σὰν τοὺς πιὸ ἀποκτηνωμένους κακούργους.

Μὲ τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ σημείωμα θὰ σᾶς παρουσιάσουμε ἕναν ἀπὸ τοὺς τρομερωτέρους «ἐπισήμους κακούργους», ποὺ ἔδρασαν στὴν Τουρκία ἐπὶ ἀπολυταρχίας, τὸν πρίγκηπα Φεχὴμ πασᾶ, γυιὸ τοῦ ᾿Ισμὲτ μπέη, ἀδελφοῦ τοῦ ᾿Ερυθροῦ Σουλτάνου. Πέρασαν εἰκοσιπέντε περίπου χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ τὸ ἀνθρωπόμορφο αὐτὸ τέρας βρῆκε τὴν τιμωρία ποὺ τοῦ ἄξιζε. ῾Ωστόσο, οἱ παλαιοὶ Κωνσταντινουπολῖται, ποὺ θυμοῦνται ἀκόμα τὴ δρᾶσι τοῦ Φεχὴμ πασᾶ, ἀνατριχιάζουν ἀπὸ φόβο, κάθε φορὰ ποὺ θὰ προφέρουν τ᾿ ὄνομά του, μὲ τὴν ἀνάμνησι τῶν ἐγκλημάτων τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Χαμίτ...

* * *

Ἕνα βράδυ, στὰ 1896, ἐνῷ ὁ ἐμπορικὸς κόσμος τοῦ Γαλατᾶ ἀνέβαινε στὸ Πέραν, μετὰ τὸ κλείσιμο τῶν καταστημάτων, εἶδε ξαφνικὰ ἕναν καλοντυμένο καὶ νόστιμο νέο, ἕνα παλληκάρι εἰκοσιπέντε χρόνων, νὰ κατεβαίνη, τρέχοντας καὶ παραπατῶντας σὰν μεθυσμένος, ἀπὸ τὴ συνοικία Παγκάλλι. Κάθε φορὰ ποὺ ὁ ἔξαλλος αὐτὸς ἄνθρωπος περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ κανένα διαβάτη, ὁ ὁποῖος φαινόταν χριστιανὸς ἀπὸ τὸ παρουσιαστικό του, ἔβγαζε τὸ περίστροφό του, πυροβολοῦσε κατὰ τοῦ περαστικοῦ καὶ τὸν ξάπλωνε κάτω νεκρό.

Σὲ διάστημα μιᾶς περίπου ὥρας ὁ μαινόμενος αὐτὸς νέος σκότωσε δεκατέσσερα ἄτομα, χωρὶς νὰ βρεθῆ κανένας «ζαπτιὲς» (ἀστυνόμος) νὰ τὸν συλλάβη... Μεταξὺ ἐκείνων, ποὺ βρήκανε θάνατο τόσο ξαφνικὸ καὶ τραγικό, ἦταν καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ «Τοῦννελ», τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου ποὺ ἑνώνει τὸ Πέραν μὲ τὸν Γαλατᾶ... Κατόπιν ὁ δολοφόνος χάθηκε μέσ᾿ στὸ βραδυνὸ ἡμίφως, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῆ ἀπὸ κανένα, τραβῶντας πρὸς τὸ προάστειο Νισὰν - Τάς, ὅπου βρισκότανε καὶ τὸ αὐτοκρατορικὸ ἀνάκτορο Γιλδίζ.

Φαντασθῆτε τώρα τὸν τρόμο τῶν χριστιανῶν τῆςΚωνσταντινουπόλεως ὅταν πληροφορήθηκαν τὸ φόνο δεκατεσσάρων φιλήσυχων οἰκογενειαρχῶν καὶ τὴν κατάπληξί τους, ὅταν μαθεύτηκε πὼς ὁ δολοφόνος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ᾿ τὸ Φεχὴμ πασᾶ, ἀνεψιὸ τοῦ σουλτάνου ᾿Αβδοὺλ Χαμίτ. ῾Η ταυτότης τοῦ κακούργου πιστοποιήθηκε ὄχι μονάχα ἀπὸ πολλοὺς διαβάτες, ποὺ παρακολούθησαν τὸ πολλαπλὸ αὐτὸ ἔγκλημα, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ πόρτες, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὡρισμένα ἔγγραφα, ποὺ ἔπεσαν ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ φονηᾶ στὸν τόπο τῶν ἐγκλημάτων του.

Δὲν ὑπάρχει τώρα καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἂν ὅλα τὰ θύματα ἦσαν ραγιάδες, ἡ ἀστυνομία θὰ ἔκλεινε τὰ μάτια της, καταλαβαίνοντας ὅτι δὲν ἦταν «ὀρθὸ καὶ λογικὸ» νὰ ἐνοχλήση ἕνα μέλος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας γιὰ μιὰ ὑπόθεσι τόσο ἀσήμαντη ! Μεταξὺ ὅμως τῶν σκοτωμένων ἦσαν, ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, ὁ διευθυντὴς τοῦ Τοῦννελ, ἕνας Γερμανὸς ὑπήκοος. Ὕστερα, λοιπόν, ἀπὸ τὶς ἔντονες διαμαρτυρίες τοῦ Γερμανοῦ πρεσβευτοῦ, ἡ ἀστυνομία ἀναγκάστηκε νὰ κινηθῆ — ἤ, τοὐλάχιστον, νὰ προσποιηθῆ ὅτι κινεῖται—γιὰ τὴν «ἀνακάλυψι» τοῦ δράστου, ἂν καὶ ὁ δολοφόνος ἦταν γνωστὸς ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα !

῾Η τουρκικὴ ἀναβλητικότης, τὸ ὀθωμανικὸ «γιαβὰς - γιαβάς», ἐξεδηλώθησαν στὴν περίπτωσι αὐτὴ σ᾿ ὅλη τους τὴ μεγαλοπρέπεια ! Εἶχαν περάσει δυὸ περίπου βδομάδες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ διεπράχθη τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ ἀστυνομία δὲν εἶχε κατορθώσει ἀκόμα ν᾿ ἀνακαλύψη οὔτε τὸ παραμικρὸ ἴχνος τοῦ δράστου. ῾Ο Γερμανὸς πρεσβευτὴς ἀξίωσε καὶ πάλιν — σ᾿ ἐντονώτερο ὕφος αὐτὴ τὴ φορὰ — τὴ σύλληψι τοῦ δολοφόνου. Ἤξερε, βέβαια, κι᾿ αὐτὸς ποιὸς ἦταν ὁ πραγματικὸς κακοῦργος, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν κατονομάση δι᾿ εὐνοήτους λόγους.... ῾Η ἀστυνομία κατάλαβε τότε ὅτι ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ συλληφθῆ κάποιος δράστης τῶν δεκατεσσάρων φόνων, γιὰ νὰ τηρηθοῦν τὰ προσχήματα καὶ καθησυχάση ἡ κοινὴ γνώμη. Καὶ ἡ...ἐκλογὴ τῆς ἀστυνομίας ἔπεσε σ᾿ ἕνα δυστυχισμένο ναυτικό, τὸν ὁποῖο ἔτυχε νὰ συλλάβουν τύφλα μεθυσμένο, στὰ περίχωρα τοῦ Νισὰν Τάς.

Ὅταν, τὴν ἑπομένη, ὁ ναυτικὸς αὐτὸς συνῆλθε κάπως ἀπὸ τὸ μεθῦσι του, ὁ ἀνακριτής, ποὺ τὸν ἐξέτασε, προσπάθησε νὰ τὸν πείση ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ δράστης τῶν δεκατεσσάρων φόνων. ῾Ο Μουσταφᾶς —ἔτσι λεγόταν ὁ ναυτικὸς—κόντεψε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του. ῾Ομολόγησε ὅτι τὸν τελευταῖο μῆνα ὡρισμένα οἰκογενειακὰ βάσανα τὸν ἔκαναν νὰ μεθάη κάθε βράδυ μέχρις ἀναισθησίας, μὰ δὲν θυμότανε νὰ εἶχε σκοτώσει δεκατέσσερες ἀνθρώπους μαζύ !...

—Ποῦ νὰ τὸ θυμᾶσαι, μὲ τὸ μεθῦσι ποὺ κάνεις ! τὸν ἀποστόμωσε ὁ ἀνακριτής.

Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογοῦμε, ὁ Μουσταφᾶς δικάστηκε καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατο, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες του — καὶ παρὰ τὶς διαβεβαιώσεις πολλῶν πολιτῶν, ποὺ ἐπέμεναν ὅτι δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ δολοφόνος.

῾Ωστόσο, τὴν τελευταία στιγμὴ τοῦ δόθηκε χάρις ἀπ᾿ τὸν ἴδιο τὸ σουλτάνο — χειρονομία ἀνεξήγητη, ἂν λάβουμε ὑπ᾿ ὄψει τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος γιὰ τὸ ὁποῖο κατηγορήθηκε ὁ Μουσταφᾶς. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ὁ τουρκικὸς Τύπος ἐξύμνησε τὴν ἀπροσμέτρητη ψυχικὴ καλωσύνη τοῦ Πατισάχ. Καὶ ὁ Γερμανὸς πρεσβευτὴς ἀναγκάστηκε νὰ θεωρήση τὸν ἑαυτό του ἱκανοποιημένο ἀπὸ τὴ λύσι αὐτή, ἀφοῦ δὲν μποροῦσε βέβαια ν᾿ ἀξιώση τὴν τιμωρία τοῦ πραγματικοῦ ἐνόχου.

῾Ο ᾿Αχμὲτ Δζελλαλεδὶν Πασᾶς

* * *

᾿Ενῷ παιζόταν στὸ δικαστήριο ἡ κωμωδία τῆς δίκης τοῦ Μουσταφᾶ, ὁ Φεχὴμ πασᾶς ἐκαλεῖτο στ᾿ ἀνάκτορα, σ᾿ ἕνα οἰκογενειακὸ συμβούλιο, γιὰ νὰ δώση λόγο τῆς πράξεώς του. ῾Ο νεαρὸς κακοῦργος, ἕνας ἔκφυλος καὶ διεστραμμένος τύπος, δικαιολογήθηκε γιὰ τοὺς δεκατέσσερες φόνους ποὺ ἔκανε, λέγοντας πὼς εἶχε γίνει ἔξω φρενῶν ὅταν διάβασε σὲ μιὰ εὐρωπαϊκὴ ἐφημερίδα ἕνα δριμύτατο ἄρθρο κατὰ τοῦ ᾿Αβδοὺλ Χαμίτ. Καὶ γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τοὺς γκιαούρηδες, ποὺ τολμοῦσαν νὰ ἐκφράζωνται ἔτσι γιὰ τὸν θεῖο του καὶ Πατισάχ του, σκότωσε δεκατέσσερες ἀπ᾿ αὐτούς, ὅσους πρόλαβε, δηλαδή !

῾Η ἐξήγησι αὐτὴ ἐνθουσίασε τὸν σουλτάνο !... ᾿Αγκάλιασε μὲ συγκίνησι τὸν ἀνεψιό του καὶ τὸν εὐχαρίστησε κλαίγοντας γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ τοῦ εἶχε !... Καί, γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξη τὴ μεγάλη εὔνοιά του, τὸν ὠνόμασε πρῶτο ὑπασπιστή του, βέβαιος ὅτι ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ φανῆ πολύτιμος καὶ στὸ μέλλον. ῾Η ξαφνικὴ αὐτὴ προαγωγὴ ἔκανε τὸ φιλόδοξο Φεχὴμ πασᾶ νὰ μεθύση ἀπὸ περηφάνεια. ῾Η θέσι ποὺ πῆρε τώρα κοντὰ στὸ σουλτάνο, τοῦ ἔδινε ἀπεριόριστη δύναμι, μιὰ δύναμι, τὴν ὁποία κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε ν᾿ ἀψηφήση.

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ Φεχὴμ κατάλαβε ὅτι θὰ τοῦ ταίριαζε καλύτερα ἡ θέσις τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἰδιαιτέρας ἀστυνομίας τοῦ ᾿Αβδοὺλ Χαμίτ, γιατὶ ἀπὸ τὸ «πόστο» αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ παρακολουθήση τὰ παρασκήνια τῆς ζωῆς τῶν μεγιστάνων — ποὺ βρισκόντουσαν σὲ διαρκῆ ἐπιτήρησι ἀπὸ τὸ σῶμα τῶν κατασκόπων — καὶ γενικὰ νὰ προσφέρη μεγαλείτερες ἐκδουλεύσεις στὸ σουλτάνο. Τὴ θέσι αὐτὴ τὴν κατεῖχε ὁ ᾿Αχμὲτ Δζελλαλεδὶν πασᾶς, ἕνας ἀπ᾿ τοὺς εὐνοουμένους τοῦ Πατισάχ. ῾Ωστόσο, ὁ Φεχὴμ κατώρθωσε μὲ συκοφαντίες καὶ ραδιουργίες νὰ τὸν κάνη νὰ πέση στὴ δυσμένεια τοῦ ᾿Αβδοὺλ Χαμίτ... Ἔτσι, ἕνα ὡραῖο πρωΐ, ὁ ᾿Αχμὲτ Δζελλαλεδὶν πασᾶς ἔπαιρνε ἕνα φιρμάνι ἀπὸ τὸν Πατισάχ, ὁ ὁποῖος τὸν πληροφοροῦσε ὅτι δὲν εἶχε πειὰ ἀνάγκη τῶν ὑπηρεσιῶν του. Καὶ διευθυντὴς τῆς ἰδιαιτέρας ἀστυνομίας τοῦ ᾿Αβδοὺλ Χαμὶτ διωρίστηκε τότε ὁ ἀνεψιὸς τοῦ σουλτάνου, ὁ Φεχὴμ πασᾶς, ὁ τραγικὸς δολοφόνος τοῦ Παγκαλτιοῦ !...

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ Φεχὴμ ἀπέκτησε τρομερὴ δύναμι. ῾Η ζωή, ἡ τιμὴ καὶ ἡ περιουσία τῶν κατοίκων τῆς ᾿Οθωμανικῆς αὐτοκρατορίας ἦσαν στὴ διάθεσι τοῦ κακούργου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος μποροῦσε μὲ μιὰ ἁπλῆ κατηγορία νὰ στείλη ἕναν ἀθῶο στὰ κάτεργα ἢ καὶ στὴν κρεμάλα ! ᾿Εγκαταστημένος σ᾿ ἕνα μέγαρο, σωστὸ παλάτι, στὴ συνοικία Σισλῆ, στὸ Πέραν, τρομοκρατοῦσε μὲ τοὺς μπράβους του ὅλη τὴν περιφέρεια, χωρὶς νὰ τολμᾶ κανεὶς νὰ διαμαρτυρηθῆ ἐναντίον του. Μέσα σὲ λίγα χρόνια σχημάτισε τεράστια περιουσία ἀπὸ κλοπές, ἐκβιασμοὺς καὶ δῶρα. Τί σημασία εἶχε, ἂν ἡ ξένες πρεσβεῖες ἔκαναν ἀλλεπάλληλα διαβήματα στὴν ῾Υψηλὴ Πύλη, καταγγέλοντας συγκεκριμένες παληανθρωπιὲς τοῦ Φεχὴμ πασᾶ ; Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ ἐνοχλήση ἕνα ἀνεψιὸ τοῦ σουλτάνου ;

῾Η βεβαιότης ὅμως γιὰ τὴν ἀτιμωρησία του, ἔκαναν τὸν Φεχὴμ νὰ πάψη πειὰ νὰ λαβαίνη καὶ τὰ στοιχειώδη προφυλακτικὰ μέτρα στὴ διάπραξι τῶν διαφόρων ἀνομιῶν του. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ δημιουργηθῆ τέτοια κατακραυγὴ ἐναντίον του, ὥστε κατάλαβε καὶ ὁ ἴδιος ὅτι τὸ ἄστρο του εἶχε δύσει πειὰ ὁριστικά. Δυὸ δολοφονικὲς ἀπόπειρες ἐναντίον του μέσα σ᾿ ἕνα χρόνο, στὰ 1905, τὸν ἔκαναν νὰ μὴ τολμᾶ πειὰ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ μέγαρό του, ποὺ τὸ εἶχε μεταβάλει σὲ πραγματικὸ φρούριο. Καὶ μιὰ ἀποτυχημένη ἀπόπειρά του νὰ ἐκβιάση ἕνα Γερμανὸ ἔμπορο, προεκάλεσε τὴν ὠργισμένη ἐπέμβασι τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Γερμανίας, ὁ ὁποῖος ἀξίωσε αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ τὴν ῾Υψηλὴ Πύλη ν᾿ ἀπομακρυνθῆ ὁ Φεχὴμ πασᾶς ἀπὸ τὴν ἐμπιστευτικὴ θέσι ποὺ κατεῖχε.

῾Ο ᾿Αβδοὺλ Χαμὶτ ἀναγκάστηκε τότε, μὲ μεγάλη του λύπη, ν᾿ ἀπομακρύνη ἀπὸ κοντά του τὸν προσφιλῆ του — καὶ ἀντάξιό του — ἀνεψιό. Καὶ τὸν διώρισε διοικητὴ τῆς Προύσσας. Θεωροῦμε περιττὸ νὰ ποῦμε ὅτι καὶ στὴ νέα του θέσι ὁ Φεχὴμ πασᾶς ἀκολουθοῦσε πιστὰ τὴν τακτικὴ τῶν ἐκβιασμῶν καὶ τῶν ληστειῶν. Οἱ κάτοικοι τῆς Προύσσας ζούσανε πειὰ σ᾿ἕνα διαρκῆ τρόμο. ᾿Απ᾿ τὸν ἐφιάλτη αὐτὸ τοὺς γλύτωσε ἡ εἴδησι πὼς οἱ Νεότουρκοι κατώρθωσαν, στὶς 24 ᾿Ιουλίου 1908, νὰ ἐκθρονίσουν τὸν ᾿Αβδοὺλ Χαμὶτ καὶ ν᾿ ἀνακηρύξουν τὸ Σύνταγμα. Μόλις τὸ ἔμαθαν οἱ Προυσσιανοί, πρώτη τους δουλειὰ ἦταν νὰ ὁρμήσουν στὸ κονάκι τοῦ Φεχὴμ πασᾶ, νὰ συλλάβουν τὸν μισητὸ τύραννο, νὰ τὸν μεταφέρουν στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς πόλεως καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν μὲ ρόπαλα !...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

῾Η δούκισσα Ντὲ Μπερρὶ ἦταν πάρα πολὺ ἄσχημη γυναῖκα. Συγχρόνως ὅμως ἦταν ἀγαθώτατη, καλόκαρδη, εὐγενικώτατη καὶ γι᾿ αὐτὸ συμπαθητική.

Μιὰ μέρα περπατοῦσε μόνη, ντυμένη πολὺ ἁπλᾶ, στὴν προκυμαία τῆς Διέπης, ὅπου συνήθιζε νὰ περνάη τὸν περισσότερο καιρό της. Σὲ μιὰ στιγμὴ τὴν πλησίασε ἕνας ψαρᾶς καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τοῦ πῆ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἰδῆ τὴν δούκισσα Ντὲ Μπερρί.

—Τί τὴν θέλεις ; ρώτησε ἡ δούκισσα.

—Ἔχω μιὰ ἀναφορὰ νὰ τῆς παρουσιάσω, κυρά μου, καὶ νὰ τῆς ζητήσω μιὰ μεγάλη χάρι.

—Καὶ δὲν τὴν ξέρεις ; Δὲν τὴν εἶδες ποτέ ;

—Ποτέ... Ξέρω μόνον πὼς εἶνε πολὺ ἄσχημη.

—Καλά... Δός μου τὴν ἀναφορά σου καὶ θὰ φροντίσω νὰ τὴν δώσω ἐγὼ στὴ δούκισσα, ποὺ τὴν γνωρίζω καλά...

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ ψαρᾶς ἐκεῖνος ἔλαβε μιὰ πρόσκλησι νὰ παρουσιαστῆ στὴν ἔπαυλι τῆς δουκίσσης. Ὅταν πῆγε ἐκεῖ καὶ τὸν ὡδήγησαν στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τῆς δουκίσσης, βρέθηκε ξαφνικὰ μπροστὰ στὴν κυρία ἐκείνη, στὴν ὁποία εἶχε δώσει τὴν ἀναφορά του.

—Μά... μὰ ἡ δούκισσα ποῦ εἶνε; ρώτησε.

—῾Η δούκισσα ἐγὼ εἶμαι !...

—᾿Εσεῖς ! ἔκαμε ταραγμένος ὁ ψαρᾶς, κι᾿ ἄρχισε νὰ τραυλίζη μερικὲς ἀσυνάρτητες λέξεις, ζητῶντας συγχώρησι.

῾Η δούκισσα ὅμως τὸν διέκοψε χαμογελῶντας καὶ τοῦ εἶπε :

—῾Η ἀναφορά σου ἔγινε δεκτή. Κύτταξε ὅμως στὸ ἑξῆς, ὅταν σοῦ λένε ὅτι ἡ δούκισσα εἶνε ἄσχημη, νὰ προσθέτης : «Ναί, ἀλλὰ ἔχει καλὴ καρδιά !»

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε : «Οἰκογένειαν», Λέκα 7, ᾿Αθήνας.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὰ πιὸ ἀκριβοπληρωμένα ποιήματα. Ἕνα ὀχτάστιχο, ποὺ πληρώνεται 375 λίρες. Ἡ μεγάλη φιλανθρωπία τοῦ Λαμαρτίνου. Τὸ τάκτ του στὶς φιλανθρωπίες του. Ὁ Δουμᾶς, ἡ καλλιγραφία καὶ τὰ μαθηματικά. Τί ἔλεγε ἡ μητέρα του, κτλ.

Ὑπάρχουν συγγραφεῖς ποὺ δὲν ἐκέρδισαν ποτὲ οὔτε πεντάρα ἀπὸ τὰ φιλολογικά τους ἔργα κι᾿ ὑπάρχουν ἐπίσης ἄλλοι, τῶν ὁποίων τὰ ἔργα πληρωνόντουσαν ἁδρότατα.

Ἕνα ἀνέκδοτο δεκάστιχο ποίημα τοῦ Ἄγγλου ποιητοῦ Τζῶν Μέρεντιθ, παραδείγματος χάριν, πληρώθηκε κάποτε 9 λίρες καὶ 10 σελίνια, δηλαδὴ μία λίρα σχεδὸν ὁ κάθε στῖχος του. Τὸ ποίημα αὐτὸ ἀρχίζει ἔτσι :

Θυμᾶσαι, ἀγάπη μου,
τὶς χρυσὲς ὧρες
ποὺ ἔπλεκα στέφανα
γιὰ τὰ μαλλιά σου ;

Ὑπάρχει, ἐξ ἄλλου, περίπτωσις, ποὺ ἕνας ποιητής, ἂν κι᾿ ἐντελῶς ἄσημος, ἐκέρδισε ἀπὸ ἕνα μικρὸ ποίημά του 375 λίρες ! ᾿Ακοῦστε τὴ σχετικὴ ἱστορία :

Μιὰ μέρα ὁ ποιητὴς Τζέϊμς Σμὶθ ἀπάντησε τὸν γνωστό του μεγάλο ἐκδότη Στρέχαν, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ ὑπέφερε ἀπὸ ἀρθρίτιδα, δὲν ἔχανε ποτὲ τὸ κέφι του καὶ τὴ φαιδρότητά του. Ὕστερα ἀπὸ τὴ συνάντησί τους αὐτή, ὁ ποιητής, ἐνθουσιασμένος ἀπ᾿ τὸ χιοῦμορ καὶ τὴ φαιδρότητα τοῦ γέρο - ἐκδότη, κάθησε καὶ τοὔγραψε τὸ παρακάτω ποίημα. Σᾶς τὸ προσφέρουμε σὲ ἐλεύθερη, ἀλλὰ πιστὴ μετάφρασι :

Στὰ ὕψη τοῦ μεγάλου σου
μυαλοῦ σου συγκεντρώνεις
κάθε δύναμι ποὺ λείπει
ἀπὸ τ᾿ ἄλλο σου τὸ σῶμα.
Κι᾿ ἂν τὰ βαρειά σου πόδια
τὰ καρφώνει ἡ ἀρθρίτις,
μὴ σὲ νοιάζει... Εἶσαι μεγάλος.
Τράβα μὲ ψηλὰ τὴ μύτη.

Τὸ ποίημα λοιπὸν αὐτὸ ὁ Στρέχαν τὸ πλήρωσε 375 λίρες.

* * *

᾿Απὸ κάποιες αὐτοβιογραφικὲς σημειώσεις τοῦ ᾿Αλεξάνδρου Δουμᾶ (πατρός), παίρνουμε τὸ παρακάτω χαρακτηριστικὸ κομμάτι :

«...Δὲν μοῦ χρειαζόταν πειὰ παρὰ λίγος καιρός, γιὰ νὰ συμπληρώσω τὶς στοιχειώδεις κλασσικὲς σπουδές μου μὲ τὰ Λατινικά, ποὺ θὰ μοῦ δίδασκε ὁ ἀββᾶς Γρηγόριος, καὶ μὲ τὴν καλλιγραφία τοῦ κ. ᾿Ομπλέ. Πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅτι πρὸς τὰ μαθηματικὰ εἶχα—καὶ διατηρῶ ἀκόμα—μιὰ ἀπέχθεια, ποὺ μοῦ κατάντησε ψύχωσις. Δὲν εἶχα καμμιὰ φιλοδοξία νὰ μοιάσω τοῦ καθηγητοῦ μου τῶν μαθηματικῶν, τοῦ μακαρίτη Μπαρέν. Σᾶς ὁμολογῶ ἐπίσης — κι᾿ αὐτὸ πρὸς μεγάλην λύπην τῆς μητέρας μου — ὅτι στὰ μαθηματικὰ δὲν κατώρθωσα ποτὲ νὰ πάω πιὸ πέρα ἀπ᾿ τὸν...πολλαπλασιασμὸ τῶν ἀκεραίων. Γι᾿ αὐτὸ καὶ τώρα ἀκόμα εἶμ᾿ ἀνίκανος νὰ μοιράσω...«δυὸ γαϊδουριῶν ἄχυρο». Εἶχαν δίκηο οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ποὺ λέγανε : «Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥάδιον».

»Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅμως τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν καλλιγραφία. Μ᾿ αὐτὴν βρισκόμουν μέσα στὸ στοιχεῖο μου. Ὅταν ὁ κ. ᾿Ομπλὲ ἐρχόταν νὰ μοῦ τὴν διδάξη, βρισκόταν ἐνώπιον συναδέλφου καὶ — ἂν δὲν ἤθελα νὰ τὸν δυσαρεστήσω — θἄλεγα ἐνώπιον....διδασκάλου !

»῾Η ἐπιδόσεις μου στὴν καλλιγραφία εὐχαριστοῦσαν βέβαια τὴ μητέρα μου, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐνθουσίαζαν, ὅπως θὰ τὴν ἐνθουσίαζε μιὰ πρόοδός μου στὰ μαθηματικά.

»—῾Η καλλιγραφία... ῾Η καλλιγραφία, ἔλεγε, δὲν εἶνε δὰ καὶ κανένα σπουδαῖο κατόρθωμα. Ἔπειτα ὅλοι οἱ ἀνίκανοι γράφουν καλά. Κακογράφοι εἶνε μόνον οἱ λίγοι, οἱ ξεχωριστοί, οἱ ἄνθρωποι τῆς δράσεως. Πάρε παράδειγμα τὸν Βοναπάρτη. Μπορεῖς ὅμως νὰ βγάλης λέξι ἀπ᾿ τὰ γραψίματά του ; ᾿Αδύνατον ! Εἶνε σωστὰ ὀρνιθοσκαλίσματα...

»῾Ο διδάσκαλός μου τότε βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ μὲ ὑπερασπίση καὶ συγχρόνως νὰ πολιτικολογήση :

»—᾿Αλλά, κυρία Δουμᾶ, παρατήρησε δειλά, ὁ «ἀξιότιμος» κύριος «Βουοναπάρτης» πρὸ πολλοῦ παραθερίζει τώρα στὴν Ἔλβα !...

»῾Ο ᾿Ομπλέ, σὰν βασιλικὸς μέχρι μυελοῦ ὀστέων, ποὺ ἦταν, προσαγόρευε τὸν αὐτοκράτορα διὰ τοῦ «κύριος», καί, καθὼς ὅλοι οἱ βασιλικοί, τὸν ἀποκαλοῦσε «Βουοναπάρτη».

»—Καὶ νομίζετε, πρόσθεσε ἡ μητέρα μου, ὅτι ἂν βρίσκεται σήμερα στὴν Ἔλβα, βρίσκεται γιατὶ δὲν ἤξερε καλλιγραφία ;

»—Γιατί ὄχι, κυρία μου ; Λένε ὅτι ὁ Βουοναπάρτης ἐπροδόθη ἀπὸ τοὺς στρατηγούς του ἐκ προθέσεως. Ψέμμα !... ᾿Εγὼ λοιπὸν λέω ὅτι ἡ διαταγές του, — ἐπειδὴ δὲν ἤξερε νὰ γράφη καθαρὰ — ἐδιαβάζοντο καὶ ἐξηγοῦντο κακῶς ἀπὸ τοὺς στρατηγούς του. Καταλαβαίνετε τώρα τί παρεξηγήσεις, τί τεράστια σφάλματα, τί σύγχισις, ἐπικρατοῦσε στὴν ἐκτέλεσι τῶν κακογραμμένων καὶ κακοδιαβασμένων διαταγῶν τοῦ αὐτοκράτορος...

»—᾿Αλλ᾿ ἂς ἀφήσουμε τὸν Βοναπάρτη, κύριε ᾿Ομπλέ.

»—Ἔχετε δίκηο.... Οὔτ᾿ ἐγὼ αἰσθάνομαι καμμιὰ εὐχαρίστησι νὰ ὁμιλῶ γι᾿ αὐτὸν τὸν «κύριο».

»—᾿Αλλ᾿ ἐὰν ὁ ᾿Αλέξανδρος.....

»—Ἂν ὁ ᾿Αλέξανδρος, τὴν διέκοψε ὁ διδάσκαλός μου, δείχνοντας ἐμένα, ἐὰν ὁ ᾿Αλέξανδρος γίνη αὐτοκράτωρ τῆς Γαλλίας—ὁ Θεὸς νὰ δώση !—δὲν θἄχη τὸ φόβο νὰ προδοθῆ ἀπ᾿ τοὺς στρατηγούς του, γιατί γράφει καθαρὰ κι᾿ ὥμορφα...».

* * *

Μιὰ μέρα ὁ Λαμαρτῖνος δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς φτωχοῦ λογίου, ὁ ὁποῖος τοῦ διηγήθηκε τὴ θλιβερὴ κατάστασί του καὶ τοῦ ζήτησε μιὰ χρηματικὴ ἐνίσχυσι. ῾Ο Λαμαρτῖνος ἄνοιξε τὸ συρτάρι του κι᾿ ἔδωσε ἕνα σεβαστὸ ποσὸν στὸ φτωχὸ λόγιο. Ἔπειτα δέ, σὰν ἄνθρωπος εὐγενής, σηκώθηκε καὶ ὡδήγησε τὸν ξένο του ὥς τὴν ἐξώπορτα.

Ἦταν χειμῶνας κι᾿ ἔκανε δυνατὸ κρύο. ῾Ο φτωχὸς λόγιος ἔτρεμε κάτω ἀπ᾿ τὸ παληὸ τριμμένο σακκάκι του. Βλέποντάς τον ὁ εὐαίσθητος ποιητής, ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ ραγίζη πιὸ πολὺ ἀπὸ συμπόνια. Γι᾿ αὐτό, μόλις ἡ πόρτα ἄνοιξε κι᾿ ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸν ἀποχαιρετήση, φώναξε σὰν κάτι νὰ θυμήθηκε ξαφνικά :

—Κύριε, ξεχάσατε τὸ παλτό σας !

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντησι, ξεκρέμασε τὸ δικό του ὁλοκαίνουργο παλτὸ καὶ τὄρριξε στοὺς ὤμους τοῦ ξένου του, βοηθῶντας τον συγχρόνως νὰ τὸ φορέση μὲ τόση εὐγένεια, ὥστε ὁ φτωχὸς λόγιος δὲν πρόφτασε νὰ ἐκφράση καμμιὰ ἀπορία... Ἔφυγε μόνο τραυλίζοντας μερικὲς λέξεις, χωρὶς νὰ μπορῆ ν᾿ ἀρνηθῆ τὸ δῶρο, ποὺ μὲ τόση εὐγένεια καὶ πειστικότητα τοῦ προσεφέρθη.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Χ. ΜΑΓΚΟΓΚ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

ΜΕ τὰ δυό του χέρια στηριγμένα στὰ κάγκελλα τοῦ καταστρώματος, τὸ σῶμα γυρμένο μπροστά, ὁ Ρενὼ Μαλφρουὰ κυττοῦσε, ὀνειροπολῶντας, τὰ κύματα, σὰν νἄθελε νὰ ἐρευνήση μὲ τὸ βλέμμα του τὰ βάθη τῆς θαλάσσης...

Ἴσως θἄπρεπε νὰ τοῦ εἶχε κάνη ἐντύπωσι καὶ νὰ τὸν βάλη σὲ ὑποψία ἡ εὐκολία, μὲ τὴν ὁποία παρέσυρε στὴν ἐπιχείρησι αὐτὴ τόσους ἀνθρώπους ποὺ ἔδωσαν πίστι σὲ ὑποσχέσεις ἀόριστες κ' ἐκμυστηρεύσεις πολὺ ὕποπτες... Μὰ ἤξερε τί ἐπίδρασι ἔχει στὸ μυαλὸ τῶν ἀνθρώπων ἡ μαγικὴ λέξις θησαυρός !

— Πρόκειται, τοὺς εἶπε, ν' ἀνασύρουμε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης κάποιο βυθισμένο θησαυρὸ καὶ νὰ τὸν μοιρασθοῦμε !

Αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ἕνα σωρὸ βουτηχτάδες, θαλασσόλυκοι, ἄνθρωποι ἱκανοὶ γιὰ ὅλες τὶς δουλειὲς κ' ἕτοιμοι ν' ἀψηφήσουν κάθε κίνδυνο.

Γιὰ νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια ὅμως, ὁ Μαλφρουά, μολονότι τὸ ὑποσχέθηκε, δὲν τὦχε καθόλου στὸ νοῦ του νὰ μοιράση μὲ τὸ πλήρωμα, ποὺ τὸν ἀκολούθησε, τὸ θησαυρό.

Ἔξαφνα, τὸ βλέμμα του καρφώθηκε σ' ἕνα σημεῖο κ' ἔσκυψε περισσότερο πρὸς τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ὠκεανοῦ.

— Στόπ ! ἐφώναξε μὲ φωνή, ποὺ τὴν ἔπνιγε ἡ συγκίνησι.

Ἀπὸ τὴ γέφυρα τὸ πρόσταγμα, μὲ τὸ τηλέφωνο, μεταβιβάστηκε στὰ βάθη τοῦ κύτους τοῦ πλοίου καὶ σὲ λίγο ὁ ἕλικας τοῦ βαποριοῦ, ποὺ γύριζε ἀργά, σταμάτησε ἐντελῶς.

— Ρίξτε μιὰ βάρκα στὴ θάλασσα ! διέταξε κατόπιν ὁ Μαλφρουά. Καὶ νὰ μ' ἀκολουθήση ὁ Ἰνδός !

Ἕνας κοντὸς ἄντρας νευρώδης, ζωηρός, εὐλύγιστος, μὲ χαλκόχρωμη ἐπιδερμίδα, προχώρησε καὶ μπῆκε στὴ βάρκα, ποὺ κατέβαζαν οἱ ἄλλοι ναῦτες ἀπὸ τὸ βαπόρι. Ἕνας ἄλλος, ποὺ μὲ μαύρη κορδέλλα δεμένη στὸ ἀριστερὸ μάτι, τοῦ ἔκρυβε τὸ μισὸ πρόσωπο καὶ τἄλλο μισὸ τοῦ τὸ σκέπαζε ἡ πυκνὴ κι' ἀπεριποίητη γενειάδα, ἀκολούθησε τὸν Ἰνδὸ καὶ πῆγε κοντὰ στὸ Μαλφρουά.

— Ἐδῶ εἶνε ; ρώτησε μὲ φωνὴ βραχνιασμένη ἀπὸ χρόνιο λαρυγγίτη.

— Μοῦ φαίνεται ! ἀπάντησεν ὁ Μαλφρουὰ μὲ συγκατάβασι, γιατί ὁ μονόφθαλμος ἦταν ὁ κυριώτερος σύντροφός του ἀπὸ τὸ τσοῦρμο τοῦ πλοίου.

Ἡ θάλασσα ἦταν τόσο καθαρή, πού, κυττάζοντάς την, μάντευε κανεὶς τὸ βυθό της. Κάτω στὰ βάθη διακρινόταν ἕνας σκοτεινὸς ὄγκος ποὺ ἀπὸ τὶς διαστάσεις καὶ τὸ σχῆμα του φαινότανε νἆναι τὸ σκάφος ἑνὸς πλοίου.

Ὁ Μαλφρουὰ μὲ μιὰ χειρονομία κάλεσε κοντά του τὸ μονόφθαλμο, ποὺ ἦταν ἀπασχολημένος μὲ τὶς ἑτοιμασίες καὶ τοῦ εἶπεν ἀπότομα :

— Θὰ μπῶ σ' ἕνα σκάφαντρο καὶ θὰ κατέβω πρῶτος. Ξέρω ποῦ βρίσκεται ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ βγάλουμε. Μόνον ἐγὼ μπορῶ νὰ ὁδηγήσω τοὺς δύτες στὸ ἔργο τους. Θὰ κατέβω λοιπὸν τώρα μόνος, νὰ ἰδῶ πῶς πρέπει ν' ἀρχίση ἡ δουλειά.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε ! τοῦ εἶπεν ἥρεμα ὁ μονόφθαλμος, κυττάζοντάς τον μὲ τὸ ἕνα του μάτι. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἂν σᾶς παρουσιαστῆ ἀνάγκη βοηθείας, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τηλεφωνήσετε. Τὰ σκάφαντρά μας εἶνε ἐφωδιασμένα μὲ τηλέφωνο !.. Στοιχίζουν ἀκριβά, μὰ εἶνε ἀπαραίτητο τώρα τὸ τηλέφωνο. Ἄλλωστε, θὰ τὰ βγάλουμε τὰ ἔξοδα, ἂν τὰ πράγματα εἶνε ὅπως μοῦ τὰ εἴπατε...

— Θὰ κρίνης καὶ μόνος σὲ λίγο, τοῦ ἀπάντησε αἰνιγματικὰ ὁ Μαλφρουά.

Κρεμασμένος μὲ καλώδια, κινούμενος ἀπὸ πάνω πότε δεξιὰ πότε ἀριστερά, ἀναλόγως τῶν τηλεφωνικῶν ὑποδείξεών του, ὁ Μαλφρουά, κλεισμένος μέσα στὸ σκάφαντρο, βρέθηκεν ἐπὶ τέλους ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴ γέφυρα τοῦ βυθισμένου σκάφους.

— Λίγο δεξιώτερα ! διέταξε μὲ τὸ τηλέφωνο. Ἀκόμα λίγο ! Ἔτσι, ἐκεῖ ! Κατεβάστε με τώρα, ἀπολύστε καλώδιο ! Μπράβο !

Στεκότανε πειὰ πάνω στὴ γέφυρα τοῦ βυθισμένου πλοίου, μπροστὰ σὲ μιὰ καμπίνα, ποὺ ἡ πόρτα της ἦταν ὀρθάνοιχτη. Βαρὺς ὄγκος, ὅπως ἦταν μὲ τὸ σκάφαντρο, ποὺ ἐμπόδιζε πολὺ τὶς κινήσεις του, ὁ Μαλφρουὰ ἔρριξε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς καμπίνας τὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ προβολέως ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του.

— Νὰ τὸ κρεββάτι ! Αὐτὸς εἶν' ἐκεῖ ἀκόμα ; Δὲν πιστεύω νὰ πρόφτασε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι ὅταν βούλιαξε τὸ πλοῖο. .

Χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ὁ Μαλφρουὰ ἀνατρίχιασε. Τοὔκανε κακὸ ἡ ἰδέα πὼς θὰ ξανάβλεπε πλαγιασμένο στὴ στενόχωρη κουκέτα του τὸ πτῶμα τοῦ πλοιάρχου Ἀρνάζ, τοῦ παληοῦ του φίλου. Ὁ Ἀρνάζ, γιὰ νὰ τὸν ἐξυπηρετήση, τὸν εἶχε πάρει στὸ πλοῖο χωρὶς ναῦλο νὰ τὸν γυρίση στὴν πατρίδα του. Τὸν ἔτρεφε, μὲ ἔξοδά του, τὸν περιποιότανε στὸ ταξεῖδι. Μὰ γιατὶ ὁ πλοίαρχος Ἀρνὰζ νὰ τοῦ ἐμπιστευθῆ τὰ μυστικὰ τῆς ὑπηρεσίας του ; Ἂν δὲν ἐμάθαινεν ἀπ' αὐτὸν ὅτι μὲ τὸ πλοῖο, ἐκτὸς τοῦ ἄλλου φορτίου, μετέφερε δυὸ σιδερένιες κάσες γεμάτες χρυσάφι ποὺ τὶς φύλαγε κλειδωμένες μέσα στὴν καμπίνα του, ὁ Μαλφρουὰ δὲν θἄμπαινε σὲ πειρασμὸ καὶ δὲν θὰ συνελάμβανε τὸ σατανικὸ ἐκεῖνο σχέδιο, τοῦ ὁποίου τώρα ἐπρόκειτο νὰ διαδραματισθῆ ὁ ἐπίλογος. Μὰ ὁ πλοίαρχος Ἀρνὰζ φανταζότανε φίλο του τὸ Μαλφρουὰ καὶ εἶχε κάθε λόγο νὰ ὑπολογίζη στὴν εὐγνωμοσύνη του. Καὶ τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὴν ὕπαρξι τοῦ χρυσοῦ.

Ὁ Μαλφρουὰ συνέλαβεν ἀμέσως τὸ σχέδιο νὰ γίνη κύριος τοῦ χρυσοῦ. Ἐτοποθέτησε στὸ κύτος τοῦ πλοίου ἕνα ἐκρηκτικὸ μηχάνημα μὲ μηχανισμὸ ρολογιοῦ. Ὅταν μιὰ νύχτα τὸ βαπόρι ἔφτασε σ' ἕνα μέρος ποὺ τὰ νερὰ δὲν ἦταν πολὺ βαθειά, ὁ Μαλφρουὰ κατέβασε κρυφὰ μιὰ βάρκα στὴ θάλασσα, ἔβαλε μέσα νερὸ καὶ τρόφιμα, ἔθεσε σὲ κίνησι τὸ ἐλατήριο τοῦ ἐκρηκτικοῦ μηχανήματος καὶ πήδησε στὴ βάρκα, λίγα λεπτὰ πρὶν ἐκραγῆ τὸ μηχάνημα καὶ τὸ πλοῖο βουλιάξη ἀπὸ τὰ νερὰ ποὺ ἔμπαιναν ἀσυγκράτητα.

Ἔμεινε δυὸ μέρες στὴ βάρκα. Ὅταν τὴν τρίτη πέρασεν ἕνα ἄλλο ἀτμόπλοιο καὶ τὸν περισυνέλεξε, εἶπε ὅτι τὸ πλοῖο του βούλιαξε γιατὶ ἔσκασαν τὰ καζάνια, ὅτι τὸ ὑπόλοιπο πλήρωμα πνίγηκε — καὶ σ' αὐτὸ ἔλεγεν ἀλήθεια— ὅτι τὸ δυστύχημα συνέβη στὸ τάδε γεωγραφικὸ μῆκος καὶ στὸ δεῖνα πλάτος — καὶ σ' αὐτὸ εἶπε ψέμματα, γιὰ νὰ παραπλανήση τὶς ἔρευνες ποὺ θὰ γινότανε γιὰ ν' ἀνελκυσθῆ τὸ σκάφος μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο. Πράγματι, ἐκεῖ ποὺ ὑπέδειξεν αὐτός, ἡ θάλασσα ἦταν πολὺ βαθειὰ καὶ ἡ ἔρευνες ἀπέτυχαν.

Ἔτσι ὁ Μαλφρουὰ ἔφτασε στὴ Μασσαλία.. Ἐκεῖ, ἄρχισε τὶς ἐνέργειες νὰ βρῆ πλοῖο καὶ πλήρωμα νὰ πάη στὸ μέρος ποὺ ἤξερε νὰ ἀνελκύση τὸ θησαυρό. Πλήρωμα ἦταν εὔκολο νὰ βρῆ, ὅλους τοὺς τυχοδιῶκτες τοῦ λιμανιοῦ, μὰ χρειαζόταν καὶ πλοῖο καὶ ἔξοδα. Δουλειὰ δύσκολη, μὰ σ' αὐτὸ τὸν ἐβοήθησεν ὁ μονόφθαλμος ἐκεῖνος, ποὺ τὸν ἀπάντησε τυχαίως μιὰ μέρα στὴ Μασσαλία καὶ ποὺ λογάριαζε νὰ τὸν...γελάση στὸ τέλος.

Νὰ τώρα ποὺ ἔφτανε στὸ σκοπό του. Γιατὶ νὰ ταραχθῆ ; Ἔρριξε τὸ φῶς τοῦ προβολέως μέσα στὴν καμπίνα.

— Τί ἀνόητος ποὺ εἶμαι ! σκέφτηκε. Δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος νὰ ξυπνήση ὁ Ἀρνὰζ καὶ νὰ ὑπερασπίση τὸ χρυσάφι του.

Καὶ κινήθηκε πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς καμπίνας.

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιὰ φωνὴ τὸν ἔκανε νὰ ἀνατριχιάση ἀπὸ φρίκη καὶ νὰ σταματήση.

—Μαλφρουά ! Δολοφόνε ! Ἦρθεν ἡ ὥρα νὰ τιμωρηθῆς !...

— Μαλφρουά ! Δολοφόνε ! ἔλεγεν ἡ φωνὴ ἐκείνη. Ἦρθεν ἡ ὥρα νὰ τιμωρηθῆς, κακοῦργε, γιὰ τόσους ἀνθρώπους ποὺ ἐπῆρες στὸ λαιμό σου. Δολοφόνε !

Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἀκουγόταν μέσα ἀπὸ τὸ σκάφαντρο. Ὁ Μαλφρουὰ ἄρχισε νὰ τρέμη.

— Ποιὸς μιλάει ; ἐψιθύρισε ἄθελά του.

— Ὁ Ἀρνὰζ σοῦ μιλάει, ὁ μόνος ποὺ σώθηκε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πλοίου, ποὺ ἐβούλιαξες. Μὲ τὸ δεμένο μάτι μου, μὲ τὴ γενειάδα, καὶ τὴ βραχνιασμένη φωνὴ δὲν μὲ ἀνεγνώρισες ! Οἱ ἄλλοι ἐπνίγηκαν ! Μὰ ἐγὼ θὰ τοὺς ἐκδικηθῶ. Κι' ὕστερα θὰ ἀνελκύσουμε τὸ θησαυρό, χωρὶς ἐσένα, ἀλιτήριε !

Καὶ ξαφνικὰ ἔσβυσε τὸ φῶς τοῦ προβολέως. Μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι ὁ Μαλφρουά, οὐρλιάζοντας ἀπὸ φρίκη, ἔνοιωσε πὼς τοῦ ἔλειπεν ὁ ἀέρας ν' ἀναπνεύση. Ὁ ἀεραγωγὸς σωλῆνας εἶχε κοπῆ.

Πάνω στὴ βάρκα, ὁ γενάτος μονόφθαλμος — ὁ πλοίαρχος Ἀρνὰζ — ποὺ ἐπέβλεπε στὰ καλώδια καὶ τὸν ἀεραγωγὸ σωλῆνα τοῦ σκαφάντρου, ἐφώναξε πρὸς τοὺς ἄλλους τοῦ πληρώματος ποὺ ἦταν στὸ βαπόρι :

— Δὲν ἀπαντάει ! Τραβῆχτε τον ἀπάνω. Κάτι θὰ συμβαίνη. Κάποια βλάβη θἄχη γίνη στὰ καλώδια.

Μὰ ὅταν ἐτράβηξαν, ἔβγαλαν τὰ καλώδια καὶ τὸν ἀεραγωγὸ σωλῆνα κομμένα. Τὸ σκάφαντρο εἶχε μείνει στὸ βυθό.

— Κάποιος καρχαρίας θὰ ἐπέρασε κ' ἔκοψε τὰ καλώδια, εἶπεν ὁ πλοίαρχος Ἀρνάζ. Τὸν κακομοίρη τὸ Μαλφρουά ! Καὶ πάνω στὴν ὥρα ποὺ θὰ βγάζαμε τὸ θησαυρό !..

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ πλοίου, κρατημένος ἀπὸ ἕνα σχοινί, ἀνέβαινε κρυφὰ ὁ Ἰνδὸς βουτηχτής. Ἀπὸ τὴ ζώνη του κρεμότανε δυὸ μεγάλα γερὰ ψαλίδια. Αὐτὸς ἦταν πού, ὁδηγημένος ἀπὸ τὸν Ἀρνάζ, ἔκοψε τὰ καλώδια καὶ τὸν ἀεραγωγὸ σωλῆνα τοῦ σκαφάντρου τοῦ Μαλφρουά.

Χ. ΜΑΓΚΟΓΚ

ΣΤΙΧΟΙ

Η ΜΥΓΔΑΛΙΑ

Γιὰ ὅλα τ' ἄνθη ἡ λαλιά μου
ἔχει τραγοῦδι χαρωπό,
μὰ πιὸ πολὺ τὴ μυγδαλιά μου,
ἀγάπησα καὶ ἀγαπῶ.

Γλυκειὰ τῆς ἄνοιξης παρθένα,
νεράιδα, ὅλη εὐωδιά,
μὲ τ' ἄνθη σου τὰ μαθημένα
στεφάνωσέ μου τὴν καρδιά.

Ἐσὺ ποὺ μὲ τὰ ἄνθη μόνα
φέρνεις καλὸν καιρό, λευκή,
διῶξε τὸν ἄγριο χειμῶνα
καὶ φέρε ἄνοιξι κι' ἐκεῖ!

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε «Οἰκογένειαν», Λέκα 7, Ἀθήνας.

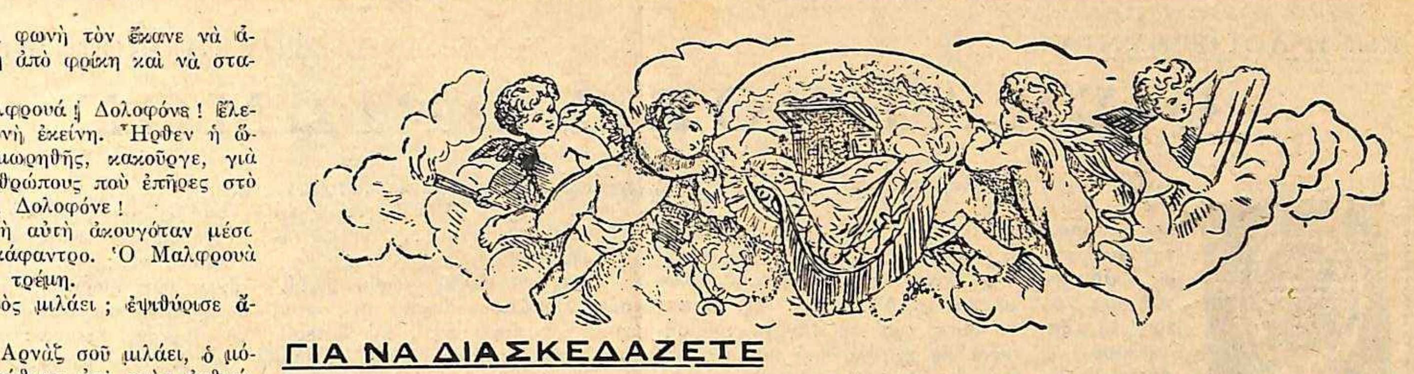

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ Σαμουὴλ κι' ὁ Ἰσαὰκ ἀποφασίζουν νὰ κάμουν μαζὺ μιὰ ἐπιχείρησι. Καταθέτουν λοιπόν, ἀπὸ κοινοῦ, ἕνα ποσὸ κι' ἀρχίζουν νὰ ἐργάζωνται. Τοὺς περισσεύουν ὅμως ἔξαφνα 20,000 φράγκα καὶ καθὼς δὲν ἔχουν ἐμπιστοσύνη ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ἀποφασίζουν νὰ καταθέσουν τὸ ποσὸν αὐτὸ σ' ἕνα τρίτο πρόσωπο.

Ἀπευθύνονται, λοιπόν, στὸν ραββῖνο, ὁ ὁποῖος δέχεται νὰ κρατήση τὸ ποσὸν καὶ νὰ μὴν τοὺς τὸ ἐπιστρέψη παρὰ μόνον ὅταν παρουσιαστοῦν κι' οἱ δυὸ μαζὺ μπροστά του καὶ τοῦ τὸ ζητήσουν.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Ἰσαὰκ παρουσιάζεται στὸν ραββῖνο·

—Μοῦ προτείνουν, τοῦ λέει, νὰ λάβω μέρος σὲ μιὰ πρώτης τάξεως ἐπιχείρησι. Μοῦ παραχωροῦν, ἁπλούστατα γιὰ 20,000 φράγκα ἕνα κατάστημα ἀξίας 100,000 φρ. Ὥστε μοῦ χρειάζονται τὰ χρήματα ποὺ κατέθεσα πρὸ ἡμερῶν μαζὺ μὲ τὸν Σαμουήλ, κ. ραββῖνε.

Ὁ ραββῖνος κουνάει τὸ κεφάλι του διστακτικὰ καὶ λέει·

—Κατὰ τὴ συμφωνία, ποὺ κάματε σεῖς οἱ ἴδιοι, κ. Ἰσαάκ, γιὰ νὰ σᾶς ἀποδώσω τὸ ποσὸν πρέπει νὰ παρευρίσκεται ἐδῶ κι' ὁ κ. Σαμουήλ. Λυποῦμαι, συνεπῶς ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς κάμω αὐτὴν τὴ χάρι...

—Ἡ εὐκαιρία εἶνε μοναδική! φωνάζει ὁ Ἰσαάκ. Ὁ πωλητὴς μπορεῖ ν' ἀλλάξη γνώμη. Ὁ Σαμουὴλ ταξειδεύει καὶ δὲν θὰ γυρίση παρὰ σ' ἐννέα μέρες. Ὥστε δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ χάσιμο, κ. ραββῖνε. Γιὰ σκεφθῆτε, ἀλήθεια, λιγάκι!.. Τὰ κεφάλαιά μου θὰ πενταπλασιαστοῦν!.. Καὶ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω κ' ἐσᾶς παραπονούμενο...

Μὲ τὰ πολλά, ὁ Ἰσαὰκ καταφέρνει τὸ ραββῖνο καὶ τοῦ μετρᾶ τὶς 20,000.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ὅμως ὁ Ἰσαὰκ ξαφνικὰ πεθαίνει! Ὁ Σαμουὴλ γυρίζοντας ἀπ' τὸ ταξεῖδι του τρέχει στὸ ραββῖνο, ὅπου καὶ πληροφορεῖται τὴν πονηρία τοῦ συνεταίρου του. Αὐτὸ φυσικὰ τὸν ἐξαγριώνει καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρὸ κάνει ἀγωγὴ ἐναντίον τοῦ ραββίνου, ἐπειδὴ παρέδωσε τὰ χρήματα στὸν Ἰσαὰκ παρὰ τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας των.

Μετὰ δυὸ μέρες γίνεται ἡ δίκη.

—Κύριε πρόεδρε, λέει ὁ Σαμουήλ. Τὸ συμβόλαιο τὸ ὁρίζει ρητά. «Ὁ ραββῖνος δὲν ὤφειλε νὰ μετρήση τὰ χρήματα στὸν συνεταῖρο μου, παρὰ μόνον ἐνώπιόν μου καὶ κατόπιν τῆς συγκαταθέσεώς μου.

—Ἔστω, κύριε πρόεδρε, ἀπαντᾶ ὁ ραββῖνος. Παραδέχομαι ὅτι ὁ κ. Σαμουὴλ ἔχει δίκηο. Ἡ εἴκοσι ὅμως χιλιάδες ποὺ ἔδωσα στὸν Ἰσαὰκ ἦσαν δάνειο. Ἦσαν δικές μου καὶ τοῦ τὶς δάνεισα. Ὅσο γιὰ τὶς ἄλλες 20,000, δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι νὰ τὶς ἀποδώσω, ἀρκεῖ μονάχα, κατὰ τὴ συμφωνία νὰ προσέλθουν ἐνώπιόν μου καὶ οἱ δύο· ὁ... Ἰσαὰκ κι' ὁ Σαμουήλ!

* * *

Ὁ Ἀβραὰμ Σμούμιτς ἔχει μανία μὲ τὸ ψάρεμμα. Τὰ ψάρια ὅμως δὲν φαίνονται νὰ τὸν συμπαθοῦν καὶ πολὺ γιατὶ μὲ κανέναν τρόπο δὲν πλησιάζουν νὰ τσιμπήσουν στὸ ἀγκίστρι του.

Τὶς προάλλες ὁ Ἀβραάμ, ἀφοῦ ἐπὶ μιὰ μέρα ὁλόκληρη σχεδὸν προσπαθοῦσε νὰ πιάση κανένα ψάρι, ὕψωσε, τέλος, τὸ βλέμμα του στὸν οὐρανὸ καὶ μὲ μεγάλη ταπεινότητα, εἶπε·

—Θεέ μου, σὺ βλέπεις τὴν ἀτυχία μου. Ἔ, λοιπόν, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ ἀνάψω μιὰ λαμπάδα τόση (κι' ἔδειξε τὴν σπιθαμή του) ἂν πιάσω ἕνα ψάρι τόσο! (κι' ἔδειξε τὸ μπράτσο του).

—Ξανάρριξε ὕστερα τὸ ἀγκίστρι του στὴ θάλασσα καὶ περίμενε.

Περίμενε πολύ. Καὶ θὰ περίμενε ἀκόμα, ἂν δὲν ἀποφάσιζε ἐγκαίρως νὰ προβῆ σὲ δεύτερη ἱκεσία.

—Μεγάλε καὶ πανάγαθε Θεέ, ψιθύρισε, ὁρκίζομαι νὰ κάψω μιὰ λαμπάδα τόσο μεγάλη (κι' ἔδειξε τὸ μπράτσο του) ἂν κατορθώσω νὰ πιάσω ἕνα τόσο δὰ ψαράκι! (κι' ἔδειξε τὸ δάχτυλό του).

Δὲν εἶχε ἀποσώσει καλὰ-καλὰ τὰ λόγια του, ὅταν ἔνοιωσε κάτι νὰ τσιμπάη στὴν ἄκρη τοῦ ἀγκιστριοῦ του. Ἐσήκωσε τὴν πετονιά του ψηλὰ καὶ τότε εἶδε πὼς εἶχε πιάσει ἕνα μεγάλο καὶ θαυμάσιο ψάρι.

Ὁ πονηρὸς Ἀβραάμ, βλέποντας πὼς ἡ ἱκεσία του στὸν Θεὸ εἶχε εἰσακουσθῆ, ἔκλεισε κοροϊδευτικὰ τὸ μάτι στὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε χαμογελῶντας σαρκαστικά·

—Ἔ, γέρο μου, εἶνε γραφτό σου νὰ τὴν παθαίνης πάντα ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους.. Σὲ «τουμπάρισα» μιὰ χαρά, ἔ:...

Ἔξαφνα ὅμως, ἐνῶ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ τὸ ψάρι τινάχτηκε ἀπότομα κι' ἔπεσε πάλι στὸ νερό.

—Τί διάβολο, εἶπε τότε ὁ Ἀβραάμ, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ γεμάτη θυμὸ στὸν οὐρανό. Δὲν παίρνεις, λοιπόν, Θεούλη μου, ἀπὸ ἀστεῖα τοῦ λόγου σου;.. Σ' ἀστειεύτηκα, ἀδερφέ..

Καὶ ξανάρριξε τὴν πετονιὰ στὴ θάλασσα. Μ' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ πονηρὸς Ἑβραῖος δὲν ἔπιασε οὔτε... κοβιό!..

* * *

Σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Μεσημβρινῆς Γαλλίας ὑπάρχουν δυὸ δικηγόροι· ὁ κ. Κὰν κι' ὁ κ. Ντουράν. Ὁ πρῶτος εἶνε Ἑβραῖος κι' ὁ δεύτερος καθολικός.

Μιὰ μέρα ἕνας χωριάτης παρουσιάζεται στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Κάν.

—Καλημέρα, φίλε μου. Πῶς ἀπὸ δῶ: τοῦ εἶπε ὁ δικηγόρος.

—Ναί, τί τρέχει· Ἔχω μιὰ μικρὴ δίκη γιὰ κάποιο φράχτη ποὺ χωρίζει τὸ κτῆμα μου ἀπὸ τὸ κτῆμα τοῦ Λεϊμαρί, τοῦ γείτονά μου..

Καὶ διηγεῖται λεπτομερῶς ὅλη τὴν ὑπόθεσι.

Ὁ Κὰν ἀκούει προσεχτικά.

—Πολὺ καλά, λέει, στὸ τέλος. Ἀναλαμβάνω τὴν ὑπόθεσί σου. Θὰ τὴν κερδίσουμε.

—Καὶ τί θὰ σᾶς δώσω, μαῖτρ;

—Πεντακόσια φράγκα.

—Πεντακόσια φράγκα γιὰ μιὰ τέτοια μικροδουλειά; Ἀλλὰ ἂν εἶν' ἔτσι θὰ προτιμοῦσα νὰ δώσω ὅλο τὸ φράχτη στὸν Λεϊμαρί... Πεντακόσια φράγκα!.. Στοιχηματίζω ὅτι ὁ κ. Ντουρὰν θὰ μοῦ ζητήση τὰ μισά.

Ὁ Κὰν τοῦ ρίχνει ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα... Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ τοῦ μιλάη γιὰ τὸ Ντουρὰν τὸ δικηγορίσκο!... Ὁ Κὰν κάνει βόλτες πάνω-κάτω στὸ γραφεῖο του προσπαθῶντας νὰ βρῆ ἕνα ἐπιχείρημα, μὲ τὸ ὁποῖο νὰ πείση τὸ δύστροπο πελάτη του. Τὸ βλέμμα του σταματάει ἄξαφνα σ' ἕνα μικρὸ ἀγαλματάκι ποὺ παριστάνει τὸ Ροβεσπιέρο τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνεβαίνει στὴ λαιμητόμο. Γιὰ μιὰ στιγμὴ διστάζει... Ἔξαφνα ὅμως παίρνει τὴν ἀπόφασί του καὶ δείχνοντας στὸν ἔκθαμβο χωριάτη τὸ ἄγαλμα, τοῦ λέει μὲ σοβαρὴ φωνή·

—Νά!.. Κι' αὐτὸς ἐπίσης διώρισε δικηγόρο του τὸν κ. Ντουράν... Μὰ ἔχασε τὴν ὑπόθεσί του καὶ τὸν ἔκοψαν. Σὰν θέλεις, λοιπόν, τράβα κι' ἐσὺ στὸν Ντουράν!...

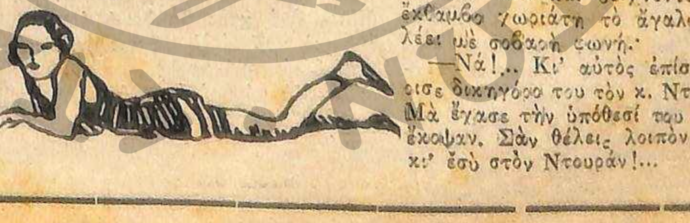

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GEORGES BEAUME

Ο ΣΚΛΗΡΟΣ ΧΩΡΙΣΜΟΣ

ΑΝΟΡΕΧΤΟ, σκεπτικὸ καὶ θλιμμένο τὸ παλληκάρι, ἄδειασε τὸ ποτῆρι του, τὸ ξαναγέμισε μὲ κρασί, κι' ἔβαλε ἀνόρεχτα μιὰ μπουκιὰ ψωμιοῦ στὸ στόμα του.

Μὰ παρευθὺς τὴν τράβηξε, μὴν προλαβαίνοντας νὰ τὴ δαγκάση, καὶ σήκωσε ξαφνιασμένος τὴ ματιά του. 'Εκεῖ μπροστά του στεκόταν ὀρθὴ μιὰ νεκρὴ κοπέλλα, μὲ κλαμμένα μάτια καὶ πρόσωπο ὠχρό.

'Ο νέος ἔνοιωσε τότε μεγάλη πίκρα στὴν ψυχή του, καὶ ψιθύρισε :

—Ὅλα τελείωσαν πειὰ μεταξύ μας, Ζανέττα... 'Απὸ χθὲς βράδυ ἀκόμα πῆρα τὴν ἀπόφασι... Τί θέλεις τώρα ἀπὸ μένα ;... Γιατί μὲ πικραίνεις μὲ τὴν ἀνώφελη παρουσία σου ;...

'Ακούμπησε ὕστερα καὶ τὰ δυό του μπράτσα στὸ τραπέζι, κι' ἔβαλε ἀνάμεσά τους σκυφτὸ τὸ βαρὺ κεφάλι του μὲ ἀπογοήτευσι. 'Η νέα ἔπνιξε ἕναν στεναγμό, κι' ἀποκρίθηκε μὲ προσποιητὴ σταθερὴ φωνή :

— Μὴ θλίβεσαι τόσο, ἀγαπημένε μου Μισέλ... Πάντα θὰ σὲ θυμᾶμαι... Πάντα θὰ εἶμαι φίλη σου πιστή, καί...

— ...καὶ γυναῖκα τρυφερὴ τοῦ Νοέλ, ἔ ;... ἀποκρίθηκε μὲ πονεμένον σαρκασμὸ ὁ Μισέλ, κι' ἔμπηξε κάτι γέλια κρύα καὶ ψεύτικα.

'Η νέα ξεφώνισε ὀδυνηρὰ κι' ἔσφιξε τὴν καρδιά της μὲ τὰ λεπτὰ χεράκια της. Κατόπιν τὰ γόνατά της λύγισαν ἀπότομα μπρὸς στὸν ἀπελπισμένο Μισέλ, ἅπλωσε τὰ μπράτσα της, τὸν ἀγκάλιασε μὲ λαχτάρα καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ κλαμμένη :

— Τί ἤθελες νὰ κάνω, χρυσέ μου ;.. Πῶς ν' ἀντιστεκόμουν μονη στὴ θέλησι τοῦ πατέρα μου ;.. Κι' ὕστερα πῶς ν' ἀρνηθῶ τὴν πρότασι αὐτοῦ τοῦ παληανθρώπου, τοῦ τοκογλύφου, νὰ γίνω γυναῖκα του, ἐνῶ ἤξερα πὼς ἡ ἄρνησί μου θὰ ἦταν κι' ὁ χαμὸς ὁλόκληρης τῆς οἰκογενείας μου ;..

— Δὲν σ' ἀδικῶ καὶ τόσο, Ζανέττα... Καλὰ ἔκανες καὶ πουλήθηκες στὸν Νοὲλ Ποντεβίν... Τὸ ληξιπρόθεσμο γραμμάτιο ποὺ ἀνέμιξε στὰ λιγνὰ καὶ κιτρινιάρικα δάχτυλά του, φάνηκε δυνατώτερο ἀπ' τὴν τυφλὴ ἀγάπη μου σὲ σένα, τόσα χρόνια... Ἔτσι εἶνε... Τὸ χαρτάκι ἐκεῖνο, τὸ καταραμένο ἐκεῖνο χαρτόσημο, σκόρπισε στοὺς τέσσερες ἀνέμους τοὺς ὅρκους μας καὶ τὰ φιλιά μας τόσων χρόνων !..

Χλώμιασε σὰν νεκρὴ ἡ κοπέλλα, ἀπ' τὰ πικρὰ καὶ σαρκαστικὰ αὐτὰ λόγια τοῦ καλοῦ της. Τὸν κύτταξε μὲ βαθὺ παράπονο στὰ μάτια, μὰ ἐκεῖνος ἔσκυψε πεισμωμένα τὸ κεφάλι του κι' ἀπόφυγε τὸ βλέμμα της, σὰν νἄνοιωθε συγχρόνως καὶ κάποια μυστικὴ ντροπὴ νὰ φλογίζη τὰ μάγουλά του.

Πέρασαν λίγες στιγμὲς βαρειᾶς σιωπῆς, κι' ἄξαφνα τὰ μάτια τῆς Ζανέττας ἄστραψαν. Ἅπλωσε πιὸ ψηλὰ τὸ χέρι της, ἔπιασε τὸ Μισὲλ ἀπ' τὸ σαγόνι, τοῦ σήκωσε τὸ κεφάλι, καὶ κυττάζοντάς τον ὥς τὸ βυθὸ τῶν καστανῶν ματιῶν του, ψιθύρισε μὲ φωνὴ γεμάτη ἀπὸ μυστήριο καὶ πυρετό :

— Κι' ὅμως ποτέ μου δὲν θὰ τοῦ ἀνήκω... Πάντα δική σου θἆμαι, ὥς τὴν τελευταία μου πνοή... Εἶσαι εὐχαριστημένος τώρα ;..

Λαχτάρησε ὁ Μισέλ. Ἔπιασε μὲ τὰ χέρια του τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι τῆς νέας, τὸ ἔγειρε ἀντίκρυ στὸ πρόσωπό του, καὶ κόλλησε τὰ χείλη του στὰ χείλη της μὲ ἀφάνταστη δίψα.

Κυττάχτηκαν ἀρκετὲς στιγμὲς γεμᾶτοι ἀπὸ καινούργια εὐτυχία. Τὰ πρόσωπά τους εἶχαν ξαναρροδίσει, τὰ μάτια τους πετοῦσαν σπίθες, καὶ τὰ νεανικὰ κορμιά τους φλογιζόντουσαν ἀπ' τὸ βίαιο τρικύμισμα τῶν χυμῶν τῆς ζωῆς στὶς φλέβες τους...

Ἄξαφνα ἡ ματιὰ τοῦ νέου σκοτείνιασε καὶ πάλι. Ἔσφιξε τὴ Ζανέττα στὴν ἀγκαλιά του μὲ τρόμο μυστικό, σὰν νὰ φοβόταν μήπως καὶ τοῦ τὴν ἁρπάξει ἀόρατος ἀκόμη ἐχθρός, καὶ σπρώχνοντάς την ἀπότομα πάλι μακρυά του, μούγκρισε ἀπελπισμένος :

— Κι' ὅμως δὲν μοῦ ἀνήκεις... Εἶσαι ἀπὸ χτὲς βράδυ ἡ ἐπίσημη μνηστὴ τοῦ Νοὲλ Ποντεβίν... Εἶσαι δική του πειά !..

— Μὰ μόνο ἐσένα θὰ λατρεύω, ἀγαπημένε μου... μουρμούρισε ἡ Ζανέττα μὲ λαχτάρα. Μόνο σ' ἐσένα θὰ ἀνήκω ὁλοκληρωτικά... Γιατὶ λοιπὸν θλίβεσαι ;.. Γιατὶ μὲ σπρώχνεις ἔτσι ;.. Δὲν μὲ πιστεύεις ;..

Τινάχτηκε ὀρθὸς τώρα, ὁ Μισέλ. Βημάτισε νευρικὰ στὴ φτωχική του καμαρούλα, κι' ὕστερα, σταματῶντας μπρὸς στὴν ἀνασηκωμένη κοπέλλα, ἡ ὁποία τὸν κυττοῦσε βουβὴ καὶ παραξενεμένη, τῆς εἶπε μὲ ὑπόκωφη, μὰ σταθερὴ φωνή :

— Δὲν εἶνε σωστὸ αὐτό, γλυκειά μου Ζανέττα... Δὲν μπορῶ νὰ δεχτῶ ἕναν τέτοιο συμβιβασμό...

— Γιατί ;.. Τί θέλεις νὰ πῆς, Μισέλ ;.. ψιθύρισε μὲ ἀπορία ἡ ἄδολη, ἡ τυφλωμένη ἀπ' τὴν ἀγάπη της Ζανέττα.

Κι' ἐκεῖνος τῆς ἀποκρίθηκε στυγνὰ κι' ἀποφασιστικά :

— Εἶνε κρῖμα ἀπ' τὸ Θεό, Ζανέττα... Θὰ μᾶς συχαθῆ ὁ Παντοδύναμος καὶ θὰ μᾶς ρίξη τὴν κατάρα του στὰ κεφάλια μας... 'Ο Νοὲλ εἶνε ἄσχημος, γκριζομάλλης, κι' ἀδικημένος ἀπ' τὴ φύσι..., μὰ δὲν πρέπει νὰ τὸν προδώσης.

Σταμάτησε καὶ κύτταξε τὴν κοπέλλα.

Κι' ἐνῶ ἐκείνη χλώμιαζε λίγο-λίγο, ὁ Μισὲλ ἐξακολούθησε μὲ ὑπόκωφη φωνή :

— Εἶνε πρόστυχο νὰ τὸν προδώσουμε... Εἶνε ἄνανδρο...

'Η Ζανέττα ἄκουγε βουβὴ καὶ λαχανιασμένη. Τὰ μάτια της χανόντουσαν γλαρὰ στὸ κενό, σὰν ν' ἀντίκρυζαν μπροστά τους ἄξαφνα τὸν σκοταδιασμένο βυθὸ ἑνὸς γκρεμοῦ, ποὺ φανερώθηκε ἀπροσδόκητα στὰ πόδια της, ἀποκρουστικὸς κι' ἀπειλητικός.

'Ωστόσο μουρμούρισε διστακτικά :

— Κι' ὅμως μὲ ἀγοράζει πρόστιχα μὲ τὰ λεπτά του !..

Μὰ ὁ νέος μὲ τὴν ἀπόκοσμη αἴγλη τῆς ξαφνικῆς κι' ἡρωϊκῆς ἀποφάσεώς του στὸ πρόσωπό του, τὴν διέκοψε ἔντονα :

— Μὰ μὴν ξεχνᾶς πὼς σ' ἀγαπάει... Δὲν σ' ἀγοράζει... 'Ανέβηκε κοντά σου ἀπ' τὸ μονοπάτι τοῦ Παρᾶ γιὰ νὰ σὲ κάνη ἀγαπημένη του γυναῖκα, μιὰ ποὺ δὲν μποροῦν τὰ ἀδύνατα πόδια του νὰ σκαρφαλώσουν πειὰ τὸ τραχὺ μονοπάτι τῆς Νεότητος... Τοῦ ἀνήκεις ἀπὸ χτὲς, Ζανέττα μου, καὶ πρέπει νἆσαι ἱερὴ γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἄνδρες !..

'Η δυστυχισμένη νέα ἔσκυψε τὸ κεφαλάκι της κατάχλωμη.

— Ἔχεις δίκηο, Μισέλ, τραύλισε... Πῶς δὲν τὸ σκέφτηκα κι' ἐγὼ ἀμέσως ;.. Θὰ ἤμουν ἄραγε κι' ἐγὼ ἱκανὴ γιὰ μιὰ τέτοια προστυχιά ;.. Θὰ νικοῦσε ἡ ντροπὴ τὸ κρῖμα, ἢ θἄπεφτα στὴν ἀγκαλιά σου νικημένη ἀπ' τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς μου ;.. Ὤ, πάρε με μαζύ σου, Μισέλ, ὅσο εἶνε καιρὸς ἀκόμα... Ἔλα νὰ φύγουμε μακρυὰ ἀπὸ δῶ, πρὶν μᾶς λερώσει ἡ ἁμαρτία !..

Μὲ ἀνέκφραστη δίψα ὁ Μισὲλ ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του, μεθυσμένος ἀπ' τὴν ξαφνική του εὐτυχία, κι' ἡ Ζανέττα ἔκανε νὰ ριχτῆ σ' αὐτὴ μὲ ἐγκατάλειψι. Μὰ παρευθὺς συγκρατήθηκε καὶ τραύλισε :

—Κι' ὁ πατέρας μου ;... 'Η καϋμένη μητερούλα μου ;... Τὸ σπιτάκι μας καὶ τὰ ἔπιπλά μας, ποὺ θὰ κατασχεθοῦν καὶ θὰ πουληθοῦν γιὰ μιὰ πεντάρα ;.. Ποῦ θὰ βροῦν οἱ καϋμένοι μιὰ γωνίτσα νὰ ξεκουράσουν τὰ γερατειά τους ;.. Ἄχ, Θεέ μου... Γιατὶ νἆμαστε τόσο φτωχοί, γλυκέ μου Μισέλ ;..

'Ο νέος τὴν κυττοῦσε, δίχως νὰ βγάζη μιλιά.

— Βλέπεις πὼς ἔχω δίκηο ;.. τῆς εἶπε τέλος. Πρέπει νὰ χωριστοῦμε... Κουράγιο λοιπόν, Ζανέττα μου...

— Μὰ πῶς νὰ κάνω κουράγιο, ἀγαπημένε μου, ἀφοῦ ἐσὺ κλαῖς ἔτσι ;.. Πῶς ν' ἀνθέξω στὸν χωρισμό μας, ἀφοῦ ἐσὺ εἶσαι τόσο θλιμμένος ;.. Τί νὰ κάνω, Παρθένα μου ;... Τί νὰ κάνω ;...

— Νὰ φύγης παρευθύς, γλυκειά μου... ἀποκρίθηκε μὲ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια ὁ Μισέλ. Πὲς πὼς ἔφυγα σὲ κάποιο μακρυνὸ ταξεῖδι... Καὶ σκέψου, πὼς τὰ ταξειδιάρικα καράβια θαλασσοπνίγονται συχνά... Κλάψε με, λοιπόν, λιγάκι, μὰ ξέχασέ με ὕστερα γιὰ πάντα !...

Τὰ δάκρυα ἔπνιξαν τὴ Ζανέττα, κι' οἱ λυγμοὶ τὴν κάμπιασαν. Ἅπλωσε τὸ χέρι της στὸ χέρι τοῦ Μισὲλ καὶ τοῦ παράδωσε τὰ χείλη της. 'Εκεῖνος ὅμως, μὲ τὸν θάνατο τὸν κρυερὸ στὴ ματωμένη ψυχή του, ἀκούμπησε δειλὰ τὰ χείλη του στὸ μέτωπό της, κι' ἄφησε ἐπάνω του ἕνα ἁγνὸ φιλί, νοιώθοντας πειὰ πὼς ἐκείνη ἦταν γυναῖκα Ἄλλου κι' ὄχι δική του...

Κι' ἐνῶ ἔφευγε ἀργὰ ἡ Ζανέττα τώρα, τὴν ἄκουσε νὰ μουρμουρίζη πένθιμα :

— 'Αντίο γιὰ πάντα, Μισέλ !.. 'Αντίο γιὰ πάντα !..

—Τί ἤθελες νὰ κάνω, χρυσέ μου ; εἶπε μὲ φωνὴ κλαμμένη ἡ Ζανέττα

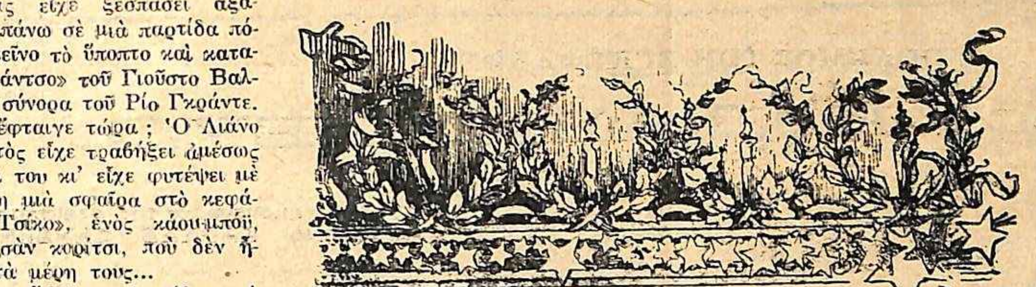

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ο. ΧΕΝΡΥ

Ο ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ ΕΝΟΣ ΦΟΝΗΑ

Ο καυγᾶς εἶχε ξεσπάσει ἄξαφνα, πάνω σὲ μιὰ παρτίδα πόκερ, σ' ἐκεῖνο τὸ ὕποπτο καὶ καταραμένο «ράντσο» τοῦ Γιοῦστο Βαλντέζ, στὰ σύνορα τοῦ Ρίο Γκράντε.

Ποιὸς ἔφταιγε τώρα ; 'Ο Λιάνο Κίντ ! Αὐτὸς εἶχε τραβήξει ἀμέσως τὸ πιστόλι του κι' εἶχε φυτέψει μὲ τὴν πρώτη μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι τοῦ «Τσίκο», ἑνὸς κάου-μπόϋ, ὤμορφου σὰν κορίτσι, ποὺ δὲν ἦταν ἀπ' τὰ μέρη τους...

Κατόπιν τὤβαλε στὰ πόδια γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τοὺς ἐκδικητικοὺς συντρόφους τοῦ ἀδικοσκοτωμένου. Ποιὸς νἆταν ἄραγε αὐτὸς ὁ ὤμορφος σατανᾶς ; 'Ο Λιάνο Κὶντ δὲν ἤξερε τίποτ' ἄλλο παρὰ μονάχα ὅτι δούλευε στὸ «ράντσο» τοῦ Καρολίτος, κοντὰ στὸ παραδεισένιο 'Ιντάλγκο.

Ποῦ θὰ πήγαινε τώρα ; Ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ μείνη οὔτε μιὰ στιγμὴ στὸ Ρίο Γκράντε. Τὰ κάου-μπόϋς τοῦ Καρολίτος θὰ τὸν σκότωναν σὰν σκυλί. 'Ο Λιάνο Κὶντ τράβηξε κατὰ τὸν ὠκεανὸ κι' ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες ἔφτασε πεθαμένος ἀπ' τὴν κούρασι στὰ Μεγάλα Νερά. 'Εκεῖ πέρα, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ ἀντίκρυσε στὴν προκυμαία ἦταν ὁ καπετάνιος Μπίλλυ Μποὺν τοῦ σκοῦνερ «Φλαϋγουαίη», ποὺ ἔφευγε κεῖνο τὸ ἀπόγευμα γιὰ τὸ Μπουένας Τιέρρας τῆς Νοτίου 'Αμερικῆς.

'Ο φονιᾶς τοῦ «Τσίκο» μπάρκαρε τότε σ' ἐκεῖνο τὸ φορτηγὸ τοῦ Μπύν, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ ξαναγυρίση πειὰ στὸ Μεξικὸ κι' οὔτε νὰ ξαναπατήση πειὰ τὸ πόδι του στὸ καταραμένο «ράντσο» τοῦ Γιοῦστο Βαλντέζ στὸ Ρίο Γκράντε...

II

Στὸ λιμάνι τοῦ Μπουένας Τιέρρας, ὁ μόνος 'Αμερικανὸς ὑπήκοος ἦταν κάποιος Θάκκερ, ὕποπτο ὑποκείμενο, ποὺ ἔκανε καὶ τὸν πρόξενο καὶ δεχότανε κάθε ξένο ποὺ ἐρχότανε ἀπὸ τὸ Βορρᾶ.

Στὰ χέρια του λοιπὸν ἔπεσε κι' ὁ Λιάνο Κὶντ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ γλυτώση ἀπὸ τὶς ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις του. 'Ο Θάκκερ ἦταν παμπόνηρος σὰν γρηὰ ἀλεποῦ κι' ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ ξένος του ἐρχότανε ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ Ρίο Γκράντε, τὸν κύτταξε παράξενα στὰ μάτια μ' ἕνα τρόπο ποὺ σκανδάλισε τὸν Κίντ.

— Φαίνεσαι σὰν 'Ισπανός... ἔκανε, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του. Καὶ δὲν εἴσαστε δίχως ἄλλο περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι χρόνων... Ἔχετε κανένα κομπόδεμα μαζύ σας ;

— Γιατὶ ρωτᾶτε : παραξενεύτηκε πάλι ὁ Λιάνο Κίντ. Δὲν ἦρθα δῶ πέρα γιὰ νὰ κάνω ἐμπόριο !

—Ὢλ ράϊτ ! ἔκανε μὲ τὸ ἴδιο μυστηριῶδες ὕφος ὁ 'Αμερικανὸς πρόξενος. Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ μπορέσουμε νὰ συνεννοηθοῦμε...

— Μίστερ Θάκκερ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μεξικανός, δὲν μ' ἀρέσει νὰ παίζω τὸ κρυφτούλι. 'Εκεῖ κάτου στὸ Ρίο Γκράντε, σκότωσα πάνω σ' ἕνα καυγᾶ ἕνα κάου-μπόϋ καὶ γι' αὐτὸ ἦρθα δῶ πέρα στὰ ὤμορφα μέρη μας, ποὖναι γεμᾶτα παπαγάλους καὶ μπανάνες. 'Εξηγήθηκα ;

'Ο Θάκκερ σηκώθηκε ἀπότομα κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

— Δεῖξτε μου τὸ ἀριστερὸ χέρι σας, εἶπε στὸ Λιάνο Κίντ.

Ἔπειτα, ἀφοῦ τὸ κύτταξε προσεχτικά, φώναξε ὁλόχαρος !

—Θὰ τὰ καταφέρουμε ! Μὴ σᾶς νοιάζει !..

—'Ακοῦστε, τοῦ εἶπε τότε ὁ Λιάνο Κίντ, ποὺ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ὑποφέρη τὰ μυστηριώδη λόγια τοῦ προξένου. Δὲν μ' ἀρέσουν τὰ αἰνίγματα... Ἔχετε νὰ μοῦ προτείνετε καμμιὰ καλὴ δουλειά ;..

— 'Ελᾶτε δῶ νὰ ρίξωμε μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο, τοῦ ἀπάντησε ὁ Θάκκερ. Βλέπετ' ἐκεῖ κάτω αὐτὸ τὸ διώροφο σπίτι μὲ τὲς ἀνθισμένες βεράντες ; 'Εκεῖ πέρα κάθεται ἕνας γέρω-Καστιλιάνος μὲ τὴ γυναῖκα του, ἕνας βαθύπλουτος ἄρχοντας ποὺ σᾶς περιμένει μ' ἀνοιχτὴ ἀγκαλιὰ γιὰ νὰ σᾶς δώση τὸ χρυσάφι του..

— Μὰ τρελλαθήκατε λοιπόν ; ἔκανε ὁ Λιάνο Κὶντ καὶ τὸν κύτταξε προσεχτικὰ στὰ μάτια.

— Μὴ φοβᾶστε... τοῦ ἀπάντησε χαμογελῶντας σαρδώνια ὁ Θάκκερ. Καθῆστε κεῖ πέρα καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσω...

«'Εδῶ καὶ δώδεκα χρόνια, ὁ γέρω-Καστιλιάνος ἔχασε μιὰ μέρα τὸ μοναχογιό του. Αὐτὸ τὸ παιδί, ἦταν ἕνας σωστὸς διαβολᾶκος. Εἶχε ξετρελλαθῆ μὲ τὶς ἱστορίες τῶν χρυσοθηρῶν κι' ἕνα ὡραῖο πρωῒ ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ μ' ἕνα Μεξικανικὸ καράβι, τράβηξε γιὰ τὴ Νέα 'Ορλεάνη... 'Απὸ τότε κανεὶς δὲν ἔμαθε τί ἀπόγινε... Κάποτε μονάχα ὁ πατέρας ποὺ σκορποῦσε τὰ δολλάρια μὲ τὸ φτυάρι, ἔμαθε ὅτι βρισκότανε ἀπάνω, στὸ Βορρᾶ, ἐκεῖ κοντὰ στὰ σύνορα τοῦ Ριο Γκράντε. Κι' ὕστερα, καμμιὰ ἄλλη εἴδησι γιὰ τὴ ζωή του...

'Η «σενιόρα» ὡστόσο δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψη ὅτι χάθηκε πειὰ ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ τὸ περιμένει μέρα μὲ τὴ μέρα νὰ γυρίση πάλι στὸ ἀρχοντικό τους. Τὸ ἴδιο κι' ὁ γέρω-Καστιλιάνος ὁ σενιὸρ Θαμιέντες...

Θεωρῶ τώρα περιττὸ νὰ σᾶς πῶ ὅτι αὐτὸς ὁ νεαρὸς χρυσοθήρας, ἐφόσον δὲν ἔδειξε κανένα σημεῖο ζωῆς ἀπὸ τότε, θὰ πῆ ὅτι συνέχισε τὸ ταξειδάκι του ὥς τὸν ἄλλο κόσμο.

Ἔχουμε ὅμως μιὰ πολλὴ περίεργη λεπτομέρεια : 'Ο μοναχογιὸς τοῦ σενιὸρ Θαμιέντες εἶχε στιγματισμένο ἀπάνω στὸ ἀριστερὸ χέρι του ἕναν μικρὸ μαῦρο ἀετὸ μ' ἀνοιχτὲς φτεροῦγες. Αὐτὸ εἶνε, λένε, τὸ στέμμα τῆς ἀρχοντικῆς οἰκογένειας τῶν Θαμιέντες τῆς Καστίλιας... Καταλαβαίνετε λοιπὸν, μίστερ Κίντ τὸ σχέδιό μου... Μπορεῖτε, ὑποθέτω, μ' ἕνα μαῦρο ἀετὸ ποὺ ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ σᾶς στιγματίσω στὸ ἀριστερὸ χέρι, νὰ παρουσιασθῆτε μιὰ χαρὰ ὡς «σενιορίτο» Θαμιέντες !..

'Ο Λιάνο Κίντ, μὲ μιὰ παράξενη χλωμάδα στὸ πρόσωπο, συλλογίστηκε μιὰ στιγμὴ τὴν πρότασι τοῦ Θάκκερ κι' ἔπειτα, χαμογελῶντας παράξενα, τοῦ ἀπάντησε :

—Εἶμαι πρόθυμος νὰ βάλουμε στὸ χέρι τὸ χρυσάφι τοῦ «σενιὸρ» Θαμιέντες, τοῦ «πατέρα μου»...

III

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὁ Λιάνο Κίντ, πασίγνωστος τώρα στὸ Μπουένας Τιέρρας ὡς «σενιορίτο» Θαμιέντες, πέρασε πάλι τὸ κατῶφλι τοῦ...'Αμερικανικοῦ προξενείου. Τὸν εἶχε καλέσει ὁ Θάκκερ μὲ μιὰ βιαστικὴ πρόσκλησι. 'Ο Κὶντ εἶχε ἀλλάξει πειά. Εἶχε γίνει ἕνας νεαρὸς «καμπαλλέρο», ντυμένος στὸ μετάξι καὶ στολισμένος μ' ἕνα σωρὸ χρυσαφικὰ σὰν πριγκηπόπουλο.

'Ο Θάκκερ, τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὥς τὰ πόδια κι' ἔπειτα τὸν ρώτησε μ' ἕνα ψυχρὸ τόνο στὴ φωνή :

— Πῶς τὰ περνᾶς ἐκεῖ κάτω... «σενιορίτος ;

— Ὤ, θαυμάσια ! τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα ειρωνικὸ χαμόγελο ὁ Λιάνο Κίντ.

'Ο Θάκκερ τὸν κύτταξε τώρα λοξὰ καὶ συνέχισε στὸν ἴδιο τόνο :

— Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε καιρὸς πειά, παλληκάρι μου, νὰ τελειώσουμε μ' αὐτὴν τὴν ἱστορία. Ἔχω ἕνα μεγάλο παράπονο, Κίντ ! Δὲν μοῦ φέρνεσαι τίμια... Ἔχουν περάσει τέσσερες βδομάδες ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ σὲ παρουσίασα ὁ ἴδιος στὸ γέρο - Θαμιέντες, κι' ὡστόσο δὲν μοῦ ἔφερες ἀκόμη οὔτ' ἕνα κάλπικο δολλάριο ἀπὸ τὸ θησαυρὸ τοῦ Καστιλιάνου... Τί διάβολο ! Δὲν σοῦ ἔπεσαν ποτὲ στὰ χέρια τὰ κλειδιὰ τῆς κάσσας του ;

— Τὰ κλειδιά ; ἔκανε ἀτάραχος ὁ Λιάνο Κίντ. Μὰ τὰ κλειδιὰ τἄχω στὴν τσέπη μου. 'Ο «πατέρας μου» δὲν ὑποπτεύεται τίποτα. Ὅσο γιὰ τὴ «σενιόρα», μὲ λατρεύει σὰν νὰ ἤμουν στ' ἀλήθεια ὁ χαμένος γυιός ! Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν μισοτρελλαθῆ ἀπὸ τὸν πόνο τους...

—Ἔ, λοιπόν ; Τί περιμένεις τότε ; φώναξε μὲ θυμὸ ὁ πρόξενος. Μὴ ξεχνᾶς ὅτι μπορῶ νὰ σὲ ξεσκεπάσω μ' ἕνα λόγο. Καὶ ξέρεις πόσο ἄγρια εἶν' ἐδῶ τὰ μέρη μας. Τὸ λιγώτερο ποὺ ἔχεις νὰ πάθης εἶνε νὰ λυντσαρισθῆς !..

— Ἄσε τὶς φοβέρες, Θάκκερ ! τοῦ φώναξε ἀπότομα ὁ Κίντ. Μάθε πὼς μ' ἀρέσει νὰ μὲ λένε Δὸν Φραντσίσκο Θαμιέντες ! Ὅσο γιὰ τὴν κάσσα τοῦ «πατέρα μου», νἆσαι βέβαιος ὅτι εἶνε πιὸ σίγουρη ἀπ' ὅλες τὶς κάσσες τῆς «'Εθνικῆς Τραπέζης τῆς 'Αμερικῆς». Κατάλαβες τώρα ;

— Κατάλαβα πολὺ καλὰ ὅτι θέλεις νὰ μὲ ξεφορτωθῆς ! ἔκανε τρέμοντας ἀπὸ τὴ λύσσα του ὁ Θάκκερ.

—'Ακριβῶς ! τοῦ ἀπάντησε γελῶντας ἀπὸ τὴν καρδιά του ὁ Κίντ.

— Θὰ σὲ ξεμασκαρώσω, φονηά ! οὔρλιαξε ὁ Θάκκερ.

'Ο Κὶντ σηκώθηκε τότε ἥσυχα ἀπὸ τὴν καρέκλα του, ἅρπαξε τὸν πρόξενο ἀπὸ τὸ γιακᾶ κι' ἀφοῦ τὸν τράνταξε δυὸ-τρεῖ- [illegible] ναμι, τοῦ σφύριξε ὕστερα στ' αὐτί, τραβῶντας μὲ τ' ἄλλο χέρι τὸ πιστόλι του :

— Σοῦ διηγήθηκα, Θάκκερ, ὅτι σκότωσα ἕνα κάου-μπόϋ στὸ Ρίο Γκράντε, μὰ ξέχασα νὰ σοῦ ἀναφέρω μιὰ μικρὴ λεπτομέρεια : 'Εκεῖνο τὸ κάου-μπόϋ, ποὺ δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ μέρη μας, εἶχε ἀπάνω στὸ ἀριστερό του χέρι ἕνα μαῦρο ἀετό... Λοιπὸν γιὰ τελευταία φορὰ σοῦ λέω ὅτι θέλω νὰ μείνουν τὰ πράγματα ὅπως εἶνε, ἀλλοιῶς θὰ μὲ κάνης νὰ σοῦ τινάξω τὰ μυαλὰ μ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἀτσαλένιο παιγνιδάκι... Μετάνοιωσα γιὰ τὸ φόνο ποὺ ἔκανα καὶ θέλω νὰ ἐξιλεωθῶ... Δὲν μοῦ βαστᾶ ἡ καρδιὰ νὰ κάνω τοὺς γέρους νὰ πεθάνουν ἀπ' τὴ λύπη τους...

'Ο Κὶντ ἔπειτα στήριξε τὸ πιστόλι του στὸ μέτωπο τοῦ 'Αμερικανοῦ προξένου καὶ τὸν ρώτησε :

— Ποιὸς εἶμαι λοιπὸν ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, μίστερ Θάκκερ ;

—Εἴσαστε ὁ... καμπαλλέρο Δὸν Φραντσίσκο Θαμιέντες, τραύλισε ὁ πρόξενος καὶ σωριάστηκε κατάχλωμος σὲ μιὰ καρέκλα, βλέποντας ὅτι εἶχε χάσει πειά, γιὰ πάντα τὸ παιγνίδι...

'Ο. ΧΕΝΡΥ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΕΓΚΕΦΑΛΩΝ

ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΩ...

(Τὰ 'Απομνημονεύματα τῆς περιφήμου κατασκόπου **ΚΑΡΛΑΣ ΖΑΝΣΕΝ**)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

'Ο ταγματάρχης Χ. στάθηκε λίγο κ' ἔπειτα ἐξακολούθησε:

—Ὅσο παράξενο κι' ἂν σοῦ φανῆ, τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ἡ Λουκία δὲν κατώρθωσε νὰ μπῆ ὥς τώρα στὸ δωμάτιο τοῦ Ἰνδοῦ ταραχοποιοῦ. Θὰ χρειαστῆ, λοιπόν, νὰ βάλουμε δυὸ-τρεῖς ἀπὸ σᾶς τὶς ἄλλες ὡς καμαριέρες στὸ ξενοδοχεῖο «Ρίτς».

Πράγματι, σὲ δυὸ μέρες ὁ ταγματάρχης Χ. τὰ κατάφερε τόσο καλά, ὥστε τρεῖς ἀπὸ μᾶς προσελήφθησαν καμαριέρες στὸ «Ρίτς», ἡ 'Υβόννη, ἐγὼ καὶ μιὰ ἄλλη, Ρίτα. 'Η 'Υβόννη καὶ ἡ Ρίτα διατήρησαν τὸ χαριτωμένο παρουσιαστικό τους, ἐγὼ ὅμως, γιὰ νὰ μὴν δημιουργήσω ὑποψίες, ἔλαβα τὴν ἐντολὴ νὰ μεταμφιεστῶ σὲ γυναῖκα μεσόκοπη. 'Η μεταμόρφωσις αὐτὴ δὲν ἦταν οὔτε εὔκολη, οὔτε εὐχάριστη γιὰ μιὰ γυναῖκα πεταλοῦδα σὰν ἐγώ, εἶχεν ὅμως τὸ καλὸ ὅτι κατὰ τὶς ὧρες ποὺ δὲν εἶχα ὑπηρεσία, θὰ μποροῦσα νὰ πηγαίνω στὸ «Ρὶτς» μὲ τὴ φυσική μου ἐμφάνισι. Γελοῦσα ὅταν συλλογιζόμουν τί μοῦτρα θἄκανεν ὁ 'Ινδὸς ἂν ἤξερε πὼς ἡ κομψὴ κυρία ποὺ συναντοῦσε συχνὰ στὸ μπὰρ ἢ τὸ ρεστωρὰν τοῦ ξενοδοχείου, τοῦ ἔστρωνε καὶ τοῦ ξέστρωνε τὸ κρεββάτι.

'Απὸ τὶς τρεῖς, μονάχα ἐγὼ τοποθετήθηκα στὸ πάτωμα ποὺ καθόταν ὁ 'Ινδός. Μὰ ὑποφέραμε πολύ, χωρὶς ν' ἀξιωθοῦμε ἀκόμα νὰ μᾶς βάλουν στὴν ὑπηρεσία τοῦ 'Ινδοῦ. 'Η δουλειὲς ἑνὸς ξενοδοχείου δὲν εἶνε ἐλαφρὲς οὔτε εὐχάριστες. Μὰ πλούτισα ἐκεῖ τὶς γνώσεις μου γιὰ τὴν ἀνθρώπινη φύσι. Μιὰ ὡραία καμαριέρα ἔχει πολλὲς περιπέτειες καὶ πολλὰ τυχερά... Ἔμαθα μάλιστα καὶ μερικὰ πράγματα...ἐξ ἰδίας πείρας. Πῶς νὰ ξεχάσω, παραδείγματος χάρι, ἕναν Γάλλο ἡλικιωμένο ποὺ μοῦ ρίχτηκε μολονότι ἤμουν...μεσόκοπη κ' εἶχα καὶ ποδάγρα! Ἴσως νὰ φανταζόταν πὼς θὰ τοῦ ἐστοίχιζα λιγώτερο!

Πέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες μονότονης ἀναμονῆς. Κ' ἔξαφνα μιὰν ἡμέρα ἄλλαξαν ἀπότομα τὰ πράγματα.

Ἦταν πρωῒ κ' ἐμετροῦσα τὶς μαξιλαροθῆκες στὸ διάδρομο, ὅταν ξαφνικὰ εἶδα νἄρχεται τρεχάτη ἡ Ρίτα, κρατῶντας μιὰ σκούπα κ' ἕνα φαράσι. Ἄφησε τὰ σύνεργά της χάμω κι' ἄρχισε λαχανιασμένη νὰ μετράη κι' αὐτὴ μαξιλαροθῆκες, ὥστε ἂν μᾶς ἰδοῦν μαζὺ νὰ νομίσουν πὼς ἐργαζόμαστε. Συγχρόνως μοὔλεγε σιγὰ πὼς τὴ μετέφεραν στὸ ἴδιο μ' ἐμένα πάτωμα καὶ τῆς ἀνέθεσαν νὰ συγυρίζη τὴ σειρὰ τῶν δωματίων, ὅπου ἦταν καὶ τὸ δωμάτιο τοῦ 'Ινδοῦ.

—Θὰ πάω σήμερα νὰ συγυρίσω στὶς ἕντεκα καὶ θὰ φωνάξω καὶ σένα γιὰ νὰ ψάξουμε μαζύ. 'Η Λουκία τοὔχει δώσει ραντεβοῦ ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ πᾶνε στὸ Λοῦβρο.

—Κι' ὁ 'Ινδὸς ὑπηρέτης του;

—Θὰ τὸν στείλω σὲ δουλειά, εἶπε ἡ Ρίτα γελῶντας. 'Ο κακομοίρης εἶνε ξετρελλαμένος μὲ μένα! Ἂν τοῦ τὸ πῶ, μπορεῖ νὰ περπατήση μὲ τὸ κεφάλι κάτω.

—Δὲ χάνεις τὸν καιρό σου ἐσύ, βλέπω, Ρίτα.

—Ποτέ, μοῦ ἀπάντησεν ἡ κατεργάρα.

Λίγο μετὰ τὶς 10 1)2 χτύπησα στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ 'Ινδοῦ καὶ ἡ Ρίτα μ' ἔμπασεν ἀμέσως μέσα. Σὲ μιὰ γωνιὰ ἦταν μιὰ μεγάλη βαλίτσα. 'Υποθέσαμε πὼς ἐκεῖ μποροῦσε νὰ ἔχη κρύψει ἔγγραφα καὶ τὴν ἀνοίξαμε εὔκολα μ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀντικλείδια ποὺ εἶχα μαζύ μου. Ἂν ἤμαστε κλέφτρες, θὰ κάναμε τὴν τύχη μας γιατὶ ὑπῆρχαν στὴ βαλίτσα αὐτὴ πολύτιμες καρφίτσες, γραβάτες, δαχτυλίδια, τσιγαροθῆκες, ὅλα στολισμένα μὲ διαμάντια καὶ μπριλλάντια. Μὰ ἐμεῖς δὲν ψάχναμε γιὰ διαμαντικά. Σ' ἕνα μέρος τῆς βαλίτσας ὑπῆρχε ἕνα δέμα, μὲ διάφορα χαρτιὰ κι' ἀπὸ κάτω κρυμμένο ἕνα πορτοφόλι. 'Η Ρίτα ἔψαχνε τὸ πορτοφόλι, ἐνῶ ἐγὼ φυλλομετροῦσα τὰ χαρτιά. Κανένα ὅμως ἀπὸ τὰ χαρτιὰ δὲν εἶχε σημασία. Ἦσαν σημειώσεις, προσωπικὲς ἐπιστολὲς καὶ προγράμματα διαφόρων θεάτρων.

Ἔξαφνα, ἄκουσα τὴ Ρίτα νὰ ξεφωνίζη πνιχτὰ μὲ χαρά. Κύτταξα τότε κ' εἶδα μέσα στὸ πορτοφόλι τὰ χαρτιὰ ποὺ ζητούσαμε.

—'Επιτέλους! εἶπα χαρούμενη κ' ἐγώ. Κρατοῦμε αὐτὸ ποὺ ζητᾶμε. Δὲ φαντάζεσαι, πόσο περήφανη εἶμαι ποὺ τὰ βρήκαμε ἐμεῖς! Γιατί, σκέψου, πόσες φορὲς ἔχει γίνει ἔρευνα στὶς ἀποσκευές του ἀπὸ τὶς διάφορες ἀστυνομίες.

Ἔξαφνα ὅμως κάποιος θόρυβος ἀκούστηκε.

—Ἔρχεται! Βάλε πάλι τὰ χαρτιὰ στὴ θέσι τους! εἶπε τρομαγμένη ἡ Ρίτα.

'Αφογκράστηκα κι' ἄκουσα βήματα στὸ διάδρομο, ποὺ πλησίαζαν. Ἔβαλα τὰ χαρτιὰ στὴ θέσι τους, ἡ Ρίτα τρύπωσε κάτω ἀπ' αὐτὰ τὸ πορτοφόλι, κλείδωσεν ὕστερα τὴ βαλίτσα καὶ μόλις προφτάσαμε ν' ἀπομακρυνθοῦμε ἀπ' αὐτή.

'Εκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή, τὰ βήματα σταμάτησαν μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ δωματίου κι' ἀκούσαμε τὸ κλειδὶ ποὺ ἐγύριζε. Ὅταν ὁ 'Ινδὸς μπῆκε μέσα, ἐμεῖς στρώναμε μιὰ κουβέρτα στὸ κρεββάτι.

Μᾶς ἐκύτταξε μερικὰ λεπτά, ὕστερα ἔκανε μερικὰ βήματα πρὸς τὴ βαλίτσα, μετάνοιωσε, ἐγύρισε πάλι καὶ κατόπιν μᾶς εἶπε:

—Παρντόν, κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ μ' ἀφήσετε μιὰ στιγμὴ μόνο. Ἔχω νὰ γράψω ἕνα γράμμα.

Βγήκαμε ἔξω καὶ καθήσαμε στὸ διάδρομο, περιμένοντας τὴν ἐξέλιξι τῶν γεγονότων. Σὲ λίγα λεπτὰ ἐπέρασε μπροστά μας ὁ 'Ινδὸς—...εἶχε γράψει κιόλας τὸ γράμμα του—καὶ μᾶς εἶπε:

—Μπορεῖ νὰ πᾶτε τώρα νὰ συνεχίσετε τὸ συγύρισμα.

Καθὼς ἔστριβε ὅμως τὴ γωνία τοῦ διαδρόμου, τὸν ἀντιληφθήκαμε, ποὺ μὲ τὸ χέρι ψηλάφιζε τὴν ἀπὸ μέσα τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του.

—Πάει! εἶπα πικραμένη. Πῆρε φαίνεται τὸ πορτοφόλι. Ποῦ νὰ τὰ ξαναβροῦμε τὰ ἔγγραφα!

'Η Ρίτα μοὔρριξε ἕνα παράξενο βλέμμα καὶ εἶπε:

—Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶνε νὰ φεύγουμε, γιατὶ θὰ τὸν πιάση ντελίριο ἅμα δὲν βρῆ στὸ πορτοφόλι του τίποτ' ἄλλο παρὰ παληόχαρτα καὶ προγράμματα θεάτρων.

Τὴν κύτταξα κατάπληκτη. Ἄρχισα νὰ καταλαβαίνω.

—Τὰ πῆρες ἐσὺ τὰ ἔγγραφα;

'Η Ρίτα ἄνοιξε λίγο ἀπάνω τὸ μποῦστο της, ἔρριξα μιὰ ματιὰ κ' εἶδα πὼς εἶχε κρυμμένα στὸ στῆθος της τὰ ἔγγραφα.

—Τἄχω στὴν ἀσφάλεια! Ἔννοια σου!

Εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς πῶ τί ἔγινεν, ὅταν γύρισε ἔξαλλος ὁ 'Ινδὸς στὸ ξενοδοχεῖο, ζητῶντας παντοῦ τὶς δυὸ καμαριέρες. 'Ημαστε πειὰ μακρυά. Μιὰ λεπτομέρεια μένει νὰ σημειώσω. Ὅλους τοὺς ἐπαίνους γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἐπιτυχία, τοὺς ἐπῆρε ἡ ὡραία «Λουκία», ἐκτὸς ἀπὸ τὴ χρηματικὴ ἀμοιβή. 'Εμεῖς ἡ δυὸ τίποτε. Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωή!

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

Δὲν εἶνε βέβαια εὐχάριστο πρᾶγμα νὰ σᾶς ἀνουρροξυπνήση ἀπὸ ἕνα βαθὺν ὕπνο στὶς ἐφτὰ τὸ πρωῒ ἕνα τηλεφώνημα. Ὕστερ' ἀπὸ τέτοιο ξύπνημα δὲν ἔχει κανεὶς ἐλπίδα νὰ πάη καλὰ ἡ μέρα του.

Ὅταν ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ξύπνησα ἀπὸ τὸ συνεχὲς χτύπημα τοῦ τηλεφώνου, μουρμούρισα: «Δὲν ἀπαντῶ!» Καὶ μουρρκισμένη ἐγύρισα ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρό, προσπαθῶντας νὰ ξανακοιμηθῶ. Μὰ τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου ἐξακολουθοῦσε συνεχὲς κ' ἐπίμονο.

Στὸ τέλος, μὴν μπορῶντας νὰ κάνω κι' ἀλλοιῶς, ἀναγκάστηκα νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ πάρω τὸ ἀκουστικό. 'Ο ταγματάρχης Χ. μὲ ζητοῦσε νὰ μὲ δῆ ἐπειγόντως.

Μετὰ ἕνα λεπτὸ ντυνόμουν γρήγορα-γρήγορα. 'Ο ταγματάρχης Χ. δὲν μποροῦσε νὰ μὲ ξυπνήση τέτοια ὥρα, χωρὶς σοβαρὸ λόγο.

Τρεῖς μῆνες τώρα ἔζοῦσα τὴν ἄνεργη καὶ βαρετὴ ζωὴ τῶν «ἀνθρώπων τοῦ κόσμου» κ' εἶχα πλήξει μέχρι θανάτου. Λαχταροῦσα γιὰ μιὰ μυστικὴν ἀποστολὴ νὰ μοῦ ξυπνήση τὰ αἵματα.

Ὅταν ἐπῆγα στὸν ταγματάρχη Χ., τὸν βρῆκα νὰ βηματίζη στὸ γραφεῖο του.

—Καλημέρα, Κλάρα, μοῦ εἶπεν ἀπότομα. Λυποῦμαι ποὺ θὰ σᾶς ἐσήκωσ' ἀπὸ τὸ κρεββάτι μὲ τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ...μὰ ὑποθέτω πὼς θὰ θέλατε νὰ ριχτῆτε σὲ μιὰ περιπέτεια.

Τοῦ ἔγνεψα καταφατικά.

—Ὡραῖα, νομίζω πὼς ὑπάρχει κάποια περιπέτεια. Συμβαίνουν σοβαρὰ πράγματα. Ἔχουμε ἀπασχολημένους μὲ τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ δυὸ ἄντρες, ἕνας ἐκ τῶν ὁποίων εἶνε κι' ὁ φίλος σας Μπέτλυ, μὰ νομίζει πὼς ἦρθε ἡ στιγμὴ ποὺ τοῦ εἶνε ἀπαραίτητη καὶ ἡ βοήθεια μιᾶς γυναίκας.

—Γιὰ τί εἴδους δουλειὰ πρόκειται, ταγματάρχα μου;

—Μερικὰ χαρτιά...ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Ρωσσία γιὰ τὴν 'Αγγλία, ὅπου μπορεῖ νὰ προκαλέσουν μεγάλες ἀναμπουμποῦλες ἂν φτάσουν στὰ χέρια ποὺ προορίζονται. Αὐτὰ τὰ χαρτιὰ περιέχουν ὁδηγίες ἀπὸ τὴ Μόσχα γιὰ μιὰ ἐντονώτατη δράσι τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας στὴν 'Αγγλία, ἰδίως στὶς βιομηχανικὲς περιφέρειες. Ὅπως εἶνε τώρα ἡ πολιτικὴ κατάστασι, τὰ χαρτιὰ αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ φτάσουν στὸν προορισμό τους. Πρέπει νὰ τὰ πιάσουμε στὸ δρόμο, πάσῃ θυσίᾳ!..

Δὲν ὑπῆρχε τίποτε τὸ μελοδραματικὸ στὸ ὕφος τοῦ ταγματάρχη Χ. 'Εν τούτοις, τὰ λόγια του μοῦ ἔφεραν ἕνα ἀνατρίχιασμα χαρᾶς. Ἦταν ἡ ἀποστολὴ ποὺ προτιμοῦσα. Νὰ ἀντιμετωπίσω τοὺς ἀποστόλους τοῦ κομμουνισμοῦ, τὸν ὁποῖο θεωρῶ ὡς κίνδυνο τοῦ πολιτισμοῦ.

— Θὰ φύγετε ἀμέσως γιὰ νὰ συναντήσετε τὸ Μπέτλυ στὸ Παρίσι.

—Εἶμαι ἕτοιμη γιὰ νὰ φύγω, ὁπότε θέλετε. Πῶς θὰ ταξιδέψω;

—Σὲ μιὰ ὥρα θἄρθη νὰ σᾶς πάρη ἕνα αὐτοκίνητο. Στὸ Κρόϋντον θὰ σᾶς περιμένη ἕνα ἀεροπλᾶνο γιὰ νὰ περάσετε τὴ Μάγχη. Ἔτσι, θἄχετε καιρὸ ν' ἀλλάξετε φορέματα καὶ νὰ πάρετε τὸ τσάϊ σας στὸ «Ρίτς». 'Εκεῖ, κάποιος θὰ σᾶς δώση ἕνα γράμμα ποὺ θὰ περιέχη κι' ἄλλες ὁδηγίες. Τὸ νούμερό σας εἶνε 43. Καὶ γιὰ νὰ σᾶς ἀναγνωρίζουν οἱ δικοί μας νἄχετε πάντοτε ἕνα μπουκετάκι ἀπὸ τέσσερες γκαρντένιες καὶ τρεῖς πανσέδες... Θὰ εἶστε ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Μπέτλυ. Θὰ παίξετε τὸ ρόλο δολώματος.

—Ἄλλο τίποτε;

—Ὄχι! Ἔχω δώσει ἐλευθερίαν ἐνεργείας στὸ Μπέτλυ. Αὐτὸς θὰ σᾶς πῆ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται.

Μόλις ἔφτασα στὸ Παρίσι, ἐπῆγα ἀμέσως στὸ ξενοδοχεῖο «Ἄστορ». Στὶς 4 1)2 ἐπῆρα ἕνα μπάνιο, ντύθηκα κ' ἐπερίμενα νὰ μὲ εἰδοποιήσουν ἀπὸ τὸ «Ρίτς».

Ἦταν πολὺ διασκεδαστικὸ γιὰ μένα ποὺ βρισκόμουν ἐκεῖ. Σκεφτόμουνα τί θἄλεγε ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου ποὺ μοὔκανε τώρα τόσες ὑποκλίσεις, ἂν ἤξερε πὼς ἐγὼ εἶμαι ἡ κουτσή, μεσόκοπη καμαριέρα ποὺ εἶχεν ἐξαφανιστῆ πρὸ τριῶν μηνῶν μαζὺ μὲ τὰ χαρτιὰ τοῦ 'Ινδοῦ Μουσουλμάνου.

'Η ὥρα περνοῦσε. Εἶχα τελειώσει τὸ τσάϊ μου καὶ κανεὶς δὲ φαινότανε. Ἦρθεν ἔξη ἡ ὥρα κι' ἄρχισα ν' ἀδημονῶ. Μήπως εἶχεν ἔρθει ὁ ἀγγελιαφόρος καὶ δὲν τὸν ἐπρόσεξα; Μπά, ὄχι, δὲν ἦτο δυνατόν. Ἦταν δική του δουλειὰ νὰ μὲ ἀναγνωρίση, ἡ τέσσερες γκαρντένιες, καὶ οἱ τρεῖς πανσέδες, καρφωμένοι στὸ στῆθος μου φαινόντουσαν πολὺ καλά. Μήπως εἶχεν ἔρθει καὶ φυλαγόταν;

'Εκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή, κάποιος ἡλικιωμένος ἄνθρωπος, καθαρομελάχροινος, λιγάκι καμπουριασμένος, μπῆκε στὴ σάλα κ' ἐκύτταξε γύρω του σὰν μύωψ. Μόλις μὲ εἶδε, διευθύνθηκε πρὸς τὸ τραπέζι μου.

—Καλημέρα σας! μοῦ εἶπε. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ σᾶς βλέπω. Καὶ τί καλὴ ἔμπνευσι νὰ καρφώσετε στὸ στῆθος σας γκαρντένιες. Εἶνε τὸ ἄνθος ποὺ προτιμῶ... Διατηροῦν θαυμάσια τὸ ἄρωμά τους.

'Η φρᾶσι: «ἡ γκαρντένιες, ὅπως πάντα, διατηροῦν τὸ ἄρωμά τους» ἦταν τὸ σύνθημα ἀναγνωρίσεώς μας, μὰ ἐπειδὴ γύρω ὑπῆρχαν πολλοὶ ποὺ θὰ τὴν ἄκουγαν, ὁ ἄνθρωπός μου τὴν ἄλλαξε λίγο, ὥστε νὰ φανῆ φυσική.

—Δὲν κάθεστε; τοῦ ἐπρότεινα.

—Ὄχι, ὄχι, εἶμαι βιαστικός. Σᾶς εὐχαριστῶ. Μὰ ἔχω ἕνα γράμμα γιὰ τὴ θειά σας νὰ σᾶς δώσω. Προσφέρατέ της, σᾶς παρακαλῶ καὶ τὰ σεβάσματά μου.

Μοῦ ἔδωσεν ἕνα φάκελλο, ἐχαιρέτησε κ' ἔφυγε. Δὲν κατάλαβα ποιὸς ἦταν, οὔτε καὶ κατόπιν ἔμαθα. Μὰ ἡ ἀγγλικὴ Μυστικὴ 'Υπηρεσία μᾶς ἔχει συνηθίσει σὲ τέτοιες ξαφνικὲς κ' ἐφήμερες γνωριμίες.

Μόλις ἐγύρισα στὸ δωμάτιό μου, ἄνοιξα ἀμέσως τὸ φάκελλο. Τὸ περιεχόμενό του, ὅπως συνήθως, ἦταν σύντομο καὶ σαφές. Ἔπρεπε τὴν ἐπαύριο νὰ φύγω γιὰ τὸ Μόντε Κάρλο, ὅπου θὰ ἔμενα στὸ «Ξενοδοχεῖο τῶν Παρισίων» κ' ἐκεῖ θὰ ἐπερίμενα τὴν ἄφιξι δυὸ Ρώσσων ποὺ θἄφταναν καὶ θὰ ἔδιναν τὰ ὀνόματα Τέκλοβιτς καὶ Ναμπλάντοβα. Αὐτὸ ἦταν τὸ κυνῆγι μας. Ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶχε ἀπάνω του τὰ ἔγγραφα ποὺ ἤθελε νὰ βάλη στὸ χέρι ἡ ἀγγλικὴ Μυστικὴ 'Υπηρεσία. 'Ο ρόλος μου ἦταν νὰ ἀνακαλύψω ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶχε τὰ ἔγγραφα. 'Ο Μπέτλυ ἢ ὁ «Ρ. Λ. 81», ὅπως ἦταν ἐπισήμως στὴν ὑπηρεσία γνωστός, θἄμενε στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο καὶ θἄτρεχε κοντά μου μόνο σὲ περίπτωσι ἀνάγκης.

Τὴ δεύτερη μέρα μετὰ τὴν ἄφιξί μου στὸ Μόντε Κάρλο, ἔφτασαν κ' οἱ δυὸ Ρῶσσοι. Τοὺς ἐγνώρισα ἐξ ἐνστίκτου ἀμέσως, πρὶν ἀκόμα κυττάξω τὸ βιβλίο τῶν ἀφίξεων. Ὅταν τοὺς εἶδα, ἦταν καθισμένοι μαζὺ σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ σπανίως διάβασα στὸ πρόσωπο ζωγραφισμένη τόση δυσπιστία πρὸς ὅλον τὸν κόσμο. Τὰ μάτια τους γύριζαν ἐρευνητικὰ πρὸς ὅλες τὶς μεριὲς καὶ μόλις πλησίαζε κανεὶς πρὸς τὴ γωνιά τους χωριζόντουσαν. Λίγα λόγια ἄλλαζαν μεταξύ τους κι' ἔμοιαζαν κ' οἱ δυὸ σιωπηλοὶ καὶ ἐξαιρετικὰ ἀκοινώνητοι.

Ἐκτὸς ὅμως αὐτῶν τῶν κοινῶν χαρακτηριστικῶν, οἱ δυὸ Μπολσεβῖκοι δὲν ἔμοιαζαν καθόλου ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο. 'Ο ἕνας μικρόσωμος, ξηραμένος, μὲ χαρακτηριστικὰ ποὺ δὲν παρουσίαζαν τίποτε τὸ ἐξαιρετικό. 'Ακόμα καὶ ἡ δυσπιστία του ἔμοιαζε μὲ δειλία. 'Ο ἄλλος ἦταν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Ψηλός, λιγνός, μὲ μαῦρα μαλλιὰ ποὺ μόλις εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀσπρίζουν στοὺς κροτάφους, εἶχεν ὡραῖα γαλανὰ μάτια ποὺ ἔφταναν ὥς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς ἐκείνου ποὺ ἐκύτταζε καὶ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ στρατὸ καὶ εἶχε συνηθίσει νὰ διατάζη.

Ἕνα ὁλόκληρο ἀπόγευμα κ' ἕνα βράδυ ἐφερμάριζα τοὺς δυὸ Ρώσσους κι' ὅσο τοὺς ἐκύτταζα, τόσο πιὸ δύσκολο μοῦ φαινόταν νὰ πιάσω γνωριμία μαζύ τους. Ἦταν ἀχώριστοι σὰν τοὺς Σιαμαίους ἀδελφούς. Ἂν ἐπήγαινε ὁ ἕνας νὰ πλύνη τὰ χέρια του, τὸν συνώδευε κι' ὁ ἄλλος κ' ἐξάρωναν κ' οἱ δυό τους τὰ φρύδια μόλις τοὺς πλησίαζε κανείς. Τὸ ἄλλο πρωΐ, παίρνοντας τὸ μπάνιο μου, συλλογιζόμουν πὼς δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τοὺς προσεγγίσω. Δὲν ἤξερα τί τακτικὴ ν' ἀκολουθήσω.

Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαινα στὸ ἑστιατόριο τοῦ ξενοδοχείου, εἶδα ὅτι ἡ τύχη εἶχε δουλέψει γιὰ μένα.

'Ο Τέκλοβιτς κ' ὁ Ναμπλάντοβα ἦταν καθισμένοι σ' ἕνα τραπέζι, λίγα μέτρα ἀπὸ τὴν εἴσοδο, μαζὺ μ' ἕνα τρίτο πρόσωπο. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔρριξα τὰ μάτια μου ἀπάνω του, εἶχε σηκώσει τὸ κεφάλι καὶ τὸ βλέμμα του συνάντησε τὸ δικό μου καὶ...δὲν χωρίστηκαν τὰ βλέμματά μας. 'Η καρδιά μου ἐχτύπησε δυνατά.

«Ὀνειρεύομαι, εἶπα μέσα μου, δὲν εἶνε δυνατόν, ὄνειρο βλέπω.»

Τὸ βαθὺ καὶ σοβαρὸ βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἐφωτίστηκε. Μὲ ἀναγνώριζε. Τὰ αὐστηρὰ χαρακτηριστικά του ἐμαλάκωσαν ἀπότομα κ' ἐχαμογέλασε...

«Ὄχι! δὲν ἦταν ὄνειρο! Ἦταν ὁ βαρῶνος Σέργκι.

'Εσηκώθηκε κ' εἶπε μερικὲς λέξεις στοὺς συντρόφους του, ἐκεῖνοι ἔδειξαν ὕφος διστακτικό, μὰ ὁ βαρῶνος τοὺς καθησύχασε κ' ὕστερα προχώρησε πρὸς ἐμένα.

—Νὰ μιὰ θαυμασία ἔκπληξι γιὰ μένα, κυρία βαρώνη! εἶπε.

Δὲν μπόρεσα ν' ἀπαντήσω ἄλλο, παρὰ ἕνα:

—Μὲ θυμᾶστε, λοιπόν; Δὲ μὲ ξεχάσατε;

—Ἂν σᾶς θυμοῦμαι! Εἶστε μόνη;

('Ακολουθεῖ)

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΑΡΜΟΝΙΑ

(Πίναξ τῆς Μαρίας Τοντούζ)

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΚΟΜΗ ΠΡΩΤΟΓΟΝΕΣ ΦΥΛΕΣ;

Ἡ καλύβες τῶν ἰθαγενῶν Νταϊάκ. Τὰ μακάβρια δῶρα τους πρὸς τὶς μνηστές τους. Ἡ ἄγριες βεντέττες τους. Ἡ 'Αμαζόνες τῆς Δαχομέης καὶ τὰ ἄγρια ἔθιμά τους. Πῶς γίνονται μητέρες. Ἡ λιμνόβιες φυλὲς τῆς Αὐστραλίας, κτλ.

ΣΤΗΝ ἐποχὴ τῆς τηλεοράσεως καὶ τοῦ ραδιοφώνου, στὸ σωτήριον ἔτος 1933, ὑπάρχουν ἀκόμη ὑπολείμματα τῶν πιὸ πρωτογόνων φυλῶν τοῦ κόσμου ;

Ὅσο κι' ἂν φαίνεται ἀπίστευτο τὸ πρᾶγμα αὐτό, ὡστόσο, εἶνε ἀληθινό. Ὑπάρχουν ἀκόμα σήμερα ἄγριες φυλὲς πανάρχαιες, ἡ ὁποῖες σὲ τίποτε δὲν ἄλλαξαν, οὔτε στὰ ἔθιμα, οὔτε στὸν τρόπο τῆς ζωῆς, οὔτε στὶς φυσιογνωμίες.

Ἄς μεταφερθοῦμε, παραδείγματος χάριν, στὴ νῆσο Βόρνεο. Στὶς ἀκτὲς τοῦ νησιοῦ αὐτοῦ ὑπάρχει πολιτισμὸς ὅμοιος σχεδὸν μὲ τὸν εὐρωπαϊκό : Μεγάλα ξενοδοχεῖα, ὡραιότατες βίλλες, γήπεδα γιὰ τέννις κλπ. Μόλις ὅμως προχωρήσετε πρὸς τὰ βάθη, μόλις φτάσετε στὶς ὀρεινὲς περιοχὲς τοῦ κέντρου τοῦ νησιοῦ καὶ τῆς νοτίου περιφερείας του, τὰ πράγματα μεταβάλλονται ριζικῶς. Βρίσκεσθε ξαφνικὰ σ' ἕναν κόσμο ἐντελῶς διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ εἴχατε συναντήσει στὶς ἀκτές. Πᾶτε χιλιάδες χρόνια πίσω, στὸν «αἰῶνα τοῦ χαλκοῦ». Στὴν παρυφὴ ἑνὸς δάσους, πλαισιωμένου ἀπὸ παντοῦ μὲ τεράστια φυτά, βλέπετε σκορπισμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ καλύβες. Εἶνε ἕνα χωριὸ τῶν Νταϊάκ, ἰθαγενῶν ποὺ μοιάζουν πολὺ μὲ τοὺς Μαλαισίους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μείνει ἐντελῶς ἄγριοι καὶ καθυστερημένοι. Ὅπλα, σκεύη, στολίδια, ὅλα στὴ φυλὴ αὐτὴ εἶνε χάλκινα, ὡς καὶ αὐτοὶ ἀκόμα οἱ κορσέδες τῶν γυναικῶν ! Ἡ καλύβες τους εἶνε χτισμένες μὲ ξύλα «μπαμποῦ» (πελωρίων δέντρων τῆς 'Ασίας καὶ τῆς 'Αμερικῆς), καθένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα στηρίζεται πάνω σ' ἕνα ἀνθρώπινο κρανίο. 'Επίσης καὶ ἄλλα ἀνθρώπινα κρανία εἶνε κρεμασμένα ὡς εἶδος στολιδιοῦ, γύρω ὁλόγυρα στὴ στέγη ! Τὰ κρανία αὐτὰ εἶνε τίτλοι δόξης καὶ τιμῆς γιὰ τὸν ἰδιοκτήτη τῆς καλύβας, γιατί ἀντιπροσωπεύουν τοὺς ἐχθρούς του, ποὺ σκότωσε εἰς διαφόρους μάχας. Χάρις σ' αὐτὰ κερδίζει τὴν ἐκτίμησι καὶ τὸ φόβο τῶν ὁμοφύλων του ! Οἱ ἀρραβωνιασμένοι ἰθαγενεῖς, πρὶν ἀκόμα παντρευτοῦν, κάνουν ὡς...«προγαμιαία δωρεὰ» στὴ μνηστή τους ὁλόκληρη συλλογὴ ἀπὸ ἀνθρωποκεφαλές, πρόσφατα κομμένες, καὶ ἡ πιὸ μεγάλη τους διασκέδασις εἶνε νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ δασωμένα βουνὰ στὰ χωριὰ τοῦ κάμπου, ὅπου κατοικοῦν φυλὲς λιγώτερο ἄγριες, νὰ παραμονεύουν στὴν ἄκρη τῶν φυτειῶν τοῦ ριζιοῦ τοὺς κοιμισμένους χωριάτες, τὶς γυναῖκες, τὰ παιδιά, νὰ ὁρμοῦν κατεπάνω τους καὶ νὰ κόβουν τὰ κεφάλια τους μὲ τὸ μαχαῖρι τους. 'Εφωδιασμένοι μὲ τὰ αἱματόβρεχτα τρόπαια τοῦ φριχτοῦ τους κυνηγιοῦ, ἐπιστρέφουν κατόπιν θριαμβευταὶ στὸ χωριό τους. 'Αλλοίμονό τους ὅμως ἂν οἱ γονεῖς ἢ οἱ συγγενεῖς τοῦ θύματος θελήσουν νὰ ἐκδικηθοῦν. Ἡ «βεντέττες», ἡ ἐκδικήσεις, εἶνε φοβερὲς στὶς ἄγριες αὐτὲς φυλές,

'Εδῶ καὶ λίγα χρόνια ἕνας Νταϊὰκ ἔκοψε μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω, τὸ κεφάλι μιᾶς κοπέλλας. Ὁ πατέρας της, μόλις ἔμαθε τὸ ἔγκλημα, ἄρχισε νὰ καταδιώκη τὸ δολοφόνο καὶ τὸν ἔπιασε, ἀφοῦ τὸν πλήγωσε θανάσιμα. Τόση δὲ ἦταν ἡ λύσσα του, ὥστε τοῦ ξερρίζωσε τὴ γλῶσσα, τοὔβγαλε τὰ μάτια, τοὔκοψε τὴ μύτη, ἐνῶ ζοῦσε ἀκόμα ὁ πληγωμένος, καὶ ὕστερα τὸν λιάνισε κομμάτια - κομμάτια καὶ τὸν ἔψησε !

***

Ἄς μεταφερθοῦμε τώρα σ' ἕνα ἄλλο σημεῖο τῆς γῆς, στὴ Δαχομέη τῆς 'Αφρικῆς. Ἡ χώρα αὐτὴ εἶνε, ὡς γνωστόν, ἀποικία Γαλλική. Ὡστόσο, σὲ μερικὲς περιοχές της, ὅπου δὲν ἔχει ἀκόμα εἰσδύσει ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμός, ζοῦν ὡς σήμερα γυναῖκες πολεμίστριες, σὰν τὶς περίφημες 'Αμαζόνες τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μυθολογίας. Ἡ 'Αμαζόνες αὐτὲς ἔχουν τέλεια πανοπλία πολεμιστοῦ : Εἶνε θωρακισμένες, φοροῦν στὸ κεφάλι τους ἕνα εἶδος κράνους ἀπὸ δέρμα καὶ φτερὰ καὶ βαστοῦν ἀσπίδα καὶ δόρυ. Ἡ ἀγριότης τῶν γυναικῶν αὐτῶν ξεπερνᾶ κάθε φαντασία ! 'Αλλοίμονο στοὺς ἀόπλους Εὐρωπαίους ἢ ἰθαγενεῖς ἄλλης φυλῆς ἀπὸ τὴ δική τους, ποὺ θὰ πέσουν στὰ χέρια τους ! Θὰ τοὺς κατασπαράξουν !

Εἶνε πολὺ περίεργα τὰ ἔθιμα τῶν 'Αμαζόνων αὐτῶν. 'Εν πρώτοις δὲν ζοῦν μὲ ἄντρες. Ζευγαρώνονται, ὅπως καὶ τὰ ζῶα, σὲ ὡρισμένες ἐποχὲς τοῦ ἔτους, μὲ ἄνδρες γειτονικῶν φυλῶν καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ ἀποκτοῦν τὰ θηλάζουν καὶ τὰ μεγαλώνουν ἡ γυναῖκες τῶν ἐφημέρων συζύγων τους ! Καὶ ἂν μὲν εἶνε ἀγόρια, μένουν μὲ τοὺς πατέρες των, ἂν δὲ εἶνε κορίτσια, τὰ παίρνουν ἡ μητέρες τους καὶ τὰ κάνουν κι' αὐτὰ 'Αμαζόνες. Δὲν ὑπάρχει τίποτε πιὸ ἐξευτελιστικὸ γιὰ τὶς γυναῖκες αὐτὲς ἀπὸ τὴν ἐγκυμοσύνη. Γι' αὐτό, ὅταν ἀρχίζει ἡ ἐγκυμοσύνη τους νὰ γίνεται φανερή, κλείνονται μέσ' στὶς καλύβες των, ὡς ὅτου νὰ γεννήσουν καὶ δὲν βγαίνουν παρὰ μονάχα τὴ νύχτα, κρυφά, ὅταν ἡ ἄλλες γυναῖκες τοῦ χωριοῦ κοιμοῦνται...

'Αμαζὼν τῆς Δαχομέης

***

'Εδῶ καὶ 4.000 χρόνια, γιὰ νὰ προφυλαχτοῦνε οἱ πρόγονοί μας ἀπὸ τ' ἄγρια θηρία, χτίζαν τὶς κατοικίες τους μέσα στὶς λίμνες καὶ τὰ ποτάμια. Ἔ, λοιπόν, τέτοιοι ἄνθρωποι λιμνόβιοι ὑπάρχουν καὶ σήμερα ! Εἶνε οἱ Βατάκοι τῆς νήσου Σουμάτρας καὶ τῆς Νέας Γουϊνέας (στὴν 'Ωκεανία). Σὲ λίγη ἀπόστασι ἀπ' τὶς ἀκρογιαλιὲς τῶν νησιῶν αὐτῶν, τὶς κάτασπρες ἀπ' τὰ μαργαριταρένια ὄστρακα, ποὺ τὶς σκιάζουν ὀνειρώδεις φυτεῖες, ἀνάμεσα στὰ φωτεινὰ ὁλογάλανα νερὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ 'Ωκεανοῦ, ὀρθώνονται παράξενες κατοικίες. Εἶνε καλύβες «λιμνιτῶν», ἐντελῶς πρωτόγονες, καμωμένες ἀπὸ κλαδιὰ καὶ ξερὰ χόρτα. Μέσα ἐκεῖ ζοῦνε κατὰ ἑκατοντάδες νέγροι λυγεροὶ καὶ εὐκίνητοι σὰν σκίουροι, ποὺ λιάζονται στὸν ἥλιο σὰν σαῦρες, ψηλοί, εὔρωστοι, ποὺ ἡ σκοτεινή τους ἐπιδερμίδα εἶνε βαμμένη μὲ λογιῶν - λογιῶν μπογιές : κόκκινη, κίτρινη, ἄσπρη, μαύρη, ποὺ τὰ πλούσια μαλλιά τους εἶνε ἀνασηκωμένα καὶ φουντωτὰ σὰν περροῦκες τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου 14ου καὶ ποὺ ἔχουν πρόσωπο ζωῶδες, μὲ σαγόνι, τὸ ὁποῖον προεξέχει καὶ μὲ μύτη πλακουτσωτή. Ἡ φυλὴ αὐτὴ εἶνε οἱ Παποῦαι. Τὰ λιμνόχτιστα χωριά τους βρίσκονται σὲ νησιὰ γεμάτα ἀπὸ φείδια καὶ δηλητηριώδη ἔντομα. Καὶ ἀκριβῶς γιὰ νὰ φυλαχθοῦν ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς κινδύνους, οἱ Παποῦαι χτίζουν τὰ σπίτια τους στὰ νερά, εἴτε στὶς ὄχθες τῶν νησιῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὅπου κατοικοῦν, εἴτε στὸ ἐσωτερικό, σὲ πελώρια ἕλη, ποὺ μοιάζουν μὲ λίμνες.

Κάθε πρωῒ ἡ πόρτες τῶν ξύλινων σχαρωτῶν γεφυριῶν, ποὺ σχηματίζουν ἕνα εἶδος φρουρίου γύρω ἀπὸ τὰ λιμνόκτιστα χωριά, ἀνοίγουν καὶ οἱ Παποῦαι, μπαίνοντας στὰ στενόμακρα μονόξυλά τους, τὰ σκαμμένα σὲ κορμοὺς δένδρων, καὶ κουπηλατῶντας ὁλοταχῶς μὲ τὸ ἕνα τους κουπί, δεξιὰ καὶ ἀριστερά, σκορπίζονται γύρω ἀπὸ τὸ χωριό, ὡπλισμένοι εἴτε μ' ἕνα δόρυ, εἴτε μὲ τὸ τόξο τους. Πηγαίνουν γιὰ ψάρεμα, τὸ ὁποῖο κάνουν ὄχι μὲ καλάμι ἢ μὲ πλεμάτια, ἀλλὰ μὲ κοντάρια (σὰν τὰ δικά μας «καμάκια»), ἢ— καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ παράξενο—μὲ τὰ βέλη τους ! Τὸ ψάρεμα βαστᾶ ὅλη τὴ μέρα. Ὅταν νυχτώσει, τὰ μονόξυλα γυρίζουν στοὺς συνοικισμούς, δένονται στὶς μικρὲς ἀποβάθρες καὶ οἱ ψαράδες Παποῦαι, φορτωμένοι τὰ ψάρια τους, σκαρφαλώνουν γρήγορα - γρήγορα, σὰν γάτες, ἀπὸ μερικὲς μικρὲς σκάλες, στὶς καλύβες τους. Ὅταν ἀνέβουν, βγάζουν τὶς σκάλες, καὶ τότε ἡ οἰκογένειες τῶν Παπούων, ἐξασφαλισμένες ἀπὸ κάθε κίνδυνο, κοιμοῦνται ἐν εἰρήνῃ !...

***

Θέλετε τώρα νὰ πᾶμε καὶ πιὸ πίσω ἀκόμα, νὰ συναντήσουμε στὸ 1933 ἀνθρώπους τῆς «λιθίνης ἐποχῆς» ; Ἄς πάρουμε τὸ τραῖνο σ' ἕνα ἀπ' τὰ μεγάλα λιμάνια τῆς Αὐστραλίας, στὴν 'Αδελαΐδα, παραδείγματος χάριν. 'Αφοῦ διατρέξουμε καμμιὰ ἑξηνταριὰ χιλιόμετρα, βρισκόμαστε στὴν καρδιὰ τῆς «σαβάνας» τῶν ἀπέραντων Αὐστραλιανῶν δασῶν. 'Ανάμεσα σὲ θάμνους, ὑψώνονται ἡ κωνοειδεῖς καλύβες ἑνὸς χωριοῦ ἰθαγενῶν. Κάθε καλύβα ἔχει μιὰ εἴσοδο, ἀπ' τὴν ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ κανείς, παρὰ μονάχα....μὲ τὰ τέσσερα ! Μπαίνετε μέσα καὶ τότε βλέπετε καθισμένους καταγῆς σταυροπόδι φριχτοὺς ἀγρίους, μὲ κόμη ἀναμαλλιασμένη, μὲ στενὸ μέτωπο, μὲ χείλη χοντρὰ καὶ μὲ δέρμα, ποὺ τὰ στίγματα τὸ σκεπάζουν ἐξ ὁλοκλήρου. Πάνω στὸ στῆθος τους ἀλληλοχτυπιοῦνται περιδέραια μὲ πολλὲς σειρές, καμωμένα ἀπὸ ὄστρακα καὶ δόντια ζώων καὶ ὡρισμένα μέρη τοῦ σώματός των καλύπτονται κουτσὰ - στραβὰ μὲ κομμάτια ἀπὸ δέρματα καγκουρό.

Ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ οἱ ἄγριοι αὐτοὶ κάθονται ἥσυχα, ἕνας τους, ὁ ἀρχηγός, βγάζει μιὰ στριγγὴ φωνή. Εἶνε τὸ σύνθημα τοῦ ξεκινήματος γιὰ κυνῆγι ἢ τῆς ἐφόδου ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, γιατί ἡ ἰθαγενεῖς φυλὲς τῆς Αὐστραλίας βρίσκονται σὲ ἀδιάκοπο πόλεμο μεταξύ τους. Οἱ ἄγριοι ἀμέσως σηκώνονται καὶ ἁρπάζουν τὰ ὅπλα τους. Τότε βλέπετε ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀνήκουν στὴ «λιθίνη ἐποχή». Τὰ ὅπλα τους εἶνε ἐντελῶς πρωτόγονα : Ἕνα ρόπαλο καμωμένο ἀπὸ μιὰ πέτρα στρογγυλεμένη καὶ κολλητὴ σὲ μιὰ λαβὴ ξύλινη, ἕνα δόρυ μήκους 3 μέτρων, μιὰ ἀσπίδα σουβλερὴ καὶ σπαρμένη μὲ αἰχμὲς ἀπὸ κόκκαλα πουλιῶν καὶ ψαροκόκκαλα, καὶ ἀκόντια. 'Αφοῦ ὁπλιστοῦν μὲ ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐντελῶς πρωτόγονα ὅπλα, οἱ ἄγριοι Αὐστραλοὶ ἐξορμοῦν ἀπὸ τὶς καλύβες τους, προχωρῶντας σκυφτοί, ὁ ἕνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλον, ὅπως οἱ Ἰνδοί. Καὶ ὁ Εὐρωπαῖος, ποὺ θ' ἀντικρύσῃ τὸ μοναδικὸ αὐτὸ θέαμα, ἔχει τὴν ἐντύπωσι ὅτι μεταφέρεται χιλιάδες χρόνια πρίν, τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ πανάρχαιοι πρόγονοί μας σχεδίαζαν μὲ πέτρες σουβλερὲς πάνω στοὺς βράχους τῶν ἀκτῶν τὶς σιλουέττες ἄγνωστων καὶ περίεργων ζώων.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ARMAND SILVESTRE

Η ΣΕΙΡΗΝΑ ΤΟΥ ΤΣΙΡΚΟΥ

Ο ὄχλος γέμιζε ἀσφυκτικὰ τὸ πρόχειρο τσίρκο τοῦ γιγαντόσωμου θιασάρχη μαστρο-'Αλβούς, ὁ ὁποῖος ἦταν συγχρόνως καὶ πρωταθλητὴς ἄρσεως μεγάλων βαρῶν.

Μιὰ κουρτίνα ἀνασηκώθηκε στὴν εἴσοδο τῶν παρασκηνίων, καὶ μιὰ ὄμορφη κοπέλλα μὲ λαστιχένιο κορμὶ καὶ πλάνα σκοῦρα μάτια πήδησε στὸν ἀμμόστρωτο στίβο μὲ χάρι.

— Κυρίες, δεσποινίδες καὶ κύριοι... εἶπε. Τώρα θὰ ἐκτελεστῇ ἀπ' τὸν πατέρα μου τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον νούμερο τοῦ προγράμματος... Θὰ σηκώσῃ μὲ τὰ χέρια του ψηλὰ ἕναν τεράστιο ἀλτῆρα σιδερένιο, βάρους 80 ὀκάδων... Λοιπόν, ἡσυχία σᾶς παρακαλῶ !..

Μόλις εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ νεαρὴ ἀκροβάτις ὑποκλίθηκε στὸ πλῆθος, ποὺ χειροκροτοῦσε κι' οὔρλιαζε ἀπὸ ἐνθουσιασμό, κι' ὕστερα κάρφωσε τὴν αἰνιγματικὴ ματιά της μὲ ἀφάνταστη προκλητικότητα στὸν πλαϊνό μου.

Γύρισα σκανδαλισμένος καὶ τὸν κύτταξα. Ἦταν ἕνα στιβαρὸ ροδομάγουλο παλληκάρι, λοχίας τοῦ πυροβολικοῦ, μὲ ἀθλητικὸ κορμί, ξανθὰ μαλλιὰ κι' ἁγνὰ παιδιάστικα μάτια. Τοῦ εἶπα, πειράζοντάς τον ἄθῳα :

— Τὸ ξετρέλλανες τὸ κορίτσι .. Κόντεψε νὰ σὲ φάῃ μὲ τὴ ματιά του !..

Κόκκινος ἀπ' τὴ ντροπή, ὁ λοχίας μουρμούρισε συγχισμένα :

—Δὲν βαρυέστε, κύριέ μου...'Εγὼ θὰ μαραζώσω ἀπ' αὐτήν !.. 'Απ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἦρθε αὐτὸ τὸ καταραμένο τσίρκο καὶ τὴν πρωτοεῖδα, ἔχασα τὸν ὕπνο μου... Τὴν τριγυρίζω, μοῦ ξεφεύγει... 'Αδιαφορῶ, μοῦ ρίχνεται... Μὲ παίζει στὰ νύχια της σὰν γατάκι μ' ἕνα κουρέλι, κ' ἔτσι κοντεύω νὰ τρελλαθῶ μαζύ της !..

Θέλησα νὰ τὸν παρηγορήσω καὶ τοῦ ἀποκρίθηκα μὲ κέφι :

— Μὴ χολοσκᾶς, παλληκάρι μου... Ἔτσι εἶνε ἡ γυναῖκες... Αἰνίγματα ζωντανά... 'Αλλοίμονο σ' αὐτὸν ποὺ ψάχνει νὰ τὰ ξεδιαλύνῃ, καὶ χαρὰ σ' αὐτὸν ποὺ τὰ χαίρεται ὅπως εἶνε, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ καπρίτσια τους !.. Κύττα κ' ἐσὺ νὰ κάνῃς ἔτσι κι' ἄφησε τὰ ἄλλα στοὺς κουτοὺς καὶ στοὺς φιλοσόφους !..

Κούνησε πένθιμα τὸ κεφάλι του, κάτι θέλησε νὰ πῇ, μὰ ἡ ἔξαφνη ἐμφάνισι τοῦ θιασάρχη σταμάτησε τὸ κουβεντολόγι μας ὡς ἐκεῖ καὶ μᾶς ἔκανε νὰ τὸν κυττάξουμε μὲ θαυμασμό.

Ἦταν ἕνας πελώριος ἄνδρας αὐτὸς ὁ μαστρο-'Αλβούς, ποὺ θάμπωνε τὸ μάτι τῶν κοινῶν θνητῶν μὲ τὴ γιγαντόκορμη ἐμφάνισί του καὶ τὰ τρομερά του μπράτσα.

Ἔρριξε γύρω στὸν ὄχλο θριαμβευτικὰ τὴ ματιά του, κι' ὅταν σταμάτησαν τὰ χειροκροτήματα, ὑποκλίθηκε καὶ στάθηκε καταμεσῆς στὸ στίβο.

Λίγως πολλὰ λόγια — συχαινόταν τὶς χρονοτριβές, γιατὶ κάθε μισὴ ὥρα τελείωνε τὸ πρόγραμμα κι' ἔπρεπε νὰ ξαναγεμίσῃ τὸ τσίρκο μὲ καινούργιους θεατὰς—τέντωσε δυὸ-τρεῖς φορὲς τὸ ἀθλητικὸ κορμί του γιὰ νὰ τὸ ξεμουδιάσῃ, κι' ὕστερα ἔσκυψε στὸν σιδερένιο ἀλτῆρα.

Ἅρπαξε ἀπ' τὴ μέση τὸ βαρύτατο αὐτὸ σιδερικὸ—ἡ κάθε ἀκρινή του σφαῖρα ζύγιζε 40 ὀκάδες— τὸ ἀνέμισε λιγάκι σκυμμένος, κι' ὕστερα, τεντώνοντας καταπληκτικὰ τὰ μπράτσα του σὲ ἀγωνιώδη προσπάθεια, ἄρχισε νὰ τὸ σηκώνῃ ψηλά.

Ἵδρωνε τὸ κορμί του καὶ φούσκωνε τὸ στῆθος του. Τὸ πλῆθος ἀγωνιοῦσε, κρατοῦσε τὴ λαχανιασμένη του ἀνάσα, κι' εἶχε τὰ μάτια του καρφωμένα στὸν θαυμαστὸ μαστρο-'Αλβοὺς μὲ τὸ ἠλίθιο κεφάλι καὶ τὴν κτηνώδη δύναμι.

Ἕνα στερνὸ τέντωμα τῶν μπράτσων του, ἕνα στερνὸ σφίξιμο προσπαθείας τῶν τεραστίων σαγονιῶν του, κι' ὁ βαρὺς ἀλτῆρας, ἀφοῦ στάθηκε λίγο μετέωρος ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ θιασάρχη, ἔπεσε κατόπιν στὸ στίβο μὲ τέτοια ὁρμή, ὥστε ὅλοι νοιώσαμε ἐλαφρὸ σεισμὸ ἀπ' τὸν γδοῦπο τοῦ πεσίματός του !..

Ξεσπάσαμε τότε σὲ μανιασμένα χειροκροτήματα, κι' ὁ γίγας μᾶς εὐχαρίστησε κατακόκκινος, κάνοντας μιὰ ἐλαφρὰ ὑπόκλισι. Ἔπειτα ξεφώνισε τὸν πατροπαράδοτο στὸ εἶδος του ἐπίλογο :

— Κύριοι... Ἄν κανένας σας καταφέρει τὸ ἴδιο γύμνασμα, τότε χάνω πρὸς ὄφελός του ἑκατὸ φράγκα... 'Εμπρός... Οἱ δυνατοὶ ἀνάμεσα σας, ἂς δοκιμάσουν !.. Τζίνααα !.. Φέρε ἀμέσως 100 φράγκα !..

Στὴ φωνὴ τοῦ πατέρα της ἡ Τζίνα — ἔτσι λεγόταν ἡ νεαρὴ ἀκροβάτις μὲ τὰ μοιραῖα μάτια — φάνηκε λυγερὴ καὶ τρεχάτη στὸ στίβο, κρατῶντας στὰ χέρια της ἕνα κολλαριστὸ ἑκατοστάρικο.

Κύτταξε τὸ πλῆθος. Ὅλοι, ἀκίνητοι καὶ βουβοί, κυτταζόντουσαν μεταξύ τους, δίχως νὰ τολμάῃ κανένας νὰ κατέβῃ ἀπ' τὴ θέσι του, γιὰ τὴν τρομαχτικὴ δοκιμή.

Τότε ἡ διαβολικὴ αὐτὴ κοπέλλα ἔκανε κάτι, ποὺ μ' ἔρριξε—κι' ὅλους μας, ἄλλωστε — σὲ βαθειὰ κατάπληξι : Μᾶς κύτταξε ὅλους ἕναν γύρο, ἔχωσε τὸ χαρτονόμισμα στὸ πλούσιο στῆθος της, καὶ καρφωνοντας προκλητικὴ τὴ ματιά της στὸν πλαϊνό μου λοχία, ξφώνισε :

— 'Εμπρός... Ὅσοι εἶστε δυνατοί, τολμῆστε !.. Ὁ νικητὴς θὰ πάρῃ μὲ τὸ χέρι του, ἀπὸ δῶ μέσα, τὸ ἑκατόφραγκο βραβεῖο !...

Ἄκουσα τότε δίπλα μου ἕνα μούγκρισμα τρελλό, καὶ πρὶν προλάβω ν' ἀντιληφθῶ τί τρέχει, ὁ ἐρωτοχτυπημένος λοχίας εἶχε πηδήσει κιόλας στὸ στίβο, βγάζοντας τὸ χιτώνιό του κι' ἀδιαφορῶντας στὰ ξαφνικὰ χειροκροτήματα τοῦ ἐνθουσιασμένου ἀπ' τὸ διάβημά του ὄχλου !

Κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὸ παιχνιδιάρικο πρόσωπο τῆς Τζίνας, ἅρπαξε σὰν διψασμένος ἕνα χαμόγελό της γεμᾶτο ὑποσχέσεις, κι' ὕστερα ἔσκυψε στὸν τεράστιο ἀλτῆρα.

Τὸν ἅρπαξε ἀποφασιστικὰ ἀπ' τὴ μέση, λύγισε τὰ γόνατά του, στερέωσε τὰ πόδια του στὴν ἄμμο, κι' ἀνάσανε βαθειά. Ἔπειτα τέντωσε τὰ μπράτσα του, ἡ σάρκες του σφίχτηκαν μὲ μιὰ προσπάθεια ἀπελπισμένη, κι' ὁ ἀλτῆρας ἄρχισε νὰ σηκώνεται ἀργά, μὰ σίγουρα ἀπ' τὸ ἔδαφος.

Σὰν τὸν ἀνέβασε ἐπιτέλους στὸ ὕψος τοῦ λαιμοῦ του, σταμάτησε λιγάκι. Ἔπειτα στύλωσε τὸ κορμί του μὲ τόση ἔντασι, καὶ τέτοιες φλόγες ὑπέρτατης θελήσεως ἔλαμψαν στὰ μάτια του, ὥστε ὅλοι μας παρακολουθούσαμε, λαχανιασμένοι καὶ λουσμένοι στὸν ἱδρῶτα, τὸ ἀπόπληκτο καταπόρφυρο πρόσωπό του καὶ τὰ μπράτσα του ποὺ κόντευαν νὰ σκάσουν ἀπ' τὸ φούσκωμα, καθὼς ὁ ἀλτῆρας ὑψωνόταν ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του !..

Εἶδα τότε τὴ θριαμβευτικὴ ματιά του νὰ γυρίζῃ παντοῦ διψασμένη, σὰν νὰ ζητοῦσε κάποιον. 'Αναζητοῦσε τὴν ποθητή του Τζίνα, σὰν νἄθελε νὰ τῆς δείξῃ, πῶς γιὰ τὴν ἀγάπη της ὑποβλήθηκε τόσο πρόθυμα σ' ἐκείνη τὴν τρομερὴ δοκιμασία.

Τὴν εἶδε ἐπιτέλους, μὰ ἐκείνη δὲν τὸν πρόσεχε. Ἦταν ἀπορροφημένη — Θεέ μου ! — στὸ νὰ κυττάζῃ τὸν παληάτσο τοῦ τσίρκου, ἕνα ὄμορφο λαστιχόκορμο ἀγόρι, μὰ φριχτὰ βαμμένο ἐκείνη τὴ στιγμή, καὶ νὰ ἀπαντάῃ στὶς γεμᾶτες πόθο καὶ λατρεία ματιές του μ' ἕνα φίλημα λαθραῖο καὶ μακρυνό !..

Ἡ γενικὴ προσοχὴ τοῦ πλήθους, καρφωμένη στὴν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια τοῦ λοχία, εἶχε ἐπιτρέψει στοὺς δυὸ αὐτοὺς ἐρωτευμένους — τὴ Τζίνα καὶ τὸν παληάτσο — νὰ γλυκάνουν τὸ κρυφὸ εἰδύλλιό τους μὲ τὸ φιλὶ αὐτὸ τὸ μακρυνό.

Μὰ πρόλαβε νὰ τὸ δῇ ὁ διψασμένος γιὰ τὴν Τζίνα λοχίας, καὶ μαζύ του — παρακολουθῶντας τὴ ματιά του ἄθελά μου — τὸ εἶδα κι' ἐγώ. Μιὰ κραυγὴ πόνου βγῆκε ἀπ' τὰ φουσκωμένα στήθη του, τὰ μάτια του θόλωσαν, τὰ μπράτσα του παράτησαν τὸ τεράστιο σιδερένιο βάρος, καὶ τὸ κορμί του σωριάστηκε στὴν ἄμμο.

'Αμέσως ὅλοι βγάλαμε σπαραχτικὰ ξεφωνητὰ ἀπερίγραπτης φρίκης, πηδήσαμε ἀπ' τὰ καθίσματά μας στὸ στίβο, καὶ στριμωχτήκαμε ὠχροὶ γύρω ἀπὸ μιὰ μάζα ἄμορφη, λυωμένη, πλημμυρισμένη στὸ αἷμα, ποὺ κλωτσοῦσε ἀπ' τοὺς στερνοὺς σπασμούς, καρφωμένη καθὼς ἦταν στὴν ἄμμο ἀπ' τὸ τεράστιο βάρος !

Τί εἶχε συμβῆ ; 'Απλούστατα, ὁ σιδερένιος ἀλτῆρας ἄνοιξε τὸ κεφάλι τοῦ ἄμοιρου λοχία, τοὔσπασε τὰ νεφρὰ κατρακυλῶντας, καὶ τὸν κομμομέσιασε κατόπιν καρφώνοντάς τον στὸ ἔδαφος, καθὼς ἐκεῖνος σωριάστηκε κεραυνοβολημένος ἀπ' τὸ μοιραῖο καὶ προδοτικὸ φιλὶ τῆς ἄστατης σειρῆνας !

Θέλετε καὶ τὸν ἐπικήδειό του ; 'Ακοῦστε τον :

—Κόντεψα νὰ χάσω τὰ ἑκατό μου φράγκα !.. μουρμούρισε φιλόσοφα ὁ ἀχρεῖος μαστρο-'Αλβούς.

— Τί θέλουν καὶ καταπιάνονται οἱ εὐλογημένοι, μὲ πράγματα ποὺ δὲν εἶνε τοῦ χεριοῦ τους ;.. ψιθύρισε φιλοσοφικώτερα ἡ ἄθλια κι' ἄκαρδη σειρῆνα, κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι τὸν βουβὸ παληάτσο καὶ παρακολουθῶντας ἀσυγκίνητη τὸ φορεῖο, μέσα στὸ ὁποῖο κοίτονταν τὸ αἱμόφυρτο πτῶμα τοῦ θύματός της !..

Ὁ ἀλτῆρας ἄνοιξε τὸ κεφάλι τοῦ ἄμοιρου λοχία...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ὁ προϊστάμενος. — Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, Γιάννη, πῶς μὲ τὸ μισθὸ ποὺ παίρνεις, κατορθώνεις νὰ φουμάρῃς ποῦρα τῆς 'Αβάνας.

Ὁ ὑπάλληλος. — Ἔχετε δίκηο, κύριε. Πρέπει....νὰ μοῦ αὐξήσετε τὸ μισθὸ !...

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΑΓΡΙΑ ΘΗΡΙΑ

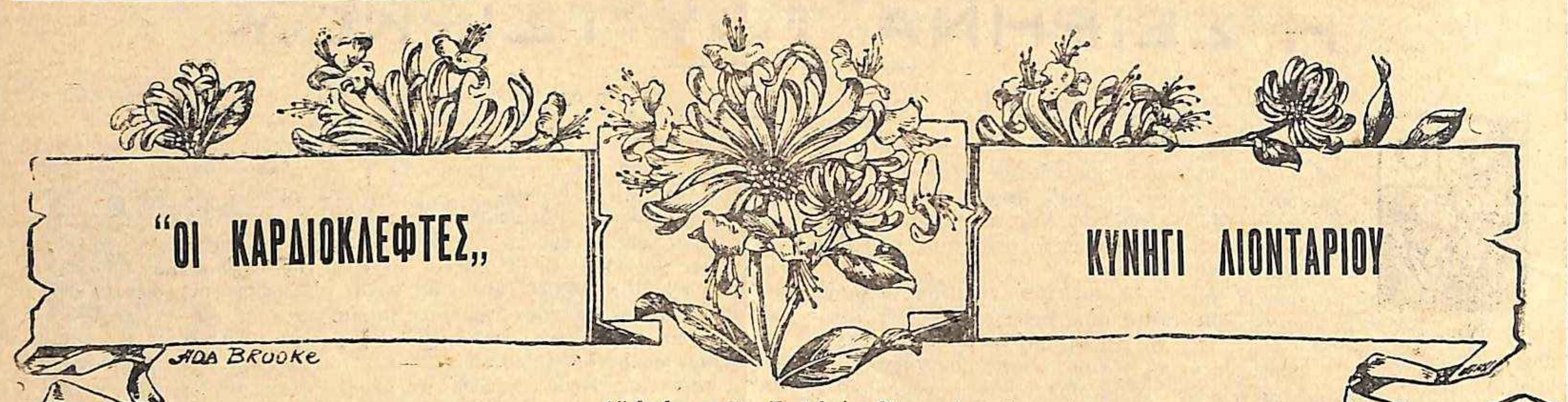

(Ἄρθρα τῶν Συλβαὶν Ντεγκλαντὶν καὶ Ἀμπὲρ ντὲ Ζινεστὲ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ θέαμα ἦταν φρικῶδες καὶ ἀνατριχιαστικό.

—Ναί, κάμε γρήγορα Ἀφροκάτα, φώναξε τώρα κι' ὁ μάγος. Γιατὶ ἡ κατάρα τῶν προγόνων πέφτει στὸ κεφάλι ἐκείνων ποὺ ξερριζώνουν καρδιὲς πεθαμένων.

Ἡ Ἀνταναμπὴ ἀγωνίζοταν πειὰ μ' ὅλες της τὶς δυνάμεις ἐναντίον τοῦ θανάτου, ποὺ πάγωνε τὰ μέλη της. Ἀναστεναγμοὶ πόνου ξέφευγαν ἀπὸ τὰ σφιγμένα χείλη της, ἐνῶ οἱ γονεῖς της ριγμένοι κάτω παράδερναν στὰ δεσμά τους, μάταια προσπαθῶντας νὰ λυθοῦν καὶ νὰ τρέξουν κοντὰ στὸ παιδί τους, μάταια καλῶντας, μὲ σπαρακτικὲς κραυγὲς σὲ βοήθεια.

Τὰ βλέφαρα τῆς Ἀνταναμπὴ ἀνοιγοκλείνουν τώρα γιὰ στερνὴ φορὰ καὶ τὸ κεφάλι της γέρνει βαρὺ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σὰν φοινικιὰ ποὺ σειέται ἀπὸ δυνατὸν ἀέρα.

—Γρήγορα, Ἀφροκάτα! Γρήγορα, γιατὶ πεθαίνει! οὐρλιάζουν οἱ λησταὶ καὶ μὲ τὰ δόρατά τους τρυποῦν ἐλαφρὰ στὴν πλάτη τὸ κορίτσι γιὰ νὰ τὸ συνεφέρουν ἀπὸ τὴ λιποθυμία του.

Μὰ ὁ Ἀφροκάτα εἶχε κιόλας πετάξει τὸ μαχαίρι του. Ἅρπαξε μὲ τὸ χέρι του τὴν καρδιὰ τῆς κόρης καὶ τὴν ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ στῆθος, σπαρταριστὴ ἀκόμα.

—Ζωντανή, ζωντανή! Σπαράζει ἀκόμα! ἐφώναξαν μὲ χαρὰ οἱ Μπάκα-Φά.

—Πᾶμε νὰ τὴν πουλήσουμε σὲ καλὴ τιμή. Ὁ Θεὸς μᾶς βοήθησε! εἶπεν ὁ μάγος, τελειώνοντας τὶς προσευχές του..

……

Ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἰθαγενῶν ἔφτανε στὸν τόπο τοῦ φοβεροῦ δράματος ὁ Ἀμποχμπέ, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Ἀνταναμπή. Βρῆκε τὰ πεθερικά του δεμένα χειροπόδαρα, νὰ κλαῖνε στὴ ρίζα τῆς λατάνιας, φιλῶντας τὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ των καὶ τὴν Ἀνταναμπὴ δεμένη στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου νεκρή, μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στῆθος, δίχως τὴν καρδιά, ποὺ ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ δὲν ἔπαψε νὰ χτυπάη γι' αὐτόν.

ΣΥΛΒΑΙΝ ΝΤΕΓΚΛΑΝΤΙΝ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

(Ἄρθρο τοῦ Ἀμπὲρ ντὲ Ζινεστὲ)

Ὅσοι δὲν ὑπηρέτησαν στὸν ἀποικιακὸ στρατὸ τῆς Ἀφρικῆς δὲν ξέρουν τί θὰ πῆ πλῆξι. Μέρες, βδομάδες, μῆνες ὁλόκληρους ζῆς μέσα στὴν πνιγηρὴ ζέστη, ἀνάμεσα σὲ φυλὲς ἀγρίων καὶ περιμένεις μὲ ἀγωνία τὸ ταχυδρομεῖο ἀπὸ τὴ Γαλλία—ἀπὸ τὸν κόσμο! Τὸ θεωρεῖς εὐτυχία ἂν τυχὸν καμμιὰ φυλὴ ἀγρίων κάμη ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ σταθμοῦ σου γιὰ νὰ σκοτώσης λίγο τὴν ὥρα σου!..

Εἶχα — θυμᾶμαι — ἀκόμη ἀρκετὴ θητεία νὰ συμπληρώσω στὸν ἀποικιακὸ στρατό. Μοῦ ἔμεναν δεκαπέντε μῆνες, δεκαπέντε αἰῶνες!..

Ἤμουν διοικητὴς ἑνὸς σταθμοῦ στὸ Σουδάν, ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς λόχου.

Μιὰ μέρα ἦρθε νὰ μ' ἐπισκεφθῆ ὁ φίλος μου ὑπολοχαγὸς Φρεβαίν, ὁ ὁποῖος ἐτελείωνε τὴ θητεία του στὴν Ἀφρικὴ κ' ἐπρόκειτο νὰ γυρίση στὴ Γαλλία. Εὐτυχισμένος ἄνθρωπος! Θἄμενε δυὸ μέρες μαζύ μου. Καὶ ἡ μόνη διασκέδασι ποὺ εἶχα νὰ τοῦ προσφέρω ἦταν τὸ κυνῆγι. Στὸ μέρος τὸ δικό μου εἶχε ἄφθονο. Πουλιὰ παντὸς εἴδους, ἐλάφια, ζαρκάδια, ἀντιλόπες, γαζέλες.

Οἱ Τουαρὲγκ τῆς ἐρήμου κυνηγοῦν τὶς ἀντιλόπες καβάλλα σ' ἄλογα ποὺ τρέχουν σὰν ἀστραπή, τὶς φτάνουν καὶ τὶς σκοτώνουν μὲ ἀκόντια, ἀπὸ κοντά. Εἶχα παρακολουθήσει ἕνα τέτοιο κυνῆγι καὶ θὰ μοῦ μείνη ἀξέχαστη ἡ ταχύτης τῶν ἀλόγων καὶ ἡ ἐπιδεξιότης τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Μὰ ἐκείνη τὴν ἐποχή, οἱ Τουαρὲγκ ἦσαν ἐπαναστατημένοι καὶ ἡ κυνηγετικὴ συνεργασία μαζύ τους ἦταν ὄχι μόνο δύσκολη, μὰ κι' ἐπικίνδυνη.

Ὠργανώσαμε λοιπὸν μ' ἄλλον τρόπο τὴν κυνηγετική μας ἐκδρομή. Ἐστείλαμε ἀπὸ βραδὺς μερικοὺς ἰθαγενεῖς νὰ ἐξακριβώσουν τὰ περάσματα τῶν ἀγριμιῶν καὶ σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ μᾶς ἔφεραν, ἀποφασίσαμε νὰ πιάσουμε καρτέρι κοντὰ σ' ἕνα τέλμα, στὸ ὁποῖο μαζεύονται τὰ νερὰ τοῦ ἄνω Νείγηρος. Βρισκόμαστε στὴν ἐποχὴ τῆς ξηρασίας καὶ τὸ μέρος αὐτὸ εἶχε πολὺ λίγα νερὰ κι' ἦταν σκεπασμένο μὲ καλάμια κι' ἄλλα τελματόβια φυτά, μὲ ἀγκαθεροὺς θάμνους, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους κρυβόντουσαν φείδια τοῦ νεροῦ, βατράχοι πελώριοι, σκορπιοί, σαῦρες κι' ἄλλα συχαμερὰ ἑρπετὰ καὶ κουνούπια.

Ξεκινήσαμε τὸ ἄλλο πρωΐ, καβάλλα, πολὺ πρὶν ξημερώση. Μᾶς ἀκολουθοῦσαν πεζοὶ μερικοὶ ἰθαγενεῖς πιστοὶ κ' ἐπιτηδειότατοι.

Ὁ Σλοῦγκι, τὸ μεγάλο λαγωνικὸ σκυλί μου, ἦταν στὶς χαρές του. Ἐτρύπωνε μέσα στὰ χόρτα, ὀσφραινόταν μὲ τὴ μακρουλὴ μουσοῦδα του τὸν ἀέρα, ἐπηδοῦσε τρελλὰ ἀνάμεσα στὰ πόδια τῶν ἀλόγων, τόσο ποὺ ἀναγκαστήκαμε στὸ τέλος νὰ τὸ δέσουμε.

Ἦταν ἀκόμα νύχτα, ὅταν ἐφτάσαμε στὸ τέλμα. Ἀφήσαμε τ' ἄλογα καὶ τοὺς ἰθαγενεῖς πίσω ἀπὸ ἕνα ὑψωματάκι καὶ προχωρήσαμε μὲ τὸ Φρεβαὶν ἀνάμεσα στὰ καλάμια. Καθήσαμε ἐκεῖ πίσω ἀπὸ μιὰ πυκνὴ τοῦφα θάμνων, ἔχοντας μέτωπο πρὸς μιὰ μικρὴ λιμνοῦλα, στὴν ὁποία τὸ προηγούμενο βράδυ οἱ ἰθαγενεῖς διέκριναν πολλὰ ἴχνη ἀγριμιῶν. Χρειάζεται μεγάλη ὑπομονὴ στὰ καρτέρια αὐτοῦ τοῦ εἴδους κ' ἔτσι ἔπρεπε νὰ περιμένουμε ὡς ποὺ νὰ ξημερώση.

Μέσα στὸ σκοτάδι διακρίναμε σὰν σκιὲς τὶς ὕαινες μὲ τὴν πονηρὴ περπατησιά τους, τσακάλια νὰ σέρνωνται πρὸς τὸ νερὸ καὶ νὰ πίνουν, ὕστερ' ἀπὸ τὰ νυκτερινὰ αἱματηρὰ ὄργιά τους. Κυνοκέφαλοι πίθηκοι πηγαινοερχόντουσαν κι' ἀκουγόντουσαν σπασίματα κλαδιῶν, βαρεῖς γδοῦποι καὶ θορυβώδη φυσήματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα καταλαβαίναμε πὼς οἱ ἱπποπόταμοι θἄχαν βγῆ ἀπὸ τὴ λιμνοῦλα νὰ βοσκήσουν στὴ χλόη. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ ζῶα μᾶς ἐπλησίαζαν πολὺ καὶ μπορούσαμε νὰ τὰ σκοτώσουμε, μὰ δὲν εἴχαμε βγῆ γιὰ τέτοιο κυνῆγι. Εἴχαμε βγῆ γιὰ ἀντιλόπες. Ἀλλὰ καμμιὰ δὲν εἶχε φανῆ ἀκόμα. Αὐτὸ δὲν μᾶς ἀπέλπιζεν ὅμως. Ξέραμε πὼς ἡ ἀντιλόπες δὲν γυρίζουν τὴ νύχτα γιὰ βοσκή. Κοιμοῦνται στὰ ἀπρόσιτα καταφύγιά τους, ὅπου μιὰ ἀρσενικὴ φυλάει σκοπὸς ὅλη τὴ νύχτα. Χρειαζότανε λοιπὸν ὑπομονὴ ὡς ποὺ νὰ ξημερώση καλά.

Τέλος, γύρω στὰ ψηλώματα ἄρχισε νὰ χαράζη. Σ' αὐτὰ τὰ ἑλώδη μέρη τὴν αὐγὴ κάνει μιὰ φοβερὴ ὑγρασία κι' ἕνα κρύο τσουχτερό. Τὰ ροῦχα μας ἦσαν μούσκεμα καὶ νοιώθαμε τὰ μέλη μας παγωμένα.

Ἀκούμπησα σ' ἕνα θάμνο τὸ ὅπλο μου καὶ φυσοῦσα στὰ δάχτυλά μου γιὰ νὰ τὰ ζεστάνω, ὅταν ἄξαφνα ἔφτασε στ' αὐτιά μου κάποιος θόρυβος μακρυνός, σὰν ἀνάλαφρη περπατησιά.

— Προσοχή ! μοῦ ἐσφύριξεν ὁ Φρεβαίν, ποὺ ἄκουσε κι' αὐτὸς τὸν ἴδιο θόρυβο.

Κι' ἀκουμπῶντας τ' αὐτί του στὴ γῆ, ἐπρόσθεσε.

—Ἂν δὲ γελιέμαι, θἄναι κανένα κοπάδι ἀντιλόπες ποὔρχεται..

Δὲν εἶχεν ἄδικο. Σὲ λίγα λεπτά, ἀπὸ τὸ ἀντίθετό μας μέρος, μέσα στὸ θαμπόφωτο τῆς αὐγῆς, ἐφάνηκαν ἐφτὰ-ὀχτὼ ἀπὸ τὰ ὡραῖα αὐτὰ ζῶα ποὺ ἐρχόντουσαν μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, μυρίζοντας μὲ τὸ μουσοῦδι τους τὸν ἀέρα πρὸς ὅλες τὶς μεριές.

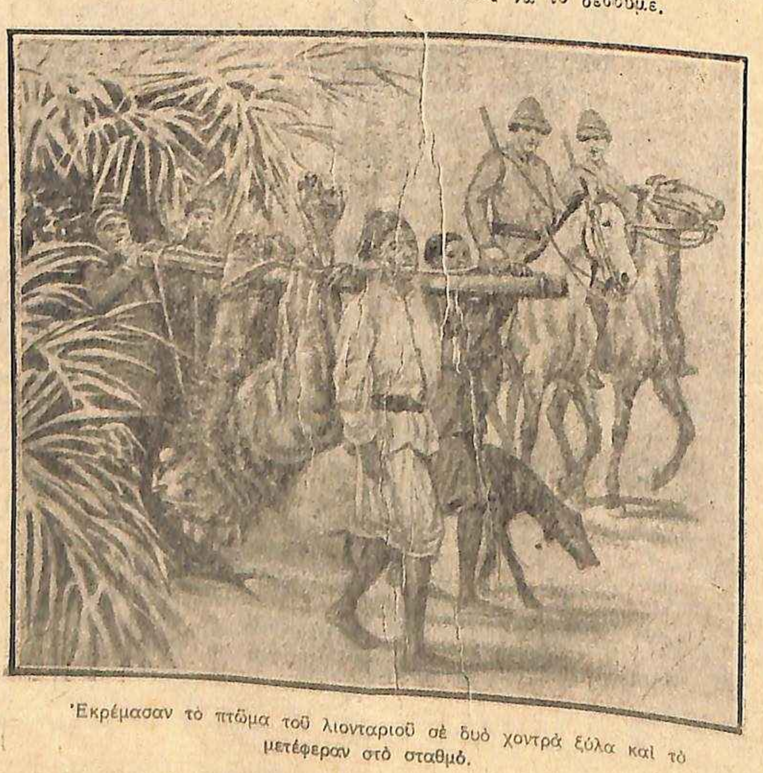

Ἐκρέμασαν τὸ πτῶμα τοῦ λιονταριοῦ σὲ δυὸ χοντρὰ ξύλα καὶ τὸ μετέφεραν στὸ σταθμό.

Εἶχε ξημερώσει πειά. Ἡ ὕαινες καὶ τὰ τσακάλια εἶχαν φύγει γιὰ τὶς μονιές τους.

Μιὰ μεγάλη ὑπέροχη ἀρσενικὴ ἀντιλόπη ποὺ ἐβάδιζε μπροστὰ ἐστάθηκεν ἀποτόμως στὴν ὄχθη τῆς λίμνης καὶ μὲ τὰ μεγάλα γλυκὰ μάτια της ἐπισκόπησε τὰ πέριξ. Τὰ λεπτὰ αὐτιά της εἶχαν σηκωθῆ ὄρθια καὶ τὰ ρουθούνια της ἀνατρίχιαζαν, καθὼς ὀσμίζοταν τὸν ἀέρα. Γύρω της ἡ ἄλλες ἐπερίμεναν τὴν ἀπόφασί της.

Μὰ δὲν προφτάσαμε νὰ σηκώσουμε τὶς καραμπίνες μας καὶ τὸ κοπάδι, χωρὶς νὰ πιῆ νερό, χωρὶς νὰ τσιμπήση οὔτε ἕνα κλωναράκι χλόης, τὤβαλε, ἄξαφνα, στὰ πόδια.

Κυτταχτήκαμε μὲ τὸ Φρεβαὶν ἀπορῶντας.

—Θὰ ξαναγυρίσουν! μοῦ εἶπε σιγά.

—Ἀμφιβάλλω πολύ, γιατὶ μᾶς ἐπῆραν μυρουδιά, τοῦ ἀπάντησα.

—Δὲν εἶνε δυνατόν. Εἴμαστε ἀντίθετα ἀπὸ τὸν ἀέρα.

—Κι' ὅμως, εἶπα, κάτι συμβαίνει...

Ὁ σκύλος μου Σλοῦγκι μὲ τὴ μουσοῦδα σηκωμένη ψηλὰ ἐμύριζε τὸν ἀέρα κι' ἔτρεμε.

Πράγματι κάτι συνέβαινε. Δὲ γελιόντουσαν ἡ ἀντιλόπες, ποὺ ἔφυγαν τρομαγμένες, δὲν γελιότανε ὁ Σλοῦγκι ποὺ ἔτρεμε σύγκορμος.

Ξαφνικὰ ἕνας πελώριος κοκκινωπός, ἀναμαλλιασμένος ὄγκος φάνηκε νἄρχεται μὲ μεγάλα πηδήματα πρὸς τὸ νερό. Ἦταν ἕνα ἀρσενικὸ λιοντάρι! Μὲ τὴ μακρυὰ οὐρά του χτυποῦσε τὸν ἀέρα πρὸς ὅλες τὶς μεριές. Κρατοῦσε στὰ δόντια του μιὰ ἀντιλόπη, ποὺ ἐσπάραζεν ἀκόμα. Τὴν πέταξε ὕστερα κάτω στὴν ἄμμο κι' ἄρχισε νὰ τὴν τρώη. Ἀκούγαμε τὰ κόκκαλά της νὰ τρίζουν ἀνάμεσα στὶς φοβερὲς σιαγόνες του.

Ἕνα σύγκρυο διέτρεξε τὴν σπονδυλική μου στήλη. Τέτοιο θέαμα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀντικρύση κανεὶς χωρὶς ταραχὴ καὶ χωρὶς φόβο. Τὸ λιοντάρι βρισκότανε στὴ μπούκα τοῦ τουφεκιοῦ μας. Χωρὶς νὰ τὸ καυχηθῶ, εἴμαστε κ' οἱ δυό, κι' ὁ Φρεβαὶν κ' ἐγὼ πολὺ καλοὶ σκοπευταί. Μὰ τὰ ὅπλα μας δὲν ἦταν μεγάλου διαμετρήματος καὶ τὰ φυσέκια ἦσαν γεμισμένα μὲ σφαῖρες γιὰ ζαρκάδια κι' ἀντιλόπες...

Εὐτυχῶς τὸ λιοντάρι δὲν μᾶς εἶχε μυριστῆ καὶ μπορούσαμε νὰ τὸ ἀφήσουμε νὰ φύγη ἅμα κατεβρόχθιζε τὴν ἀντιλόπη. Μὰ μ' ὅλο τὸ φόβο, εἴχαμε κ' οἱ δυὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ σκοτώσουμε λιοντάρι. Ἔρριξα μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ Φρεβαὶν καὶ τὸν εἶδα νὰ φέρνη τὸ ὅπλο ἐπὶ σκοπόν.

—Κι' οἱ δυὸ μαζύ! τοῦ ἐψιθύρισα τότε.

Καὶ σὲ λίγο δυὸ πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν σὰν ἕνας.

Τὸ λιοντάρι, ποὖχε σκυμμένο τὸ κεφάλι κάτω τρώγοντας τὴ λεία του, τὸ ἐσήκωσε στρέφοντας πρὸς ἐμᾶς τὰ κοκκινωπὰ μάτια του. Τὤχαμε χτυπήσει; Ἢ σταμάτησαν ξώπετσα ἡ σφαῖρες μας;

—Ἄλλη μιά! Μαζὺ πάλι! Στὸ στῆθος! εἶπα στὸ Φρεβαίν.

Μὲ τὴ δεύτερη ὁμοβροντία τὸ λιοντάρι ἀφίνοντας τὴ λεία του, ὥρμησε μὲ μεγάλα πηδήματα πρὸς τὸ μέρος μας, βγάζοντας τρομεροὺς βρυχηθμούς. Πρὶν προφτάσουμε νὰ ξαναγεμίσουμε, βρισκότανε κι' ὅλας μπροστά μας... Μ' ἕνα πήδημα ἀκόμα θἄπεφτεν ἀπάνω μας. Ὁ ἕνας τοὐλάχιστον ἀπὸ μᾶς ἦταν καταδικασμένος. Μὰ δὲν ἀπεκλείετο νὰ μᾶς σπαράξη καὶ τοὺς δύο πάνω στὴ λύσσα του...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ πιστὸς Σλοῦγκι, τὸ λαγωνικό μου σκυλί, μ' ὅλον τὸν τρόμο ποὺ τὸν εἶχε πιάσει, ξεπετάχτηκε ἀπὸ μιὰ τοῦφα θάμνων καὶ ρίχτηκεν ἀπὸ πίσω ἐναντίον τοῦ λιονταριοῦ μὲ θάρρος, ποὺ μόνο ἡ ἀφοσίωσι καὶ ἡ αὐτοθυσία γιὰ τὸν κύριό του μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήση. Ἅρπαξε τὸ λιοντάρι ἀπὸ τὴν οὐρά.

Τὸ θηρίο κοντοστάθηκε μιὰ στιγμὴ ξαφνισμένο ἀπὸ τὴν ἀνέπαντεχην αὐτὴν ἐπίθεσιν ἐκ τῶν νώτων. Ἐγύρισε μ' ἕνα φοβερὸ βρυχηθμὸ τὸ κεφάλι του καὶ μ' ἕνα τίναγμα τῆς οὐρᾶς ἐπέταξε χάμω μὲ ὁρμὴ τὸ γενναῖο σκυλί, ποὺ οὔρλιαξε φριχτὰ ἀπὸ τὸν πόνο...

Μὰ ὁ ἀντιπερισπασμὸς αὐτὸς τοῦ Σλοῦγκι ἦταν ἡ σωτηρία μας. Γιατὶ καθὼς ἐστάθηκε αὐτὲς τὶς λίγες στιγμὲς ξαφνισμένο τὸ λιοντάρι, ἐπρόφτασα, ἔβγαλα τὸ πιστόλι μου καὶ ἀνακτῶντας τὴν ψυχραιμία μου ἄδειασα ἀπὸ ἀπόστασι μόλις δυὸ μέτρων, ὅλες τὶς σφαῖρες του μέσα στὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ βρυχωμένου θηρίου.

Τὸ λιοντάρι μούγγρισεν ἄγρια κι' ἔπεσεν ἀνάσκελα, μὲ τὰ πόδια ψηλά. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ τὶς πληγές του, μὰ ἡ ἐπιθανάτια ἀγωνία του ἐκράτησεν ἀρκετὴν ὥρα. Ἀνοιγόκλεινε τὶς τρομερὲς σιαγόνες του δείχνοντας τὰ δόντια του, ἐγούρλωνε τὰ μάτια του θολωμένα ἀπὸ τὸ αἷμα, ἐδάγκωνε τὴ γλῶσσα του κ' ἔβγαζε βρυχηθμοὺς πόνου καὶ λύσσας. Τὸ θέαμα ἦταν ἀνατριχιαστικό. Μὲ μιὰ χαριστικὴ βολὴ τῆς καραμπίνας πίσω ἀπ' τ' αὐτί, σχεδὸν ἀκουμπιστά, ἔθεσε τέλος στὰ βάσανά του.

Ὅταν πειὰ τὸ λιοντάρι εἶχε ξεψυχήσει, ἐπλησίασαν κι' οἱ ἰθαγενεῖς ποὺ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα μᾶς παρακολουθοῦσαν ἀνεβασμένοι ψηλὰ στὰ δένδρα, ἐνῶ τὰ ἄλογά μας ἐφρούμαζαν τρομαγμένα, προσπαθῶντας νὰ κόψουν τὰ χαλινάρια τους καὶ νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια.

Οἱ ἰθαγενεῖς ἄρχισαν νὰ κλωτσοῦν καὶ νὰ φτύνουν τὸ νεκρὸ πειὰ λιοντάρι, νὰ τὸ βρίζουν καὶ νὰ τὸ κοροϊδεύουν.

—Φονιᾶ! Φαγᾶ! Φτοῦ! Φονιᾶ!

Ἡ ὄψιμη αὐτὴ περιφρόνησι πρὸς τὸν νεκρὸ βασιλέα τῆς ζούγκλας ἀνθρώπων, ποὺ ἀπὸ τὴν τρεμοῦλα τους κόντευε νὰ πέσουν ἀπὸ τὰ δέντρα, ὅσο τὸ γενναῖο θηρίο στεκότανε στὰ πόδια του, μᾶς ἔκαμεν ἔξω φρενῶν. Μὲ δυὸ-τρεῖς καμουτσικιὲς ἔστειλα τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ κόψουν δυὸ χοντρὰ ξύλα, ἐκρεμάσαμε ἀπ' αὐτὰ τὸ λιοντάρι καὶ τὸ μετέφεραν στὸ σταθμό. Ἐκεῖ τὸ ἔγδαραν, ἔτριψαν καλὰ τὸ δέρμα μὲ ἀρσενικοῦχο σαποῦνι κ' ὕστερα τὸ ἐκρέμασαν τεντωμένο ἀπὸ τοὺς κλάδους ἑνὸς πελωρίου βαοβάβ.

Τὸ ἀπόγευμα ἐμαζεύτηκαν ἐκεῖ ὅλοι οἱ ἄντρες τῶν γειτονικῶν φυλῶν, κι' ὡς τὸ βράδυ ἐγιόρταζαν τὸ φόνο τοῦ λιονταριοῦ μὲ ἄγριες φωνὲς χαρᾶς, μὲ τραγούδια καὶ τρελλοὺς χοροὺς γύρω ἀπὸ τὸ δέρμα, χτυπῶντας τουμπελέκια καὶ τὰ μεγάλα τους ἐκκωφαντικὰ τὰμ-τὰμ σὰν δαιμονισμένοι.

Οἱ ἰθαγενεῖς συνηθίζουν νὰ ἐκδικοῦνται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὰ λιοντάρια γιὰ τὴν τρομακτικὴ φθορά, ποὺ τοὺς προξενοῦν, κάνοντας ἐπιδρομὲς καὶ μέσα στὰ χωριά τους.

Κάποτε ὅμως τὴν ἔπαθαν ἄσχημα. Τὴ στιγμὴ ποὺ πλησίασαν σ' ἕνα λιοντάρι, τὸ ὁποῖο ἐνόμιζαν γιὰ σκοτωμένο, τὸ θηρίο, τὸ ὁποῖο ἦταν ἁπλῶς τραυματισμένο, ὥρμησε ἐναντίον τους καὶ κομμάτιασε τρεῖς ἀπὸ αὐτούς.

Μερικοὶ πάλιν ἰθαγενεῖς τρώγουν τὸ κρέας τοῦ λιονταριοῦ καὶ ἰδίως τὸ κρέας τῶν μικρῶν του.

Τὸ κρέας αὐτὸ εἶνε φυσικὰ πολὺ σκληρὸ καὶ καθόλου εὔγευστο.

Μὰ οἱ ἰθαγενεῖς τὸ τρῶνε περισσότερο γιὰ ἐκδίκησι καὶ πρὸ πάντων γιατὶ πιστεύουν ὅτι ἀποκτοῦν ἔτσι τὶς ἰδιότητες τοῦ θηρίου, τόλμη, δύναμι, εὐκινησία καὶ ἀντοχή.

Ἀντιθέτως τὸ κρέας τῆς τίγρεως τὸ περιφρονοῦν καὶ οὐδέποτε τὸ βάζουν στὸ στόμα τους.

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΕ ΖΙΝΕΣΤΕ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:
Νέες κυνηγετικὲς περιπέτειες.

Ἀνακτῶντας τὴν ψυχραιμία μου, τοῦ ἄδειασα ἀπὸ ἀπόστασι μόλις δυὸ μέτρων ὅλες τὶς σφαῖρες τοῦ περιστρόφου μέσα στὸ ἀνοιχτό του στόμα...

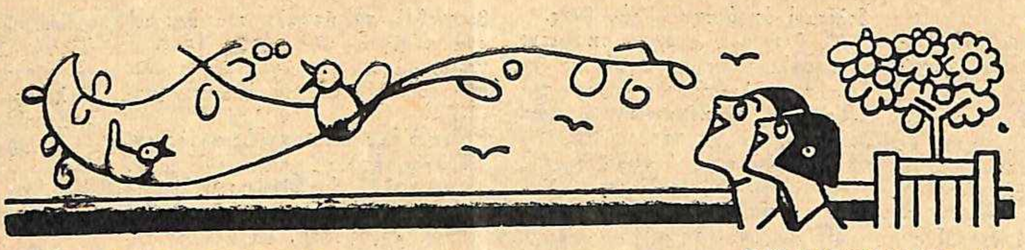

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ KATULLE MENDÈS

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΚΗΠΟΥ

ΤΗΝ ἡμέρα ποὺ ἡ κόρη τοῦ βασιληᾶ γίνηκε ἀκριβῶς δεκαπέντε χρόνων, βγῆκε πρωῒ - πρωῒ στὴν ἀκροποταμιὰ νὰ κάνη τὸν περίπατό της. Περπατῶντας ὅμως, ἀπομακρύνθηκε πολὺ ἀπ' τὸ παλάτι κι' ἔφτασε σ' ἕναν κῆπο τόσο ὤμορφο, τόσο παράξενο, ὥστε στάθηκε κάτω ἀπ' τὰ δέντρα του θαμπωμένη, νομίζοντας πὼς βρισκόταν στὸν ἴδιο τὸν παράδεισο...

Τὰ φύλλα τῶν λουλουδιῶν τοῦ κήπου αὐτοῦ εἶχαν τὸ χρῶμα τοῦ αἴθριου οὐρανοῦ καὶ τὰ ἄνθη τους ἦσαν περισσότερο κόκκινα κι' ἀπ' τὰ ἄλικα τριαντάφυλλα.

Κι' ἐνῶ ἡ κόρη τοῦ βασιληᾶ κύτταζε ἐκστατικὴ τὰ θαύματα ποὺ ἁπλωνόντουσαν μπροστὰ στὰ μάτια της, ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τῆς λέη :

—Καλημέρα, ἀγαπημένη μου βασιλοπούλα, ποὔκλεισες σήμερα τὰ δεκαπέντε σου χρόνια !

Καὶ συγχρόνως εἶδε νὰ προβάλη μέσα ἀπὸ ἕνα θάμνο μιὰ μικροσκοπικὴ γυναῖκα, ἐξαιρετικὰ ὤμορφη, ποὺ φοροῦσε στὸ ξανθόμαλλο κεφαλάκι της χρυσῆ κορῶνα, γεμάτη ἀπὸ πολύτιμα πετράδια, μιὰ κορῶνα ἀπ' αὐτὲς ποὺ φορᾶνε μονάχα ἡ Μοῖρες.

Καὶ ἡ μικρὴ Μοῖρα ἐξακολούθησε χαμογελῶντας νὰ λέη τῆς βασιλοπούλας :

—Τώρα ἔχεις πειὰ τὴν ἡλικία, ποὺ μπορεῖς νὰ μπῆς μέσα στὸ γαλάζιο αὐτὸ κῆπο, στὸν ὁποῖο ἀνθοῦν μοναδικὰ στὸν κόσμο λουλούδια, ποὺ ἀξίζουν τὸν κόπο νὰ τὰ κόψης καὶ νὰ τὰ χαρῆς. Μπορεῖς ἐλεύθερα νὰ κόψης ὅσα λουλούδια θέλεις καὶ νὰ κάνης μ' αὐτὰ ἕνα μπουκέτο, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἀρωματισθῆ ὁλόκληρη ἡ ζωή σου, γιατί τὰ ἀληθινὰ ὀνόματα τῶν λουλουδιῶν αὐτῶν εἶνε : «Ἀγάπες», «Φιλήματα», «Ἀναμνήσεις», καὶ τὰ μικρότερα ἀπ' αὐτά, ποὺ μόλις τώρα ἄνοιξαν καὶ σκεπάζονται ἀκόμα ἀπὸ τὰ γαλάζια φύλλα τους, εἶνε «Ἡ συγκινήσεις τῆς πρώτης ἀγάπης» !...

Δὲν εἶνε ἀνάγκη, βέβαια, νὰ σᾶς πῶ ἐγὼ τὴν χαρὰ ποὺ ἔνοιωσε ἡ νεαρὴ πριγκήπισσα, ὅταν τὴν βεβαίωσε ἡ καλὴ Μοῖρα ὅτι μποροῦσε νὰ κόψη ὅσα λουλούδια ἤθελε ἀπὸ τὸν θαυμάσιο ἐκεῖνο κῆπο. Κι' ἀφοῦ ἡ βασιλοπούλα εὐχαρίστησε τὴν καλὴ Μοῖρα, ἔτρεξε μὲ χαρὰ νὰ κόψη πρῶτα τὸ λουλοῦδι ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἄρεσε περισσότερο.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἅπλωσε τὸ χέρι της, παρουσιάστηκε ἄξαφνα μπροστά της ἕνας ἀποκρουστικὸς νάνος, φαλακρὸς καὶ μὲ ἄσπρα γένεια, ἀκουμπισμένος στὸ ραβδί του, καὶ ἄρχισε νὰ τῆς λέη, ξεροβήχοντας :

—Πῶς !... Ὥστε ἔτσι, ἔ ;.... Πῶς βρέθηκες ἐδῶ ὁλομόναχη ;... Ποῦ ἀκούστηκε μιὰ κοπέλλα σὰν κι' ἐσένα ν' ἀφήνη τὶς δουλειές της καὶ νὰ χαζεύη ὧρες, τριγυρνῶντας ὁλομόναχη μέσα στὸν κάμπο ; Φαντάζεσαι πὼς ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ φεύγης ὅποιαν ὥρα θέλεις ἀπ' τὸ παλάτι σου ; Δὲν συλλογιέσαι ὅτι ὁ πατέρας σου θ' ἀνησυχῆ αὐτὴ τὴ στιγμὴ κι' ὅτι ὁ ἀδελφός σου θὰ τρέχη ἀναστατώνοντας τὸν κόσμο γιὰ νὰ σὲ βρῆ ;... Ἐμπρός, λοιπόν, τί στέκεσαι ;... Γύρισε γρήγορα στὸ παλάτι σου καὶ ἄφησέ τα αὐτὰ ἐδῶ τὰ λουλούδια, ποὺ σ' ἔχουνε μαγέψει...

—Ἀλλά, κύριε, τόλμησε νὰ ψιθυρίση τρέμοντας ἡ βασιλοπούλα, ἡ καλὴ Μοῖρα μοῦ ἔδωσε τόση ἐλευθερία...

—Ἡ καλὴ Μοῖρα δὲν ξέρει τί λέει ! τὴν διέκοψε ἀπότομα καὶ αὐστηρὰ ὁ νάνος.

Καί, ξεροβήχοντας ἀπαίσια, πρόσθεσε :

—Σοῦ ἔδωσε πολὺ κακὲς συμβουλές, μικρούλα μου, ἡ Μοῖρα σου. Πρέπει νὰ ξέρης ὅτι τὰ λουλούδια τοῦ γαλάζιου κήπου δὲν εἶνε πραγματικὰ ὅ,τι δείχνουν. Βέβαια, ὅπως τὰ βλέπει κανείς, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὰ λαχταρήση ἡ ψυχή του καὶ νὰ νοιώση μιὰ ἀκράτητη ἐπιθυμία νὰ τὰ κόψη, ἀλλά, μόλις τὰ κόψη, τότε τοῦ καῖνε τὰ δάχτυλα καὶ τοῦ ἀνοίγουν τρομερὲς πληγὲς σ' ὅλο του τὸ σῶμα, καὶ μέσα στὴν καρδιά. Καὶ ξέρεις γιατί ;... Γιατὶ τὰ λουλούδια αὐτὰ εἶνε καμωμένα ἀπὸ μιὰ φωτιὰ ἀφάνταστα φοβερή ! Πρέπει ἀκόμα νὰ σοῦ πῶ ὅτι τὸ πραγματικὸ ὄνομα τῶν λουλουδιῶν αὐτῶν εἶνε : «Λύπες», «Ἀπελπισίες», «Δάκρυα», καὶ τὰ λιγώτερο ὀδυνηρὰ εἶνε «Ἡ ἀναμνήσεις τῶν εὐτυχιῶν ποὺ ἐχάθηκαν» !...

Ὅταν ὁ νάνος ἐξαφανίστηκε ἀπὸ μπροστά της, ἡ βασιλοπούλα τὰ εἶχε χαμένα. Ποιὸν ἀπ' τοὺς δυὸ ἔπρεπε νὰ πιστέψη : τὴν Μοῖρα ἢ τὸν νάνο ; Ὢ ! αἰσθανότανε ὅτι ἀγαποῦσε πολὺ τὰ ὑπέροχα κι' ἐξαίσια ἐκεῖνα λουλούδια, ποὺ ὅμοιά τους δὲν εἶχε ξαναδῆ ποτὲ στὴ ζωή της !...

—Εἶνε τάχα δυνατὸν τὰ ὤμορφα, τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα λουλούδια, νὰ προξενοῦν τόσες μεγάλες συμφορὲς σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ τὰ δρέψη ; Ἄρχισε ν' ἀναρωτιέται ἡ μικρὴ πριγκήπισσα.

Καὶ μὴ ξέροντας τίνος τὶς συμβουλὲς νὰ πιστέψη, τοῦ νάνου ἢ τῆς Μοίρας, ἀποφάσισε τέλος νὰ γυρίση στὸ παλάτι της, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι εἶχε καιρὸ νὰ σκεφθῆ, ὅτι κι' αὔριο καὶ μεθαύριο, ὅποτε θὰ ἤθελε, θὰ μποροῦσε νὰ ξαναπάη στὸ γαλάζιο κῆπο, ποὺ ἄνθουσε πλάϊ στὴν ἀκροποταμιὰ κι' ὄχι πολὺ μακρυὰ ἀπ' τὸ παλάτι της, καὶ νὰ κάνη ἕνα μπουκέτο μὲ τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα λουλούδια, ποὺ τὰ φύλλα τους εἶχαν τὸ χρῶμα τοῦ αἴθριου οὐρανοῦ καὶ τὰ ἄνθη τους ἦσαν ὁλόφλογα, σὰν τὸν ἥλιο ὅταν γέρνει στὴ δύσι του.

* * *

Πέρασαν ὅμως πολλὲς μέρες κι' ἡ κόρη τοῦ βασιληᾶ δὲν εἶχε πάρει ἀκόμα καμμιὰ ἀπόφασι. Θὰ ἔδινε ὅ,τι τῆς ζητοῦσαν γιὰ νὰ βάλη μέσα στὰ κινέζικα βάζα της τὶς Ἀγάπες, τὰ Φιλιὰ καὶ τὰ Χαμόγελα, καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα ποθοῦσε «Τὶς συγκινήσεις τῆς πρώτης ἀγάπης», ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ πάη νὰ τὰ κόψη, γιατὶ φοβότανε μήπως ὁ νάνος τῆς εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια !

Προσπαθῶντας, λοιπόν, ἡ κόρη τοῦ βασιληᾶ νὰ ἐξακριβώση ποιὸς τῆς εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια, ἡ Μοῖρα ἢ ὁ νάνος, ἄφησε νὰ περάσουν τὰ καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς της, χωρὶς νὰ χαρῆ τίποτε ἀπ' τὴ ζωή.

Πέρασαν χρόνια πολλὰ καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ πατέρας της εἶχε πεθάνει πειὰ κι' ὁ ἀδελφός της εἶχε γίνει βασιλῆας. Κι' ἐκείνη, ἀνήσυχη κι' ἀπαρηγόρητη, μέρα καὶ νύχτα συλλογιζότανε τὰ λουλούδια τοῦ γαλάζιου κήπου. Πόσες φορὲς δὲν εἶχε κάνει τὸ μισὸ δρόμο ἀπ' τὸ παλάτι ὥς τὸν κῆπο, μὰ ἔξαφνα μετάνοιωνε **καὶ** γύριζε πίσω, μὲ τὸν φόβο ὅτι ὁ νάνος τῆς εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια ;

Τέλος, ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωΐ, ἀπελπισμένη ἀπ' τὸν τρόπο ποὺ ζοῦσε, ἀποφάσισε νὰ πάη νὰ κόψη τὰ λουλούδια τοῦ γαλάζιου κήπου καὶ νὰ κάνη τὸ θαυμάσιο κι' ἐπικίνδυνο συγχρόνως ἐκεῖνο μπουκέτο, τὸ ὁποῖο τόσα χρόνια τὸ λαχταροῦσε ἡ καρδιά της.

Μὰ καθὼς προχωροῦσε στὸν δρόμο τῆς ἀκροποταμιᾶς, ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ μὲ τὴν σκέψι ὅτι ἴσως τὰ ὤμορφα λουλούδια τοῦ γαλάζιου κήπου εἶχαν μαραθεῖ...

Σὰν ἔφτασε ὅμως μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ γαλάζιου κήπου, τὸν βρῆκε πάλι θαυμάσιον, ἀπέραντον, πλημμυρισμένο ἀπὸ χαρούμενο φῶς καὶ τὸν ἀγέρα του γεμάτο ἀπὸ μεθυστικὰ ἀρώματα.

Ἐνθουσιασμένη ἀπὸ χαρὰ κι' ἀναπνέοντας μὲ μεγάλη δυσκολία, ἀπὸ τὴν ἀκράτητη ἐπιθυμία νὰ κάνη ἀμέσως τὸ μπουκέτο ποὺ λαχταροῦσε σὲ τόσα χρόνια, ἔπιασε, ἀνατριχιάζοντας σύγκορμη, τὴν χαμηλὴ καὶ διάφανη πορτοῦλα τοῦ κήπου νὰ τὴν ἀνοίξη...

Ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε πάλι μπροστά της ἡ καλὴ Μοῖρα καὶ τῆς εἶπε :

—Κόρη τοῦ βασιληᾶ, δὲν θὰ μπῆς μέσα στὸν κῆπο, ὅπου ἀνθίζουνε τὰ μόνα λουλούδια, τὰ ὁποῖα ἀξίζει κανεὶς νὰ χαρῆ στὴ ζωή του.

Κι' ἡ κόρη τοῦ βασιληᾶ, μόλις ἄκουσε τὰ αὐστηρὰ αὐτὰ λόγια τῆς καλῆς, ἀλλὰ ἀδυσώπητης Μοίρας, ἄφησε τὰ χέρια της νὰ πέσουν κάτω καὶ στάθηκε ἀκίνητη καὶ ἄλαλη, μὲ τὰ ἔκπληκτα βλέμματά της καρφωμένα ἀπάνω στὸ πρόσωπο τῆς καλῆς Μοίρας.

—Τί μὲ κυττάζεις ἔτσι, ξανάπε ἡ καλὴ Μοῖρα τῆς κόρης τοῦ βασιληᾶ. Ὅποια κι' ἂν εἶσαι, δὲν θὰ σοῦ ἀνοιχτῆ πειὰ ἡ πόρτα αὐτοῦ τοῦ κήπου, τοῦ ὁποίου τὰ λουλούδια τὰ περιφρονοῦσες τόσον καιρό. Τὰ εἶδες καὶ τὰ θαύμασες ἕνα πρωΐ, μὲ τὸ πρῶτο κελάϊδημα τοῦ κορυδαλοῦ, ὅταν ἦρθες ἐδῶ τὴν πρώτη φορά... Τότε, καθὼς σοῦ εἶπα, μποροῦσες νὰ διαλέξης καὶ νὰ κόψης ἐλεύθερα ὅσα καὶ ὅποια λουλούδια σοῦ προξενοῦσαν τὴν μεγαλείτερη ἐντύπωσι, ἀλλὰ ἐσὺ δὲν θέλησες καὶ τώρα εἶνε ἀργά ! Ναί, εἶνε ἀργὰ πειά. Καὶ μὴ μὲ ρωτήσης τὸ γιατί, ἀλλὰ κύτταξε τὸ πρόσωπό σου μέσα στὸ ποτάμι καὶ θὰ τὸ καταλάβης μόνη σου. Ἀλλοίμονο ! Τὰ χρόνια περνοῦν γρήγορα !...

Ἡ πριγκήπισσα τότε ἔσκυψε ἀπάνω ἀπ' τὸ ποτάμι καὶ καθὼς ἔβλεπε μέσα στὸ νερό, τὰ μαλλιά της, ποὺ ἦσαν σχεδὸν ἄσπρα, καὶ τὰ μάτια της τὰ μισοσβυσμένα, ἄκουγε τὴ Μοῖρα νὰ τῆς λέη :

—Χαῖρε, λοιπόν, ἀγαπητή μου, ποὺ εἶσαι τώρα πενῆντα χρόνων !...

Τότε ἀπελπισμένη ἡ κόρη τοῦ βασιληᾶ σωριάστηκε ἀπάνω σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα, ποὺ ἦταν μπροστὰ στὴν κλειστὴ γι' αὐτὴν πόρτα τοῦ γαλάζιου κήπου κι' ἄρχισε νὰ θρηνῆ μὲ λυγμοὺς καὶ πικρὰ δάκρυα, γιατί ἦταν πειὰ ἡ ὡραία ποὺ ἐπόθησε, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ κόψη τὰ ἄνθη τοῦ γαλάζιου κήπου.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΝΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΚΟΥ

Ἕνας χωριάτης κάποτε προσεκλήθη στὴν κηδεία τῆς τρίτης γυναίκας τοῦ γειτονά του. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε παρακολουθήσει τὶς κηδεῖες τῶν δυὸ πρώτων γυναικῶν, δὲν ἤθελε τώρα νὰ πάη στὴν κηδεία τῆς τρίτης. Τότε ἡ σύζυγός του τοῦ παρατήρησε ὅτι ἦταν ντροπὴ νὰ μὴν πάη κι' αὐτὸς στὴν κηδεία, ποὺ θὰ τὴν παρακολουθήση ὅλο τὸ χωριό, τὴ στιγμὴ μάλιστα, ποὺ ὁ δυστυχὴς γειτονάς του τὸν προσκάλεσε ἰδιαιτέρως.

—Δὲν μπορῶ νὰ πάω, γυναῖκα, δὲν μπορῶ, ἐπέμενε ὁ χωρικός.

—Μὰ γιατί ;

—Ἔ, λοιπόν, νὰ σοῦ τὸ πῶ : Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ ἔχει κάνει δυὸ φορὲς αὐτὸ τὸ...κομπλιμέντο. Σήμερα μοῦ στέλνει πάλι τρίτη πρόσκλησι, ἐνῶ ἐγὼ δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ ἀνταποδώσω ἀναλόγως τὴν εὐγένεια. Τί νὰ σοῦ πῶ.... Δὲν πηγαίνω τρίτη φορά.... Ντρέπουμαι !...

Κόκκαλο ἡ σύζυγος.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRI LAVEDAN

ΠΩΣ ΤΗΝ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ

ΤΡΕΛΛΑΙΝΟΜΑΙ νὰ βγαίνω περίπατο στὰ βουλεβάρτα, μαζὺ μὲ τὸν κόμητα ντ' Ἀμπριέ. Εἶνε ἀμίμητος γιὰ παρέα !

Ψηλός, κομψός, μεσόκοπος καὶ γεροδεμένος, ἔχει ὤμορφο καλοστρωμένο μουστάκι καὶ μαῦρα γένεια, γυαλιστερά. Εἶνε φημισμένο λιονταρόπουλο τῶν σαλονιῶν, καὶ βρίσκω ἀνέκφραστη τέρψι στὶς ἄφθονες πικάντικες ἱστορίες του, τὶς σχετικὲς μὲ τὶς ἀμέτρητες κατακτήσεις του ἀνάμεσα στὸ «ὡραῖο» μὰ καὶ «φιλάρεσκο» φῦλο !..

Μοῦ λέει συχνά :

— Μονάχα ἡ γυναῖκες, φίλε μου, ἀξίζουν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο... Ἔχω ἀφιερώσει στὰ θελκτικὰ αὐτὰ ζωντανὰ κουκλιὰ τὸν καιρό μου, τὰ ὄνειρά μου, τὸν παρᾶ μου καὶ τὴν καρδιά μου... Κι' ἐπειδὴ δὲν τοὺς ζητάω γιὰ ἀντίκρυσμα τὴν εὐγνωμοσύνη τους, γι' αὐτὸ δὲν δίνω καὶ δεκάρα γιὰ τὴν ἀστάθειά τους καὶ γιὰ τὶς ἀπιστίες τους κατόπιν... Κατάλαβες ;..

Τὸ εἶχα καταλάβει δὰ ἀπὸ καιρό, καὶ γι' αὐτὸ περιορίστηκα μονάχα νὰ χαμογελάσω.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ χασομεροῦσαμε κι' οἱ δυό μας ἀργοπερπατῶντας τεμπέλικα στὸ δροσόλουστο δάσος τῆς Βουλώνης, μᾶς προσπέρασε βιαστικὰ μιὰ νεαρὴ γυναῖκα. Πρόλαβα νὰ ξεχωρίσω μονάχα, ὅτι ἦταν θελκτική, ἐξαιρετικὰ κομψὴ καὶ ἀσυνήθιστα μελαχροινή.

Ὁ κόμης τὴν εἶδε ἐπίσης, καὶ στήλωσε ξαφνικὰ τὸ κορμί του, ἐνῶ δυὸ βοῦλες ὁλοκόκκινες ξεπρόβαλλαν στὰ μάγουλά του. Τὸν ρώτησα παραξενεμένος :

— Τί ἔπαθες, φίλε μου ;.. Τὴν ξέρεις ;..

Μοῦ ἀποκρίθηκε ξεροβήχοντας :

— Ἂν τὴν ξέρω ;.. Δὲν λὲς καλύτερα, πὼς τὴν παραξέρω μάλιστα ;..

Σκανδαλισμένος, ἀπὸ περιέργεια, τὸν πίεσα ἐπίμονα νὰ μοῦ διηγηθῆ τὴν περιπέτειά του μαζύ της. Κι' ὁ κόμης ἄρχισε νὰ μοῦ λέη :

— Εἶνε βαρώνη... Μιὰ αὐθεντικὴ βαρώνη, παντρεμμένη μὲ γνήσιον βαρῶνο... Δὲν σοῦ λέω τ' ὄνομά της, γιατ' εἶνε εὔκολο νὰ τὸ μάθης ἂν ρωτήσης ἕναν ὁποιονδήποτε. Ρώτησέ τον ποιὰ εἶνε ἡ πιὸ θελκτικὴ μελαχροινὴ βαρώνη τοῦ Παρισιοῦ, κι' ἐκεῖνος θὰ σοῦ πῆ ἀμέσως τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμό της !..

.... Τὴν γνώρισα στὶς κοῦρσες μιὰ μέρα, καὶ τόσο γοητεύτηκα, ὥστε δὲν πρόλαβαν ἀκόμη νὰ μοῦ τὴ συστήσουν κι' ἄρχισα νὰ τὴν φλερτάρω ἄγρια. Στὴν ἀρχὴ ἡ βαρώνη μὲ περιφρονοῦσε. Ἄρχισα ν' ἀπελπίζωμαι. Ὥσπου ἕνα πρωΐ τινάχτηκα ἀπ' τὴ χαρά μου, καθὼς διάβασα στὴν ἐφημερίδα τὸν θάνατο μιᾶς θείας της μακρυνῆς...

... Ἡ νεκρώσιμη ἀκολουθία θὰ ψαλλόταν τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς στὴν ἐκκλησιὰ τῆς Μαντελέν, καὶ σίγουρος πὼς θὰ τὴν ἔβρισκα ἐκεῖ πέρα, ἐπῆγα μὲ τὸ πάσσο μου κι' ἔπιασα ἕνα στασίδι...

... Τὴν εἶδα ἐπιτέλους !..

... Τὴν εἶδα ἐπιτέλους, καὶ τὰ νεκρώσιμα τροπάρια, μαζὺ μὲ τὴν ἄλλη ἀπερίγραπτη σύγχισι τῆς κηδείας, πέρασαν ἐντελῶς ἀπαρατήρητα γιὰ μένα... Μὰ μ' εἶδε κι' ἐκείνη καὶ ξαναβρίσκοντας παρευθὺς τὴν αἰώνια τσαχπινιά της, χώθηκε ἐπιδέξια στὸν κόσμο, γιὰ ν' ἀποφύγη τὶς ἐμπρηστικὲς ματιές μου !..

...Ἡ ὥρα γιὰ τὸ νεκροταφεῖο τοῦ Περ-Λασαὶζ ἔφτασε γοργά... Τὸ λείψανο τοποθετήθηκε στὴν πολυτελέστατη νεκροφόρο, οἱ γνωστοὶ καὶ φίλοι τρύπωσαν στὰ πολυάριθμα ἁμάξια, κι' ἐγὼ χαμένος ἀνάμεσά τους κύτταζα σὰν χάχας τριγύρω μου, προσπαθῶντας νὰ τὴν ξεχωρίσω...

...Ἔξαφνα τὴν εἶδα καὶ μ' εἶδε... Σκίρτησε στὸ βλέμμα μου, καὶ χώθηκε παρευθὺς στὸ θαυμάσιο κουπέ της, ζητῶντας νὰ μ' ἀποφύγη καὶ κατεβάζοντας τὶς κουρτίνες γιὰ μεγαλείτερη προφύλαξι...

...Ἡ πομπὴ ἄρχισε νὰ πηγαίνη σιγὰ-σιγά, κι' ὑπολόγισα πρόχειρα ὅτι ἡ ἀτέλειωτη σειρὰ τῶν ἁμαξῶν θὰ χρειαζόταν τουλάχιστον μιάμιση ὥρα, ὥσπου νὰ φτάση στὸ μακρυνὸ νεκροταφεῖο, στὸ ὁποῖο βρισκόταν ὁ οἰκογενειακὸς τάφος τῆς νεκρῆς...

...Ἡ «Τύχη βοηθεῖ τοὺς ἀναιδεῖς»... Ἀκολουθῶντας λοιπὸν κι' ἐγὼ πιστὰ τὸ σοφὸ αὐτὸ γνωμικό, τρύπωσα μὲ ἀναίδεια περισσὴ στὸ κουπὲ τῆς βαρώνης, μόλις ἔφθασε κοντά μου, ἀκολουθῶντας κι' αὐτὸ τὴ μακρυὰ οὐρὰ τῶν ἄλλων ἁμαξῶν !..

Μᾶς προσπέρασε ξαφνικὰ μιὰ νεαρὴ γυναῖκα...

...Βρέθηκα ἔτσι μέσα στὴν πιὸ ζεστὴ καὶ διακριτικὴ φωλίτσα, ποὺ θὰ μποροῦσα ποτέ μου νὰ ὀνειρευτῶ... Τὰ καθίσματα ἦσαν βελουδένια καὶ ἀναπαυτικά, ἡ κουρτίνες κατεβασμένες, τὸ θαμπόφωτο προκλητικό, κι' ὁ ἀρωματισμένος ἀέρας ἀκατανίκητα μεθυστικός...

...Πρώτη μίλησε ἐκείνη, ζαρωμένη καθὼς ἦταν σὲ μιὰ γωνίτσα, φροντίζοντας νὰ μὲ κρατάη... σὲ ἀπόστασι ! Μοῦ εἶπε : «—Γιατὶ τολμήσατε ν' ἀνεβῆτε στὸ ἁμάξι μου, κύριε ;..»

...Τῆς ἀποκρίθηκα : «—Τὸ ξέρετε καλά, κυρία μου... Ἀνέβηκα γιά...

«—Γιὰ νὰ μοῦ πῆτε πὼς μ' ἀγαπᾶτε ;.. μὲ διέκοψε ἐκείνη.

«—Ἀκριβῶς, κυρία μου !.. τῆς εἶπα.

«—Κι' ὅτι μὲ ποθεῖτε ;.. μοῦ ξανάπε.

«—Εἴσθε μάντις, κυρία μου !.. τῆς εἶπα.

«—Καὶ φαντάζεσθε πὼς θὰ μὲ μπλέξετε στὰ θρασύτατα δίχτυα σας ;.. μοῦ εἶπε.

«—Εἶμαι ὑπερβέβαιος γι' αὐτό, κυρία μου !.. τῆς εἶπα.

«—Δὲν ἔχει ὅρια ἡ ἀναιδέστατη θρασύτης σας !.. μοῦ εἶπε.

«—Πραγματικῶς, κυρία μου !.. τῆς εἶπα.

...Κι' ἔπειτα, δίχως νὰ τῆς δώσω πειὰ καιρὸ νὰ μὲ ξαναδιακόψη, ἄρχισα τὴν πολιορκία μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς στρατηγικῆς. Τῆς μουρμούρισα δηλαδὴ ὅσο πιὸ παθητικὰ μποροῦσα :

«—Σᾶς λατρεύω, ἐκλεκτή μου κουκλίτσα... Θέλω νὰ πιάσω τὰ χεράκια σας — καὶ τῆς ἔπιασα τὰ χεράκια — καὶ θέλω νὰ τὰ φιλήσω τρυφερὰ — τῆς τὰ φίλησα κιόλας τρυφερά, δίχως ἐκείνη νὰ τὰ τραβήξη... Ποθῶ νὰ σᾶς μουρμουρίσω τὴ στιγμὴ αὐτή, ὅτι εἴσθε γοητευτική, χαριτωμένη, κι' ἀνέκφραστα ἑλκυστική... Μὴν μπορῶντας λοιπὸν ν' ἀντισταθῶ στὸν ἐπιτακτικό μου αὐτὸν πόθο, σᾶς μουρμουρίζω, κυρία μου, ὅτι εἴσθε γοητευτική, χαριτωμένη, κι' ἀνέκφραστα ἑλκυστική... Θέλω νὰ σὲ φωνάξω μὲ τὸ μικρό σου ὄνομα, καὶ νὰ σοῦ πῶ : «Μ' ἀγαπᾶς κι' ἐσὺ λιγάκι, λατρευτή μου Ζίννα» ;.. Μὰ ἐσύ, σὰν σκληρὴ ποὺ εἶσαι, δὲν βγάζεις μιλιὰ ἀπ' τὸ μικροῦλι καὶ ρόδινο στοματάκι σου... Καὶ στὰ τελευταῖα, ὑπνωτισμένος ἀπ' τὴν ἀπόκοσμη γοητεία σου, γλυκειά μου Ζίννα, νοιώθω μιὰ δίψα κυριαρχικὴ καὶ θέλω νὰ ξεδιψάσω, ρουφῶντας τὰ δροσερά σου χείλη... Τί κάνω λοιπόν, τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ τὸ πετύχω ;.. Ἁπλούστατα, σφιχτοκλείνω στὰ χέρια μου στοργικὰ τὸ σγουρόμαλλο κεφαλάκι σου, τὸ ὁποῖο — ΕΥΤΥΧΩΣ— δὲν ἀντιστέκεται καθόλου, κολλάω τὸ στόμα μου στὸ στοματάκι σου, καὶ σμίγω τὴν ψυχή μου μὲ τὴν ἐκλεκτὴ ψυχή σου σ' ἕνα φίλημα λαχταριστό.

...Ὅταν φτάσαμε, φίλε μου, σὲ λίγο, στὸ εὐλογημένο ἐκεῖνο νεκροταφεῖο, ἡ λατρευτή μου βαρώνη ἦταν ἀκόμη γυρτὴ κι' ἀνυπεράσπιστη στὴν ἀγκαλιά μου... Δὲν πρόλαβα ὅμως νὰ γευτῶ ὁλοκληρωτικὰ τὸν θρίαμβό μου, καὶ παρευθὺς χωρίσαμε τσακωμένοι...

— Γιατί ;.. ψιθύρισα ἔκπληκτος στὸν φίλο μου κόμητα ντ' Ἀμπριέ...

Κι' ἐκεῖνος ξαναμμένος ἀπ' τὴν ἐνθουσιαστικὴ ἀνάμνησι, ξεφώνισε :

— Γιατί ;.. Γιατὶ ἔχεις νὰ κάνης μὲ τὶς αἰώνιες Εὖες, μὲ τὶς ἀδιόρθωτες καὶ πάντα καπριτσιόζικες γυναῖκες... Διότι, φίλε μου, ἀντὶ νὰ τὴν συλλυπηθῶ κι' ἐγώ, τὴν ὥρα τοῦ ἐνταφιασμοῦ τῆς θείας της, τῆς ψιθύρισα σιγαλά : «Γαῖαν ἔχοι ἐλαφράν, ἡ μακαρίτισσα ἡ θεία σου, λατρεία μου... Ὁ θάνατός της στάθηκε... ζωή μου !»... Κι' ἐκείνη ἡ ἀλλόκοτη ὕπαρξις, ἀντὶ νὰ κολακευτῆ ἀπ' τὴν εὐφυολογία μου αὐτή, τὴ βρῆκε δυσκολοχώνευτη... Μοῦ ἀποκρίθηκε λοιπὸν πεισμωμένη : «—Τότε κι' ἐμεῖς ὀψόμεθα καὶ πάλιν ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως !», καὶ ξεγλυστρῶντας ἀπὸ κοντά μου σὰν χέλι, τρύπωσε στὸ ἁμάξι της κ' ἔφυγε ἀμέσως !..

Προσπάθησα νὰ παρηγορήσω τὸν θλιμμένο κόμητα, μὰ αὐτὸς μοὔκοψε ἀπότομα τὸν βῆχα, ξεφωνίζοντας :

—Περιττὸς κι' ἀνώφελος ὁ χαβᾶς σου, φίλτατέ μου... Τὶς ξέρω τὶς γυναῖκες καλύτερα ἀπὸ σένα... Βέβαια, μὲ παρέπεμψε ἡ βαρώνη στὴν κάπως ἀκαθόριστη αὐτὴ καὶ μακρυνὴ λιγάκι «ἡμέρα Κρίσεως»... Μὰ εἶμαι σίγουρος πὼς στὴν πρώτη δεξίωσι στὴν ὁποία θὰ τὴν πετύχω τὸν χειμῶνα, θὰ τὴν πείσω κιόλας τὴ σκληρόκαρδη νὰ συντομέψη κάπως τὴν ἡμερομηνία αὐτοῦ τοῦ πρωτότυπου ραντεβοῦ, ποὺ τόλμησε νὰ μοῦ δώση !..

◆

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΚΙ' Ο ΕΒΡΑΙΟΣ

Κάποτε, σ' ἕνα ταξεῖδι ἀπὸ τὴ Βιέννη στὴν Πετρούπολι, ὁ Κούμβερλανδ, ὁ πασίγνωστος πνευματιστὴς καὶ νοομάντης, διασκέδαζε τοὺς συνταξειδιῶτες του, μαντεύοντας τὶς σκέψεις τους.

Ἕνας Πολωνοεβραῖος ἐπιβάτης τότε, ὁ ὁποῖος ἔπαιρνε τὴ νοομαντεία τοῦ Κούμβερλανδ γιὰ ἀγυρτεία, προσεφέρθη νὰ τοῦ πληρώση 50 ρούβλια, ἂν μποροῦσε νὰ μαντεύση τὶς σκέψεις του καὶ τὰ σχέδιά του. Ὁ Κούμβερλανδ δέχτηκε τὴν πρότασι τοῦ Ἑβραίου καὶ τοῦ εἶπε ἀμέσως :

— Πηγαίνετε στὸ πανηγύρι τοῦ Νοβγορόδ, ὅπου σκοπεύετε ν' ἀγοράσετε ἐμπορεύματα ἀξίας 20.000 ρουβλίων, γιὰ νὰ κάμετε κατόπιν πτώχευσι καὶ νὰ συμβιβαστῆτε μὲ τοὺς δανειστάς σας μὲ τρία τοῖς ἑκατό !

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Ἑβραῖος κύτταξε τὸν νοομάντη μὲ σεβασμό. Ἔπειτα, χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ἔβγαλε καὶ τοὔδωσε τὰ 50 ρούβλια.

—Ἔ, λοιπόν, μάντεψα τὴ σκέψι σου ;

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ἑβραῖος, ἀλλὰ μοῦ δώσατε μιὰ λαμπρὴ συμβουλή !..

ΑΦΡΟΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. Εἶνε τὸ τελευταῖο δημιούργημα τῶν Ἰνστιτούτων Pearce καὶ εὑρίσκεται, κατόπιν συμβάσεως—γιὰ ὅλη τὴν Ἀνατολή, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἰταλίας—, μόνο στὴν ACADEMIE DE BEAUTÉ Mme KETTY, *Πραξιτέλους 11 (ὑπουργεῖον Ναυτικῶν). Τηλέφ. 22-0-88.*

Καθαρίζει, τονώνει καὶ φρεσκάρει τὸ δέρμα καὶ δίνει τὴ βελουδένια ἁπαλότητα δέρματος μικροῦ παιδιοῦ. Ἀποτελέσματα ἐκπληκτικὰ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Τὸ βράδυ τῆς δεύτερης μέρας, ἐξακολούθησε νὰ λέη ὁ ὑπηρέτης στὸν Ρογῆρο, ἡ μὶς Ἔλλεν εἶπε στὴν Κυνθία· «Ἔλα μαζύ μου!.. Πρόκειται γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ παιδιοῦ σου!»

Ὁ Ρογῆρος τὸν ἄκουγε κάθιδρος.

—Καὶ τὴν ἀκολούθησε; ρώτησε.

—Ναί, ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης. Ἀνέβηκαν σ' ἕνα ἁμάξι, τὸ ὁποῖο ὡδηγοῦσε ὁ συνάδελφός μου Τζόε. Μὰ δὲν ξέρω ποῦ πῆγαν...

—Μὰ πῶς ἐλπίζεις νὰ ξαναβρῆς τὴν Κυνθία; ρώτησε ὁ Ρογῆρος τὸν ὑπηρέτη τῆς μὶς Ἔλλεν.

—Μὰ ξέρω τὸ σπίτι της.. Εἶνε στὴν ἄκρη αὐτοῦ τοῦ δρόμου ἀριστερά.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Ρογήρου κτυποῦσε δυνατά... Γιατὶ ἡ μὶς Ἔλλεν εἶχε ἀπαγάγει τὴν Κυνθία; Γιατὶ ἡ Κυνθία εἶχε σχέσεις μὲ τὸ Βόλτον; Ὥστε αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν μητέρα του;

Περπάτησαν ἀκόμα λίγο. Τέλος ὁ ὑπηρέτης σταμάτησε καί, δείχνοντάς του μιὰ πόρτα, τοῦ εἶπε·

—Ἐδῶ εἶνε!...

—Πήγαινε! τοῦ ἀπάντησε ὁ Ρογῆρος. Δὲν σὲ χρειάζομαι πειά..

Μόλις ὁ ὑπηρέτης ἀπομακρύνθηκε, ὁ Ρογῆρος χτύπησε τὴν πόρτα.

Τοῦ ἄνοιξε ἀμέσως μιὰ νέα γυναῖκα, μὰ γιὰ νὰ τὸν δεχτῆ ἀναγκάστηκε νὰ τῆς πῆ ψέμματα ὅτι δῆθεν τὸν εἶχε στείλει ὁ Ὄσμανυ γιὰ νὰ δῆ τὴν Κυνθία. Τότε ἡ νέα γυναῖκα τὸν εἰσήγαγε σὲ ἕνα σαλονάκι καὶ τοῦ εἶπε νὰ περιμένη.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἡ Κυνθία παρουσιάστηκε. Μόλις τὸν εἶδε, ἔπνιξε μιὰ κραυγὴ κι' ἀπόμεινε ἀκίνητη, ρίχνοντας ἀπάνω του βλέμματα γεμᾶτα ἀγωνία·

—Ἀ! εἶπε ὁ Ρογῆρος. Σεῖς εἶστε ἡ Κυνθία;

—Ναί, ἀπάντησε ἡ φτωχὴ μητέρα, μὲ φωνὴ τρεμάμενη.

—Σεῖς λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ Ρογῆρος μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ὅσο καὶ τῆς Κυνθίας, ἰσχυρίζεσθε πὼς εἶστε μητέρα μου.

Ἡ Κυνθία, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, χλώμιασε κι' ὅλο της τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὴν καρδιά της. Μὰ τὴν τελευταία στιγμή, βρῆκε τὴ δύναμι νὰ συγκρατηθῆ. Ἔπεσε γονατιστή, καὶ εἶπε ἱκετευτικά·

—Ἡ Ἐξοχότης σας ἂς μὲ συγχωρέση... Φαίνεται πὼς ἤμουν τρελλή...

Ὁ Ρογῆρος κύτταζε τώρα αὐτὴ τὴ γυναῖκα πού, καθὼς τοῦ μιλοῦσε, εἶχε ἑνώσει τὰ χέρια της σὰν ἔνοχος ποὺ ζητάει χάρι..

Μιὰ ἀπερίγραπτη ταραχὴ ἔπνιγε τὴ φωνή του στὸ λαιμό του καὶ τὸ αἷμα του χτυποῦσε στὶς φλέβες του.

Τὴν πλησίασε καί, πιάνοντας ἕνα φυλαχτό, ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸ λαιμό της, τῆς εἶπε·

—Ὁρκιστῆτε μου στὸ θεὸ τῆς φυλῆς σας, στὴ μνήμη τῶν προγόνων σας ὅτι μοῦ λέτε τὴν ἀλήθεια, ὅτι δὲν εἶστε ἡ μητέρα μου!

Ἡ Κυνθία τραβήχτηκε πίσω σὰν νὰ εἶχε ἀνοίξει ξαφνικὰ μιὰ ἄβυσσος μπροστά της.

—Ὁρκιστῆτε! ἐπανέλαβε ὁ Ρογῆρος.

Τότε ἐκείνη ἅπλωσε τὸ χέρι της, μισάνοιξε τὸ στόμα της γιὰ νὰ ὁρκιστῆ ψεύτικα, μὰ κανένας ἦχος δὲν βγῆκε ἀπ' τὰ χείλη της καὶ τὸ χέρι της ξανάπεσε κάτω.

—Ὢ Θεέ μου! Θεέ μου! ψιθύρισε ὁ Ρογῆρος.

Τότε ἡ Κυνθία ξέχασε τοὺς ὅρκους της, ξέχασε τὸ Ζὰν ντὲ Φρὰνς καὶ δὲν θυμήθηκε παρὰ ἕνα μόνο πρᾶγμα· ὅτι ὁ ὡραῖος αὐτὸς νέος ποὺ βρισκόταν μπροστά της, ὁ λαμπρὸς αὐτὸς μεγιστὰν μὲ τὰ μετάξια καὶ τὰ βελοῦδα, αὐτὸς ὁ ἥρως γιὰ τὸν ὁποῖο περηφανευόταν ὁλόκληρη ἡ Ἀγγλία, ἦταν τὸ παιδί της. Καὶ μιὰ κραυγὴ ξέφυγε ἀμέσως ἀπ' τὰ χείλη της·

Ἡ μὶς Ἔλλεν

—Παιδί μου!

Καὶ ἡ Ἀτσιγγάνα σφίγγοντας τὸν εὐγενῆ μαρκήσιο τοῦ Ἄσμπουρτον μέσα στὴν ἀγκαλιά της, ἀπόθεσε στὸ μέτωπό του ἕνα φλογερὸ φίλημα.

VII

Ἂς ξαναγυρίσουμε τώρα στὴν μὶς Ἔλλεν, τὴν ὁποία, ὅπως εἴδαμε, εἶχαν ἀπαγάγει οἱ Ἀτσίγγανοι. Ὅταν ὁ Σαμψὼν τῆς ἔβγαλε τὴν κουκοῦλα μὲ τὴν ὁποία τῆς εἶχε σκεπάσει τὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια, ἡ κηδεμονευομένη τοῦ σὲρ Βάλντεν εἶδε ὅτι βρισκόταν ἐπάνω σ' ἕνα πλοῖο. Ἀντίκρυσε μπροστά της τὴν Κυνθία, τὸν Σαμψὼν καὶ δυὸ ἄλλους ἄνδρες ἀπ' τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας φαινόταν πὼς ἦταν ὁ πλοίαρχος τοῦ πλοίου.

Ἡ Κυνθία εἶχε τὸ ἐπίσημο καὶ θλιμμένο ὕφος ἑνὸς δικαστοῦ ποὺ πρόκειται νὰ ἐκδώση μιὰ καταδικαστικὴ ἀπόφασι.

—Μὶς Ἔλλεν, τῆς εἶπε, ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας σας πλησιάζει, μὰ ἀπὸ σᾶς τὴν ἴδια ἐξαρτᾶται ἡ τύχη σας... Πέστε μου· Θέλετε νὰ ξαναγυρίσετε στὸ Λονδῖνο ἢ νὰ πᾶτε μ' αὐτὸ τὸ πλοῖο στὴν Ἀμερική, ὅπου θὰ σᾶς ἐξασφαλίσουμε μιὰ ζωὴ ἄνετη καὶ ἀξιοπρεπῆ...

—Καὶ ἂν ξαναγυρίσω στὸ Λονδῖνο τί θὰ συμβῆ;

—Ἁπλούστατα, θὰ παρουσιαστῆτε μπροστὰ στὸ δικαστήριο τῆς φυλῆς μας, τὸ δικαστήριο αὐτὸ θὰ σᾶς καταδικάση καὶ θὰ ὑποστῆτε τὴν ποινή, ποὺ θὰ σᾶς ἐπιβληθῆ. Σκεφθῆτε!

—Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ σκεφθῶ γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

—Ὥστε δέχεστε νὰ φύγετε;

—Ὄχι.

—Προτιμᾶτε λοιπὸν νὰ μείνετε καὶ νὰ δικαστῆτε;

—Ναί.

Ἡ Κυνθία ἀναστέναξε κ' ἔγνεψε στὸν πλοίαρχο. Τότε ἐκεῖνος πλησίασε τὴ μὶς Ἔλλεν καὶ τῆς εἶπε·

—Εἶστε αἰχμάλωτός μου ὡς αὔριο τὸ βράδυ, δεσποινίς. Εὐαρεστηθῆτε νὰ μ' ἀκολουθήσετε...

Σὲ λίγο ἡ μὶς Ἔλλεν βρισκόταν φυλακισμένη σὲ μιὰ καμπίνα ἀρκετὰ πολυτελῆ, ὅπου εἶχε ὅλες της τὶς ἀνέσεις. Ὡστόσο ἀμέσως κατάλαβε ὅτι κάθε ἀπόδρασι ἀπὸ κεῖ ἦταν ἀδύνατη, γιατί, ἐκτὸς τῶν ἄλλων κ' ἕνας σκοπὸς φύλαγε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα της.

Μὰ ἡ τρομερὴ αὐτὴ νέα δὲν εἶχε χάσει καθόλου τὴν ψυχραιμία της. Πλάγιασε στὴν κουκέτα της καὶ κοιμήθηκε ὡς τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ. Τῆς ἔφεραν τότε τὸ πρόγευμά της καὶ διάφορα βιβλία γιὰ νὰ σκοτώνη τὸν καιρό της. Πράγματι δὲ ὡς τὶς ἕξη τὸ ἀπόγευμα ἦταν βυθισμένη στὴν ἀνάγνωσι ἑνὸς γαλλικοῦ μυθιστορήματος. Ἔξαφνα, τὴν ὥρα ἐκείνη ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ παρουσιάστηκε ὁ πλοίαρχος τοῦ «Φοσίλερ», γιατὶ αὐτὸ ἦταν τὸ πλοῖο, ἐπάνω στὸ ὁποῖο βρισκόταν.

—Ἐπιμένετε ἀκόμα στὴν ἀπόφασί σας; τὴ ρώτησε. Θέλετε νὰ ξαναγυρίσετε στὸ Λονδῖνο;

—Μάλιστα! ἀπάντησε ἡ μὶς Ἔλλεν.

Ὁ πλοίαρχος ἔβγαλε τὸ ρολόϊ του καὶ τῆς εἶπε·

—Σᾶς μένουν ἀκόμα δέκα λεπτὰ γιὰ νὰ σκεφθῆτε καλύτερα. Ἂν στὸ διάστημα αὐτό, δὲν ἀλλάξετε γνώμη, οἱ Ἀτσίγγανοι θἄρθουν νὰ σᾶς πάρουν καὶ θὰ σᾶς πᾶνε νὰ σᾶς δικάσουν..

—Ἔ, λοιπόν, εἶπε ἡ μὶς Ἔλλεν χαμογελῶντας, θὰ ἐπωφεληθῶ τῶν δέκα αὐτῶν λεπτῶν γιὰ νὰ δειπνήσω. Ὠρεβουάρ, κύριε πλοίαρχε.

Ὁ πλοίαρχος βγῆκε ἔξω, ἐνῶ ἡ μὶς Ἔλλεν συλλογιζόταν·

—Σίγουρα ὁ Ρογῆρος κι' ὁ Αἰνὲλ ψάχνουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ γιὰ νὰ μὲ βροῦν!... Ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς πέθανε! Δὲν πρέπει λοιπὸν ν' ἀπελπίζωμαι...

Καὶ ἔφαγε μὲ μεγάλη ὄρεξι. Καθὼς τελείωνε τὸ φαγητό της, ἡ πόρτα ἄνοιξε πάλι καὶ ὁ πλοίαρχος ξαναπαρουσιάστηκε. Ἡ μὶς Ἔλλεν σηκώθηκε ἀμέσως ἀπάνω καὶ χαμογελαστὴ πάντα, τὸν ρώτησε·

—Ἦρθαν λοιπὸν νὰ μὲ πάρουν οἱ δεσμοφύλακές μου;

—Μάλιστα! τῆς ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος. Ὥστε δὲν ἀλλάξατε γνώμη;

—Ὄχι! Ὁδηγῆστε με κοντά τους!...

Ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ἡ μὶς Ἔλλεν βρισκόταν μέσα σὲ μιὰ βάρκα, στὴν ὁποία ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς κωπηλάτες της, ὑπῆρχαν καὶ δύο προσωπιδοφόροι ἄνδρες, ντυμένοι στὰ μαῦρα.

Ἡ βάρκα αὐτὴ διπλάρωσε στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ Ταμέσεως κ' ἐκεῖ ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς προσωπιδοφόρους βοήθησε τὴ νέα νὰ βγῆ ἔξω.

Μόλις ἡ μὶς Ἔλλεν πάτησε στὴν ξηρά, κύτταξε γύρω της. Μὰ κανένα ἴχνος κατοικίας δὲν φαινόταν πουθενὰ γύρω. Οἱ δυὸ προσωπιδοφόροι, ἔχοντάς την στὴ μέση, προχώρησαν καμμιὰ ἑκατοστὴ βήματα. Ἐκεῖ, κάτω ἀπ' ἕνα σύδεντρο, τοὺς περίμενε ἕνας ἄντρας, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε τέσσαρα ἄλογα ἀπ' τὰ χαλινάρια.

Τότε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς προσωπιδοφόρους ρώτησε τὸν τελευταῖο·

—Σνόμπ, ἔχεις διαταγές;

—Μάλιστα, ἀπάντησε ἐκεῖνος, θὰ βροῦμε τοὺς ἀδελφούς μας στὸ δρόμο.

Ἡ μὶς Ἔλλεν εἶχε ἀρχίσει τώρα νὰ γίνεται ἀνήσυχη.

—Μὰ ὑπέθετα, εἶπε, πὼς θὰ ξαναγυρίζαμε στὸ Λονδῖνο;

Ἕνα γέλιο τῶν συνοδῶν της κάτω ἀπ' τὶς μάσκες τους ἦταν ἡ ἀπάντησί τους..

—Μὲ γέλασαν! μουρμούρισε ἡ νέα μὲ πεῖσμα.

Τότε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς προσωπιδοφόρους, δείχνοντάς της ἕνα ἄλογο ποὺ ἦταν σελλωμένο ἐπίτηδες γιὰ κυρία, τῆς εἶπε·

—Ἀνεβῆτε σ' αὐτό! Ξέρετε ὅμως ὅτι, ἂν κάνετε τὴν παραμικρὴ ἀπόπειρα γιὰ νὰ δραπετεύσετε, ἔχουμε διαταγὴ νὰ σᾶς σκοτώσουμε ἀλύπητα.

Ἡ μὶς Ἔλλεν, χωρὶς ν' ἀπαντήση ἀνέβηκε στὸ ἄλογό της καὶ οἱ Ἀτσίγγανοι τὴν μιμήθηκαν ἀμέσως.

Τότε κι' οἱ τέσσερες ξεκίνησαν καλπάζοντας, κι' ἀκολουθῶντας τὸ δρόμο τοῦ Μπράϊτον μέσα στὴ σκοτεινὴ νύχτα..

Ἔπειτα ἀπὸ μιᾶς ὥρας δρόμο, οἱ καβαλλάρηδες ἄκουσαν ξαφνα ἕνα σφύριγμα. Ἀμέσως ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔφερε τὰ δάχτυλά του στὰ χείλη του καὶ σφύριξε κ' ἐκεῖνος. Τότε τρεῖς ἄλλοι καβαλλάρηδες πρόβαλαν μέσ' ἀπ' τὰ δέντρα κ' ἑνώθηκαν μαζύ τους...

Τώρα ἡ μὶς Ἔλλεν ἀνησυχοῦσε στὰ σοβαρὰ κι' ἀναρωτιόταν ὁλοένα· «Τί πρόκειται τάχα νὰ μοῦ κάνουν»;

Ἔτρεξαν μὲ καλπασμὸ μιὰ ὥρα ἀκόμη, κ' ἔπειτα πάλι ἕνα σφύριγμα ἀκούστηκε. Τρεῖς ἄλλοι καβαλλάρηδες πῆγαν καὶ προστέθηκαν στὴ συνοδεία τῆς μὶς Ἔλλεν, ἡ ὁποία ἔνοιωθε τώρα τὸν ἱδρῶτα της νὰ παγώνη στοὺς κροτάφους της.

Ἡ νύχτα γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ πυκνὴ κι' ὁ ἄνεμος τοὺς μαστίγωνε τὸ πρόσωπο. Τώρα ὁ δρόμος προχωροῦσε πάνω ἀπὸ ἀπότομους βράχους, κάτω ἀπ' τοὺς ὁποίους μούγκριζε ἡ θάλασσα. Σὲ λίγο παρουσιάστηκαν καὶ τρεῖς νέοι καβαλλάρηδες κ' ἔτσι οἱ συνοδοὶ τῆς μὶς Ἔλλεν ἔγιναν δώδεκα. Φοροῦσαν ὅλοι μάσκες καὶ κανένας τους δὲν μιλοῦσε...

Σὲ λίγο ἡ πένθιμη συνοδεία μπῆκε σ' ἕνα μονοπάτι, σκαμμένο ἀνάμεσα στοὺς βράχους, ποὺ κατέβαινε πρὸς τὴ θάλασσα.

Ἡ μὶς Ἔλλεν ἔνοιωθε ἕναν ἴλιγγο νὰ τὴν κυριεύη ὁλόκληρη. Τὸ νυχτερινὸ κρύο τῆς ἔφερνε μούδιασμα καὶ νύστα καὶ νόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς ὀνειρευόταν, ὅτι ἕνα πλῆθος δαιμόνων τὴν ὁδηγοῦσε στὴν κόλασι. Μὰ διέκοψε τὄνειρό της ἡ φωνὴ τοῦ ἐπικεφαλῆς τῆς συνοδείας, ὁ ὁποῖος φώναξε·

—Ἄλτ! Ἄλτ καὶ ἀφιππεύσατε!

Ἀμέσως ὅλοι ὑπάκουσαν στὴ διαταγή του. Ἡ μὶς Ἔλλεν ἔτρεμε τόσο δυνατά, ὥστε ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν κατεβάσουν ἀπὸ τὸ ἄλογό της καὶ νὰ τὴν ἀποθέσουν καταγῆς.

Κατόπιν, ὅταν συνῆλθε λίγο, τῆς εἶπαν νὰ τοὺς ἀκολουθήση πεζή. Βάδισε, ἐνῶ δυὸ Ἀτσίγγανοι τὴ συγκρατοῦσαν, ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας περίπου. Τοῦ κάκου στὸ δρόμο προσπαθοῦσε ν' ἀνακτήση τὸ θάρρος της, τὴν ψυχραιμία της καὶ τὶς ἐλπίδες της.

Ἔξαφνα εἶδε ἕνα κόκκινο φῶς ποὺ φαινόταν σὰν νὰ ἔβγαινε μέσ' ἀπ' τὴ γῆ.

—Φτάσαμε! εἶπε τότε ὁ Ἀτσίγγανος ποὺ στεκόταν δεξιά της.

—Φτάσαμε; ἐπανέλαβε ἡ μὶς Ἔλλεν μὲ τρόμο.

Τότε ὁ Ἀτσίγγανος τῆς εἶπε σαρκαστικὰ κάτω ἀπ' τὴ μάσκα του·

—Ξέρεις, Τόψυ, ὅτι φτωχοὶ ἀτσίγγανοι, ὅπως εἴμαστε, δὲν μποροῦμε νὰ ἔχουμε στὴν διάθεσί μας, οὔτε τὸν πύργο τοῦ Λονδίνου, οὔτε τὸ ἀνάκτορο τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσουμε ὡς δικαστήριο..

—Δικαστήριο! ψιθύρισε ἡ μὶς Ἔλλεν μὲ τρόμο.

—Γιὰ νὰ σὲ δικάση! ἀπάντησε ὁ Ἀτσίγγανος. Ἔλα! Ἔλα! Ἡ ὥρα πλησιάζει.

Καὶ τὴν τράβηξε ἀπότομα. Σὲ λίγο κατάλαβε ἀπὸ ποῦ ἔβγαινε τὸ κόκκινο φῶς, τὸ ὁποῖο εἶχε δῆ πρὸ ὀλίγου. Ἦταν μιὰ φωτιά, ἀναμμένη στὴν εἴσοδο κάποιας σπηλιᾶς, στὴν ἀκτή. Ἕνας ἄνδρας, ἡρακλείων διαστάσεων, προσωπιδοφόρος σὰν τοὺς ἄλλους, στεκόταν μπρὸς σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά. Ἡ μὶς Ἔλλεν δὲν δυσκολεύτηκε ν' ἀναγνωρίση σ' αὐτὸν τὸν Σαμψών.

—Ἐλᾶτε! τῆς εἶπε ὁ Ἀτσίγγανος. Ὁ Πρόεδρος βρίσκεται στὴν ἕδρα του.

Πρὶν μπῆ μέσα στὸ σπήλαιο, ἡ μὶς Ἔλλεν γύρισε τὸ κεφάλι της καὶ εἶδε πὼς οἱ Ἀτσίγγανοι βάδιζαν πίσω της.

—Θεέ μου! ψιθύρισε νοιώθοντας τὶς δυνάμεις της νὰ τὴν ἐγκαταλείπουν. Θὰ μὲ σκοτώσουν λοιπόν;...

—Ἔ! Ἔ! ἔκανε σαρκαστικὰ ὁ Σαμψών. Μοῦ φαίνεται, μικροῦλα μου, πὼς φοβᾶσαι.

Καὶ παίρνοντάς την στὴν ἀγκαλιά του, σὰν μιὰ κοῦκλα, τὴν ἔμπασε μέσα στὸ σπήλαιο, γεμᾶτο βράχους. Ἡ τρομοκρατημένη μὶς Ἔλλεν εἶδε τότε καθισμένο σ' ἕνα βράχο, ψηλότερο ἀπ' τοὺς ἄλλους, ἕναν ἄνδρα μὲ λευκὴ μάσκα. Ἦταν χωρὶς ἄλλο ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου.

Ὅλοι οἱ Ἀτσίγγανοι μπῆκαν μέσα στὸ σπήλαιο καὶ πῆγαν καὶ κάθησαν γύρω ἀπ' τὸν ἄνδρα μὲ τὴν λευκὴ μάσκα. Συγχρόνως ὁ Σαμψὼν ἀπόθεσε τὴ μὶς Ἔλλεν μπροστά, στὰ πόδια του, ἐξακολουθῶντας ὅμως νὰ τὴν κρατάη μὲ τὰ πλατυά του χέρια ἀπ' τοὺς δυὸ τρεμάμενους ὤμους της.

Τότε ὁ πρόεδρος ἔριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ γύρω του καὶ μέτρησε τοὺς Ἀτσιγγάνους.

—Εἴκοσι τέσσερες! εἶπε. Εἴμαστε ἐν ἀπαρτίᾳ!

Ἡ μὶς Ἔλλεν, ἀναγνωρίζοντας τὴ φωνή του, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου. Μὰ ὁ πρόεδρος δὲν ἔβγαλε τὴν μάσκα του. Μέσ' ἀπὸ τὶς τρύπες τῆς ὁποίας τὰ δυό του μάτια ἔλαμπαν σὰν κάρβουνα ἀναμμένα.

—Μὶς Ἔλλεν, εἶπε, ἡ ἐπιείκεια αὐτῶν ποὺ προδώσατε, ἐξαντλήθηκε πειά. Σᾶς προσφέρουμε τὴν ἐλευθερία, ἂν δεχόσαστε νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν Ἀγγλία, μὰ ἐσεῖς ἀρνηθήκατε...

—Ὤ! φώναξε ἡ μὶς Ἔλλεν, ξαναβρίσκοντας κάπως τὴν ψυχραιμία της. Ὥστε οἱ νεκροὶ ξαναβγαίνουν ἀπ' τοὺς τάφους των;..

Ὁ πρόεδρος ἔβγαλε τότε τὴ μάσκα του καὶ ἡ μὶς Ἔλλεν περίτρομη σωριάστηκε καταγῆς.

Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν Ζὰν ντὲ Φράνς.

—Τόψυ, Ἀσιγγάνα, εἶπε ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς, τοῦ κάκου ἀπαρνήθηκες τὴ φυλή σου, τοῦ κάκου κατέστρωσες ἕνα σωρὸ ἐγκληματικὰ σχέδια γιὰ ν' ἀπαλλαγῆς ἀπὸ μᾶς καὶ γιὰ νὰ μᾶς προδώσης! Ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας ἔφτασε γιὰ σένα! Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ποὺ σὲ περιστοιχίζουν, εἶνε ἐπίτηδες βαλμένοι ἀπὸ τὴ φυλή μας, ποὺ τοὺς διάλεξε μὲ κλῆρο, γιὰ νὰ ἀποφασίσουν γιὰ τὴν τύχη ποὺ σὲ περιμένει!...

Ἡ μὶς Ἔλλεν ἔρριχνε γύρω της βλέμματα γεμᾶτα τρόμο καὶ ἀγωνία.

—Καὶ πρέπει νὰ ξέρης, Τόψυ, — ἐξακολούθησε ὁ Ζὰν ντὲ Φράνς, — ὅτι ἡ ἀπόφασι, ποὺ θὰ βγάλουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, θὰ ἐκτελεσθῆ ἀμέσως. Μὴν περιμένεις λοιπὸν χάρι..

Καὶ ὁ Ζάν, γυρνῶντας πρὸς ἐκεῖνον ἀπὸ τοὺς προσωπιδοφόρους, ποὺ στεκότανε δεξιά του, τὸν ρώτησε·

—Ποιᾶς τιμωρίας ἄξια εἶνε αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

—Θάνατος! ἀποκρίθηκε ὁ προσωπιδοφόρος, χωρὶς δισταγμό.

Μιὰ κραυγὴ τρόμου βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη τῆς μὶς Ἔλλεν, ἐνῶ ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς ρωτοῦσε ἀπαθέστατα καὶ τοὺς ἄλλους Ἀτσιγγάνους τί τιμωρία ἔπρεπε, κατὰ τὴ γνώμη τους, νὰ τῆς ἐπιβάλουν. Οἱ δεκαοχτὼ ἀπὸ τοὺς προσωπιδοφόρους ἀπάντησαν·

—Θάνατος!

Δέκα μονάχα ἀπὸ τοὺς Ἀτσιγγάνους δὲν ἔδωσαν καμμιὰ ἀπάντησι. Θὰ ἦσαν, φαίνεται, πολὺ νέοι καὶ θὰ τοὺς εἶχε συγκινήσει ἡ ὡμορφιὰ τῆς νεαρῆς γυναίκας.

—Νὰ πεθάνω! Νὰ πεθάνω! φώναξε ἡ μὶς Ἔλλεν. Νὰ πεθάνω σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων!... Μὰ εἶνε τρομερό, ἀπάνθρωπο!... Λυπηθῆτε με!... Λυπηθῆτε με!...

Ἡ ἀπελπισμένες κραυγὲς τῆς ὡραίας καταδίκου συγκινήσανε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς παρισταμένους, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ ψιθυρίζουν μεταξύ τους ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ δοθῆ χάρι στὴν Τόψυ.

Μὰ ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς σηκώθηκε ὄρθιος καὶ τοὺς ἀνάγκασε, μὲ μιὰ ἐπιβλητικὴ χειρονομία, νὰ σωπάσουν ὅλοι.

—Ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ προτιμᾶς, μὶς Ἔλλεν· Νὰ χάσης τὴν ὡμορφιά σου ἢ τὴ ζωή σου; ρώτησε.

—Ὤ, ὄχι! ἀποκρίθηκε ἡ νέα. Προτιμῶ νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ χάσω τὴν ὡμορφιά μου!... Καλύτερα ἐγὼ νὰ μὲ σκοτώσετε!...

—Ὄχι! Θὰ ζήσης καὶ θὰ μείνης ὡραία, γιὰ νὰ τιμωρηθῆς περισσότερο! ἀκούστηκε ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς, — ἡ αὐστηρὴ καὶ προστακτικὴ φωνὴ ἑνὸς ἀνθρώπου μαθημένου νὰ κυβερνᾶ.

('Ἀκολουθεῖ)

Ὅσοι γοητεύθηκαν, ὅσοι συναρπάστηκαν, ὅσοι ἔκλαψαν διαβάζοντας στὴν «Οἰκογένεια» τὴν ἀλησμόνητη «ΜΙΝΙΟΝ», ἂς ἑτοιμασθοῦν!

Ἀρχίζουμε λίαν προσεχῶς τὴ δημοσίευσι τῆς συνεχείας της, μὲ τὸν τίτλο:

"Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ,,

Ὅλοι οἱ ἀξέχαστοι ἥρωες τοῦ περιφήμου αὐτοῦ μυθιστορήματος, ἡ Ἔλενα, ἡ Μινιόν, ἡ Γκρατσιόζα, ὁ Τζοβάννι, ὁ Γουλιέλμος Μάϊστερ κτλ. κτλ., θὰ εἶνε οἱ ἥρωες καὶ τοῦ νέου μας ἀναγνώσματος. Ἑτοιμαστῆτε...

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ
«Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ»

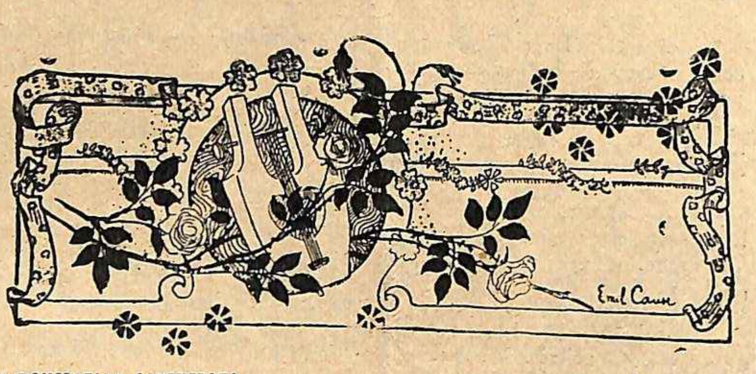

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÉ THEUBIET

Η ΝΑΔΙΑ

Μ ΟΛΙΣ εἶχε βασιλέψει ὁ ἥλιος. Τὸ ἀεράκι ἀπ' τὸ βουνὸ κατέβαινε τόσο δροσερό, ὥστε ἀποφάσισα νὰ κάνω ἕναν μικρὸ περίπατο στὶς κατάφυτες ὄχθες τῆς λίμνης τοῦ 'Αννεσύ.

Μὰ τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσα ἀπὸ τὴν περίφημη δενδροστοιχία του μὲ τὶς πανύψηλες καστανιές, ξεπρόβαλλε μπροστά μου ξαφνικὰ ἀπὸ ἕνα πλανὸ μονοπάτι μιὰ ὥμορφη δεσποινὶς σὲ ὅλη τὴ δροσόλουστη λάμψι τῶν 18 χρόνων της.

Μὲ κατάλευκη ἐπιδερμίδα, θαυμάσιο σῶμα καὶ χρυσᾶ μαλλιά, μοὖκανε ἀμέσως τὴν ἐντύπωσι μιᾶς νεαρῆς θεᾶς τοῦ 'Ολύμπου τῶν 'Ελλήνων. Στὸ ἀπότομο, γεμᾶτο ἀπὸ ἔκστασι σταμάτημά μου, γύρισε ἐλαφρά, κι' εἶδα τότε ἕνα λεπτὸ ἀρχοντικὸ προφὶλ μὲ κόκκινα χείλη καὶ μὲ μάτια ἁγνὰ καὶ περήφανα.

Δὲν ἔβγαλα μιλιὰ ἀπὸ φόβο μήπως τρομάξω τὴν αἰθερία αὐτὴ ὕπαρξι, ἀλλὰ γλύστρησα ἀθόρυβα, ἀκολουθῶντας την. 'Εκείνη, ἀτάραχη, μὰ καὶ σβέλτη σὰν χαριτόβρυτο ἐλαφάκι, ἔφθασε μπρὸς σὲ μιὰ βίλλα ἐξοχικὴ — ἀκριβῶς στὴν ὄχθη τῆς λίμνης — ἔσπρωξε μιὰ πόρτα ὁλοσκέπαστη μὲ μυρωμένο ἀγιόκλημα καὶ χάθηκε ἀμέσως ἀπ' τὴν θαμπωμένη ματιά μου σὰν ἐξωτικὴ ὀπτασία !

Μοῦ κόπηκε στὴ στιγμὴ κάθε διάθεσις γιὰ περίπατο. Ἔκανα μεταβολή, καὶ μὲ τὴν ψυχή μου ἀναστατωμένη ἀπ' τὴ γοητεία αὐτῆς τῆς νέας, γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο μου σκεπτικὸς καὶ ἀφηρημένος.

Ζήτησα νὰ τσιμπήσω κάτι. Ἔβαλα δυὸ-τρεῖς μπουκιὲς ἀνόρεχτα στὸ στόμα μου, ἄδειασα δυὸ μπουκάλια λευκὸ ἐλβετικὸ κρασί, κι' ὕστερα, ἀνάβοντας τὴν πίπα μου, παραδόθηκα σὲ ρεμβασμούς.

Ὅταν ξύπνησα ἀπ' τὴ βύθισί μου, τὸ φεγγάρι ἀσήμωνε μαγευτικὰ τὴν πλάσι. Στὸ ξενοδοχεῖο βασίλευε μιὰ κίνησι ποὺ μ' ἐνοχλοῦσε, κι' ἡ ὀνειροπολήσεις μου κοβόντουσαν κάθε τόσο ἀπ' τὸ θόρυβο τοῦ εὐθύμου πλήθους.

Φώναξα τὸ γκαρσόνι νὰ πληρώσω, κι' ἔμαθα ἀπὸ αὐτὸ πῶς ἡ ἰδανικὴ ἐκείνη δεσποινὶς ἦταν ἡ Ρωσσίδα πριγκήπισσα Νάδια Φεντορόβνα, ὅτι ἔμενε μὲ τὴ μητέρα της καὶ μὲ τὴν 'Αγγλίδα γκουβερνάντα της στὴν βίλλα, ποὺ τὴν εἶχα δῆ νὰ μπαίνη, κι' ὅτι ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπ' τὶς πλουσιώτερες κι' ἀρχοντικώτερες πριγκηπικὲς οἰκογένειες τῆς Ρωσσίας...

Δὲν χρειαζόντουσαν καὶ περισσότερα γιὰ νὰ φουντώση τὸ νεανικὸ μυαλό μου. Ἤμουν 25 χρόνων, θερμόαιμος, ἀλλὰ καὶ ρωμαντικός, μὲ ἔξαλλες ἐκρήξεις σφρίγους, μὰ καὶ μὲ μιὰ ἀκατάσχετη διάθεσι στὴ μελαγχολικὴ ρέμβη.

'Αποφάσισα ἀμέσως νὰ τραβήξω γιὰ τὴν ὄχθη τῆς φεγγαρολουσμένης γαλήνιας λίμνης, καὶ νὰ ξενυχτήσω πλάϊ στὴ γραφικὴ ἐκείνη βίλλα ποὔκλεινε τὸ εἴδωλό μου.

'Η βραδειὰ ἦταν ἐξαισία. Τὸ τραγοῦδι τοῦ γρύλλου καὶ τὰ μεταλλικὰ κοάσματα τῶν βατράχων σερβενόντουσαν σὲ μιὰ μουσικὴ ἐξωτική, κι' ἐγὼ ξαπλωμένος στὴν ὁλοπράσινη ὄχθη — ἐκεῖ πλάϊ στὴ σκεπασμένη μὲ τὸ ἀγιόκλημα πορτίτσα— ὀνειρευόμουν ξυπνητὸς τὴ χρυσόμαλλη νεράϊδα μου, κι' ἀνέπνεα βαθειὰ τὴ μεθυστικὴ εὐωδιὰ τοῦ γεμάτου ἀγριολούλουδα τοπίου.

Ἔξαφνα ἀνασκίρτησα. Λίγα βήματα μακρυά μου καὶ κάτω ἀπὸ μιὰ λυγερὴ ἰτηά, ἄκουσα τὸν κρότο μιᾶς ἁλυσσίδας κι' εἶδα μιὰ λευκὴ ἀόριστη σιλουέττα σκυμμένη στὴν πλώρη μιᾶς βαρκούλας : Ἦταν ἡ πριγκήπισσα Νάδια !..

Κύτταξα λαχταρισμένος κ' εἶδα ὅτι προσπαθοῦσε νὰ λύση τὴ βαρκούλα, μὰ δὲν τὰ κατάφερνε. Οἱ σκουριασμένοι κρίκοι τῆς ἁλυσσίδας πλήγωναν τὰ λεπτά, κρινένια δαχτυλάκια της, κι' ἡ κουραστικὴ καὶ ἄκαρπη αὐτὴ προσπάθεια τὴν ἔκανε νὰ λαχανιάζη καὶ νὰ πεισμώνη. Ξεφώνισε ἐπιτέλους :

— Οὖφ, τί ἐκνευριστικό, Θεέ μου !

— 'Επιτρέψετέ μου, 'Υψηλοτάτη ! ξεφώνισα τότε μὲ τόλμη.

Κι' ἀμέσως τινάχτηκα ὀρθός, ἔφτασα κοντά της καὶ μισοσπάζοντας τὰ νύχια μου ἔλυσα τὴν ἁλυσσίδα, ἐνῶ ἐκείνη, ὀρθὴ στὴ βάρκα, μὲ περιεργαζόταν προσεχτικά.

Ντράπηκα. Δέκα ἡμέρες ἐκδρομῶν μὲ εἶχαν καταντήσει σὲ χάλια. 'Αξύριστος, μὲ ἀφανισμένα τὰ ροῦχα καὶ τὶς μπόττες μου ἀπ' τὰ κατσάβραχα καὶ τὰ χώματα, δὲν ἔδειχνα καθόλου ποιὸς ἤμουν πραγματικά, κι' ἡ νεράϊδα μου ξεγελασμένη εἶπε μὲ ξερὴ φωνή :

— Εὐχαριστῶ... 'Οδηγῆστε με τώρα ὅπου ὁ περίπατος εἶνε πιὸ ἐνδιαφέρων !..

— Στὶς διαταγές σας, 'Υψηλοτάτη ! ἀποκρίθηκα μὲ χτυποκάρδι βίαιο, κι' ἅρπαξα τὰ κουπιὰ συγκινημένος ὁλόψυχα, ἐνῶ ἐκείνη καθόταν στὸ τιμόνι.

'Αρχίσαμε τὸν μαγευτικὸ περίπατο στὴ γαλήνια λίμνη. Βουβός, ἐκστατικός, θαύμαζα τὴ γλυκειὰ καλλονὴ τοῦ φωτισμένου ἀπ' τὸ φεγγάρι προσώπου της, τὸ ὁποῖο πλαισιωνόταν ἀπὸ χρυσᾶ σγουρὰ μαλλιὰ καὶ ζωντάνευε παράξενα ἀπὸ ἕνα ζευγάρι μαύρων ἀγέρωχων ματιῶν.

Μοὖπε σὲ λιγάκι, ἔτσι σὰν δικαιολογία τῆς νυχτερινῆς ἐκδρομῆς της :

—Τρελλαίνομαι γιὰ τέτοιους περιπάτους... Μὰ ἡ μαμᾶ μου ἀποστρέφεται τὸ νερό, κι' ἡ γκουβερνάντα μου τρέμει σὰν τὸ ἀντικρύζει... 'Αποφάσισα λοιπὸν κι' ἐγὼ νἄβγω μόνη μου ἀπόψε !..

'Εγὼ ἔχασκα σὰν ἠλίθιος μπροστά της, μὴν τολμῶντας νὰ ξεστομίσω λέξι, μήπως καὶ τὴν ξυπνήσω ἀπ' τὸ γοητευτικὸ ὄνειρό μου. Κι' ἐκείνη ἐξακολούθησε :

—Ἄς εἶνε, ὅμως... Τὰ βρῆκα λιγάκι σκοῦρα μ' ἐκείνη τὴν ἄθλια ἁλυσσίδα, κι' ἂν δὲν ἐρχόσαστε ἐσεῖς, ἀκόμη θὰ παιδευόμουν... 'Ωστόσο, μὴ στενοχωρῆστε... Θὰ πληρώσω καλὰ τοὺς κόπους καὶ τὸ χασομέρι σας !..

Ἅπλωσα τὸ χέρι μου μηχανικά, καὶ ψιθύρισα :

— Εὐχαριστῶ, 'Υψηλοτάτη... 'Η βαρκούλα εἶνε τοῦ ξενοδοχείου μου, καὶ μπορῶ νὰ τὴν χρησιμοποιῶ δωρεὰν σὰν πελάτης του ποὺ εἶμαι... Δὲν εἶμαι βαρκάρης... Εἶμαι ἕνας ἁπλὸς περιηγητὴς κι' ἐγώ, καὶ οἱ κόποι μου ξεπληρώθηκαν μὲ τὸ παραπάνω ἀπ' τὴν ἀνέκφραστη εὐχαρίστησι ποὺ δοκιμάζω, συνοδεύοντάς σας στὸν νυκτερινὸ αὐτὸν περίπατο !..

'Η πριγκήπισσα Νάδια εἶχε σηκώσει ἐντωμεταξὺ κατάπληκτη τὸ κεφαλάκι της, καὶ μὲ κύτταξε ἀμίλητη. Στὰ τελευταῖα ἀποφάσισε νὰ χαμογελάση, μοὔδειξε δυὸ λαμπερὲς σειρὲς ἀπὸ ὑπέροχα δοντάκια, κι' εἶπε :

— Χίλιες συγνῶμες τότε, κύριε, γιὰ τὴν ἄθελη ἀδιακρισία μου... Ἄς γυρίσουμε ἀμέσως, γιατὶ καταχράστηκα τὴν καλωσύνη σας καὶ θὰ σᾶς κούρασα ἐξάπαντος !..

Διαμαρτυρήθηκα ἔντονα. 'Επέμεινε πιὸ ἔντονα. Κι' ἔτσι καταλήξαμε στὴ συμφωνία νὰ γυρίσουμε ἀμέσως, ἀλλὰ κάνοντας συγχρόνως κύκλο ὅσο μποροῦσα πιὸ μεγάλον !..

— Πόσο μοῦ ἀρέσει αὐτὴ ἡ λίμνη !.. ψιθύρισε σὲ λίγο ἡ Νάδια. Ἔχει ἀνταύγειες ποὺ γοητεύουν... Τὸ νερό της εἶνε ὁλοκάθαρο, σὰν γάργαρο νερὸ βρυσούλας... Ὤ, λατρεύω τὸ νερό... Τὸ λατρεύω !..

— Πολὺ φυσικά, ἀφοῦ εἴσαστε μιὰ νεράϊδα !.. Βρίσκεστε στὸ βασίλειό σας καὶ φυσικὰ τὸ ἀγαπᾶτε !..

Δὲν πρόλαβα νὰ πῶ αὐτὰ τὰ λόγια, κι' ἡ μυστικοπαθὴς σλαυϊκὴ ψυχή της λαχτάρισε στὴν στιγμή. Ξεφώνισε ἐκστατική :

— Ἀχ, πόσο ἤθελα νὰ ἤμουν νεράϊδα... Λὲν πὼς ἡ λίμνη αὐτὴ εἶνε γεμάτη θρύλλους... Ἄλλοτε, πρὸ ἀμέτρητων χρόνων, βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴ θέσι ὁλόκληρο χωριό... Μὰ ἕνας σεισμὸς τὸ κατάπιε, κύλησαν ἀπ' τὰ βουνὰ ἄφθονα νερά, κι' ἡ λίμνη ποὺ σχηματίστηκε, ἔχει γιὰ βυθό της τὸ ἄτυχο χωριὸ μὲ ἀπείραχτα τὰ σπίτια του... Λὲν ἐπίσης, πὼς ὅλες ἡ νεαρὲς κοπέλλες τοῦ χωριοῦ ἔγιναν νεράϊδες, καὶ πὼς ὅταν τὸ φεγγάρι λάμπει ψηλὰ στὸν οὐρανό, ὅλοι οἱ πετεινοὶ τοῦ χωριοῦ ξυπνοῦν καὶ λαλοῦν στὸ βυθό, ἐνῶ ἡ καμπάνες τῆς μικρούλας ἐκκλησίας του χτυποῦν ἁρμονικά... Νά, ἀκοῦστε... Δὲν σᾶς φαίνεται πὼς ἀντηχεῖ στ' αὐτιά μας ὁ μακρυνὸς ἀντίλαλός τους ;..

Κι' ἔσκυψε στὸ ἀσημογάλαζο νερὸ τὸ μικρό της κεφαλάκι. Ἔσκυψα κι' ἐγὼ μὲ ἔκστασι, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἄκουσα μονάχα ἦσαν οἱ γοργοὶ καὶ δυνατοὶ χτύποι τῆς καρδιᾶς μου...

Σκυμμένος ἀκόμη, μουρμούρισα ἁπαλά :

— Ἔχετε δίκηο, 'Υψηλοτάτη... Μόνο ποὺ ἡ νεράϊδα δὲν βρίσκεται στὸ βυθό, ἀλλὰ ἐδῶ στὴν βαρκούλα... Ναί... 'Εσεῖς εἶσθε ἡ ἐξωτικὴ νεράϊδα, καὶ δανείζετε ἄφθονα στὸ περιβάλλον καὶ στὴ λίμνη τὴν ἀπόκοσμη γοητεία σας !..

— Σούτ !.. μοῦ εἶπε παιχνιδιάρικα ἐκείνη. Θὰ σᾶς ἀκούση ἡ γκουβερνάντα μου, καὶ θὰ σᾶς ψάλλη καμμιὰ ἀγγλοπρεπῆ κατσάδα, ποὺ δὲν θὰ τὴν ξεχνᾶτε ποτέ σας... 'Αλλὰ ἂς βιαστοῦμε λιγάκι νὰ γυρίσουμε, γιατὶ ἡ ὑγρασία τῆς νύχτας ἀρχίζει νὰ γίνεται τσουχτερή...

Τὰ λόγια της ἔλυσαν τὰ μάγια ποὺ μὲ κρατοῦσαν μουδιασμένον. Στέναξα βαθειά, μὰ καὶ πνιχτὰ— πριγκήπισσα πάμπλουτη ἐκείνη, ἕνας ἀμέριμνος κι' εὔπορος σπουδαστὴς ἐγώ ! — κι' ἁρπάζοντας τὰ κουπιὰ μὲ δύναμι, ἔδεσα σὲ λίγο τὴ βαρκούλα στὴ θέσι ποὺ βρισκόταν πρίν.

Ἔπιασα μὲ λαχτάρα τὸ βελουδένιο της χεράκι, καὶ τὴ βοήθησα νὰ πηδήση στὴ χλοερὴ ὄχθη. Κι' ἐνῶ βάδιζα στὸ πλάϊ της βουβός, τὴν ἔνοιωθα κι' ἐκείνη βαθειὰ συλλογισμένη.

Στὴν ὁλοσκέπαστη μὲ τὸ ἀγιόκλημα πορτούλα σταματήσαμε. 'Η πριγκήπισσα Νάδια, μὲ σκυμμένο ἀκόμη τὸ χρυσὸ κεφάλι της, σκεφτόταν κάτι βαθειά. Ἔπειτα ζήτησε τὴ ματιά μου, μὲ κύτταξε μὲ κάποια ἀόριστη μελαγχολία καὶ μὲ νοσταλγικὸ τόνο στὴν ξαφνικὰ σοβαρὴ φωνή της, μουρμούρισε :

— Αὔριο φεύγομε γιὰ τὴν Πετρούπολι, καὶ ἴσως νὰ μὴ σᾶς ξαναδῶ... Σᾶς χρεωστῶ ἀρκετὴ ὥρα ἀλησμονήτου περιπάτου καὶ θέλω νὰ βγάλω αὐτὸ τὸ ἐπιτακτικό μου χρέος... Κρατῆστε λοιπὸν γιὰ ἀνάμνησι αὐτὰ τὰ λίγα λουλούδια, καὶ δεχθῆτε τὶς ὁλόψυχες εὐχές μου γιὰ τὴν παντοτεινὴ εὐτυχία σας... Κι' ἐγὼ θὰ σᾶς θυμοῦμαι, κύριε !..

Ἔκοψε λίγα κλωνιὰ καὶ ἄνθη ἀπ' τὰ ἀγιοκλήματα, τὰ μύρισε βαθειά, μοῦ τἄβαλε στὸ χέρι, καὶ δίχως νὰ περιμένη ἀπ' τὸ καμπιασμένο λαρύγγι μου ἀπάντησι, ἄνοιξε τὴν πορτούλα καὶ χάθηκε ἀνάλαφρη σὰν ὀπτασία ἀπ' τὴ γλαρὴ ματιά μου...

Δὲν τὴν ξανᾶδα ἀπὸ τότε...

.. ..

Μόλις πρὶν μιὰ ἑβδομάδα — ὕστερα ἀπὸ 25 χρόνια — βρέθηκα στὴν ἴδια λίμνη περίπατο μὲ μερικοὺς φίλους μου. Κρυφά, ζηλότυπα ἀπ' ὅλους, ἔσκυψα σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ κεφάλι μου στὸ νερό, μήπως καὶ νοιώσω πάλι τὴν ἀξέχαστη ἀπόκοσμη συγκίνησι, ποὺ ἔνοιωσα πρὸ τόσων χρόνων, πλάϊ στὴν ὁλοζώντανη ἐκείνη νεράϊδα τῆς Ρωσσίας...

Μὰ ἄκουσα μονάχα τὴν πένθιμη κωδωνοκρουσία τῶν πενῆντα βασανισμένων καὶ δίχως ἀνώτερον ἰδανικὸ σκοπὸ χρόνων τῆς ζωῆς μου, καὶ σήκωσα τὸ κεφάλι μου ξανά, πικραμμένος κι' ἀπογοητευμένος !..

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ, Παιδίατρος. 'Εν Παρισίοις ἐπὶ 3ετίαν εἰδικευθείς. 'Εγκατασταθεὶς ἐν 'Αθήναις, ὁδὸς 'Αριστοτέλους 10. Δέχεται: 9—10 καὶ 4—6 μ.μ. Τὰς λοιπὰς ὥρας ἐπὶ συνεντεύξει. Τηλ. 20-218.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΤΟ ΦΤΑΡΝΙΣΜΑ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Τὸ φτάρνισμα προάγγελος θανάτου. Τί λέει ἡ 'Αγία Γραφή. Μιὰ προσευχὴ τοῦ 'Ιακώβ. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ τὸ φτάρνισμα. Ἡ δεισιδαιμονίες τοῦ μεσαίωνος. Τί ἔπρεπε νὰ κάνη ὅποιος φταρνιζότανε. Ἡ μέρες τῆς ἑβδομάδος καὶ τὸ φτάρνισμα, κτλ.

Τὸ φτάρνισμα ἀπησχόλησε τὶς παραδόσεις τῶν διαφόρων λαῶν. Σύμφωνα μὲ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, οἱ παλαιοὶ ἄνθρωποι ποὺ κατώρθωναν νὰ ζοῦν ἑξακόσια καὶ ἑφτακόσια χρόνια, φταρνιζόντουσαν μιὰ φορὰ μόνο σὲ ὅλη τους τὴν ζωή. Αὐτὸ δὲ συνέβαινε λίγο προτοῦ πεθάνουν καὶ ἦταν ἀσφαλὲς προμήνυμα ὅτι θὰ πήγαιναν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ 'Αβραάμ.

'Ο 'Ιακώβ, ὁ ὁποῖος ἤξερε ὅτι ὅλοι οἱ πρόγονοί του πέθαναν κατόπιν ἑνὸς φταρνίσματος, ὅταν ἔφτασε σὲ ἡλικία πεντήκοντα ἐτῶν, ἄρχισε νὰ φοβᾶται μὴν φταρνιστῆ κι' αὐτὸς καὶ πεθάνει. Παρεκάλεσε λοιπὸν τότε τὸν Θεὸ νὰ μὴν φταρνίζωνται μιὰ φορὰ μόνον οἱ ἀπόγονοι τοῦ 'Αβραάμ, οὔτε τὸ φτάρνισμά τους νὰ προαναγγέλη τὸ θάνατό τους. 'Ο 'Ιεχωβᾶ ἄκουσε τὶς δεήσεις του καὶ ἀπὸ τότε, ὅταν κανεὶς 'Εβραῖος φταρνιζότανε, οἱ ἄλλοι τοῦ ἀπαντοῦσαν ὅλοι μαζύ: «—'Ο Θεὸς μαζύ σου !..» Κάτι δηλαδὴ ἀνάλογο μὲ τὴν εὐχὴ ποὺ δίνουμε σήμερα στὸν φταρνιζόμενο : «—Μὲ τὶς ὑγεῖες σου !»

* * *

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες πίστευαν ὅτι, μόλις ὁ Προμηθεὺς κατέβηκε στὴ γῆ φέρνοντας τὸ «θεῖο πῦρ» ποὺ εἶχε κλέψει ἀπὸ τὸ θησαυροφυλάκιο τοῦ Διός, πλησίασε τὸν πρῶτον ἄνθρωπο ποὺ βρῆκε ξεπαγιασμένο ἀπ' τὸ κρύο καὶ τὸν ἐζωογόνησε μὲ τὴν φωτιά του. 'Αμέσως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς φταρνίστηκε ! Μετὰ αἰῶνας ὁ 'Αριστοτέλης ἐξηγοῦσε τὰ φταρνίσματα ὡς μιὰ προσπάθεια ποὺ κάνει ὁ ἄνθρωπος νὰ πετάξη ἀπ' τὸν ἐγκέφαλό του κάποιο βάρος ποὺ τὸν στενοχωρεῖ.

Συναυλία ὁλόκληρη ἀπὸ φταρνίσματα θορυβεῖ μέσα στὴν ἱστορία τῶν ἀρχαίων μας προγόνων. Λίγο προτοῦ ἀρχίση ἡ ναυμαχία τῆς Σαλαμῖνος, ἕνας Πειραιώτης ναύτης φταρνίστηκε πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Θεμιστοκλέους.

'Ο στρατηγὸς — ἐπιτηδειότατος ἐκμεταλλευτὴς τῶν «οἰωνῶν»— χαρακτήρισε τὸ φτάρνισμα αὐτὸ ὡς προάγγελον τῆς νίκης.

'Ο Ὅμηρος στὴν 'Οδύσσειά του, ἀναφέρει ὅτι μιὰ μέρα ποὺ ἡ Πηνελόπη ἔλεγε στὸν γυιό της : «— Ἂν ἐρχότανε ὁ πατέρας σου θὰ τιμωροῦσε τοὺς μνηστῆρες», ὁ Τηλέμαχος φταρνίστηκε. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη παρουσιάστηκε ἕνας ξένος, ἡ δὲ Πηνελόπη γελῶντας τοῦ εἶπε νὰ πλησιάση. 'Ο ξένος αὐτὸς ἦταν ὁ ἄντρας της, ὁ 'Οδυσσεύς ! Καί, ὡς γνωστόν, ἐπηκολούθησε ὁ φόνος τῶν μνηστήρων... Κατὰ τὴν ἀνάβασι τῶν Μυρίων, ἕνας Ἕλλην στρατιώτης φταρνίστηκε. «Καλὸς οἰωνός, ἐφώναξε ὁ Ξενοφῶν, θὰ πετύχουμε » Καὶ τὰ ἱστορικὰ παραδείγματα δὲν ἔχουν τέλος...

* * *

Κατὰ τὸν μεσαίωνα ὅμως, τὸ φτάρνισμα ἐθεωρεῖτο κακὸ σημάδι. Ἂν κανένας φταρνιζότανε κατὰ τὸ δεῖπνο, τοῦ ἔφερναν πάλι ἀπὸ τὸ προηγούμενο φαγητό, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ πάρη ἀκόμη μιὰ μερίδα γιὰ νὰ ξορκισθῆ ἡ κακοσημαδιά. Ἂν φταρνιζόταν κανεὶς τὴν ὥρα ποὺ ντυνότανε, πρὸ πάντων ὅταν φοροῦσε τὰ παπούτσια του, ὤφειλε νὰ γδυθῆ καὶ νὰ ξαναπλαγιάση. Ἄν, τὴν ὥρα ποὺ ἦταν ἕτοιμο ἕνα καράβι νὰ σηκώση ἄγκυρα φταρνιζόταν κανένας ναύτης, ἀνέβαλλε τὴν ἀναχώρησι !..

Καὶ οἱ ἀρχαῖοι 'Ινδικοὶ λαοὶ θεωροῦσαν κακὸ προμήνυμα τὸ φτάρνισμα. Στὰ ἱερὰ βιβλία τῶν Βουδδιστῶν ὑπάρχουν ὁλόκληρα κεφάλαια γιὰ τὸ φτάρνισμα, τὸ χασμούρησμα, τὸ βῆχα κλπ. Οἱ Πέρσαι, οἱ Σιαμαῖοι, οἱ Ζουλοῦ, οἱ Μεσοποταμῖται καὶ οἱ ἀρχαῖοι Μεξικανοὶ ποτὲ δὲν φταρνιζόντουσαν ἔτσι, ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ. Γι' αὐτοὺς τὸ φτάρνισμα σχετιζότανε μὲ θρησκευτικὲς παραδόσεις καὶ προκαλοῦσε ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ διατυπώσεις.

* * *

Στὴν 'Αγγλία, κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα, ὅταν κανεὶς φταρνιζότανε τὴν Δευτέρα, οὐ ὁ ἐσήμαινε κίνδυνο, τὴν Τρίτη ἐσήμαινε ὅτι θὰ φιλοῦσε κάποιο ἀγαπημένο πρόσωπο. 'Η παράδοσις δὲν ἀναφέρει ἂν οἱ ἐρωτευμένοι τῆς Βρεττανίας φταρνιζόντουσαν συχνὰ τὴν Τρίτη. Τὸ φτάρνισμα τῆς Τετάρτης ἐσήμαινε ὅτι αὐτὸς ποὺ φταρνίστηκε θὰ λάβη γράμμα, γεγονὸς σπουδαῖο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ποὺ δὲν ὑπῆρχαν ταχυδρομεῖα καὶ γραμματόσημα. Τὴν Πέμπτη ἂν φταρνιζότανε κανείς, θὰ λάβαινε χρήματα. Τὴν Παρασκευὴ τὸ φτάρνισμα ἐσήμαινε δῶρο ποὺ βρίσκεται στὸ δρόμο. Τὸ Σάββατον ἡ παράδοσις δὲν ἀναφέρει τί ἐσήμαινε τὸ φτάρνισμα.

Τέλος, ἐκεῖνος ποὺ θὰ τοῦ συνέβαινε νὰ φταρνιστῆ τὴν Κυριακή, εἶχε τὴν βεβαιότητα νὰ ἰδῆ τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαποῦσε πρὶν περάση ἡ βδομάδα.

Ἂν ἐπιθυμῆτε νὰ μάθετε καὶ τὴν ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι τοῦ φταρνίσματος, ὀφείλεται σὲ ἐρεθισμὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ ὑμένος τῆς μύτης. Κατὰ τὸ φτάρνισμα, τὸ διάφραγμα τῆς κοιλίας κραδαίνεται δυνατά, σὰν δέρμα τυμπάνου, καὶ ἀποτόμως μαζεύεται περισσότερο αἷμα στὴν καρδιά. Καὶ αὐτὸ μᾶς προξενεῖ εὐχάριστο αἴσθημα σὲ ὅλο τὸ σῶμα.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Μὴν παραπονῆσαι ποτὲ ἐναντίον τῆς τύχης. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρης ὅτι οἱ περιστάσεις καὶ στοὺς Θεοὺς φέρνουν πολλὲς φορὲς τὴ δυστυχία.

Μενάνδρος

Οὔτε καὶ καράβι μὲ μιὰ μικρὴ ἄγκυρα, οὔτε καὶ ἡ ζωὴ μὲ μιὰ μικρὴ ἐλπίδα μπορεῖ ν' ἀσφαλιστῆ σὲ λιμάνι.

Σωκράτης

Σὲ τρία πράγματα ὀφείλει κάθε φρόνιμος νὰ δυσπιστῆ : Στὴν εὔνοια τῶν δυνατῶν, στὶς λιακάδες τοῦ χειμῶνος καὶ στὰ χάδια τῶν γυναικῶν.

Γαλλικὸ γνωμικό

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΠΕΣΤΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ περίφημος ἀπὸ τὴν ἱστορία Ἰταλὸς τυχοδιώκτης Κοντσῖνο Κονσίνι, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ γίνη πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας, εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Γκιζέλλα, τὴν κόρη τοῦ θανασίμου ἐχθροῦ του, δουκὸς τοῦ Ἀγκουλέμ, ὁ ὁποῖος συνωμοτεῖ γιὰ ν' ἀνατρέψη ἀπ' τὸ θρόνο τὸ νεαρὸ βασιλέα Λουδοβῖκο 13ο καὶ ν' ἀνακηρυχθῆ αὐτὸς βασιλεύς. Στὰ σχέδιά του αὐτὰ τὸν βοηθεῖ ἐξαιρετικὰ κι' ἡ κόρη του, τὴν ὁποία σκοπεύει νὰ παντρέψη μὲ τὸ μαρκήσιο Σὲν-Μάρς, θέλοντας ἔτσι νὰ ἐξασφαλίση τὴν ὑποστήριξί του. Ἡ Γκιζέλλα, ἡ ὁποία δὲν ξέρει τὸν Σὲν-Μάρς, ἀκούει ὡς τόσο εὐχαρίστως τὸν πατέρα της νὰ τῆς μιλάη γι' αὐτὸ τὸ συνοικέσιο, γιατὶ ἀπὸ τὴν περιγραφὴ ποὺ τῆς κάνει, νομίζει πὼς ὁ Σὲν-Μάρς δὲν εἶν' ἄλλος ἀπὸ ἕναν ὡραῖο ἱππότη ποὺ συνάντησε στὸ δρόμο της καὶ τῆς ἔκανε βαθειὰ ἐντύπωσι. Ὁ ἱππότης αὐτὸς ὅμως εἶνε ὁ ἥρως μας ὁ Καπεστάν, ἕνας τύπος φτωχοῦ, ἀλλὰ γενναίου ἐπαρχιώτου εὐπατρίδου, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ κατορθώματα, σώζει τέλος, χωρὶς νὰ τὸν ξέρη, ἀπὸ βέβαιο θάνατο καὶ τὸν βασιλέα Λουδοβῖκο 13ο, τοῦ ὁποίου τὸ ἄλογο, ποὺ τὸ μέθυσε ἐπίτηδες ἡ γυναῖκα τοῦ Κονσίνι Λεονώρα, ἀφηνίασε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν σκοτώση. Ὁ Κονσίνι, ἔξαλλος γιατὶ ὁ Καπεστὰν βρίσκεται ἀκόμα μιὰ φορὰ ἐμπόδιο στὰ σχέδιά του, μαίνεται ἀπὸ ὀργὴ καὶ ἀναθέτει στοὺς μπράβους του καὶ στὸν ἔμπιστό του Ρινάλντο νὰ τὸν ἐξοντώσουν μὲ κάθε τρόπο. Ἐντωμεταξὺ ὁ Καπεστάν, ὁ ὁποῖος μαθαίνει τὰ ἐγκληματικὰ σχέδια τοῦ Κονσίνι ἐναντίον τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀγκουλέμ, ἀποφασίζει νὰ τ' ἀποκαλύψη στὸν τελευταῖο. Μὲ τὸ σκοπὸ λοιπὸν αὐτὸ πηγαίνει στὸ μέγαρο τοῦ δουκός, στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήση.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

*Πλησίασε στὴν πόρτα, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, ἀντὶ νὰ χτυπήση μὲ τὸ ρόπτρο, ἄρχισε νὰ ψάχνη μὲ τὸ χέρι του, τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, τὰ γράμματα τοῦ ἐμβλήματος τῆς **Μαρίας Τουσέ**, τῆς μητέρας τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀγκουλέμ: «Ὅλα τὰ γοητεύω».*

Ἡ πόρτα ὅμως δὲν ἄνοιγε! Ὁ ἱππότης, ἀποθαρρημένος, κατέβασε τὸ χέρι του.

—Τρελλὸς ποὺ εἶμαι! ψιθύρισε. Τρελλὸς ποὺ εἶμαι νὰ δίνω βάσι στὰ λόγια μιᾶς φτωχῆς τρελλῆς! Ἄ!— πρόσθεσε ξαφνικά, μὲ μιὰν ἀνατριχίλα—δὲν μοῦ εἶπε πὼς ἔπρεπε ν' ἀγγίξω τὰ γράμματα... εἶπε πὼς ἔπρεπε ν' ἀγγίξω τὶς λέξεις! Ἂς δοκιμάσω— κι' ἂς τὸ βρίσκω τρέλλα! Δὲν ἔχω τίποτα νὰ χάσω...

Πάτησε, δυνατά, τὸ μεγάλο δάχτυλο, σ' ὅλη τὴ λέξι: «Ὅλα». Τίποτε δὲν κινήθηκε. Ἔπειτα πάτησε τὴ λέξι: «Γοητεύω».

Μόλις τὴν πάτησε, ἔνοιωσε τὴ μπρούντζινη πόρτα νὰ ὑποχωρῆ στὴν πίεσί του... Μιὰ ὑπόκωφη κραυγὴ τοῦ ξέφυγε! Ἕνας ἦχος ἐλαφρὸς ἐλατηρίου ἀκούστηκε στὸ βάθος κ' εἶδε ὅτι ἡ πόρτα ἄνοιγε μόνη της!... Ὁ Καπεστάν, μ' ἕνα πήδημα, μπῆκε μέσα...

—Ἐπιτέλους! εἶπε ἀπὸ μέσα του.

Καὶ ξαφνικά, ἕνα παράξενα δυσάρεστο συναίσθημα τοῦ πλημμύρισε τὴν ψυχή. Ἐξ ἐνστίκτου ἔφερε τὸ χέρι στὸ σπαθί του καὶ τὸ μισοτράβηξε... Τοῦ φάνηκε πὼς ἔμπαινε μέσα σ' ἕναν τάφο.. Ἀπὸ πίσω του, ἡ πόρτα ξανάκλεινε ἀθόρυβα, μονάχη, καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς θὰ μένε γιὰ πάντα ἐκεῖ μέσα, πὼς δὲ θὰ τὰ κατάφερνε ποτὲ νὰ ξαναβγῆ!

Βαθύτατο σκοτάδι βασίλευε γύρω του, μιὰ νύχτα πυκνὴ κι' ἀδιαπέραστη. Σιωπὴ θανάσιμη, βαρειά, τὸν τύλιγε ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, κι' ἀνάσαινε μὲ κάποια δυσκολία τὸν παγωμένο, πνιγηρὸ ἀέρα...

Σιγὰ-σιγά, τὰ μάτια του συνήθισαν στὸ σκότος. Διέκρινε, στὸ βάθος, μιὰ λάμψι ἀμυδρή, τρεμουλιαστή, ποὺ ἔμοιαζε σὰν νὰ τοῦ λέη: «Ἔλα!» κι' ἄρχισε νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ φῶς ἐκεῖνο.

Ὅσο πλησίαζε, ἔβλεπε καλύτερα γύρω του καὶ παρατήρησε πὼς βάδιζε σ' ἕνα στενὸ διάδρομο, μὲ τοίχους ὁλότελα γυμνούς, σκασμένους ἀπ' τὴν πολυκαιρία, ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ ὑγρασία. Ἔφτασε, τελοσπάντων, σ' ἕνα κυκλικὸ διαμέρισμα κ' ἐκεῖ εἶδε πὼς τὸ φῶς ποὺ τὸν καθοδηγοῦσε προερχόταν ἀπὸ ἕνα λυχνάρι ἀκουμπισμένο σὲ μιὰ καρέκλα. Δίπλα στὴν καρέκλα, ἄρχιζε μιὰ σκάλα, ποὺ βυθιζόταν ἑλικοειδῶς στὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Ὁ Καπεστὰν κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ κατεβῆ αὐτὴ τὴ σκάλα...

—Φαίνεται πὼς θὰ παρευρεθῶ καὶ πάλι, σκέφτηκε, σὲ κάποια ἐπανάληψι τῆς σκηνῆς ποὺ εἶδα μέσ' στὴν «Κλέφτρα Κίσσα»! Ὡρισμένως, συνωμοτοῦν κ' ἐδῶ! Ὁ δοὺξ τοῦ Ἀγκουλὲμ θέλει νὰ γίνη βασιλῆᾶς! Ὁ δοὺξ τοῦ Γκὶζ θέλει νὰ γίνη βασιλῆᾶς! Κι' ὁ πρίγκηψ Κοντέ, θέλει νὰ γίνη βασιλῆᾶς κι' αὐτός! Πόσοι βασιλῆάδες, γιὰ τὴ Γαλλία, ἀλήθεια! Κι' ὁ γυιὸς τοῦ ἐνδόξου συμπατριώτη μου Ἐρρίκου τοῦ Τετάρτου, τί θὰ γίνη; Τί θὰ γίνη ὁ φτωχὸς Λουδοβῖκος; Δυστυχισμένο παιδί! Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ, γιατὶ μοῦ μοιάζει, γιατ' εἶνε μόνος, ἐγκαταλελειμμένος, περιστοιχισμένος, σὰν καὶ μένα, ἀπὸ ἕνα πλῆθος φοβεροὺς ἐχθρούς! Κ' ἔπειτα, δὲν μοῦ εἶπε στὸ δρόμο τοῦ Μεντόν, κάτι ποὺ μὲ χτύπησε μέσ' στὴν καρδιά; «Ὁ κύριος ἱππότης Καπεστὰν εἶν' ἕνας ἀπ' τοὺς φίλους μου!» Διάβολε!...

Ὁ μονόλογος αὐτός, θὰ κρατοῦσε ἴσως ἀρκετά, ἂν ὁ ἱππότης ὁ ὁποῖος εἶχε κατέβει στὸ μεταξὺ τὴ σκάλα, δὲν ἔβλεπε ξαφνικὰ πὼς βρισκόταν σ' ἕνα πολὺ εὐρύχωρο ὑπόγειο, ἀπ' τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἄκουγε ψιθύρους ἀνθρώπινης κουβέντας. Ἔρριξε γύρω τὴ ματιά του, καὶ εἶδε πὼς ἐκεῖνο τὸ ὑπόγειο εἶχε σχῆμα τελείως ὀρθογώνιο. Στὴν ἀντικρυνὴ πλευρὰ τοῦ κανονικοῦ ὀρθογωνίου, ἄρχιζε μι' ἄλλη σκάλα. Μιὰ πόρτα ἦταν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τρεῖς πόρτες. Ἡ μεσιανὴ μόνο ἦταν κλειστή.

Ἀπὸ κεῖ ἐρχόντουσαν οἱ ψίθυροι, ποὺ εἶχε ἀκούσει ὁ ἱππότης. Βάδισε πρὸς αὐτὴ τὴν πόρτα, μὲ σκοπὸ νὰ τὴ χτυπήση—ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσε μέσα μιὰ φωνὴ ποὺ ἔλεγε:

—Κανένας δὲν τὸ ξέρει τὸ μυστικὸ τῆς πόρτας. Ἔτσι μποροῦμε ἄφοβα νὰ ποῦμε ὅ,τι θέλουμε. Ὡστόσο, ἀφοῦ ὁ κύριος πρίγκηψ τὸ ζητεῖ, Σὲν-Μάρς, παιδί μου, πηγαίνετε στὸ διπλανὸ ὑπόγειο, καὶ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, φύλαγε στὴν σκάλα!

—Καλά, ἐκλαμπρότατε! ἀποκρίθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Σὲν-Μάρς, ποὺ τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως ὁ Καπεστάν.

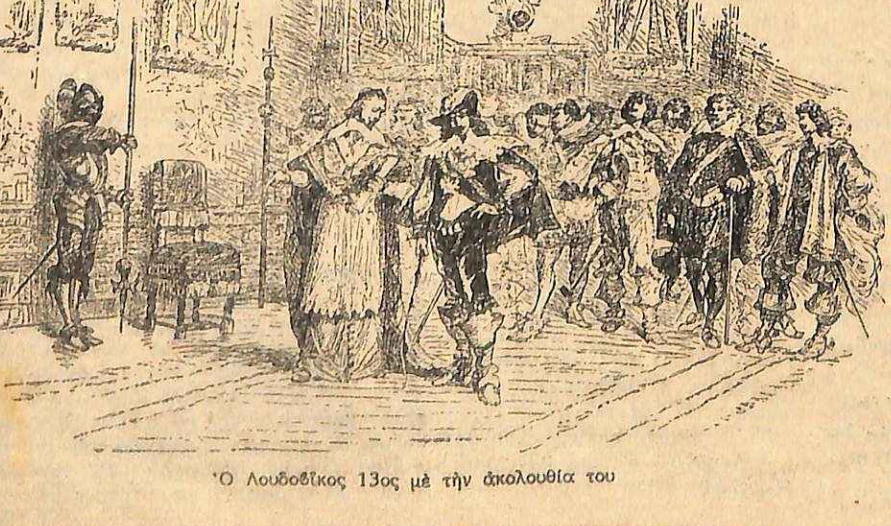

Ὁ Λουδοβῖκος 13ος μὲ τὴν ἀκολουθία του

Ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλη τὴ φωνή, τοῦ φάνηκε πὼς τὴ γνώριζε! Καὶ χλώμιασε. Χωρὶς νἄχη συνείδησι τί κάνει, πήδησε καὶ κρύφτηκε μὲ μιᾶς, σὲ μιὰ ἀπ' τὶς μισανοιχτὲς πόρτες. Μόλις πρόφτασε, γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Σὲν-Μὰρς εἶχε προβάλει στὸ ὑπόγειο καὶ πῆγε καὶ στάθηκε φρουρὸς στὴ σκάλα, ποὺ εἶχε κατεβῆ πρὸ ὀλίγου ὁ Καπεστάν

—Εἶμαι στὴ θέσι μου! φώναξε.

—Καλά, παιδί μου! ἀπάντησε ἀπὸ μέσα ἡ γνώριμη στὸν Καπεστὰν φωνή.

—Αὐτὴ ἡ φωνή! Ἄχ, αὐτὴ ἡ φωνή! ψιθύρισε ὁ Καπεστὰν γεμάτος ἀγωνία. Ὤ!... ἀλλά...εἶν' ἐκεῖνος!... εἶν' ἡ φωνὴ τοῦ προσωπιδοφόρου τῆς ὁδοῦ Μεντόν! Κι' αὐτὸς ποὺ διατάζει ἐδῶ σὰν ἀφέντης...πρέπει νὰ εἶνε ὁ δοὺξ τοῦ Ἀγκουλέμ!... Ὥστε ὁ προσωπιδοφόρος μου κι' ὁ δούξ, ὁ πατέρας αὐτῆς ποὺ ἀγαπῶ καὶ ποὺ ἔρχομαι τώρα νὰ τὸν σώσω, εἶν' ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο; Ἄ, πρέπει νὰ μάθω τί συμβαίνει!...

Μὲ ζαλισμένο τὸ κεφάλι, ἀναστατωμένος ἀπὸ μιὰ συγκίνησι, ποὺ πρώτη του φορὰ σχεδόν, δοκίμαζε ὁ ἱππότης, βγῆκε πάλι στὸ ὑπόγειο. Κ' ἐκεῖ σταμάτησε, σὰν χτυπημένος ἀπ' τὸν κεραυνό! Ἡ πόρτα τῆς μυστηριώδους κάμαρας, ὅπου βρισκόντουσαν οἱ συνωμότες, ἀφοῦ βγῆκε ὁ Σὲν-Μάρς, εἶχε μείνει μισάνοιχτη! Κι' ἀπ' τ' ἄνοιγμα, ὁ Καπεστὰν μὲ τὰ ἔξαλλά του μάτια, ἀναγνώρισε ἀπ' τὸ ντύσιμό του τὸν προσωπιδοφόρο, ποὺ τὸν πρόσβαλε στὸ δρόμο τοῦ Μεντόν! Καὶ κυττῶντας τον καλύτερα στὸ πρόσωπο, ἀναγνώρισε τὸ δοῦκα ντ' Ἀγκουλέμ, ποὺ τὸν εἶχε δῆ στὸ πανδοχεῖο τῆς «Κλέφτρας Κίσσας», τὴν ἄλλη τὴ φορά! Ἐξωφρενῶν ὁ Καπεστὰν θέλησε νὰ χυμήξη μέσ' στὰ ὅλα, ἀψηφῶντας καὶ τὸ δοῦκα καὶ τοὺς ἄλλους.. Ξαφνικά, καρφώθηκε στὴ θέσι του μὲ τὶς τρίχες του ἀνασηκωμένες, μ' ἕναν κρῦον ἵδρωτα τρόμου στὸ μέτωπό του! Μιλοῦσε πάλι ὁ δοὺξ τοῦ Ἀγκουλέμ. Ἔλεγε τώρα:

— Κύριοι, συναθροισθήκαμε ἐδῶ ἐμεῖς οἱ ἀρχηγοὶ γιὰ τὸ ἑξῆς: Ἡ εἴδησι ποὺ μᾶς ἀναγγέλλεται, εἶνε ὑπερτάτης σπουδαιότητος. Πρέπει ἀπὸ αὔριο νὰ εἴμαστε ὅλοι, πέρα γιὰ πέρα ἕτοιμοι! Γιατὶ ἀπόψε, κύριοι, ἀπόψε ὁ βασιλεὺς θὰ δηλητηριαστῆ!... «Ὁ βασιλεὺς θὰ δηλητηριαστῆ!...»

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔπεσαν σὰν κεραυνὸς στ' αὐτιὰ τοῦ Καπεστάν! Μιὰ τρομερὴ φωνὴ τοῦ ξέφυγε! Κι' αὐτὴ τὴν ἄθελη κραυγὴ ἐπακολούθησε ἕνας μεγάλος θόρυβος στὴν κάμαρα ποὺ βρισκόταν ὁ δοὺξ τοῦ Ἀγκουλέμ. Ἡ πόρτα ἀνοίχτηκε ἀπότομα, πλημμύρισε ἀπὸ τὸ φῶς τῶν φαναριῶν. Κι' ὀχτὼ ἄνθρωποι πετάχτηκαν, οὐρλιάζοντας:

—Προδοσία! Προδοσία!...

—Ὁ Καπεστάν! βροντοφώνησε ὁ δοὺξ ἀναγνωρίζοντας ἀμέσως τὸν ἱππότη. Ἄ, ἄθλιε, δυὸ φορὲς προδότη! Ἀπαγωγέα καὶ ὠτακουστή! Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶσαι χαμένος!..

—Ὁ Καπεστάν! μούγκρισε ἀπὸ πίσω του κ' ἡ ἄγρια φωνὴ τοῦ μαρκησίου Σὲν-Μάρς. Σκοτῶστε τον, κύριοι! Στὸν τόπο!...

Οἱ ὀχτὼ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἦσαν ὅλοι μεγιστάνες, δοῦκες, πρίγκηπες, ἡ κρέμα τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Γαλλίας! Σὲ ὁποιαδήποτε ἄλλη περίστασι, θὰ τὸ θεωροῦσαν ἀτιμία νὰ προσβάλουν ἕναν ἄνθρωπο μόνο! Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε ἀκούσει τὸ μεγάλο μυστικό τους! Μὲ μιὰ λέξι του ὁ ἄνθρωπος αὐτός, θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς στείλη στὸ ἰκρίωμα! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἕνας ἄθλιος κατάσκοπος!... Καὶ στὸ τρομερὸ ἐκεῖνο δευτερόλεπτο, μιὰ ἰδέα πέρασε γοργὴ σὰν ἀστραπὴ στὸ νοῦ τοῦ Ἀγκουλέμ: Πὼς ἡ ἐπίσκεψι τῆς Λεονώρας Γκαλιγκάϊ ἦταν ἁπλῶς παγίδα!... Φριχτὴ παγίδα ἡ συμμετοχή της στὴν τόσο μυστικὴ συνωμοσία! Παγίδα καὶ τὸ γράμμα τοῦ Λορέντζο, ποὺ εἶχε λάβει δυὸ ὧρες πιὸ μπροστά!..

—Εἶνε κατάσκοπος τοῦ Κονσίνι! οὔρλιαξε, δίνοντας τὸ πρῶτο χτύπημα...

Κι' ὅλοι χύμηξαν κατόπι του, φωνάζοντας: «Σκοτῶστε τον! Ἀφῆστε τον στὸν τόπο!...»

Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή, ἀπ' τὸ δευτερόλεπτο ἐκεῖνο, ποὺ ἄνοιξε διάπλατα ἡ πόρτα, καὶ εἶδε νὰ λάμπουν τὰ σπαθιά, καὶ τοὺς μανιασμένους συνωμότες νὰ χυμοῦν ἀπάνω του σὰν δαίμονες μὲ τὰ συνεσπασμένα πρόσωπά τους, μὲ τὶς κεραυνοβόλες ματιές τους, ὁ Καπεστὰν εἶχε ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία του!

Τινάχτηκε στὸ πλάϊ καὶ τὸ σπαθί του ἄστραψε, διαγράφοντας κύκλους στὸν ἀέρα! Ἀμέσως ὅμως ἀκούστηκε ὁ ἦχος ἀτσαλιοῦ ποὺ σπάζει, κι' ὁ Καπεστὰν εἶδε πὼς δὲν κρατοῦσε παρὰ μόνο τοῦ σπαθιοῦ του τὴ λαβή!...

Ἕνας μανιώδης ἀλαλαγμὸς χαρᾶς, ἕνα ξεφωνητὸ θριάμβου, μίσους, ἀκούστηκε τότε, κάτω ἀπ' τὸ θόλο τοῦ φωτισμένου τώρα ὑπογείου... Ὁ Καπεστὰν εἶδε ὅλες τὶς αἰχμὲς στὸ στῆθος του ἀπάνω! Ἔσκασε στὰ γέλια! Σταύρωσε τὰ χέρια γιὰ νὰ πεθάνη ἐκεῖ, σὰν ἕνας ἥρως! Καὶ εἶπε ἀπὸ μέσα του:

—Ἦρθα νὰ κάνω τύχη στὸ Παρίσι, κι' ὅμως νὰ ποὺ μὲ περίμενε ὁ θάνατος! Ὄνειρα...ἔρωτας...ἐλπίδες...πᾶνε ὅλα! Σ' ἀποχαιρετῶ, λοιπόν, ζωή!...

XVIII

ΜΙΑ ΒΡΑΔΕΙΑ ΣΤΟ ΛΟΥΒΡΟ

Ὁ Κονσίνι, καθὼς εἴδαμε, πήγαινε στὸ Λοῦβρο. Σ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτό, στοῦ ἁμαξιοῦ τὸ βάθος, κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ μπουκαλάκι, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Ρινάλντο.

—Σὲ ὀχτὼ μέρες, ψιθύριζε, σὲ ὀχτὼ μέρες ἀπὸ σήμερα, χάρις στὸ ὑγρὸ αὐτό, ποὺ ὁ Λορέντζο ἑτοίμασε γιὰ μένα, ἡ περήφανη κόρη τοῦ Ἀγκουλέμ, θὰ νικηθῆ καὶ θὰ σκύψη τὸ κεφάλι..

Καὶ μ' αὐτὴ τὴ σκέψι ἀνατρίχιασε.

—Ὤ! ἐξακολούθησε, ἂν συμβῆ αὐτό, θὰ σὲ ντύσω ὅλον στὸ χρυσάφι, ὑπέροχε σοφέ! Καὶ γιατὶ νὰ μὴ συμβῆ τάχα κι' αὐτὸ τὸ πρᾶμα; Μήπως ὁ Λορέντζο δὲ θὰ μποροῦσε νὰ βρῆ καὶ τὸ ἐλιξήριο τοῦ ἔρωτος, ἀφοῦ τὰ κατάφερε νὰ βρῆ τὴν περίφημη ἀκουατοφάνα; Δὲν ἔχει πέσει ἔξω, ποτέ του μέχρι σήμερα..

Κ' ἔσφιγγε τὸ μπουκαλάκι σπασμωδικὰ καὶ νευρικά, στὰ δάχτυλά του. Τὸ μπουκαλάκι ὅμως αὐτό, καθὼς εἶνε γνωστὸ στοὺς ἀναγνῶστες μας, δὲν περιεῖχε τὸ ἐλιξήριο τοῦ ἔρωτος, ἀλλὰ ἕνα δηλητήριο φριχτό, ποὺ δίχως νὰ θανατώση τὴ Γκιζέλλα, θὰ μόλυνε ὁλόκληρο τὸ αἷμα της καὶ θὰ τὴν παραμόρφωνε.

Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἐκδίκησι τῆς Λεονώρας Γκαλιγκάϊ! Μὲ τὰ χέρια τοῦ ἴδιου τοῦ Κονσίνι νὰ πιῆ ἡ Γκιζέλλα τὸ φοβερὸ ὑγρό, ποὺ θὰ κατέστρεφε ὅλη τὴν ὀμορφιά της—αὐτὸ εἶχε στοχαστῆ νὰ καταφέρη κι' αὐτό, μοιραῖα, ἐπρόκειτο νὰ γίνη!

Ὁ Κονσίνι, λοιπόν, ἔφτασε στὸ Λοῦβρο τὴν ὥρα ποὺ ἡ Λεονώρα στὸ μαγαζὶ τοῦ νάνου.. εἶχε μὲ τὸ Λορέντζο τὴ φοβερὴ συζήτησι ἐκείνη, τὴν ὁποίαν παρακολουθήσαμε. Ἦταν ἡ ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ὁ Λορέντζο τῆς παράδιδε τὸ δηλητήριο, ποὺ ἦταν νὰ δοθῆ στὸ βασιλέα...

Ὁ Κονσίνι, συνωδευμένος ἀπ' τοὺς εὐγενεῖς του, ποὺ κατὰ τὴ συνήθειά τους, ἔκαναν μεγάλη φασαρία, σὰν νὰ βρισκόντουσαν σὲ γῆ κατακτημένη, ἀνέβηκε τὴ σκάλα, ποὺ ὡδηγοῦσε στὰ διαμερίσματα τῆς βασιλομήτορος Μαρίας τῶν Μεδίκων. Ἔφτασε στὴ μεγάλη γαλαρία, ποὺ κάθε βράδυ διέσχιζε ὁ βασιλεύς. Ἦταν ἔρημη, σιωπηλή. Δὲν βρισκόταν παρὰ μόνο ἡ φρουρὰ ἐκεῖ καὶ μερικοὶ ἀκόμα εὐγενεῖς.

Τότε ὁ Κονσίνι χλώμιασε, ξαφνικά, συνωφρυώθη! Πῶς; Τί συνέβαινε; Ἡ φρουρὰ δὲν τοῦ παρουσίαζε ὅπλα; Ὁ Βιτρὺ τοῦ εἶχε τὴν πλάτη του γυρισμένη καὶ κουβέντιαζε μὲ τὸν Σαὶν-Σιμόν, τὸν κύριο σταυλάρχη, κάνοντας πὼς τάχα δὲν τὸν ἔβλεπε;... Ὁ Κονσίνι ἔνοιωσε στὴ ράχη του ἕνα ρῖγος τρόμου... Μήπως, λοιπόν, ὁ βασιλεὺς τοῦ κήρυξε τὸν πόλεμο;... Ὤ, ἀλλ' αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ δυσμένεια, ἡ καταδίκη του—ἴσως ὁ θάνατός του! Τὸ κορμί του ἔτρεμε, ἕν' ἀλγεινὸ προαίσθημα τοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά. Ἔκουψε τὴν ταραχή του καὶ μούγκρισε τρίζοντας τὰ δόντια.

—Ἔστω, λοιπόν, ἂς κηρυχθῆ ὁ πόλεμος! Θὰ δοῦμε! Ἄ, Λεονώρα, Λεονώρα! Εἶσαι ἡ ἀληθινὴ Πυθία μου! Τὸ σκοτεινό σου μάτι εἶδε καθαρὰ μέσ' στὴ ζωή μου: Θὰ πεθάνω...ἢ θὰ γίνω ὁ ἀπόλυτος κυρίαρχος!...

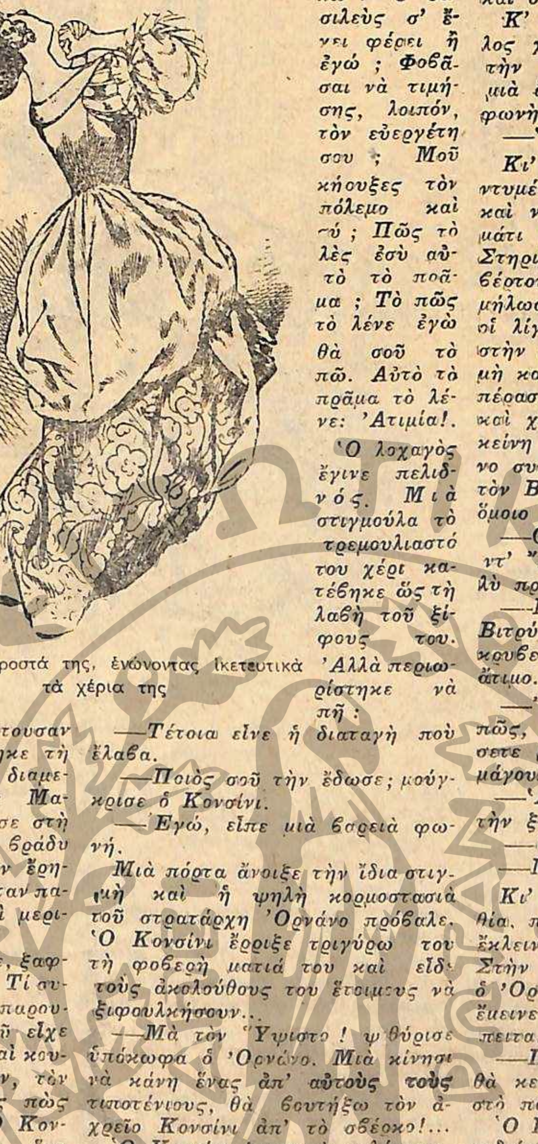

Γονάτισε μπροστά της, ἑνώνοντας ἱκετευτικὰ τὰ χέρια της

Βάδισε τότε πρὸς τὸ λοχαγὸ Βιτρύ, καὶ δυνατὰ τοῦ χτύπησε τὸν ὦμο. Ἐκεῖνος γύρισε ἀμέσως τὸ κεφάλι:

—Ἐκλαμπρότατε!

—Ἔ, λοιπόν, καλέ μου φίλε, τί συμβαίνει;...

Καὶ μὲ μικρὰ περιφρονητικὰ χτυπήματα ὁ Κονσίνι ἐξακολουθοῦσε νὰ χαϊδεύη τὸ λοχαγὸ στὸν ὦμο. Ἄσπρος ἀπ' τὸ θυμό του ὁ Βιτρύ, ἔκανε δυὸ βήματα πιὸ πίσω. Ἀλλ' ὁ Κονσίνι τὸν πλησίασε καὶ πάλι καὶ μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὰ δικά του:

—Δὲ μοῦ παρουσιάζουν ὅπλα πειά; πρόφερε μὲ φωνὴ εἰρωνική.

—Τέτοια εἶνε ἡ διαταγή. Ἀπὸ ἀπόψε μοναχὰ στὸ βασιλέα...

—Καλά, Βιτρύ! διέκοψε ὁ στρατάρχης ντ' Ἄνκρ. Ποιὸς σ' ἔχει κάνει ὅμως λοχαγό; Ποιὸς σ' ἔφερ' ἐδῶ-μέσα; Ἀπάντησέ μου, σὲ παρακαλῶ! Ὁ βασιλεὺς σ' ἔχει φέρει ἢ ἐγώ; Φοβᾶσαι νὰ τιμήσης, λοιπόν, τὸν εὐεργέτη σου; Μοῦ κήρυξες τὸν πόλεμο καὶ σύ; Πῶς τὸ λὲς ἐσὺ αὐτὸ τὸ πρᾶμα; Τὸ πῶς τὸ λένε ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ πῶ. Αὐτὸ τὸ πρᾶμα τὸ λένε: Ἀτιμία!.

Ὁ λοχαγὸς ἔγινε πελιδνός. Μιὰ στιγμούλα τὸ τρεμουλιαστό του χέρι κατέβηκε ὥς τὴ λαβὴ τοῦ ξίφους του. Ἀλλὰ περιωρίστηκε νὰ πῆ:

—Τέτοια εἶνε ἡ διαταγὴ ποὺ ἔλαβα.

—Ποιὸς σοῦ τὴν ἔδωσε; μούγκρισε ὁ Κονσίνι.

—Ἐγώ, εἶπε μιὰ βαρειὰ φωνή.

Μιὰ πόρτα ἄνοιξε τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ ἡ ψηλὴ κορμοστασιὰ τοῦ στρατάρχη Ὀρνάνο πρόβαλε. Ὁ Κονσίνι ἔρριξε τριγύρω του τὴ φοβερὴ ματιά του καὶ εἶδε τοὺς ἀκολούθους του ἕτοιμους νὰ ξιφουλκήσουν..

*—Μὰ τὸν Ὕψιστο! ψιθύρισε ὑπόκωφα ὁ Ὀρνάνο. Μιὰ κίνησι νὰ κάνη ἕνας ἀπ' **αὐτοὺς τοὺς** τιποτένιους, θὰ βουτήξω τὸν ἀχρεῖο Κονσίνι ἀπ' τὸ σβέρκο!...*

Ὁ Κονσίνι ξαφνικὰ γαλήνεψε. Μὲ μιὰ ματιὰ συγκράτησε τοὺς μπράβους του. Μὲ τὴν ἀπότομη μετάπτωσι ἐκείνη, τὴν ὑποκριτική, ποὺ χαρακτήριζε τὴ φυσιογνωμία του, πῆρε ὕφος γελαστὸ καὶ σύχαρο.

—Στρατάρχα, καλησπέρα! εἶπε μὲ τὴν τραγουδιστή του κ' ἐλαφρὰ ψευδίζουσα φωνή. Καλησπέρα σας, ἀγαπητὲ στρατάρχα μου! Κ' ἴσα-ἴσα ποὺ σᾶς γύρευα! Ξέρετε, βέβαια, ὅτι πρόκειται νὰ ἐκλεγῆ διοικητὴς γιὰ τὸ Δελφινάτο...

—Λοιπόν; ἔκαμε ὁ Ὀρνάνο συνωφρυωμένος.

—Λοιπόν, σκέφθηκα ὅτι κανένας δὲ θὰ ἦταν ἀξιώτερος γι' αὐτὴ τὴ θέσι τὴν ἐμπιστευτική, ἄλλος ἀπ' τὸ γυιό σας, τὸν Ἰωάννη-Βαπτιστή. Σκεφθῆτε το, ἀγαπητὲ στρατάρχα, καὶ σὲ δυὸ μέρες πέστε μου ἂν δέχεσθε ἢ ἂν ἀρνεῖσθε!

Ὁ Ὀρνάνο δέχτηκε τὸ χτύπημα κατάστηθα. Νὰ δῆ τὸ γυιό του νὰ κατέχη μιὰ θέσι ποὺ συνήθως δὲν τὴν καταλάμβαναν παρὰ οἱ πιὸ διαλεγμένοι αὐλικοί, αὐτὸ τὸ πρᾶμα ξεπερνοῦσε τὶς ἐλπίδες του! Ἔμεινε κάπως ζαλισμένος καὶ πρὶν προφτάση νὰ συνέλθη, εἶδε τὸν Κονσίνι, ὁ ὁποῖος ἀπευθύνοντάς του μὲ τὸ χέρι ἕνα φιλικὸ χαιρετισμό, ἀπομακρυνόταν ξανά, ἀκολουθούμενος ἢ μᾶλλον περιστοιχισμένος ἀπ' τὴν ἀκολουθία του, τὴ θορυβώδη, τὴ λαμπροφορεμένη, μὲ τοὺς ἀνεμιστοὺς μανδύες, τὰ σπιρούνια τὰ κουδουνιστά, ἕνα ὅραμα αἴγλης καὶ δυνάμεως...

Κ' ἐνῶ ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος ὅμιλος χανόταν σὲ μιὰ πόρτα, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς γαλαρίας, μιὰ ἄλλη πόρτα ἄνοιξε καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε:

—Ὁ βασιλεύς!

Κι' ὁ Λουδοβῖκος 13ος μπῆκε, ντυμένος στὰ μαῦρα, μὲ τὸ δειλὸ καὶ νωχελές του βῆμα, μὲ τὸ μάτι θλιμμένο καὶ κακύποπτο. Στηριζότανε στὸ μπράτσο τοῦ Ἀλβέρτου ντὲ Λυΰν. Οἱ φρουροὶ χαμήλωσαν εὐθὺς τὰ δόρατά τους, οἱ λίγοι αὐλικοὶ ποὺ ἦσαν μέσ' στὴν αἴθουσα, μπῆκαν στὴ γραμμὴ καὶ ὑποκλίθηκαν. Ὁ βασιλεὺς πέρασε διὰ μέσου των, ἄφωνος καὶ χλωμός, μέσ' στὴ μεγάλη ἐκείνη σιωπή. Τότε μόνο ὁ Ὀρνάνο συνῆλθε ἐντελῶς. Γύρισε πρὸς τὸν Βιτρύ, καὶ μ' ἕνα χαμογέλιο, ὅμοιο μὲ μαχαιριά:

—Θαρρῶ πὼς ὁ στρατάρχης ντ' Ἄνκρ εἶπε μιὰ κουβέντα πολὺ προσβλητική! τοῦ εἶπε.

—Ναί, κύριε! ἀποκρίθηκε ὁ Βιτρύ, μὲ μιὰν ἀπάθεια ποὺ ἔκρυβε τρομερὴν ὀργή. Μὲ εἶπε ἄτιμο...

—Ἔτσι; Ὤ, διάβολε! Καὶ πῶς, φτωχὲ Βιτρύ μου, θὰ ζήσετε μ' αὐτὴ τὴν προσβολὴ στὸ μάγουλό σας;...

—Ἁπλούστατα, στρατάρχα: Θὰ τὴν ξεπλύνω σύντομα.

—Καὶ μὲ τί;

—Μὲ αἷμα!

Κι' αὐτὴ ἡ γρήγορη στιχομυθία, ποὺ ἔγινε μὲ χαμηλὴ φωνή, ἔκλεινε μιὰ μεγάλη τραγωδία. Στὴν τελευταία λέξι τοῦ Βιτρύ, ὁ Ὀρνάνο τραβήχτηκε πιὸ πίσω, ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικός, κ' ἔπειτα, κουνῶντας τὸ κεφάλι:

—Πάω νὰ δοκιμάσω, εἶπε, ἂν θὰ κερδίσω μερικὲς «πιστόλες» στὸ παιχνίδι τοῦ βασιλέως.

Ὁ Κονσίνι, ἀφοῦ ἄφησε τὴ συνοδεία του στὸν ἀντιθάλαμο τῆς γαλαρίας, χώθηκε σ' ἕνα μικρὸ διάδρομο, ἀνέβηκε μιὰ σκάλα, κ' ἔφτασε σ' ἕναν ἄλλον ἀντιθάλαμο, ὅπου βρισκόντουσαν ἀκίνητοι ὀχτὼ ὑπέροχοι σωματοφύλακες τῆς φρουρᾶς τῆς βασιλομήτορος. Χωρὶς νὰ δώση προσοχὴ σ' αὐτούς, ὁ Κονσίνι ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ μπῆκε σὲ μιὰν ἄδεια αἴθουσα, ὅπου περίμενε λίγες στιγμὲς μὲ καρδιοχτύπι καὶ μὲ τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά του τεντωμένα.

Ἕνα παραπέτασμα κουνήθηκε τότε ἀδιόρατα. 'Ο Κονσίνι δὲν τὸ πρόσεξε καθόλου. Μὲ βήματα κλεφτὰ καὶ σιγανά, διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἀντικρυνὴ τὴν πόρτα καὶ χτύπησ' ἐλαφρά. 'Η πόρτα ἄνοιξε. Μιὰ κοπέλλα πρόβαλε. 'Ο Κονσίνι, δίχως νὰ πῆ λέξι, τράβηξε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα πουγγί, γεμᾶτο μὲ χρυσάφι. 'Η κοπέλλα ἅπλωσε τὸ χέρι της καὶ τὸ πῆρε.

—Εἶσαι πάντα τῆς ἐμπιστοσύνης μου; ρώτησε τότε ὁ Κονσίνι.

—Ναί, ἐκλαμπρότατε, ἀφοῦ πληρώνετε τόσο καλά...

—'Η Γκιζέλλα εἶνε μέσα; ξαναρώτησε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή.

—Ναί, ἐκλαμπρότατε!

'Ο Κονσίνι ἀναστέναξε σιγά. Στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς αἰθούσης τὸ παραπέτασμα κουνήθηκε καὶ πάλι.

—Τί κάνει; Τί λέει; Κλαίει μήπως;...

—Εἶνε πολὺ περήφανη! Οὔτ' ἕνα δάκρυ δὲν στάζει ἀπ' τὰ μάτια της! Τί κάνει; Τίποτε. Τί λέει; Δὲν ξέρω! Δὲ μιλεῖ παρὰ μονάχα στὴ βασίλισσα!..

Κ' ἡ κοπέλλα ἔρριξε μιὰ παράξενη ματιὰ πρὸς τὸ παραπέτασμα, τὸ ὁποῖο ἔπαψε ἀμέσως νὰ σαλεύη. Ξαφνικά, ὁ Κονσίνι ἔβγαλε ἀπ' τὸ στῆθος του τὸ μπουκαλάκι, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Ρ:νάλντο καὶ τὄδωσε μὲ τρόπο στὴν κοπέλλα, ἐνῶ αὐτὴ τὸ κύτταζε περίεργα.

—"Ακου! τῆς εἶπε τότε μὲ φωνὴ ἀκόμα πιὸ ὑπόκωφη. Πρέπει νὰ παίρνη τρεῖς στάλες κάθε βράδυ ἐπὶ ὀχτὼ ἡμέρες, στὴ σειρά...

—Δηλητήριο; "Α, ἐκλαμπρότατε! ἔκανε ἡ κοπέλλα, ὑψώνοντας τὴ φωνή.

—Πᾶψε, ἀνόητη! μούγκρισε ὁ Κονσίνι. Δὲν εἶνε δηλητήριο! Εἶνε... καταλαβαίνεις... μὲ μισεῖ... κι' ὅταν θὰ πάρη ἀπ' αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι.... θ' ἀλλάξη στάσι, μονομιᾶς, ἀπέναντί μου...

—'Ελιξήριο τοῦ ἔρωτος;...

—'Ακριβῶς!

Τὸ παραπέτασμα κουνήθηκε καὶ πάλι, κ' ἔπειτα ξανάμεινε ἀκίνητο.

—Τότε, ἐκλαμπρότατε, μπορεῖτε νὰ βασίζεσθε σὲ μένα.

—Θὰ τῆς τὸ δώσης; εἶπε ὁ Κονσίνι, μὲ παλμό.

—Μείνετε ἥσυχος!

—Κ' ἐγὼ τότε, θὰ σὲ χορτάσω χρήματα, τ' ἀκοῦς; ψιθύρισε σὰν μεθυσμένος, ὁ Κονσίνι.

'Η θαλαμηπόλος ὑποκλίθηκε. Κι' ὁ Κονσίνι διέσχισε ξανὰ τὸν ἀντιθάλαμο, κατέβηκε γοργὰ καὶ διευθύνθηκε λάμποντας ὅλος ἀπὸ τὴ χαρά, πρὸς τὴν αἴθουσα τοῦ παιγνιδιοῦ τοῦ βασιλέως.

Μόλις βγῆκε ἔξω, τὸ παραπέτασμα ἀνασηκώθηκε, κ' ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων πρόβαλε, χλωμὴ καὶ ταραγμένη. 'Η θαλαμηπόλος ἔτρεξε πρὸς αὐτὴ καὶ γονάτισε μπροστά της, ἑνώνοντας ἱκετευτικὰ τὰ χέρια της...

—Κυρία! τραύλισε. Θέλει νά...

Καὶ τῆς ἔδωσε τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ δηλητήριο.

—Καλά, τὸ ἄκουσα! διέκοψε ἡ βασίλισσα. Πήγαινε στὴ θέσι σου.

Ἅρπαξε τὸ μπουκαλάκι, κ' ἐνῶ ἡ ὑπηρέτρια χανόταν ἀπ' τὴ μιὰ μεριά, ἐκείνη χάθηκε ἀμέσως ἀπ' τὴν ἄλλη. Μπῆκε σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ἕνα εἶδος ἐργαστηρίου ὅλο καθίσματα, μεταξωτὰ μαξιλαράκια καὶ τραπέζια γεμᾶτα σχέδια καὶ χαλκογραφίες.

'Η βασίλισσα, ἀργά, διέσχισε τὸ ἀχανὲς δωμάτιο, ποὺ ἦταν τόπος τῆς ἐργασίας της καὶ τῆς ἀναπαύσεώς της συγχρόνως. Δίπλα σ' ἕνα μαρμάρινο τραπέζι σταμάτησε, κύτταξε μιὰ στιγμὴ τὸ μπουκαλάκι καὶ ψιθύρισε:

—'Ελιξήριο τοῦ ἔρωτος!

Ἕνα ρῖγος τράνταξε τὸ πιὸ βαθὺ τοῦ εἶναι της. Τὰ ὡραῖα μαῦρα μάτια της ἔβγαλαν ἀστραπές. Ξαφνικά, ἄφησε τὸ μπουκαλάκι στὸ μάρμαρο τοῦ τραπεζιοῦ κι' ἁρπάζοντας ἕνα σφυρί, τὸ χτύπησε γερὰ καὶ μὲ μανία! Τὸ κρύσταλλο τσακίστηκε. Τὸ ὑγρὸ σκόρπισε γύρω... Τότε, ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων ἔφερε τὸ χέρι της στὰ μάτια: 'Η Μαρία τῶν Μεδίκων ἔκλαιγε!...

—Σαράντα χρόνων! Εἶμαι σαράντα χρόνων... Αὐτὸ εἶνε! ψιθύρισε. Ὤ, θ' ἀμυνθῶ, θὰ ὑπερασπισθῶ! Δὲ θέλω νὰ γεράσω! Δὲ θέλω, ἔτσι, νὰ ἐγκαταλειφθῶ! 'Ο Κονσίνι εἶν' δικός μου, μοναχὰ δικός μου!... Κι' ἀφοῦ ἔχω χαρίσει τὴ ζωή μου στὸν ἄνθρωπον αὐτόν, πρέπει κ' ἡ δική του νὰ μ' ἀνήκη! Θέλω...Μὰ δὲν εἶμαι, λοιπόν, βασίλισσα;! Θέλω...Γκιουζέππα!

'Η θαλαμηπόλος ποὺ εἴδαμε πρωτήτερα, πρόβαλε καὶ προχώρησε.

—Γκιουζέππα! εἶπε ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων, συγκρατῶντας τὴν τρεμούλα τῆς φωνῆς της. Αὐτὴ ἡ κόρη...

—'Η Γκιζέλλα ντ' 'Αγκουλέμ, Μεγαλειότης;...

—Ναί! "Ε λοιπὸν πρέπει... ἄκουσε: Εἶνε ἀδύνατο νὰ ἐξακολουθήση νὰ μένη ἐδῶ-πέρα. Τὸ Λοῦβρο, ἄλλωστε, δὲν εἶνε φυλακή!...

—Ἔτσι εἶνε, κυρία! εἶπε ἡ Γκιουζέππα, συλλαβίζοντας σχεδὸν τὶς λέξεις. Τὸ Λοῦβρο εἶν' ἀνάκτορο. 'Αλλά, βαθειά, μέσ' στὰ ὑπόγεια, παρακάτω κι' ἀπ' τὰ ὑπόγεια, εἶνε ἡ κρύπτες, ἡ ἀψήλεες εἱρκτές...

'Η Μαρία τῶν Μεδίκων ἀνατρίχιασε. Τὸ πρόσωπό της ἔλαφρά, κοκκίνισε.

—'Η ὑπόγειες κρύπτες! εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη. 'Απ' τὸν καιρὸ τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, κανεὶς δὲν ξέρει τὸ δρόμο, γιὰ νὰ κατέβη σ' αὐτές... Κι' αὐτὴ ἡ κόρη δὲ μοῦ φταίει τίποτε! Κι' ὅμως μὲ στενοχωρεῖ! πρόσθεσε μ' ἀλλόκοτη ψυχρότητα. Δὲν θέλω νὰ τὴ βλέπω πειὰ ἐδῶ! Θὰ περιμείνης νὰ κοιμηθοῦν ὅλοι μέσ' στὸ παλάτι, κ' ἔπειτα, μὲ τρόπο, θὰ τὴ βγάλης ἔξω... μὲ καταλαβαίνεις;...

—Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη..Κι' ἅμα τὴ βγάλω ἔξω;...

—"Ε, τότε... "Ας πάη ὅπου θέλει! εἶπε μὲ σιγανὴ φωνὴ ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων κι' ἀπὸ κόκκινη ποὺ ἦταν, ἔγινε χλωμὴ σὰν τὸ κερί. Ἔτσι θ' ἀπαλλαγῶ... Γιατί εἶν' ἀδύνατο μιὰ κόρη σὰν κι' αὐτή, μόνη στοὺς δρόμους, στὶς ἕντεκα τὴ νύχτα, νὰ μὴν πάθη κάτι κακό... 'Αλήθεια, εἶν' ἀδύνατον!

Κ' ἡ βασίλισσα Μαρία ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ὑπηρέτρια: Κ' ἡ ματιά της ἦταν τρομερή.

—'Αδύνατον! ξανᾶπε ἡ Γκιουζέππα.

—Πήγαινε, λοιπόν, καὶ κάνε ὅ,τι εἴπαμε...

Εἶδα τὴ Μαρία τῶν Μεδίκων, καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, ποὺ τὸν κύτταζε ἀλλόκοτα...

* * *

Τὸ ρολόϊ τοῦ παλατιοῦ χτύπησε ἕντεκα καὶ μισή. 'Ο βασιλεὺς εἶχε ἀποσυρθῆ στὴν κάμαρά του. Οἱ αὐλικοὶ ἀποχωροῦσαν, ἐνῶ οἱ ὑπηρέτες ἔσβυναν τὰ κεριά. Στὴν αἴθουσα τοῦ παιχνιδιοῦ τοῦ βασιλέως, δὲν ὑπῆρχαν παρὰ λίγοι εὐπατρίδαι, πού, ἕνας-ἕνας, φοροῦσαν τοὺς μανδύες τους, ἕτοιμοι νὰ φύγουν ἀπ' τὸ Λοῦβρο. 'Ο 'Ορνάνο εἶχε μόλις φύγει, ἐξωφρενῶν, ποὺ ἔχασε, ἀντὶ νὰ κερδίση, ὅπως ἔλεγε. 'Απεναντίας, ὁ Κονσίνι ξαναμετροῦσε ἐπίμονα τὰ κέρδη του.

—Νὰ πάρη ὁ δαίμονας! μούγκρισε ὁ 'Ορνάνο. Μοῦ φαίνεται πὼς κλέβει...

—Πάρτε, σεῖς, ἔλεγε συγκρότως ὁ Κονσίνι, μοιράζοντας στοὺς ὑπηρέτες τὸ χρυσάφι ποὺ εἶχε κερδίσει.

Κ' ἑτοιμάστηκε, κι' αὐτός, νὰ φύγη. 'Εκείνη τὴ στιγμή, ἡ Λεονώρα Γκαλιγκάϊ μπῆκε μέσ' στὴν αἴθουσα καὶ προχώρησε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν σύζυγό της. 'Ο Κονσίνι τὴν κύτταξε ὕποπτα καὶ συνωφρυώθηκε.

—Κονσίνο! ψιθύρισε ἡ Λεονώρα. 'Η βασίλισσα θέλει νὰ σοῦ μιλήση...

'Υπῆρχε μιὰ πικρία, μιὰ ἀπόγνωσις, μιὰ θέλησι ἀγρία, στὴ φωνή της. 'Ο Κονσίνι σούφρωσε τὸ μέτωπο.

—Πρέπει νὰ πᾶς! τοῦ ξανᾶπε ἐπιτακτικά. Πρέπει νὰ πᾶς, τ' ἀκοῦς;...

—Καλά, θὰ πάω! 'Αλλὰ τί θέλει νὰ μοῦ πῆ; Τότε, Λεονώρα, σὲ μιὰ ὥρα θὰ σὲ ξαναβρῶ στὴν ἔπαυλι...

Καὶ ὁ Κονσίνι, ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔκανε μιὰ κίνησι γιὰ ν' ἀποσυρθῆ. 'Η Λεονώρα τοῦ ἅρπαξε τὸ χέρι μὲ δύναμι καὶ νευρικά. Τότε τὴν κύτταξε καλά... Εἶδε πὼς ἦταν πελιδνή!

—Τί τρέχει πάλι; ρώτησε.

'Η Λεονώρα ἀνέπνεε μὲ δυσκολία. Τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε. Τὰ χείλη της ἦταν λευκά. Τὰ μαῦρα μάτια της πετοῦσαν ἀστραπές. Ἄσχημη, κακοφκιασμένη, εἶχε τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὴ ζοφερὴ ὠμορφιὰ ποὺ δίνει καὶ στὰ ἄσχημα πρόσωπα ὁ μανιασμένος ἔρωτας καὶ τὸ πάθος τῆς ζήλειας...

—Κονσίνο, φώναξε, δὲν ἀντέχω πειά! 'Υποφέρω πάρα πολὺ καὶ δὲν θέλω νὰ σπάση ἡ καρδιά μου ἀπ' τὸν πόνο! Κονσίνο, πρέπει ἕνα τέλος νὰ δοθῆ! Τὴ μισῶ, τὴ φριχτὴ αὐτὴ βασίλισσα, τὴ μισῶ θανάσιμα!

—Κι' ὅμως, ἀγαπημένη μου, ἐσὺ μὲ στέλνεις νὰ τὴ βρῶ!

—Ναί! ἔκαμε ἡ Λεονώρα, τρέμοντας. Πρέπει νὰ πᾶς ἀπόψε, πρέπει, πρέπει! Γιατί, ἀπόψε, εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους!...

'Ο Κονσίνι ἔνοιωσε ἕναν ἀόριστο τρόμο στὴν καρδιά του. Ἤξερε πολὺ καλά, τὴ φοβερὴ σύντροφο τῆς ζωῆς του, καὶ κατάλαβε πὼς αὐτὰ τὰ λόγια της τὰ χτυπητὰ καὶ τὰ μυστηριώδη, εἶχαν μεγάλη σημασία.

—'Η ἀρχὴ τοῦ τέλους! ἐπανέλαβε μηχανικά.

—Κονσίνο! συνέχισε ἡ Λεονώρα τρώγοντάς τον μὲ τὸ φλογερό της βλέμμα. Μοῦ εἶπες, ὅτι σὲ μιὰν ὥρα, θὰ ρθῆς νὰ μὲ ξαναβρῆς στὴν ἔπαυλι;...

—Ναί, σοῦ τ' ὁρκίζομαι!

—"Ε λοιπόν, δὲν θὰ μὲ βρῆς ἐκεῖ! 'Απόψε θὰ περάσω τὴ νύχτα μου στὸ Λοῦβρο!...

'Ο στρατάρχης ντ' "Ανκρ, ἀκούγοντάς τους, ἔφριξε ὅλος. 'Η τρομερὴ στιγμὴ πλησίαζε! Μέσ' στὴν αἴθουσα, ὅλα τὰ κεριὰ ἦταν σβυστά, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα. Στὸ βάθος, μακρυά τους, ἕνας ὑπηρέτης περίμενε ἀκίνητος. Κ' ἦταν κι' αὐτοί, ἀκίνητοι, μέσ' στὸ τρεμουλιαστὸ ἐκεῖνο φῶς, τὸ πιὸ φοβερὸ κι' ἀπ' τὸ σκοτάδι. 'Η σιωπὴ τοὺς πίεζε τὰ στήθη. Καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴ σιωπή, ἡ φωνὴ τῆς Λεονώρας ἀκούστηκε νὰ ψιθυρίζη:

—Ὅλα εἶν' ἕτοιμα, Κονσίνο! 'Ο Αγκουλέμ, ὁ Γκὶζ, ὁ Κοντέ, βρίσκονται στὸ Παρίσι, ἕτοιμοι νὰ δράσουν κ' ἐπωφελήσου ἀπ' τὶς πράξεις τους... 'Ο πιὸ δυνατὸς θὰ εἶσαι σύ! Κονσίνο, ἑτοιμάσου, ἑτοίμασε τὸ χέρι, τὴν καρδιά σου, ἡ μεγάλη στιγμὴ εἶνε κοντά!...

—'Αλλά.. ὁ βασιλεύς;! τραύλισε ὁ Κονσίνι, κυριευμένος ἀπὸ ἴλιγγο.

—Σὲ δυὸ μέρες, τὸ πολὺ σὲ τέσσερες, δὲν θὰ ὑπάρχη στὴ Γαλλία βασιλεύς,! τελείωσε ἡ Λεονώρα Γκαλιγκάϊ, μέσα σὲ μιὰ πνοή... Γιατὶ ἀπόψε, Κονσίνο, ἀπόψε-ἀπόψε, τ' ἄκουσες καλά;—ἐνῶ ἐσὺ θὰ βρίσκεσαι μαζὺ μὲ τὴ βασίλισσα, ἐγὼ θὰ εἶμαι δίπλα στὸ κρεββάτι του... Καὶ τώρα, πήγαινε...

Καὶ πρὶν ἀκόμα ὁ Κονσίνι συνέλθει ἀπ τὴν κατάπληξί του, ποὺ τὸν παρέλυε ὁλόκληρον ἡ Λεονώρα ἀπομακρύνθηκε ἀργά, καὶ σὲ λίγο τὴν εἶδε νὰ χάνεται στοῦ παλατιοῦ τὸ βάθος, σὰν φάντασμα καὶ σὰν σκιά..

Τότε ξεκίνησε κι' αὐτός, κλονιζόμενος. 'Ο ὑπηρέτης ἔσβυσε τὸ τελευταῖο φῶς. Καὶ τὸ σκοτάδι ἁπλώθηκε παντοῦ...

'Ο Κονσίνι δεχόταν, βέβαια, τὴ δολοφονία τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ σὰν ἕνα γεγονὸς ἀπίθανο, ὀνειρῶδες καὶ χιμαιρικό. Τώρα, μπροστὰ στὸ ἐνδεχόμενο τῆς πραγματοποιήσεώς του, ἔνοιωθε στὴν καρδιά του ἕναν τρόμο, ἀλλόφρονα σχεδόν! 'Ωστόσο, ὅσο πλησίαζε πρὸς τὰ διαμερίσματα τῆς βασιλομήτορος, προσπαθοῦσε νὰ δαμάση τὴν ἀγωνία του. Μὲ μιὰν ἀστραπιαία γρηγοράδα τῆς κεντρισμένης ἀπ' τὸ φόβο φαντασίας του, κανόνισε τὴ στάσι του ἀμέσως...

"Αν τὸ μεγάλο γεγονὸς συνέβαινε, ἂν ἦταν εὔκολο νὰ φτάση ὥς τὸ θρόνο, θ' ἀναλάμβανε πλήρη κυριαρχία. "Αν παρουσιαζόντουσαν ἐμπόδια, θὰ προετοίμαζε μὲ τρόπο τὴ φυγή του...

Καὶ στὶς δυό, ἐντούτοις, περιπτώσεις, καταλάβαινε πὼς θἆχε τὴν ἀνάγκη τῆς βασιλίσσης, τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων. Περισσότερο ἀπ' ὅλες τὶς φορές, ἔπρεπε τώρα νὰ τὴν κρατῆ στὸ χέρι: Κι' ὅταν πειὰ δὲν θὰ τοῦ χρειαζόταν, ἂν τυχὸν γινόταν βασιλεὺς—ὁ Κονσίνο Κονσίνι, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας!—θὰ μποροῦσε εὔκολα νὰ τὴ συντρίψη...

Τότε τὸ πρόσωπό του πῆρε τὸ τρυφερώτερο ἀπ' τὰ χαμόγελά του, ὅλη τὴ γοητεία του κι' ὅλη τὴν κολακεία του, ὅλα τ' ἀκατανίκητα ἐκεῖνα του χαρίσματα, ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ φαίνεται θεός, στὰ μάτια τῆς ὥριμης στὰ χρόνια καὶ φλογερῆς ἐκείνης γυναικός. Μπαίνοντας στὸ γνωστό μας ἀντιθάλαμο, βρῆκε τὴ Γκιουζέππα, ποὺ περίμενε. Τότε μὲ μιᾶς ἡ σκέψι του πῆρε ἄλλο δρόμο. 'Η εἰκόνα τῆς Γκιζέλλας, ποὺ εἶχε σβύσει μιὰ στιγμὴ ἀπ' τὸ μυαλό του, παρουσιάστηκε πάλι ἀκατανίκητη...

Βάδισε γρήγορα πρὸς τὴ Γκιουζέππα, τῆς ἅρπαξε τὸ χέρι καὶ τῆς ψιθύρισε στ' αὐτί:

—Ἄρχισες νὰ τῆς δίνης τὸ ὑγρό;...

'Η Γκιουζέππα τράβηξε τὸ χέρι της, ἔκανε μιὰ κίνησι, ποὺ ὁ Κονσίνι δὲν τὴν κατάλαβε, καὶ ἀπάντησε:

—'Η βασίλισσα σᾶς περιμένει!

Συγχρόνως τράβηξε τὸ βελουδένιο παραπέτασμα κι' ὁ Κονσίνι εἶδε τὴ Μαρία τῶν Μεδίκων καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, ποὺ τὸν ἐκύτταζε ἀλλόκοτα. Τὴν ἴδια στιγμή, βρῆκε κι' αὐτὸς ὅλη τὴν ψυχραιμία του, ἀνέλαβε τὸ ὕφος τῆς ἀφοσιωμένης τρυφερότητος καὶ προχώρησε, χαμογελαστὸς καὶ ὑποκλινόμενος.

—Μεγαλειοτάτη, ἀγαπητή μου Μεγαλειοτάτη, εἶμαι παρὼν καὶ στὰς διαταγάς σας! εἶπε.

—Καθῆστε, Κονσίνο! εἶπε ἡ βασίλισσα, παραμερίζοντας ἀμέσως τὴν ἐθιμοτυπία καὶ δείχνοντας πὼς ἦταν ἡ γυναῖκα κι' ὄχι ἡ βασίλισσα, ποὺ καλοῦσε τὸ στρατάρχη ντ' "Ανκρ. Κι' ὁ Κονσίνι ὑπήκουσε.

—Ὥστε λοιπόν, ἀγαπημένη μου Μαρία, δὲν μοῦ εἶστε κακιωμένη πειά; ρώτησε μὲ χαδιάρικη φωνή.

—Γιατὶ νὰ σᾶς βαστάω κάκια; ἔκαν' ἐκείνη μὲ κάποια σοβαρότητα. Γεμάτη θλίψι, ἔχοντας γύρω ἕνα σωρὸ ἐχθρούς, δὲν ἔχω παρὰ σᾶς παρηγοριά μου! Κ' ἐξ ἄλλου, γιὰ ποιὸ λόγο νὰ σᾶς εἶμαι θυμωμένη; Γιὰ τὴ μικρὴ προχθεσινὴ σκηνή; Εἶν' ἀλήθεια, μιὰ στιγμοῦλα ζήλεψα ἀλλὰ τώρα πειὰ μοῦ πέρασ' ἐντελῶς...

—Ὤ, ἀγαπημένη μου Μαρία!

—Κ' ἔπειτα, ἐξακολούθησε ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων, μὲ τὴν ἴδια πάντα σοβαρότητα, δὲν ἔχω λόγους πειὰ νὰ ζηλεύω τὴν κόρη τοῦ δουκὸς τοῦ 'Αγκουλέμ...

'Ο Κονσίνι ρίγησε ὁλόκληρος. Ἤξερε τὴ Μαρία τῶν Μεδίκων, ὅπως ἤξερε καὶ τὴ Λεονώρα.

'Ακούγοντας αὐτὰ τ' ἀλλόκοτά της λόγια, αἰσθάνθηκε, κατάλαβε, πὼς θὰ μάθαινε κάτι τρομερό... Συγκέντρωσε ὅλες του τὶς δυνάμεις, γιὰ νὰ δεχτῆ ἀτάραχα τὸ χτύπημα. 'Η βασίλισσα, ὡστόσο, μὲ μιὰ κίνησι μηχανική, ἔπαιζε μὲ μιὰ κορδέλλα τοῦ μεταξωτοῦ μαξιλαριοῦ της. Καὶ μὲ μάτια ἀπλανῆ, ἐξακολούθησε:

—Τὸ πολιτικό σας σχέδιο, ἀγαπητέ μου, ἤτανε θαυμάσιο: Νὰ κρατηθῆ φυλακισμένη ἡ κοπέλλα κ' ἔπειτα νὰ πῆτε στὸν πατέρα, ποὺ τὴ λατρεύει κυριολεκτικά: «"Η θὰ πάψετε νὰ συνωμοτῆτε ἢ δὲν θὰ ξαναδῆτε τὸ παιδί σας!» Ναί, ἦταν ἕνα σχέδιο ἀληθινὰ περίφημο! Δυστυχῶς, αὐτὸ τὸ σχέδιο δὲ μπορεῖ πειὰ νὰ πραγματοποιηθῆ, κι' ὁ δοὺξ θὰ ξαναγίνη ἐπικίνδυνος...

—Θὰ τὸν ἐξαναγκάσουμε νὰ πάψη νὰ εἶνε ἐπικίνδυνος! Σᾶς τ' ὁρκίζομαι! ἀπάντησε ὁ Κονσίνι, μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη. 'Αλλὰ γιατὶ τὸ σχέδιό μου δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ πραγματοποιηθῆ;

'Η Μαρία τὸν κύτταξε μέσ' στὰ μάτια κι' ἀποκρίθηκε:

—Γιατὶ ἡ Γκιζέλλα ντ' 'Αγκουλὲμ δὲ βρίσκεται πειὰ στὴν ἐξουσία μας...

'Ο Κονσίνι ἔπνιξ' ἕνα μουγκριτό.

—Δραπέτευσε; βρυχήθηκε.

—Ναί! εἶπε ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων, μὲ μιὰ τρομαχτικὴ ἀταραξία.

—Θὰ τὴν ξαναπιάσουμε, ὤ, θὰ τὴν ξαναπιάσουμε! τραύλισε ὁ Κονσίνι, ξεχνῶντας, ξαφνικά, κάθε προφύλαξι. Ἔννοια σας, καὶ θὰ τὴν ξαναπιάσουμε! Εἶνε ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ τὴ βροῦμε! Καταλαβαίνετε, ἂν ἡ κόρη μᾶς ξεφύγη, ὁ πατέρας... Ὤ, μὰ πῶς ἔγινε, πῶς ἔγινε αὐτό;...

—'Ησυχάσετε, καλέ μου φίλε! εἶπε ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων, μὲ μιὰ γαλήνη στὴ φωνὴ τρομαχτικὴ καὶ φρικιαστική.

'Ο Κονσίνι χτύπησε τὸ μέτωπό του καὶ καταβάλλοντας μιὰ μεγάλη προσπάθεια θελήσεως, δάμασε τὴ μυστικὴ του λύσσα, ποὺ κόντευε νὰ ξεσπάση...

—Συχωρέστε με, Μαρία! εἶπε. 'Η ταραχή μου εἶνε φυσική! 'Η ἀφοσίωσί μου πρὸς ἐσᾶς, μὲ κάνει νὰ τρέμω γιὰ τὶς συνέπειες ποὺ θἆχη αὐτὴ ἡ δυσάρεστη ἀπόδρασις... 'Αλλὰ θὰ τὴν ξαναπιάσουμε, σᾶς λέω καὶ θὰ τὴν κλείσουμε αὐτὴ τὴ φορὰ στὴ Βαστίλλη...

—Εἶνε ἀδύνατον αὐτό! πρόφερε ἡ Μαρία, ἀπαθὴς σὰν ἄγαλμα. Δὲ μποροῦμε πειὰ νὰ τὴ συλλάβουμε...

—'Αλλὰ γιατί; ρώτησε μ' ἀγωνία ὁ Κονσίνι.

'Η Μαρία ἀποκρίθηκε σὲ τόνο μαλακό:

—Γιατὶ ἡ Γκιζέλλα ντ' 'Αγκουλὲμ δραπέτευσε πρὸς τὸ θάνατο!... Πέθανε!..

Κ' ἡ βασίλισσα, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, σηκώθηκε ὀρθή.

'Ο Κονσίνι ἀπόμεινε στὸ κάθισμά του, συντριμμένος, ἐμβρόντητος, κεραυνοβολημένος, μὲ τὸ λαιμὸ πνιγμένο ἀπὸ τὴν ἀγωνία, χαμένος, πελιδνός, χωρὶς σκέψι καὶ χωρὶς μιλιά, πελαγωμένος ὅλος μέσ' στὴ φρίκη... Ὅλα στριφογύριζαν τριγύρω του κι' αὐτὴ ἡ λέξι ἀντηχοῦσε μόνο, μέσ' στὸ σκοτεινιασμένο του κεφάλι: «Πέθανε!.. Πέθανε!... Πέθανε!...» 'Απ' τὰ μισάνοιχτά του χείλη, ἔβγαινε ἕνας ρόγχος τραγικός! 'Η Μαρία τὸν κύτταξε κατάματα, μὲ μιὰ χαρὰ ἀγρία, ζοφερή.

—Πέθανε! τραύλισε ἐπιτέλους ὁ Κονσίνι. Πέθανε!...

—Πέθανε! ξαναεῖπε ἡ βασίλισσα.

'Ο Κονσίνι δὲν ξέσπασε σὲ δάκρυα. Ἴσως ἡ λύσσα του ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ ἦταν πιὸ μεγάλη κι' ἀπ' τὸν πόνο του. 'Η Γκιζέλλα τοῦ ξέφευγε γιὰ πάντα! Εἶχε δραπετεύσει πρὸς τὸ θάνατο! Δὲν ἔκανε καμμιὰ ἐρώτησι... 'Υπέφερε τρομαχτικά. Δὲν εἶχε παρὰ μιὰ σκέψι μόνο: Νὰ φύγη, νὰ φύγη ἀπὸ κεῖ, νὰ καταφύγη σὲ μιὰ ἐρημιά, νὰ φωνάξη, νὰ ουρλιάξη τὴν ὀδύνη του, νὰ ξεσπάση ὅλο τὸν καϋμό του!

Θέλησε νὰ σηκωθῆ... 'Η Μαρία, ὅμως, μὲ μιὰ κίνησι, τὸν κράτησε καὶ φώναξε:

—Γκιουζέππα!

'Η πιστὴ θαλαμηπόλος, ἡ συνένοχος ὅλων τῶν ἐγκλημάτων της, μπῆκε ἀμέσως μέσα.

—Γκιουζέππα! εἶπε ἡ βασίλισσα. Διηγήσου στὸν κύριο στρατάρχη τί συνέβη ἀπόψε στὴν δεσποινίδα...

—Εἶνε θλιβερὸ πολύ, κυρία! εἶπε μὲ τόνο φυσικὸ ἡ θαλαμηπόλος. 'Υπακούοντας στὴ διαταγὴ τῆς Μεγαλειότητός Σας πρότεινα στὴ δεσποινίδα νὰ βγοῦμε ἀπ' τὸ Λοῦβρο καὶ νὰ κάνουμε ἕνα νυχτερινὸ περίπατο. Δὲν ὑπῆρχε φόβος ν' ἀποδράση γιατὶ θὰ μᾶς συνώδευαν καὶ δυὸ σωματοφύλακες. 'Η δεσποινὶς δέχτηκε μετὰ χαρᾶς καὶ μ' ἐπεφόρτισε νὰ διαβιβάσω τὶς εὐχαριστίες της στὴν Μεγαλειότητά Σας γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον της. Κατὰ τὶς δέκα βγήκαμε ἀπ' τὸ παλάτι. Τὴ ρώτησα ἀπὸ ποιὸ μέρος προτιμοῦσε νὰ τραβήξουμε. Μοῦ εἶπε τότε πὼς θἄθελε νὰ πᾶμε πρὸς τὴ μεριὰ τοῦ ποταμοῦ, ν' ἀνασάνη λίγο τὴ δροσιά του. Τραβήξαμε, λοιπόν, γιὰ τὸ Σηκουάνα... Φαινόταν ἥσυχη πολὺ καὶ χαρούμενη γιὰ τὸν περίπατό της. Εἴχαμε φτάσει πειὰ κοντὰ στὴ γέφυρα, ὅταν, ξαφνικά, ἡ δεσποινὶς μοῦ εἶπε: «Δὲ μπορῶ νὰ ζήσω πειά, εἶμαι φοβερὰ δυστυχισμένη!»... Κι' ἄρχισε νὰ τρέχη πρὸς τὸ ποτάμι. 'Εγὼ ἔβγαλα μιὰ φωνή. Τότε ὁ κύριος ντὲ Λοὺξ κι' ὁ κύριος ντὲ Μπραίν, ποὺ μᾶς ἀκολουθοῦσαν, ἔτρεξαν. Μὰ ἦταν πολὺ ἀργά! 'Η δεσποινὶς εἶχε πέσει στὸ ποτάμι! Γύρω, κανένα πλοῖο δὲν περνοῦσε, ψυχὴ δὲν φαινότανε...'Ο κύριος ντὲ Μπραὶν ἔπεσε τότε κι' αὐτὸς στὸ νερὸ—ἀλλὰ τοῦ κάκου! Τὸ ρεῦμα παρέσυρε τὴ δεσποινίδα κάτω ἀπ' τὴ γέφυρα κ' ἐκεῖ ἄρχισε νὰ τὴ στριφογυρίζη! Μιὰ στιγμὴ τὴ διακρίναμε ἀκόμα... Κ' ἔπειτα δὲν εἴδαμε τίποτε, τὴ χάσαμε ὁλότελα, ἔγινε ἄφαντη πειὰ ἀπὸ τὰ μάτια μας... Μονάχα ποὺ ὁ κύριος ντὲ Μπραὶν ἅρπαξ' ἕνα γενναῖο κρυολόγημα!

—Καλά, Γκιουζέππα! Τώρα μπορεῖς ν' ἀποσυρθῆς, κοπέλλα μου! εἶπε ἡ βασίλισσα.

'Η Γκιουζέππα ἔκανε μιὰν ὑπόκλισι καὶ χάθηκε. 'Ο Κονσίνι ἔμενε στὴ θέσι του, σὰν ἀποβλακωμένος ἀπ' τὴ φρίκη του. Πρώτη φορὰ ἴσως στὴ ζωή του ἔνοιωθε τὸν ἴλιγγο τοῦ πόνου, ποὺ ἀποσυνθέτει τὸ μυαλό, ἐκμηδενίζει κάθε δύναμι καὶ καταστρέφει μονομιᾶς τὸ ἠθικό, ὅπως ἕνας δυνατὸς κυκλών!

'Η Μαρία τῶν Μεδίκων, μαλακά, ἔβαλε τὸ χέρι της στὸ μέτωπό του καὶ ψιθύρισε:

—'Υποφέρεις; Πές μου...

'Ο τρόμος τότε τράνταξε τὸ πνεῦμα του. Εἶδε πὼς ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ συγκρατήση τὴν ὀδύνη του, ποὺ μολαταῦτα ἔπρεπε νὰ τὴν κρύψη ὁπωσδήποτε! Γιατὶ αὐτὸς ὁ φανερὸς πόνος του, ἦταν ἡ ἀποκάλυψι τοῦ πάθους του, ἡ πιὸ ρητὴ καὶ καθαρὴ ὁμολογία ὅτι ἀγαποῦσε τὴ Γκιζέλλα... Ἦταν ἡ ἄμεση καὶ μοιραία ρῆξι μὲ τὴ βασίλισσα... Ἦταν ἡ πτῶσις κ' ἡ καταστροφή!

—'Υποφέρεις! ξαναεῖπε ἡ Μαρία.

('Ακολουθεῖ)

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΘΥΣΙΑ

Ὑβὼν Ζαγκιὰν τὸν λέγανε. Ἦταν ἀπ' τοὺς θαλασσινοὺς ἐκείνους ποὺ σὰν τοὺς γλάρους χαίρονται στὴν τρικυμία, ποὺ δὲν ψηφοῦνε τὴ ζωή τους ὅταν ρίχνονται νὰ τιθασσεύσουν τὸ ἄγριο κῦμα. Ἦταν τραχύς, μὲ τὴν ἁρμύρα στεγνωμένη πάντα στὰ μαλλιαρὰ πλατυά του στήθια, μὲ τὰ γερά του μπράτσα ἡλιοψημένα, θαλασσοδαρμένα.

Ὅλα τ' ἀκρογιάλια τῆς Βρεττάνης τὸν ξέρανε καλὰ τὸν Ὑβὼν Ζαγκιὰν κι' οἱ θαλασσινοὶ τὸν ἀγαποῦσαν γιατὶ ἦταν παλληκάρι ἐργατικό, φιλότιμο κι' ἀνοιχτόκαρδο. Τὸ γέλιο του ἀντηχοῦσε παντοῦ καὶ συχνὰ ἀκουγότανε τὸ δυνατὸ τραγοῦδι του νὰ συνοδεύη ρυθμικὰ τοῦ κουπιοῦ τὸ τράβηγμα.

Μὰ ξάφνου, κάποτε, ὁ Ὑβὼν Ζαγκιὰν ἔγινε μελαγχολικός. Δὲν ἐγελοῦσε τώρα, δὲν τραγουδοῦσε ξέγνοιαστος καθὼς προτήτερα. Τί εἶχε πάθει τάχα κι' ἔγινε ἔτσι σκεπτικὸς καὶ μελαγχολικὸς ὁ Ὑβών; Εὔκολα θὰ μποροῦσε νὰ τὸ συμπεράνη κανένας. Ὁ Ὑβὼν Ζαγκιὰν ἦταν ἐρωτευμένος...

Ἡ κόρη, ποὺ ἀγαποῦσε, ἦταν μιὰ νέα ὡς δεκαεννέα χρόνων μὲ μεγάλα φωτεινὰ μάτια, μὲ μιὰ ἔκφρασι παιδικῆς ἀθωότητος, μὲ ὕφος γλυκὸ κι' ἀξιαγάπητο. Καταγόταν, ὅπως κι' ὁ Ὑβών, ἀπὸ μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια ψαράδων. Ὁ πατέρας της, ἕνας γέρο-θαλασσόλυκος, ἦταν γραμμένος στὸν κατάλογο τῶν θαλασσινῶν ἐκείνων ἡρώων, ποὺ διακινδυνεύουν τὴ ζωή τους, ὅταν βλέπουν κανένα μονόξυλο μὲ ναυαγούς, νὰ παλεύη μὲ τὰ κύματα μέσ' στὴν τρικυμία. Οὔτε κι' ὁ ἴδιος δὲν θυμόταν πόσες ὑπάρξεις εἶχε σώσει ἀπὸ βέβαιο πνιγμό, πέφτοντας στὸ ἐξαγριωμένο κῦμα, δίχως νὰ λογαριάζη τὴ ζωή του.. Δεκάξη χρόνων ἦταν ὅταν γλύτωσε τὸν πρῶτο ναυαγό.

* * *

Ἔλλη τὴ λέγανε τὴν κόρη τοῦ γερο-ψαρᾶ αὐτοῦ. Κι' ὁ Ὑβὼν Ζαγκιὰν τὴν εἶχε ἀγαπήσει τρελλά, παράφορα.

Γιὰ πολὺν καιρὸ τὴν ἀγαποῦσε μυστικά, κρυφά, μὲ τὴν καρδιὰ πλημμυρισμένη ἀπ' τὸ ἀνέκφραστο αἴσθημά του. Κάποτε ὅμως πῆρε θάρρος ἀπ' τὸ γλυκὸ φέρσιμο τῆς Ἔλλης, ποὺ φαινότανε πολὺ χαρούμενη ὅταν τὸν ἔβλεπε, κι' ἔτσι τῆς ἐξομολογήθηκε, ἕνα δειλινό, τὸν ἔρωτά του. Τὰ λόγια του βγαίνανε ἀπ' τὸ στόμα του, μπερδεμένα ἀπ' τὴ συγκίνησι κι' ἡ φωνή του σχεδὸν ἔτρεμε.

— Ἔλλη.. Ἔλλη, σ' ἀγαπῶ πολύ... τῆς εἶπε. Θέλεις νὰ γίνης γυναῖκα μου;

Ἐκείνη τότε πῆρε ὕφος σοβαρό, σχεδὸν θλιμμένο.

—Πῶς, λοιπόν, Ὑβών, δὲν ξέρεις ὅτι.. ψιθύρισε.

—Τί; ρώτησε ἐκεῖνος μὲ ἀγωνία.

—Ὅτι προχθὲς ὁ Κερβέκ, ὁ γυιὸς τοῦ Φάβρ, μὲ ζήτησε σὲ γάμο;... Δὲν ξέρεις ὅτι εἶμαι ἀρραβωνιασμένη;

Ὁ Ὑβὼν ἔνοιωσε τὴν τρεμοῦλα τῆς καρδιᾶς του νὰ μεταδίδεται ὣς τὶς ἄκρες τῶν δαχτύλων του καὶ τὶς δυνάμεις του νὰ τὸν ἀφίνουν. Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ τοῦ σπάραξε τὰ σπλάχνα σὰν μαχαῖρι δίκοπο.

—Δὲν μ' ἀγαπᾶς, λοιπόν; ρώτησε σιγά. Δὲν κατάλαβες ὅτι ἐγὼ σὲ λάτρευα τόσον καιρό; Δὲν μ' ἀγάπησες ποτέ σου;.

—Ὑβών, σὲ ἀγαποῦσα κι' ἀκόμα σ' ἀγαπῶ, ἀπάντησε ἡ νέα, μὲ τὴν ἀθῶα φωνή της. Θἄθελα μάλιστα νὰ γινόσουν ἄντρας μου, μὰ τί νὰ κάνουμε ἀφοῦ ἡ μοῖρα θέλησε νὰ μοῦ δώση ἄλλον: Αὐτὸν πρέπει τώρα ν' ἀγαπῶ...

Μὰ ἀλλοίμονο! Ἐκεῖνο ποὺ ἡ Ἔλλη ἔλεγε ἀγάπη γιὰ τὸν Ὑβών δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἁπλῆ συμπάθεια — ἡ συμπάθεια ποὺ τρέφουν συνήθως ἡ γυναῖκες γιὰ τοὺς ρωμαλέους ἄντρες, μὲ τὸν εὐθὺ καὶ τίμιον χαρακτῆρα.

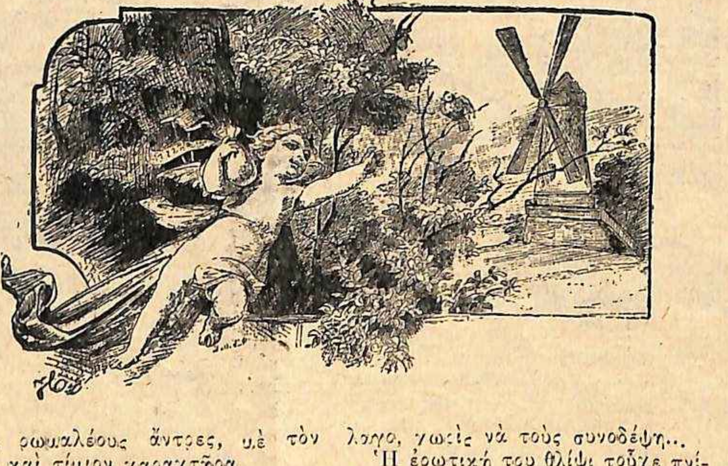

Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ συναντῶντας τον στὸ δρόμο τὸν κύτταζε μὲ θαυμασμὸ ἢ τοῦ χαμογελοῦσε, ὁ νοῦς της πήγαινε στὸν εὐγενῆ καὶ ὑπερήφανο Κερβέκ, ποὺ ὀνειρευότανε νὰ κάνη ἄντρα της..

Ὁ Ὑβὼν Ζαγκιὰν ἔσκυψε τὸ κεφάλι του ἀπελπισμένος. Ἡ πληγωμένη καρδιά του πονοῦσε, πονοῦσε, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα γιατρειᾶς.

Κι' ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ζοῦσε ἀπομονωμένος, δυστυχισμένος, κλαίγοντας τὰ χαμένα, τὰ σβυσμένα ὄνειρά του..

* * *

Τώρα πειὰ ὁ ἄτυχος Ὑβὼν πρόσεχε καὶ φυλαγόταν πολὺ γιὰ νὰ μὴ συναντηθῆ ποτὲ μὲ τὴν Ἔλλη. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀντικρύση πειά.

Ἐκείνη πάλιν ἑτοιμαζόταν γιὰ τὸν γάμο της. Ταχτοποιοῦσε τὸ προικιό της κι' ἔρραβε τὸ νυφικό της φόρεμα, ἐνῶ ἡ καρδιά της ἐσκιρτοῦσε στὴν ἰδέα, ὅτι σὲ λίγο, θὰ γινόταν γυναικοῦλα τοῦ Κερβὲκ ποὺ ἦταν ὁ πιὸ πλούσιος ἀπ' ὅλους τοὺς ψαράδες τοῦ τόπου. Τὸν Ὑβὼν τὸν εἶχε πειὰ ξεχάσει κι' ἂν κάποτε τὸν συλλογιόταν, τὸν συμπονοῦσε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τὸν ξεχνοῦσε πάλι.

Μιὰ νύχτα τοῦ Ὀχτώβρη, ἡ τρικυμία εἶχε ξεσπάσει ἄγρια στὴ θάλασσα, δυναμώνοντας ὁλοένα, χωρὶς ἐλπίδα νὰ καλμάρη. Πρωΐ-πρωΐ, οἱ κάτοικοι εἶχαν κατέβει στὸ ἀκρογιάλι ἀνήσυχοι καὶ φοβισμένοι, προσμένοντας τοὺς ψαράδες ποὔχαν φύγει ἀποβραδὺς καὶ ποὺ θἄπρεπε νὰ γυρίσουν πίσω τὴν ὥρα αὐτή.

Μανιασμένα τὰ κύματα σπάζανε μὲ πάταγο στὰ μουράγια καὶ κάνανε τὶς βάρκες νὰ χοροπηδοῦν σὰν καρυδότσουφλα. Μεγάλα, μαῦρα σύννεφα κυλιόντουσαν στὸν οὐρανὸ καὶ σμίγανε μὲ τὰ κύματα μακρυὰ στὸν σκοτεινὸν ὁρίζοντα. Δὲν μποροῦσες νὰ καταλάβης σὲ ποιὸ σημεῖο τέλειωνεν ἡ θάλασσα κι' ἀπὸ ποῦ ἄρχιζε ὁ οὐρανός. Ὁ ἄνεμος φυσοῦσε λυσσασμένος.

Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ποὺ περίμενε στὴν παραλία στεκόταν κι' ὁ Ὑβὼν Ζαγκιάν.

Πολλὲς φορὲς ἀπὸ τότε ποὺ ἔμαθε τ' ἀρραβωνιάσματα τῆς Ἔλλης μὲ τὸν Κερβέκ, ἄφινε τοὺς συντρόφους του νὰ φεύγουνε μὲ τὶς ψαρόβαρκες μονάχοι στὸ πέλαγο, χωρὶς νὰ τοὺς συνοδέψη...

Ἡ ἐρωτική του θλίψι τοὖχε πνίξει κάθε κέφι γιὰ δουλειά, τὸν εἶχε κάνει νὰ μὴν ἀγαπάη πειὰ τὴ θάλασσα. Τὸν τραβοῦσε τώρα ἡ μοναξιά, στὴν ὁποία ἀποτραβιότανε κι' ἔκλαιγε τὶς χαμένες του ἐλπίδες.

Μὰ ὁ βόγγος τῶν μανιασμένων στοιχείων, ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, τὸν ἔφερε κάτω στὴν παραλία, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους συντοπίτες του.

Τὸ θέαμα τῆς ἐξαγριωμένης θάλασσας ἦταν τρομαχτικὸ καὶ μεγαλοπρεπές.

Ἡ βάρκες τῶν ψαράδων χοροπηδοῦσαν πέρα μακρυά, στὴ διάθεσι τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων. Μὲ μεγάλους κόπους εἶχαν κατορθώσει οἱ πιὸ ἐπιδέξιοι ψαράδες νὰ ζυγώσουν ὣς διακόσια μέτρα κοντὰ στὴν ξηρά... Ἀλλὰ ὁ κίνδυνος ἤτανε πιὸ μεγάλος γι' αὐτούς, γιατὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὰ τεράστια κύματα ἀπειλοῦσαν νὰ τοὺς πετάξουν ἀπάνω στὰ βράχια καὶ στοὺς ὑφάλους καὶ νὰ τοὺς κομματιάσουν.

Ἄξαφνα μιὰ βάρκα ποὺ ἦταν πιὸ κοντὰ ἀπ' τὶς ἄλλες τινάχτηκε ψηλὰ ἀπὸ ἕνα τεράστιο κῦμα κι' ἀναποδογύρισε! Ὁ ψαρᾶς ποὺ βρίσκοταν μέσ' στὴ βάρκα αὐτὴ ἀγωνίστηκε λίγες στιγμὲς ἀνάμεσα στ' ἀφρισμένα κύματα, κι' ὕστερα χάθηκε μέσα στὰ ἀβυσσαλέα μαῦρα ἀνοίγματα τῆς λυσσασμένης τρικυμίας.

Ἡ Ἔλλη βλέποντάς τα ὅλα αὐτά, ἄφησε μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας. Ἡ βάρκα ποὖχε ἀναποδογυρίσει ἦταν τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της. Ὁ Κερβὲκ χαροπάλευε τώρα μὲ τὰ κύματα, μιὰ φαινόταν καὶ μιὰ χανόταν ἀνάμεσα στὸν σάλο τῆς θαλασσοταραχῆς.

Ὁ Ὑβὼν Ζαγκιὰν καθότανε παράμερα μὲ σταυρωμένα χέρια καὶ παρακολουθοῦσε συνωφρυωμένος τὸ τραγικὸ θέαμα.

Χειρονομῶντας σὰν τρελλὴ καὶ κλαίγοντας ἀπελπισμένα ἡ Ἔλλη, τὸν πλησίασε ἄξαφνα.

—Ὑβών!... Ὑβών!... τοῦ φώναξε. Σῶσε τον!...

Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἐμίλησε καθόλου. Οὔτε σάλεψε τὸ βλέμμα του, τὸ λυπημένο καὶ θολό.

—Ὑβών, Ὑβών, σὲ ἱκετεύω! τοῦ ξαναφώναξε ἡ κοπέλλα, μὲ τὰ μεγάλα ὡραῖα της μάτια πλημμυρισμένα στὰ δάκρυα. Ἐσὺ μονάχα μπορεῖς νὰ τὸν σώσης, Ὑβών..

Ὁ Ὑβὼν ἔβαλε τὰ χέρια στὶς τσέπες του, κάνοντας πὼς τίποτα δὲν ἄκουγε, πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα καὶ τραβήχτηκε λιγάκι παραπέρα.

Ἡ Ἔλλη τότε, κλαίγοντας ὁλοένα, τοὔπιασε μὲ λαχτάρα τὰ χέρια κι' ἔπεσε μπρὸς στὰ πόδια του.

—Σῶσε τον, καλέ μου Ὑβών, τοῦ φώναξε σὰν τρελλὴ ἀπ' τὴν ἀπελπισία της, σῶσε τον καὶ σοῦ ὁρκίζομαι νὰ γίνω κατόπιν γυναῖκα σου!

Ἡ ξαφνικὴ ἐκείνη ἐπίκλησις τῆς νέας ἔκαμε τὴν καρδιὰ τοῦ Ὑβὼν νὰ σκιρτήση μέσ' στὰ στήθη του. Ἡ εὐγενικὴ θυσία τῆς Ἔλλης τοῦ ὑπενθύμισε τὸ δικό του καθῆκον.

* * *

Χωρὶς νὰ πῆ λέξι ὁ Ὑβών, ὥρμησε στὴν ἀκρογιαλιὰ κι' ἔσπρωξε τὴ βάρκα του στὴ θάλασσα. Ὕστερα μπῆκε μέσα καὶ μὲ δύναμι κι' ἐπιδεξιότητα ἄρχισε νὰ κωπηλατῆ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κερβέκ.

Εἴκοσι φορὲς ἡ βάρκα του κινδύνεψε ν' ἀνατραπῆ, μὰ ὁ Ὑβὼν δὲν ἔχανε τὸ θάρρος του.

—Κουράγιο, Ὑβών!... Ἐμπρός, ἐμπρός, γενναῖε Ὑβών!... τοῦ φώναζαν ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιά.

Κι' ἐκεῖνος προχωροῦσε, προχωροῦσε τιθασσεύοντας, μὲ τὰ γερά του μπράτσα τ' ἄγρια κύματα.

Ὅταν, τέλος, ζύγωσε τὸν Κερβέκ, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὸν ἀνέβασε στὴ βάρκα του.

—Σ' εὐχαριστῶ, Ὑβών, μ' ἔσωσες! εἶπε ἐκεῖνος καὶ ξαπλώθηκε ἐξαντλημένος, σχεδὸν μισολιπόθυμος, μέσα στὴ βάρκα ποὺ χόρευε καὶ χαροπάλευε...

Στὸ μεταξὺ μιὰ ἄλλη βάρκα, πολὺ πιὸ μεγάλη, μὲ ὀχτὼ γεροὺς κωπηλάτες μέσα ἐρχότανε νὰ τοὺς βοηθήση. Σ' αὐτὴ τὴ βάρκα ὁ Ὑβὼν παράδωσε τὸν ναυαγὸ γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια κι' ὕστερα γύρισε τὴν πλώρη του πρὸς τ' ἀνοιχτά.

—Ποῦ θὰ πᾶς, Ὑβών;.. τοῦ φώναξαν.

—Πάω νὰ βοηθήσω καὶ τοὺς ἄλλους, ἀπάντησε ἀπότομα.

—Μ' αὐτὴ τὴ βαρκοῦλα ποὺ πᾶς, θὰ πνιγῆς!

—Πάω γιὰ τοὺς ἄλλους εἶπα!..

—Εἶσαι τρελλός! Οἱ ἄλλοι ἔρχονται πλευρίζοντας ἀπὸ τὸν κάβο. Ἔπειτα δὲν ἔχουν πειὰ ἀνάγκη ἀπὸ τὸ βαρκάκι σου... Γύρισε πίσω, Ὑβών!..

—Ἂν εἶνε νὰ πνιγῶ, φώναξε ὁ Ὑβών, ἔ τότε γειά σας, παιδιά! Κι' ἐσύ, Κερβέκ, — ἀκοῦς: Νὰ πῆς στὴν Ἔλλη ὅτι δὲν δέχομαι τὴν πληρωμή της... Ἂς εἶνε εὐτυχισμένη...

Κι' ἐνῶ ὁ ἀέρας ἔκοβε τὰ τελευταῖα λόγια στὸ στόμα του κι' ἡ τρικυμία γύρω του οὔρλιαζε ἄγρια καὶ φρενιασμένα, ἅρπαξε στὰ χέρια του τὰ κουπιὰ κι' ὥρμησε κωπηλατῶντας μέσα στὸ μάνιασμα τῶν στοιχείων.

Σὲ λίγο οἱ ψαράδες τὸν ἔχασαν ἀπ' τὰ μάτια τους.

Καὶ κανένας δὲν τὸν ξανάειδε ἀπὸ τότε καὶ κανένας δὲν ἄκουσε πειὰ νὰ μιλοῦν γι' αὐτόν..

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΖΩΟΦΙΛΙΑΣ

ΜΙΑ ΚΛΙΝΙΚΗ... ΨΑΡΙΩΝ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ!

Ἕνα ὁλόκληρο μέγαρο....νοσοκομεῖο ψαριῶν. Τὸ δυσκολώτατο ἔργο τῆς κ. Μπενάρ. Ἡ ἀρρώστειες καὶ ἡ παθήσεις τῶν ψαριῶν. Πῶς θεραπεύονται καὶ πῶς ἐγχειρίζονται. Τὰ δράματα τιμῆς τῶν ψαριῶν, κτλ. κτλ.

Η «Μέρα τῶν ζώων», ποὺ γιορτάστηκε τελευταῖα στὶς 6 Ὀκτωβρίου καὶ στὰς Ἀθήνας, δείχνει σὲ ποιὸ βαθμὸ ἔχει ἀναπτυχθῆ σήμερα ἡ ζωοφιλία σ' ὅλο τὸν κόσμο. Στὴν ἐποχή μας ὑπάρχουν εἰδικὰ νοσοκομεῖα γιὰ τὰ σκυλιὰ καὶ γιὰ τ' ἄλογα, νοσοκομεῖα στὰ ὁποῖα τὰ ζῶα αὐτά, τὰ τόσο πολύτιμα στὸν ἄνθρωπο καὶ τόσο ἀγαπητά, νοσηλεύονται μὲ τὴν ἴδια στοργὴ καὶ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον ποὺ νοσηλεύονται καὶ οἱ ἄνθρωποι, καὶ μὲ θεραπευτικὲς μεθόδους, ἡ ὁποῖες ὁλοένα τελειοποιοῦνται. Μὰ καὶ γιὰ τὰ πουλιὰ ἀκόμη ὑπάρχουν νοσοκομεῖα, τώρα δὲ τελευταῖα ἱδρύθη στὸ Παρίσι μιὰ εἰδικὴ κλινικὴ γιὰ τὰ....ψάρια.

Ἡ κλινικὴ αὐτὴ ἐγκατεστάθηκε στὸ «Ἀποικιακὸ Μουσεῖο», τὸ μοναδικὸ μέγαρο τῆς περίφημης ἀποικιακῆς Ἐκθέσεως, ποὺ δὲν κατεδαφίσθη.

Ἂς κάνουμε μιὰ βόλτα στὴν περιεργότατη αὐτὴ κλινικὴ τῶν ψαριῶν. Ἐκεῖνο ποὺ προκαλεῖ ἀμέσως ἐντύπωσι εἶνε τὸ πλῆθος καὶ ἡ ποικιλία τῶν ψαριῶν ποὺ νοσηλεύονται ἐκεῖ μέσα. Βλέπει κανεὶς παντὸς εἴδους ψάρια, ἀπὸ τὰ πιὸ ὡραῖα, ἀπὸ τὰ πιὸ σπάνια, μεταφερμένα στὸ Παρίσι ἀπὸ τὶς πιὸ μακρυνὲς ἀκτὲς καὶ ἀπὸ τὰ ποτάμια τῶν γαλλικῶν ἀποικιῶν...

Καὶ μόνη ἡ μεταφορὰ αὐτὴ τῶν ψαριῶν ἀπὸ τόπους τόσο μακρυνοὺς στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα, εἶνε πρᾶγμα πολὺ δύσκολο, κ' ἐκπληκτικό, σωστὸ κατόρθωμα. Γιατὶ τὰ ψάρια, ὄχι μονάχα πρέπει νὰ μεταφέρωνται μέσα στὸ φυσικό τους στοιχεῖο, δηλαδὴ στὸ νερό, μὰ καὶ σ' ἕνα «περιβάλλον» κατάλληλο καὶ τέτοιο, ὥστε ν' ἀντέχουν σὲ ταξεῖδι χιλιάδων χιλιομέτρων.

Μὰ καὶ ὅταν φτάσουν στὴν κλινική, χρειάζονται καὶ κεῖ ἐντελῶς ἰδιαίτερες, λεπτότατες φροντίδες. Τὰ γυάλινα κλουβιά, στὰ ὁποῖα τοποθετοῦνται, εἶνε στρωμένα μὲ βρύα καὶ φύκια, σὰν τὰ βάθη τῶν θαλασσῶν. Καὶ μέρα-νύχτα τὸ καλοριφὲρ λειτουργεῖ γιὰ νὰ κρατῆ τὴ θερμοκρασία ποὺ χρειάζεται στὰ τόσο λεπτὰ αὐτὰ πλάσματα. Ἐξαιρετικὰ λεπτὸ ἐπίσης εἶνε καὶ τὸ στομάχι τῶν ψαριῶν, τὸ ὁποῖον χρειάζεται ἐντελῶς ἐκλεκτὴ καὶ ξεχωριστὴ τροφή.

Καὶ ὅμως, παρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις καὶ παρ' ὅλες τὶς φροντίδες ποὺ παρέχονται στὰ χαϊδεμένα αὐτὰ πλάσματα, δὲν ἀποφεύγουν τὶς ἀρρώστειες.

Ὅσο κωμικὸ καὶ ὅσο παράξενο καὶ ἂν φαίνεται τὸ πρᾶγμα, εἶνε, ἐν τούτοις, γεγονὸς ὅτι τὰ ψάρια ὑπόκεινται σὲ... κρυολογήματα, ἀκόμα καὶ σὲ... στομαχικὲς διαταραχὲς ποὺ ἐξελίσσονται συχνὰ σὲ φλογώσεις τῶν ἐντέρων. Καὶ ἐπειδὴ στὰ ψάρια δὲ μπορεῖ νὰ δοθοῦν οὔτε καθαρκτικά, οὔτε κινίνη, ὄχι μονάχα γιατὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὰ καταπιοῦν, μὰ καὶ γιατὶ εἶνε ζήτημα ἂν θἄφερναν ἀποτέλεσμα, ἡ θεραπεία τους γίνεται μὲ ἄλλα μέσα.

* * *

Τὴν κλινικὴ αὐτὴ τὴ διευθύνει ἡ κ. Μπενάρ, διάσημη «ἰχθυολόγος», ἡ ὁποία δὲν ἔχει τὸ ταῖρι της στὶς θεραπεῖες τῶν ψαριῶν. Καθαρίζει μὲ ἀπαράμιλλο τρόπο τὰ ἐντόσθιά των, καὶ ξέρει ν' ἀνακαλύπτη καὶ τὶς παραμικρὲς καὶ τρομερὰ ἐπικίνδυνες ἀνωμαλίες τοῦ ὀργανισμοῦ τους. Ὅταν, π. χ., τὸ νερὸ τῶν ἐνυδρείων δὲν ἔχει τὴν ἀναγκαία ποσότητα ἀτόμων ὀξυγόνου, ἢ ὅταν κανένα ζωΰφιο ποὺ ἀναπτύσσεται μέσα στὰ φύκια εἰσχωρεῖ στὸ κρέας τῶν ψαριῶν, κι' ἁπλώνεται ὕπουλα σ' ὅλο τὸ σῶμα, τότε ἂν δὲν ἐπέμβη ἢ ἂν δὲν καταλάβη ἐγκαίρως τί συμβαίνει ὁ γιατρός, τὰ ψάρια ἀπειλοῦνται ἀπὸ ἄμεσο θάνατο.

Μὰ γιὰ νὰ εἶνε κανεὶς τέλειος «ἰχθυοθεραπευτής», πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ τὰ καταφέρνη πολὺ καλὰ καὶ στὴ χειρουργική. Καὶ ἰδοὺ γιατί: Ὁ κόσμος τῶν ψαριῶν ἔχει καὶ αὐτὸς τὰ δράματά του, τὰ πάθη του, δράματα ποὺ τὰ προκαλεῖ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁ ἔρως.

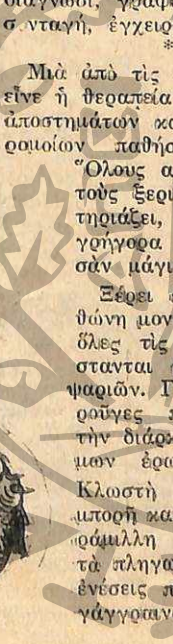

Γιὰ τό... χαμόγελο μιᾶς ὡραίας μπαρμπούνας, εἶνε ἱκανὰ νὰ στήσουν φοβερὸ καυγᾶ μεταξύ των δυὸ ἀρσενικὰ μπαρμπούνια. Γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὴν εὔνοια μιᾶς «λιθρίνας», μποροῦν νὰ χτυπιοῦνται ὥρα καὶ ὥρα δυὸ λιθρίνια ἀρσενικά. Καὶ ἂν ἡ φιλάρεσκη σύζυγος κανενὸς «ρουμπροστιγκούρο» (ὄνομα ψαριοῦ), συλληφθῆ ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ...ἐρωτοτροπῆ μὲ κανένα..... κομψὸ γεροντοπαλλήκαρο τῆς παροικίας τῶν ψαριῶν, τότε ὁ ρεζιλεμένος σύζυγος δὲν τὄχει τίποτε νά... ξεκοιλιάση στὸ νερὸ τὸν ἀναιδῆ ἀντίζηλό του.

Δὲν εἶνε, λοιπόν, καθόλου περίεργο πὼς ὕστερα ἀπὸ τέτοια δράματα, παρουσιάζονται καθημερινῶς στὴν κ. Μπενὰρ ψάρια πονεμένα, πυρέσσοντα, πληγωμένα, ἀλλοίμονο ! ἀκόμα καὶ νεκρά ! Εὐτυχῶς ἡ κ. Μπενὰρ ἔχει καρδιὰ ἀνεξάντλητης καλωσύνης. Καὶ ἐπιδίδεται στὸ γιάτρεμα τῶν ψαριῶν ποὺ ὑποφέρουν μὲ τὴ μεγαλείτερη δυνατὴ στοργή.

Μιὰ μέρα θὰ δημοσιευθῆ ἴσως στατιστικὴ τῶν θεραπειῶν της. Μὰ ἀπὸ τώρα, ὅμως, μπορεῖ μὲ βεβαιότητα νὰ λεχθῆ ὅτι δημιούργησε μιὰ νέα ἰχθυολογικὴ θεραπευτική, ἐμπνευσμένη κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴ θεραπευτικὴ τὴν ἐφαρμοζομένη στοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ αἴθουσα ὅπου ἐξετάζει ἡ κ. Μπενὰρ τούς... ἀσθενεῖς, περιέχει παντὸς εἴδους μικροσκόπια, χάρις στὰ ὁποῖα ἀνακαλύπτεται ἀμέσως τὸ μέρος ὅπου ἑδρεύει ἡ ἀρρώστεια, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ εἶδος της. Ἡ μοναδικὴ αὐτὴ γιάτρισσα κόβει, ἀφαιρεῖ, ξύνει μὲ ἐπιδεξιότητα κεντίστρας, κάνει ἀμέσως τὴ διάγνωσι, γράφει τὴν ἀναγκαία συνταγή, ἐγχειρίζει, κτλ.

* * *

Μιὰ ἀπὸ τὶς «εἰδικότητές» της εἶνε ἡ θεραπεία τῶν ὄγκων, τῶν ἀποστημάτων καὶ τῶν ἄλλων παρομοίων παθήσεων τῶν ψαριῶν. Ὅλους αὐτοὺς τοὺς ὄγκους τοὺς ξεριζώνει, τοὺς καυτηριάζει, τοὺς θεραπεύει, γρήγορα καὶ θαυματουργά, σὰν μάγισσα, σὰν νεράϊδα.

Ξέρει ἐπίσης νὰ ἐπιδιορθώνη μοναδικὰ ἡ κ. Μπενὰρ ὅλες τὶς βλάβες ποὺ ὑφίστανται ἡ φτεροῦγες τῶν ψαριῶν. Γιατὶ ἰδίως ἡ φτεροῦγες πληγώνονται κατὰ τὴν διάρκεια τῶν περίφημων ἐρωτικῶν καυγάδων. Κλωστὴ τὴν κλωστή, ἂν μπορῆ κανεὶς νὰ πῆ, ἡ ἀπαράμιλλη ἰατρὸς καθαρίζει τὰ πληγωμένα μέρη, κάνει ἐνέσεις προληπτικὲς γιὰ τὴ γάγγραινα, βγάζει τὰ λέπια ποὺ πρέπει ν' ἀφαιρεθοῦν, ξύνει, καὶ ὕστερα ἀφήνει τὴ φύση καὶ τὸν χρόνο ν' ἀποτελειώσουν τὸ σωτήριο ἔργο της.

Τὴ μέρα τῆς στηθοσκοπήσεως —γιατὶ γίνεται κι' αὐτὸ—ἕνα πλῆθος ψάρια προσάγονται στὴν κ. Μπενάρ. Ὅσα βρεθοῦν ὅτι εἶνε σοβαρὰ προσβεβλημένα, κλείνονται ἀμέσως τὸ καθένα χωριστά, σὲ ἰδιαίτερα δωμάτια, μπουκάλια, ὅπου ἡ ἰατρὸς τὰ ἐπισκέπτεται πολλὲς φορὲς τὴ μέρα. Θέλοντας καὶ μή, οἱ ἀσθενεῖς ἀκολουθοῦν τὴν ἐπιβεβλημένη δίαιτα. Καὶ ἐπειδὴ ὣς τὴν ὥρα δὲν ἔχουν σημειωθῆ... διαμαρτυρίες, μπορεῖ κανεὶς νὰ συμπεράνη μὲ βεβαιότητα ὅτι οἱ ἔνοικοι τοῦ νοσοκομείου εἶνε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν περίθαλψι ποὺ τοὺς παρέχεται.

Τὸ νοσοκομεῖο τῶν ψαριῶν ἔχει καὶ νεκροταφεῖο, ὅπου γίνονται καθημερινῶς πολυάριθμες νεκροψίες.

Ὡστόσο, ἡ κ. Μπενὰρ δὲν εἶνε ἀκόμη τελείως ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν ἐργασία της. Φιλοδοξεῖ ἀπὸ τώρα τὸ κτίσιμο ἑνὸς μεγάλου νοσοκομείου, ὅπου θὰ μποροῦν νὰ νοσηλεύωνται οἱ τρανοὶ ἄρχοντες τοῦ ὑγροῦ βασιλείου, ἡ τεράστιες χελῶνες τῶν Τροπικῶν καὶ αὐτοὶ ἀκόμα οἱ κροκόδειλοι. Μὰ ἡ λειτουργία τοῦ νοσοκομείου αὐτοῦ θὰ εἶνε πολὺ δυσκολώτερη ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ. Γιατί, ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὰ τεράστια αὐτὰ ὑδρόβια ἔχουν μεγάλο βάρος, πρᾶγμα ποὺ θὰ κάνη δυσκολωτάτη τὴ μεταφορά των, εἶνε καὶ ἀρκετὰ ἐπικίνδυνη ἡ νοσηλεία των, τουλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τοὺς καρχαρίες ἢ τοὺς κροκοδείλους.

Ἡ κ. Μπενὰρ θ' ἀναγκασθῆ ἀσφαλῶς νὰ δημιουργήση τότε εἰδικοὺς φύλακας γιὰ νὰ τὴν φυλᾶνε... ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους της...

Ὁπωσδήποτε, ἡ πρώτη κλινικὴ γιὰ ψάρια ἔγινε. Καὶ τώρα πειὰ δὲν μένει νὰ γίνη παρὰ ἕνα σανατόριο γιὰ τὰ ἔντομα...

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΙΜΟΡΡΑΓΙΕΣ

Σὲ κάθε ἐξωτερικὴ αἱμορραγία, πρέπει νἄχουμε ὑπ' ὄψει μας τὸ νόμο τῆς βαρύτητος. Πρέπει νὰ φροντίζουμε δηλαδή, ὥστε τὸ μέρος ποὺ αἱμορροεῖ, νὰ βρίσκεται ψηλότερα ἀπὸ τὸ ἄλλο σῶμα καὶ ἰδίως ψηλότερα ἀπὸ τὴν καρδιά. Ὁ κανόνας αὐτὸς ἐφαρμόζεται πρὸ πάντων στὰς αἱμορραγίας τῶν κατωτέρων μερῶν τοῦ σώματος. Ἕν' ἀπὸ τὰ καλύτερα μέσα γιὰ τὸν περιορισμὸ τῆς αἱμορραγίας εἶνε καὶ τὸ ζεστὸ νερό, τόσο ζεστό, ὅσο μπορεῖ νὰ τὸ ὑποφέρη ὁ παθών. Τὸ ζεστὸ νερό, ποὺ εἶνε συγχρόνως καὶ ἀντισηπτικό, πρέπει νὰ ἔρχεται ὅσο εἶνε δυνατὸν περισσότερο σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν ἑστία τῆς αἱμορραγίας. Ἐλλείψει ζεστοῦ νεροῦ, μεταχειριζόμεθα νερὸ κρύο, ἢ καὶ πάγο.

ΕΝΑΣ ΑΣΠΟΝΔΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΩΝ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΩΝ

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Μιὰ συνέντευξις τῆς Ἀγγλίδος δημοσιογράφου Ἔδιθ Μπρούκς μὲ τὸν περίφημο Πέτερ Χάρτ. Τὸ γραφεῖο του καὶ τὸ ἐργαστήριό του στὴ Σκότλαντ Γυάρδ. Πῶς ἀνακαλύπτονται οἱ πλαστογράφοι. Ἡ πλαστογραφία «δι' ἀντιγραφῆς». Ἡ μυστηριώδης ὑπόθεσις ἑνὸς ἀνωνύμου γράμματος. Πῶς ἀνεκαλύφθη ὁ πραγματικὸς ἔνοχος, κτλ.

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς περιφημοτέρους ντέτεκτιβ τῆς Σκότλαντ Γυάρδ, ἀληθινὴ ἐνσάρκωσις τοῦ θρυλικοῦ Σέρλοκ Χόλμς, εἶνε κι' ὁ Πέτερ **Χάρτ,** ὁ μεγαλείτερος γραφολόγος τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Πέτερ Χάρτ εἶνε ἕνα μυστηριῶδες πρόσωπο, παντοδύναμο σὰν τοὺς ἀλχημιστὰς τοῦ παληοῦ καιροῦ, γιατὶ ἀσχολεῖται μ' ἕνα εἶδος ἀποκρύφου μαγείας ποὺ τρομοκρατεῖ κι' ἀποκαλύπτει ἀλάνθαστα κάθε πλαστογράφο.

Ἡ ἀπόκρυφη αὐτὴ μαγεία του εἶνε ἡ γραφολογία. Ὁ Πέτερ Χάρτ, μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ θὰ ρίξη στὸ γραφικὸ χαρακτῆρα ἑνὸς προσώπου, διαβάζει ἀμέσως καὶ μὲ μιὰ καταπληκτικὴ εὐκολία ὅλα τὰ σκοτεινὰ κι' ἐπικίνδυνα μυστικά του. Δὲν προσέχει ποτὲ τὴ φυσιογνωμία ἑνὸς ἀνθρώπου. Τοῦ εἶνε ἀδιάφορη. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει εἶνε τὰ γράμματα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ τρόπος τῆς **γραφῆς** του. Ἀπὸ τὸ γραφικὸ **χαρακτῆρα** του μπορεῖ νὰ σᾶς τὸν περιγράψη, μ' ἕνα τρόπο ποὺ προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν κατάπληξι, σὰν νὰ βλέπη καθρεφτισμένη σ' αὐτὸν καθαρὰ τὴν ψυχή του...

Τὸ γραφεῖο αὐτοῦ τοῦ μοντέρνου μάγου εἶνε αὐστηρὸ κι' ἁπλὸ ὅπως πρέπει νὰ εἶνε τὸ γραφεῖο ἑνὸς μεγάλου ντέτεκτιβ τῆς ἐποχῆς μας : Ἕνα κυβικὸ τραπέζι ἀπὸ χοντρὸ κρύσταλλο, δυὸ ἀναπαυτικὲς δερμάτινες πολυθρόνες κι' ἕνα μεγάλο παράθυρο μὲ βαρειὰ κόκκινα παραπετάσματα.

Ὁ Πέτερ Χάρτ, κάθε πρωΐ, ἀφιερώνει τὴν πρώτη ὥρα τῆς δουλειᾶς του στὸ διάβασμα τῆς ἀλληλογραφίας του. Καμμιὰ φορὰ μάλιστα δὲν χάνει τὸν καιρό του ν' ἀποσφραγίση τὸ φάκελλο. Μαντεύει τί τοῦ γράφουν μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ θὰ ρίξη στὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τῆς διευθύνσεως..

— Νὰ ἕνας ποὺ πρέπει νὰ τρώη ψάρι ! μοῦ λέει καὶ μοῦ δείχνει ἕναν κοινὸ φάκελλο. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει πολὺ ἀδύνατη μνήμη. Εἶνε τρομερὰ ἀφηρημένος. Τοῦ χρειάζεται φώσφορον !.. Τί νὰ ἔχη χάσει ἄραγε ; Αὐτὲς ἡ ὑποθέσεις δὲν εἶνε τῆς δικαιοδοσίας μου... Ἐγὼ ἀσχολοῦμαι μὲ τοὺς πλαστογράφους καὶ τ' ἀνώνυμα γράμματα... Ἄ ! Τ' ἀνώνυμα γράμματα ! Τί διασκεδαστικὲς ὑποθέσεις !..

Ὁ Πέτερ Χάρτ δὲν βγάζει ποτὲ τὴν πίπα του ἀπὸ τὸ στόμα. Εἶνε ἕνας μανιώδης καπνιστής.

— Σὲ κάθε πραγματογνωμοσύνη, μοῦ λέει πάλι ὕστερ' ἀπ' τὸ διάβασμα ἑνὸς γράμματος, παρουσιάζονται δυὸ προβλήματα : Τὸ ἕνα εἶνε ἡ ἐξακρίβωσις τῆς πλαστογραφίας. Τὸ ἄλλο, ἡ ἀνακάλυψις τοῦ δράστου.

Τὸ πρῶτο, καταφέρνω πολλὲς φορὲς νὰ τὸ λύσω μὲ μιὰ μόνο προσεχτικὴ ματιά. Πολλὲς φορὲς ἐπίσης μοῦ παρουσιάζεται καὶ σὰν ἕνας σκοτεινὸς γρῖφος ! Τότε πρέπει νὰ γινω...ντέτεκτιβ : νὰ παρακολουθήσω, νὰ ἐξετάσω, ν' ἀνακαλύψω διάφορα ἴχνη, νὰ διαφωτίσω μὲ κάθε τρόπο τὸ μυστήριο μιᾶς πλαστογραφίας.

Μιὰ μέρα, γιὰ νὰ σᾶς **ἀναφέρω** μιὰ ἀπὸ τὶς τόσες καὶ τόσες περιπέτειές μου, εἶχα ἀναλάβει νὰ ἐξιχνιάσω τὸ σκοτεινὸ μυστήριο μιᾶς πολὺ ὕποπτης διαθήκης. Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη περιουσία, τὴν ὁποία κληρονομοῦσε ὄχι ὁ γυιὸς τοῦ ἀποθανόντος, ἀλλὰ ἕνας μακρυνὸς συγγενής του. Ἡ διαθήκη ἦταν γραμμένη ἀπὸ τὸν διαθέτη λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του. Ἡ πρώτη μου δουλειὰ λοιπὸν ἦταν νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὰ τελευταῖα ἔγγραφά του γιὰ νὰ δῶ τὸ μελάνι ποὺ μεταχειριζότανε. Διάβολε ! Ἦταν διαφορετικό ! Δὲν ἦταν τὸ ἴδιο μελάνι, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε γραφῆ ἡ διαθήκη... Ἦταν πλαστὴ ἄραγε ; Ἔπρεπε νὰ τὸ ἐξακριβώσω μὲ κάθε τρόπο... Τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα πῆγα στὸ συμβολαιογράφο του κι' ἔγραψα μὲ τὸ μελάνι του καὶ μὲ τὴν πέννα του μιὰ σημείωσι σ' ἕνα χαρτί μου, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι ἦταν κάποιο ραντεβοῦ ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ξεχάσω... Ἔπειτα γύρισα ἀμέσως στὸ γραφεῖο μου κι' ἐξήτασα μὲ τὸ φακὸ τὸ μελάνι τοῦ συμβολαιογράφου. Ἦταν τὸ ἴδιο μελάνι, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε γραφῆ ἡ διαθήκη ! Ὁ πλαστογράφος λοιπὸν ἦταν ὁ συμβολαιογράφος... Ἤμουν βέβαιος γι' αὐτό ! Κι' ὅπως ἀπεδείχθη ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι δὲν εἶχα ἀπατηθῆ...

ΤΑ ΑΞΙΟΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ Μπροντγουαίη τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅπως ἦταν τὸ 1863
(Ἀπὸ σύγχρονο Ἀμερικανικὸ περιοδικό)

* * *

Ὁ Πέτερ Χάρτ ὅμως δὲν μένει ἱκανοποιημένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία του καὶ σηκώνεται γιὰ νὰ μοῦ δείξη τὸ ἐργαστήριό του ποὺ βρίσκεται δίπλα ἀκριβῶς στὸ γραφεῖο του.

Εἶνε μιὰ περίεργη αἴθουσα, ποὺ μοιάζει κάπως μέ... κινηματογραφικὸ στούντιο καὶ μὲ χημικὸ ἐργαστήριο. Ἐκεῖ μέσα μπορεῖ νὰ περιεργασθῆ κανεὶς τὶς τελειότερες φωτογραφικὲς μηχανὲς καὶ τὶς τελευταῖες ἀνακαλύψεις τῆς ἐπιστήμης γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τῆς γνησιότητος ἢ τῆς πλαστότητος ἑνὸς ἐγγράφου.

— Οἱ πλαστογράφοι τῆς ἐποχῆς μας, μοῦ ἐξηγεῖ ὁ Σέρλοκ Χόλμς τῆς γραφολογίας, μεταχειρίζονται τὰ τελειότερα ἐπιστημονικὰ μέσα καὶ καταφέρνουν νὰ κάνουν ἀληθινὰ θαύματα μὲ τὶς ἀπάτες τους ! Γι' αὐτὸ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ χρησιμοποιῶ κι' ἐγὼ πολύπλοκα ὄργανα κι' ἐπιστημονικὰ μηχανήματα, ἀπὸ τὸν «σπεκτρογράφο» ὥς τὶς ἀκτῖνες οὔλτρα Βιολὲ γιὰ νὰ ξεσκεπάζω τὰ «κόλπα» τους.

Ἡ πλαστογραφία σήμερα μὲ «ἐλεύθερο χέρι» δὲν συνηθίζεται πειά. Οἱ πλαστογράφοι μεταχειρίζονται τὴ μέθοδο τῆς ἀντιγραφῆς. Προμηθεύονται μερικὲς ἐπιστολὲς ἢ μερικὰ ἔγγραφα τοῦ θύματος, τὰ βάζουν κάτω ἀπὸ μιὰ λεπτὴ γυάλινη πλάκα, τοποθετοῦν ἔπειτα πάνω σ' αὐτὴν ἕνα ἄγραφο φύλλο χαρτιοῦ καὶ φωτίζουν τὴν γυάλινη πλάκα ἀπὸ κάτω. Ἡ διαφάνεια τότε τοὺς ἐπιτρέπει νὰ ξεσηκώνουν στὸ φύλλο τοῦ χαρτιοῦ τους τὶς λέξεις ποὺ χρειάζονται καὶ τὶς βρίσκουν σκόρπιες ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ γνήσιο κείμενο. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο λοιπὸν καταφέρνουν νὰ συνθέσουν ὑπομονετικὰ τὸ κείμενο ποὺ τοὺς χρειάζεται...

Ἐννοεῖται ὅτι κι' αὐτὴ ἡ μέθοδος δὲν πετυχαίνει στὴν ἐντέλεια, γιατὶ τὸ πλαστὸ κείμενο δὲν ἔχει τὴν ἑνότητα καὶ τ' ὁμοιόμορφο τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος τοῦ θύματος. Εἶνε ὅμως πολὺ ἀνωτέρα ἀπὸ τὴ μέθοδο τῆς ἀντιγραφῆς μ' «ἐλεύθερο χέρι»....

Ἡ ἐξακρίβωσις τώρα ἑνὸς πλαστοῦ ἐγγράφου γίνεται μὲ τὸ «σπεκτρογράφο» καὶ μ' ἕνα ἄλλο εἰδικὸ ἠλεκτρικὸ μηχάνημα σπανίας ἀκριβείας. Μὲ ποιὸ τρόπο ; Νὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως. Ἡ «χημικὴ ἀντίστασις» τοῦ χαρτιοῦ καὶ τοῦ κοινοῦ μελανιοῦ προκαλεῖ σ' αὐτὸ τὸ ἠλεκτρικὸ μηχάνημα ἕναν ὡρισμένο μουσικὸ ἦχο. Ὅταν λοιπὸν καθορίσω τὸ «μάξιμουμ» αὐτῆς τῆς ἠχητικότητος, περνῶ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ χαρτιοῦ ποὺ τὸ θεωρῶ ὡς ὕποπτο (ξύσιμο κι' ἀντικατάστασις μιᾶς λέξεως, πλαστὴ ὑπογραφὴ μ' ἄλλο μελάνι, κλπ.) Ἡ παραμικρὴ τότε διαφορὰ στὸ χαρτὶ ἢ στὸ μελάνι προκαλεῖ ἀμέσως μιὰ ἀλλαγὴ τῆς παλμικῆς δονήσεως τοῦ ἤχου !..

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐξακριβώνεται ἀμέσως ἡ πλαστότης.

* * *

Μιὰ ἄλλη μέθοδός μου εἶνε ἡ φωτογράφησις ἑνὸς ἐγγράφου μὲ ὀρθοχρωματικὲς πλάκες, μὲ τὶς ὁποῖες ἀνακαλύπτει κανεὶς ἀμέσως τὰ μέρη τοῦ ἐγγράφου ποὺ «ἐλευκάνθησαν χημικῶς».. Φτάνω μάλιστα ὥς τὸ σημεῖο νὰ φωτογραφίζω τὴ σβυσμένη λέξι ! Μὲ πόσους ὅμως κόπους καὶ μὲ πόση προσοχή. Πρέπει νὰ «ἐμφανίσω» διαδοχικῶς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ τέτοιες ὀρθοχρωματικὲς πλάκες γιὰ ν' ἀνακαλύψω τέλος τὴ σβυσμένη λέξι τοῦ ἐγγράφου...

Ὅσο τώρα γιὰ τὴ γραφολογία, εἶνε ὁ πολυτιμώτερος βοηθός μου σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς ἐπιστημονικὲς ἔρευνες γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι ἑνὸς πλαστοῦ.

Χαράζω δηλαδὴ εὐθεῖς γραμμὲς πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω, ἀκολουθῶντας τὴ διεύθυνσι ποὺ παρουσιάζουν τὰ γράμματα ἑνὸς πλαστοῦ κειμένου. Ἔπειτα κάνω τὸ ἴδιο καὶ στὸ γνήσιο κείμενο καὶ παραβάλλω τὶς γωνίες καὶ τὶς κλίσεις ποὺ παρουσιάζουν ἡ εὐθεῖες γραμμὲς τοῦ αὐθεντικοῦ κειμένου καὶ τοῦ πλαστογραφημένου. Αὐτὴ ἡ μέθοδος εἶνε ἡ πιὸ ἁπλῆ κι' ἡ πιὸ εὔκολη. Μεταχειρίζομαι ὅμως καὶ χίλιες δυὸ ἄλλες, ἡ ὁποῖες κάνουν τὴν ἐπιστήμη μου ἀληθινὴ ἀπόκρυφη μαγεία...

Ὁ Πέτερ Χάρτ μ' ὁδηγεῖ πάλι στὸ γραφεῖο του καὶ συνεχίζει :

— Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα σᾶς μίλησα γιὰ τὶς διασκεδαστικὲς ὑποθέσεις τῶν ἀνωνύμων γραμμάτων. Θέλετε νὰ σᾶς ἀναφέρω μιὰ ἀπὸ αὐτὲς ποὺ μ' ἀπασχόλησε τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες ; Ἀκοῦστε την :

Ἕνα πρωΐ, ὁ διοικητὴς τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος τῆς Ρόουλαντ-Στρήτ, ἔλαβε ἕνα ἀνώνυμο γράμμα ποὺ περιεῖχε περίπου τὰ ἑξῆς :

«Κύριε διοικητά,

»Συμβαίνουν πολὺ παράξενα πράγματα στὴ συνοικία μας... Τὰ σκάνδαλα τῶν συζύγων Ρίτσαρντ προξενοῦν κατάπληξι.. (Ἀπαρίθμησις ἀπεριγράπτων ὀργίων). Κι' ὅμως τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶνε «ταμποῦ»... Κανεὶς δὲν τολμᾶ νὰ περιορίση τὴν σκανδαλώδη διαγωγή τους... Γιατί, ἄραγε ; Πῶς ἐπιτρέπει ἡ ἀστυνομία παρόμοια ὄργια:...»

Ὁ ἀστυνόμος, φυσικά, θέλησε ἀμέσως ν' ἀνακαλύψη ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἀνωνυμογράφος, γιατί, ὅπως συμβαίνει τὶς περισσότερες φορές, τὰ σκάνδαλα ποὺ περιέγραφε στὸ γράμμα του ἦσαν τελείως φανταστικά...

Ἡ πρῶτες ὑπόνοιες λοιπὸν ἐστράφησαν ἐναντίον μιᾶς κάποιας Μάργκαρετ Μπαΐκερ, ἡ ὁποία εἶχε μαζὺ μὲ τὸν ἄντρα της ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο σ' ἐκείνη τὴ συνοικία. Ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας της ἔμοιαζε κάπως μὲ τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τῆς ἀνωνύμου ἐπιστολῆς, κι' ὅπως ἦταν φυσικό, ἡ «μίσσες» Μπαΐκερ συνελήφθη καὶ τὸ ξενοδοχεῖο της κλείστηκε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία...

Ὁ δικηγόρος της ὅμως ἦρθε ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες καὶ ζήτησε τὴ συνδρομή μου. Κι' ἐγὼ βέβαια δὲν τοῦ τὴν ἀρνήθηκα. Ὑπέβαλα ἀμέσως σὲ μιὰ λεπτομερῆ ἀνάκρισι τὴν «ἀνωνυμογράφο» καὶ διεπίστωσα κατάπληκτος ὅτι δὲν ἦταν διόλου μορφωμένη, ἐνῶ ἐκεῖνος ποὺ εἶχε γράψει τὴν ἀνώνυμο ἐπιστολὴ φαινόταν καθαρὰ ὅτι ἤξερε κι' ὀρθογραφία καὶ σύνταξι. Διάβολε ! Τί ἔπρεπε νὰ κάνω ; Ἔβαλα τὴ «μίσσες» Μπαΐκερ νὰ γράψη τὴ λέξι «ταμποῦ» κι' εἶδα ὅτι τὴν ἔγραψε λάθος, μ' ἕνα «ς» στὸ τέλος, πρᾶγμα ποὺ δὲν ὑπῆρχε στὴν ἀνώνυμο ἐπιστολή. Ἀπ' αὐτὸ τώρα ἐσχημάτισα τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ ἀνωνυμογράφος ἦταν κάποιος ἄλλος. Καὶ πράγματι, ἀπὸ τὰ τέσσερα πρόσωπα ποὺ θεωρήθηκαν κατόπιν ὡς ὕποπτα, ἀνεκάλυψα ὅτι τὸ ἀνώνυμο γράμμα τὸ εἶχε γράψει μιὰ κάποια «μίσσες» Μαίρη Ταίϋλορ. Ἰδιοκτήτρια κι' αὐτὴ ἑνὸς ἄλλου μικροῦ ξενοδοχείου τῆς ἴδιας συνοικίας.. Καταλαβαίνετε τώρα ποιὸς ἦταν ὁ σκοπός της... Ἤθελε νὰ ἐνοχοποιήση τὴ «μίσσες» Μπαΐκερ, μιμουμένη τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα της γιὰ νὰ πετύχη τὸ κλείσιμο τοῦ ξενοδοχείου της !..

Κι' ὁ Πέτερ Χάρτ, μ' ἕνα ἀδιόρατο χαμόγελο, ἔσκυψε πάλι στὸ γραφεῖο του κι' ἄρχισε νὰ μελετάη τὰ διάφορα ἔγγραφά του, χαμένος μέσα σ' ἕνα γαλανὸ σύννεφο καπνοῦ...

ΕΔΙΘ ΜΠΡΟΥΚΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε : «Οἰκογένειαν», Λέκα 7 Ἀθήνας.

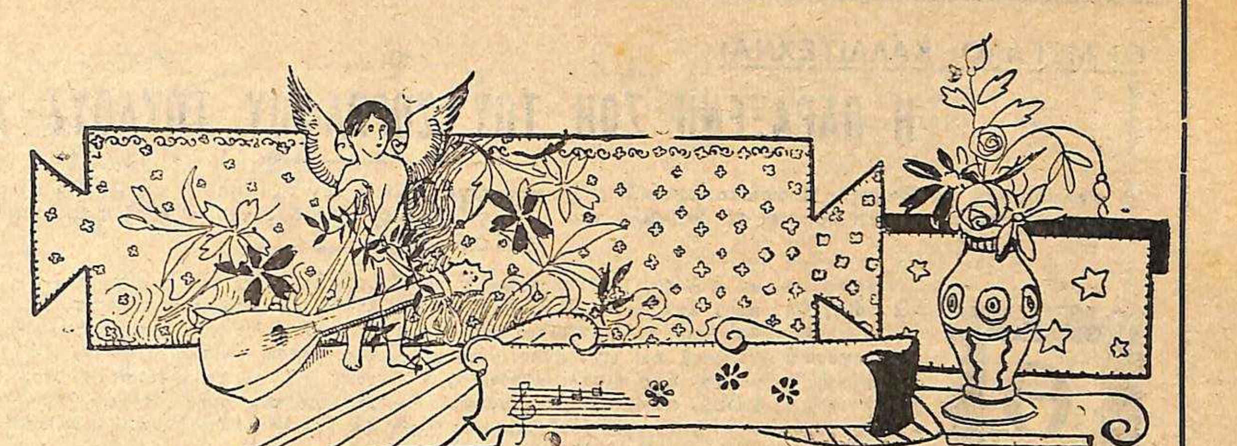

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΕΕΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(Τί γράφουν διάφορες διάσημες γυναῖκες)

Ὅταν οἱ ἄνδρες γράφουν γιὰ τὸν ἔρωτα, προσπαθοῦν κατὰ κανόνα νὰ τὸν ἀρνηθοῦν ἢ νὰ τὸν θέσουν σὲ κατώτερη μοῖρα. Πάντοτε τὸν συγχέουν μὲ τὴν ἐπιθυμία ἢ μὲ τὴ φιλία... Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὶς γυναῖκες, ἡ ὁποῖες ἐξετάζουν τὸν ἔρωτα χωρὶς νὰ περιττολογοῦν καὶ τὸν παίρνουν ἔτσι ὅπως πραγματικὰ εἶνε.

* * *

«Τὰ σφοδρὰ πάθη, οἱ μεγάλοι ἔρωτες» — γράφει ἡ κόμησσα Ντιὰν — δὲν εἶνε οὔτε τόσο συχνά, οὔτε τόσο δυνατὰ πάντοτε, ὅσο θὰ τὰ ἐπιθυμοῦσε ἡ **ψυχή μας.** Δὲν ἀγαπᾶμε ἀπολύτως, παρὰ ἕνα μόνο πλᾶσμα, ποὺ χωρὶς αὐτὸ θἆταν ἀδύνατο νὰ ζήσουμε...»

* * *

Ἡ κυρία Ἄνκερμαν, παρ' ὅλο τὸ ζωηρὸ καὶ σπινθηροβόλο πνεῦμα της, γράφει τὰ ἑξῆς γιὰ τὸν ἔρωτα :

«Τοῦ κάκου, ὦ Ἔρωτα, σὲ καταριῶνται καὶ σὲ βρίζουν... Στὸ τέλος πάντοτε σ' ἐσὲ προστρέχουν ὅλοι γιὰ ν' ἀντλήσουν τὴ δύναμι καὶ τὴ φλόγα τῆς ζωῆς !..»

Ἀλλοῦ πάλι γράφει ὅτι ἡ πιὸ κατάλληλη ἡλικία τοῦ ἔρωτος εἶνε ἡ ὥριμη ἡλικία. Καὶ δικαιολογεῖ τὴν ἀντίληψί της αὐτή, λέγοντας :

«Ὅταν ὁ χρόνος περάση μαζὺ μὲ τὶς θλίψεις, τοὺς ἔρωτες καὶ τὶς δοκιμασίες, ἡ καρδιά μας, ἥσυχη πειὰ καὶ φορτωμένη μὲ τόσα διδάγματα, ἐξιλεώνεται ἀπὸ τὶς συνεχεῖς τύψεις γιὰ τὶς περασμένες παραφορές της. Καὶ τότε ἀκριβῶς μπορεῖ νὰ αἰσθανθῆ τὸν πιὸ ἁγνὸ καὶ βαθὺ ἔρωτα».

* * *

«Ἡ παραφορά, τὸ πάθος, ὁ σφοδρὸς ἔρως — γράφει ἡ κ. Ταλεϋράνδου — σπανίως δίνουν τὴν εὐτυχία. Ὁ ἔρως ἴσως νὰ τὴν δίνη κάποτε. Ἡ φιλία ὅμως, ἡ ἤρεμη καὶ ἀφοσιωμένη φιλία, εἶν' ἐκείνη ποὺ ἐξασφαλίζει κατὰ κανόνα τὴν εὐτυχία».

* * *

Ἡ κόμησσα Ντιὰν γράφει τὰ ἑξῆς γιὰ τὸν ἔρωτα :

«Τὸ πιὸ ἀγαπητὸ πλᾶσμα εἶν' ἐκεῖνο, γιὰ τὸ ὁποῖο ὑποφέρουμε περισσότερο. Κάθε τί ποὺ προέρχεται ἀπ' αὐτὸ μᾶς ἐνδιαφέρει κι' ἡ ὕπαρξίς του ὁλόκληρη μᾶς ἀπασχολεῖ».

Ἡ μεγαλοψυχία εἶνε μιὰ ἀπ' τὶς μεγαλείτερες ἰδιότητες τοῦ ἀληθινὰ ἐρωτευμένου.

«Ὅταν μιὰ γυναῖκα ἀγαπᾶ, **συγχωρεῖ** κι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα ἀκόμη. Ὅταν δὲν ἀγαπᾶ πειά, δὲν συγχωρεῖ οὔτ' αὐτὴν τὴν ἀρετή».

Ἡ ὡραία αὐτὴ σκέψι εἶνε τῆς κ. Ταλεϋράνδου.

Ἀλλὰ γιατὶ ὁ ἔρως εἶνε τόσο ἐπιεικής ; Ἁπλούστατα, γιατὶ εἶνε τυφλός. Ἡ λογικὴ καὶ ἀκριβοδίκαιη συγγνώμη πραγματοποιεῖται μονάχα ἀπ' τὴ φιλία.

«Ὁ ἔρως δὲν βλέπει διόλου ἐλαττώματα — λέει κάποιος ποιητής — ἡ φιλία τὰ βλέπει, ἀλλὰ τὰ συγχωρεῖ».

* * *

Ἡ σύγκρισις τῆς φιλίας καὶ τοῦ ἔρωτος, αὐτὸ εἶνε ποὺ ἀποτελεῖ τὴ λεπτότερη ἐκδήλωσι τῆς γυναικείας ψυχολογικῆς δυνάμεως.

«Ὁ ἔρως ζητεῖ—λέει ἡ κ. Ταλεϋράνδου — ἡ φιλία δίνει».

Καὶ προσθέτει :

«Στὸν ἔρωτα ζοῦν ἀπὸ τὸ....κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον κάθε μέρα ἐλαττώνεται. Στὴ φιλία ζοῦν ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα τοῦ κεφαλαίου».

* * *

Ἡ κόμησσα Ντιὰν γράφει σχετικῶς :

«Ἡ φιλία εἶνε δυσαρεστημένη ἐναντίον τοῦ ἔρωτος. Τὸν ζηλεύει ὅπως ὁ φτωχὸς ζηλεύει τὸν πλούσιο καὶ συγχρόνως θέλει νὰ τὸν συμβουλεύη, ὅπως συμβουλεύει ὁ οἰκονόμος τὸ σπάταλο.

»Ἡ φιλία καὶ ὁ ἔρως εἶνε δυὸ αἰσθήματα πού, μολονότι συχνὰ συγχέονται καὶ ἀνακατεύονται, διατηροῦν ὅμως πάντα τὸ χαρακτῆρα τους καὶ σχεδὸν πάντοτε ἀντιμάχονται. Ὁ ἔρως εἶνε συνήθως ὁ ἐπιτιθέμενος. Ἡ φιλία προσπαθεῖ νὰ ἀμυνθῆ καὶ νὰ διατηρήση ὅ,τι ὁ ἔρως διεκδικεῖ μὲ πεῖσμα...»

* * *

Νὰ τώρα καὶ μερικὲς σκέψεις τοῦ Ἐτιὲν Ρέϋ γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὶς γυναῖκες :

Ἡ περισσότερες γυναῖκες φαντάζονται ὅτι ἀρκεῖ ν' ἀποκτήσουν ἕναν ἐραστὴ γιὰ νὰ γνωρίσουν τὸν ἔρωτα. Ἀπαράλλαχτα ὅπως πολλοὶ νέοι πιστεύουν ὅτι ἀρκεῖ νὰ κάμη κανεὶς μερικοὺς στίχους γιὰ νἆναι ποιητής.

* * *

Ὁ ἔρως ἐμπνέει μεγάλες φιλοδοξίες, ἀφαιρεῖ ὅμως τὰ μέσα τῆς πραγματοποιήσεώς των.

* * *

Ἡ ἁπλῆ ὀμορφιὰ προκαλεῖ τὸν πόθο. Ἡ σπάνια ὅμως ὀμορφιὰ τὸν σκοτώνει. Δὲν τολμάει κανεὶς ν' ἀγαπήση μὲ τὸ συνηθισμένον τρόπο μιὰ γυναῖκα, ἐξόχως ὡραία, γιατὶ νομίζει ὅτι δὲν εἶνε ἄξιος γι' αὐτό.

* * *

Στὸν ἔρωτα, ὅταν δὲν εὐτυχήση κανεὶς ἀμέσως, δὲν εὐτυχεῖ ποτέ. Ἄλλωστε ἡ εὐτυχία δὲν ζητεῖται... ἔρχεται ὅταν θέλη.

* * *

Μεταξὺ ἑνὸς ἀνδρὸς τολμηροῦ κι' ἑνὸς λεπτοῦ καὶ διστακτικοῦ, μιὰ λεπτὴ κυρία θὰ προτιμήση τὸν πρῶτον.

* * *

Ὅλοι οἱ ἔρωτες διαφέρουν στὸν πρόλογό τους καὶ μοιάζουν στὸν ἐπίλογό τους.

* * *

Ἡ γυναῖκα στὸν ἔρωτα δὲν λογαριάζει ποτὲ τὶς θυσίες, οὔτε τὶς δικές της, οὔτε τὶς ξένες.

* * *

Ἡ γυναῖκα μοιάζει μ' ἕνα πολιορκούμενο φρούριο, γιὰ τὸ ὁποῖο οἱ πιὸ ἐπικίνδυνοι ἐχθροὶ βρίσκονται ἐντὸς τῶν τειχῶν του.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΤΟΥΛΟΥΖ-ΛΩΤΡΕΚ

Ὁ κολασμένος ζωγράφος. Ἡ ἀριστοκρατική του καταγωγή. Πῶς τὸν ἀδίκησε ἡ φύσις. Τὰ πειράγματά του κι' ἡ εἰρωνεῖες του. Ὅπου ὁ Λωτρὲκ βρίσκει τὸ δάσκαλό του. Ὁ ἐκκεντρικὸς πατέρας του. Τὰ ἐξωφρενικά του ἀνέκδοτα, κτλ. κτλ.

Θα εἶχε κανεὶς νὰ διηγηθῆ πολλὰ ἀνέκδοτα, σχετικὰ μὲ τὴ ζωή, τὸ χαρακτῆρα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ περιφήμου Γάλλου ζωγράφου καὶ καρικατουρίστα Τουλοὺζ Λωτρέκ, ὁ ὁποῖος πέθανε ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια, στὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Ἦταν τόσο περίεργη ἡ ζωὴ τοῦ καλλιτέχνου αὐτοῦ, ὥστε πολλοὶ ἰσχυρίσθησαν σοβαρὰ ὅτι ἐπῆγε στὴν κόλασι γιὰ νὰ ζωγραφίση ἐκεῖ κολασμένους. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε καθόλου ἀπίθανο ἄν, βέβαια, παραδεχθοῦμε ὅτι ὑπάρχει κόλασι. Μὰ ἐκεῖνο, γιὰ τὸ ὁποῖον δὲν μποροῦμε νὰ ἀμφιβάλλουμε εἶνε ὅτι ὁ «κολασμένος ζωγράφος» αὐτός, ὅπως τὸν ἔλεγαν, ὁ ζωγράφος ὁ «κατεχόμενος ἀπὸ τὸν δαίμονα» πέρασε τὴν πιὸ μαρτυρικὴ καὶ τὴν πιὸ κολασμένη ζωή.

Ὁ Τουλοὺζ Λωτρὲκ ἔζησε ἕνα μέρος τῶν παιδικῶν του χρόνων στὸν πύργο τοῦ Μαλρομέ, κοντὰ στὸ Μπορντώ, ὅπου καὶ πέθανε νεώτατος, μόλις τριάντα ἑφτὰ χρόνων. Εἶχε γεννηθῆ σ' ἕνα γραφικώτατο χωριουδάκι τῆς περιφερείας τῆς Γιρόνδης, στὸ Ἀλμπί, ἀπὸ τὸ γάμο δύο πρωτοξαδέλφων, καὶ ἦταν γνήσιος ἀπόγονος τῆς μεγάλης γαλλικῆς ἱστορικῆς οἰκογενείας τῶν Τουλούζ. Μὰ ὁ ἀριστοκράτης αὐτὸς ἦλθε στὸν κόσμο μὲ ἀσθενικώτατο σῶμα. Ἦταν δύσμορφος, καχεκτικὸς καὶ κοντὸς σὰν νάνος. Ὅλοι, ὅσοι τὸν περιστοίχιζαν, ζοῦσαν μιὰ ζωὴ ὡραία, γεμάτη διασκεδάσεις καὶ κίνησι. Ὁ Λωτρὲκ ἔμενε διαρκῶς κλεισμένος στὴν κάμαρά του. Ἐνῶ οἱ ἐξάδελφοί του πήγαιναν κυνήγι μὲ τοὺς ἱπποκόμους καὶ τὰ σκυλιά τους, ἐκεῖνος ἐσχεδίαζε. Καὶ μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς γιὰ τὸν Λωτρὲκ ὅτι ὅσο μεγάλο κι' ἂν ἦταν τὸ φυσικό του τάλαντο, δὲν θὰ γινόταν ποτὲ ζωγράφος ἂν δὲν ἦταν καχεκτικός. Ἐξ αἰτίας τῆς ἀσθενικῆς κράσεώς του καὶ τῆς κακῆς σωματικῆς διαπλάσεώς του ἔγινε ζωγράφος. Ζωγράφιζε γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ διασκεδάση ἢ μᾶλλον γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ χαρῆ, ὅπως οἱ ὑγιεῖς καὶ ἀρτιμελεῖς ἄνθρωποι, τὶς διασκεδάσεις.

Ἐπίσης χάρις στὸ ἀσθενικό του κορμί, κατὰ μέγα μέρος, εἶχε μιὰ τόσο λεπτὴ εὐαισθησία, ἡ ὁποία τοῦ ἐπέτρεψε ν' ἀναπτύξη μιὰ τόσο θαυμαστὴ παρατηρητικότητα. Τὸ ὡμολογοῦσε ἄλλωστε αὐτὸ καὶ ὁ ἴδιος, ὄχι χωρὶς μελαγχολία. «Σκέπτομαι ὅτι ἂν τὰ πόδια μου ἦσαν λίγο μακρύτερα, δὲν θὰ γινόμουν ποτὲ ζωγράφος...»

Εἶνε κάτι τὸ τραγικὸ μὰ καὶ τὸ κωμικὸ συγχρόνως, ὅταν ὁ κοντορεβιθούλης αὐτὸς ἔλεγε, κοροϊδεύοντας πρῶτος τὸν ἑαυτό του, ὅτι ἔμοιαζε μέ... καφετιέρα.

Κυρίως τὰ πόδια τοῦ Λωτρὲκ ἦσαν φοβερὰ κοντά, τόσο ποὺ θἄλεγε κανεὶς ὅτι ἡ Μοῖρα, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν δημιουργοῦσε, ἦταν ἢ πολὺ ἀφηρημένη ἢ πολὺ βιαστικὴ καὶ ἀπὸ τὴ σαστιμάρα της εἶχε γελαστῆ καὶ εἶχε βάλει ἕναν κορμὸ καὶ ἕνα κεφάλι κανονικοῦ ἀνθρώπου πάνω σὲ πόδια νάνου.

Ἡ δυσμορφία αὐτὴ πίκραινε τρομερὰ τὸν Τουλοὺζ Λωτρέκ, ἦταν ἕνα βαθὺ σαράκι ποὺ τὸν ἔτρωγε ἀδιάκοπα, καὶ ἡ φαινομενική του εὐθυμία δὲν ἦταν παρὰ μιὰ μάσκα ποὺ φοροῦσε γιὰ νὰ κρύψη τὴν φρίκη καὶ τὴν ταπείνωσι, ποὺ τοῦ προξενοῦσε ἡ δυσμορφία του. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ καυστική του εἰρωνεία. Ἦταν κι' ἐκείνη ἕνα ὅπλο ποὺ τὸ μεταχειριζόταν ἀδιάκοπα γιὰ νὰ προλάβη τὶς ἐπιθέσεις, γιὰ ν' ἀμυνθῆ κατὰ τῶν σαρκασμῶν τῶν ἄλλων. Μὰ κάτω ἀπὸ τὴν καυστικώτατη εἰρωνεία τοῦ Λωτρὲκ πόση τρυφερότης δὲν κρυβότανε. Ὅλη ἡ τρυφερότης, ἡ ἀχρησιμοποίητη ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ αἰσθανότανε σὲ φοβερὸ βαθμὸ τὴν ἀνάγκη ν' ἀγαπηθῆ καὶ ποὺ ἤξερε πῶς ἦταν ἀδύνατον ν' ἀγαπηθῆ!..

Ὁ Λωτρὲκ ἦταν εὐφυέστατος, μὰ καὶ δηκτικώτατος. Ὅσο σκληρὰ ὅμως καὶ ἂν ἦσαν τὰ πειράγματά του, δὲν προήρχοντο ἀπὸ μιὰ χυδαία ψυχή, ἀλλ' ἀπὸ μιὰ ψυχὴ ποὺ ὑπέφερε. Τρομερὰ λεπτός, τρομερὰ εὐαίσθητος ὁ ἴδιος, γεμᾶτος ἀπὸ τὰ πιὸ εὐγενικὰ αἰσθήματα, δὲν μποροῦσε ν' ἀνεχθῆ τὴν ἀνοησία, τὴ χυδαιότητα, τὴν ἀμάθεια. Τὶς μαστίγωνε ὅπου τὶς συναντοῦσε. Πρέπει νὰ ποῦμε, ὡστόσο, ὅτι πολλὲς φορές, παρ' ὅλη τὴν εὐφυΐα του, βρῆκε ὁ Λωτρὲκ τὸ δάσκαλό του. Στὰ πειράγματα ἀπαντοῦσαν οἱ πειραγμένοι μὲ σαρκασμούς, ποὺ τὸν θανάτωναν.

Μιὰ νύχτα ὁ Λωτρὲκ βρισκόταν μὲ μιὰ συντροφιὰ στοῦ «Μαξίμ», στὸ περίφημο, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, Παριζιάνικο καμπαρέ. Στὰ κέντρα αὐτὰ περισσότερο παρὰ ὁπουδήποτε ἀλλοῦ κεντριζόταν ἡ εἰρωνεία τοῦ Λωτρέκ.

Ἔτσι καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἀνέπτυξε ὅλη τὴν εἰρωνεία του, πείραζε μὲ τὸν πιὸ ἀμείλικτο τρόπο ἕναν κύριο ποὺ καθότανε σ' ἕνα διπλανὸ τραπέζι. Τέλος, ἦλθε καὶ ἡ ὥρα γιὰ νὰ φύγη ὁ Λωτρέκ. Μὰ καθὼς σηκωνόταν γιὰ νὰ φύγη, ξέχασε πάνω στὸ τραπέζι ἕνα μικρὸ μολύβι. Τότε ὁ καταταραγμένος ἀπὸ τὶς εἰρωνεῖες του γείτονάς του εἶδε ὅτι ὁ φοβερὸς αὐτὸς σαρκαστὴς ἦταν πολὺ κοντότερος ὀρθὸς παρὰ καθισμένος, καὶ ὅτι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, λόγῳ τοῦ μικροσκοπικοῦ του ἀναστήματος, ἔδινε ἀφορμὴ στὴν εἰρωνεία. Θέλοντας λοιπόν, νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Λωτρὲκ γιὰ τὰ τσουχτερώτατα πειράγματά του, βρῆκε, σὲ μιὰ ξαφνικὴ ἔμπνευσι κάτι θανάσιμα πειραχτικό.

—Κύριε, κύριε! φώναξε στὸν Λωτρέκ.

Καὶ καθὼς ὁ κοντορεβιθούλης ζωγράφος γύρισε γιὰ νὰ ἰδῆ τί συμβαίνει, τὸ θῦμα τῆς εἰρωνείας του, τοῦ ἔδωσε εὐγενικώτατα τὸ μολυβάκι του καὶ τοῦ εἶπε χαμογελῶντας ἐπιχαρίτως.

—Λησμονήσατε τό... μπαστοῦνι σας!

* * *

Μολονότι πλήγωνε φοβερὰ ἡ δυσμορφία του τὴ φυσική του φιλαρέσκεια, τὴν τόσο δικαιολογημένη σ' ἕναν καλλιτέχνη καὶ μάλιστα τῆς περιωπῆς του, ὡστόσο, ὁ Λωτρέκ, ὅταν βρισκόταν στὸ Παρίσι, ἔμενε πολὺ λίγο στὸ σπίτι του. Τὴν περισσότερη ὥρα τῆς μέρας τὴν περνοῦσε στὰ ἱπποδρόμια καὶ στὰ ποδηλατοδρόμια καὶ τὶς νύχτες στὰ καμπαρέ, στὰ τσίρκα καὶ στὰ μπάρ. Ὅπως ὅλοι οἱ ἄρρωστοι ἔτσι καὶ ὁ Λωτρὲκ θαύμαζε τὴ σωματικὴ ρώμη καὶ ὠμορφιὰ καὶ σύχναζε στὰ κέντρα τῆς διασκεδάσεως.

Αὐτὸ ποὺ τὸν εὐχαριστοῦσε πιὸ πολὺ ἦταν ἡ πολυθόρυβη καὶ ποικιλόμορφη Παρισινὴ ζωή. Τοῦ φαινόταν ὅτι μέσα στὸν πυρακτωμένο φοῦρνο, ποὺ λέγεται Παρίσι, ἔλυωνε, διαλυόταν, ἔχανε τὸ αἴσθημα τῆς ἀτομικότητός του καὶ αὐτὸ τὸν ἀνακούφιζε λιγάκι, μετρίαζε τὴ φοβερή του μελαγχολία. Κυρίως τὸν τραβοῦσε ἡ Μονμάρτρη, ἡ ἀπόκεντρη καὶ ἐπικίνδυνη ἀκόμη τότε λόγῳ τῶν ἀπάχηδων, ὅπου οἱ Παριζιάνοι εἶχαν ἀρχίσει τότε νὰ πρωτοσυχνάζουν.

Ὁ Λωτρὲκ ἀγαποῦσε τὰ γραφικὰ καὶ ἰδιόρρυθμα σπιτάκια τῆς Μονμάρτρης μὲ τὰ κηπαράκια των, ἀνακατωνόταν μὲ τὰ πλήθη στοὺς λαϊκοὺς χοροὺς τῆς Μουλὲν ντὲ λὰ Γκαλέτ, τοῦ περιφημοτέρου λαϊκοῦ καμπαρὲ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, καὶ σκιτσάριζε τοὺς πιὸ ἰδιορρύθμους, τοὺς πιὸ γνωστούς, τοὺς πιὸ ἐνδιαφέροντας λαϊκοὺς τύπους, ἀπάχηδες καὶ ἀπάχισσες ποὺ χόρευαν καντρίλιες καὶ ποὺ τὰ παρατσούκλια των ἔχουν μείνει ἱστορικά· τὴν Χρυσακτίνη, τὸν Γιάννη τὸν ὑπόνομο, τὴν Νανὰ τὴν Ἀκρίδα, τὴ φόνισσα καὶ ἄλλους:

Μὰ ἡ ζωὴ αὐτὴ τῶν νυχτερινῶν κέντρων, κούρασε γρήγορα τὸν Λωτρὲκ καὶ τὸν ἀνάγκασε ν' ἀποσυρθῆ στὴν ἐξοχὴ γιὰ νὰ συνέλθη. Ἀλλὰ καὶ μ' ὅλη τὴν ἀνάπαυσι καὶ μ' ὅλες τὶς περιποιήσεις ποὺ εἶχε, δὲν μπόρεσε νὰ συνέλθη. Πέθανε ἀπὸ ἐξάντλησι, ἀφίνοντας ἕνα ἔργο πλούσιο, πρωτότυπο, δυνατό, ποὺ δονεῖται ὁλόκληρο ἀπὸ τὸν παλμὸ τῆς ζωῆς.

* * *

Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ τοῦ Λωτρέκ, μεγάλο ἐνδιαφέρον παρουσιάζει καὶ τὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον, ὅπου ἡ τόσο λεπτὴ καὶ εὔθικτη ἰδιοσυγκρασία τοῦ ζωγράφου ὑπέστη ἀπὸ πολὺ νωρὶς ὀδυνηρότατα πληγώματα.

Ὁ κόμης Τουλοὺζ Λωτρέκ, πατέρας τοῦ καλλιτέχνου, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος φοβερὰ ἐκκεντρικός, ἕνας θεότρελλος, ποὺ τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο δὲν ἀγαποῦσε παρὰ μονάχα τὰ ἄλογα καὶ τὸ κυνήγι. Δὲν ἦταν φκιασμένος γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ ἦταν χωρισμένος ἀπὸ τὴ γυναῖκα του. Γιὰ νὰ τὸν κάνη νὰ πάη κοντά της ἡ γυναῖκα του ἀγόρασε ἕναν πύργο μὲ τεράστια περιοχή, τὸ Μαλρομέ, τὸν ἀνεκαίνισε, τὸν ἐξωράϊσε καὶ ὕστερα ἔγραψε στὸν ἄντρα της. Τοῦ ἐξυμνοῦσε τὴν ὠμορφιὰ τοῦ πύργου, τὰ δάση ποὺ τὸ περιστοίχιζαν καὶ τὰ ἄφθονα ζῶα καὶ πουλιὰ γιὰ κυνήγι, ποὺ βρισκόνταν μέσα στὰ δάση. Ὁ κόμης γοητευμένος ἀπὸ τὴν περιγραφή, ἔσπευσε καὶ πῆγε στὸ Μαλρομέ. Ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἱπποκόμους καὶ τὰ σκυλιά του, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν πύργο, δὲν τὸν βρῆκε τοῦ γούστου του, κατελήφθη ἀπὸ τρομερὸ θυμὸ καί... ξανάφυγε.

Ὁ πατέρας τοῦ Λωτρὲκ ὅταν ἔμενε στὸ Παρίσι, πήγαινε κάθε πρωΐ περίπατο στὸ δάσος τῆς Βουλώνης, ὅπου κ' ἔπαιρνε τὸ πρόγευμά του. Καβαλλίκευε πάντα μιὰ ὑπέροχη φοράδα. Ὅταν ἔφτανε κοντὰ στὴν «Κασκάντ», τὸ πιὸ ἀριστοκρατικὸ κέντρο τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης, ἀφίππευε, ἔβγαζε ἕνα φλυτζάνι καὶ ἄρμεγε τὴν φοράδα του. Ὕστερα ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ σχόλια τοῦ κόσμου, καθόταν κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ ἔπινε τὸ γάλα του!..

Συχνὰ ὁ θεότρελλος αὐτὸς ἀριστοκράτης ἔκανε τὰ πιὸ ἐξωφρενικὰ ἀστεῖα.

Μιὰ φορὰ ἕνα ζευγάρι νεόπαντρων συγγενῶν του ἀπὸ τὴν ἐπαρχία τὸν ἐπεσκέφθη στὸ Παρίσι. Ὁ κόμης τοὺς πῆγε περίπατο στὸ δάσος τῆς Βουλώνης μὲ τὸ ἀμάξι του, κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε κρεμάσει γιὰ τὴν περίστασι ἕνα καφάσι γεμᾶτο πουλερικά, τὰ ὁποῖα χαλοῦσαν τὸν κόσμο. Ὅταν ὁ κόμης συναντοῦσε κανένα φίλο του σταματοῦσε, καὶ δείχνοντας τοῦ τὸ καφάσι καὶ τοὺς νεόπαντρους συγγενεῖς του, ἔλεγε. «Τί νὰ κάνω, ἀγαπητέ μου, βλέπεις οἱ κύριοι ἀπὸ δῶ εἶνε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία καὶ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν οὔτε στιγμὴ δίχως πουλερικά».

Στὶς παραξενιὲς ὁ γυιὸς δὲν πήγαινε καθόλου πίσω ἀπὸ τὸν πατέρα του. Ἦταν ἀντάξιός του. Τὰ σχετικὰ ἀνέκδοτα τοῦ Λωτρὲκ εἶνε ἄπειρα. Νὰ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ νόστιμα. Μιὰ μέρα ὁ Λωτρὲκ κράτησε μερικοὺς φίλους του σὲ γεῦμα. Τοὺς παρέθεσε ἕνα πλῆθος φαγητά, τὰ περισσότερα δυνατὰ καρυκευμένα, καὶ ἕνα πλῆθος πιπεράτα κρασιά.

Οἱ καλεσμένοι, ὅπως ἦταν φυσικό, ἦρθε στιγμὴ ποὺ χρειάστηκαν νὰ πιοῦνε νερό, μὰ μὲ ἔκπληξί τους εἶδαν ὅτι νερὸ δὲν ὑπῆρχε στὸ τραπέζι. Ζήτησαν, λοιπόν, ἀπὸ τὸν Λωτρέκ. Τότε ὁ ζωγράφος διέταξε καὶ ἔφεραν καράφες γεμᾶτες μ' ἕνα διαυγὲς νερό, ὅπου κολυμποῦσαν χρυσόψαρα. Φυσικά, κανένας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους δὲν δοκίμασε τέτοιο νερό. Καὶ ὁ Λωτρέκ, σαρκαστὴς καθὼς πάντα, τοὺς εἶπε ἡσυχώτατα· «Μὰ δὲν πίνετε, ἀδελφέ, κρασί. Τὰ ψάρια, ὡς γνωστόν, δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν μέσ' στὸ κρασί...»

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΦΙΛΗΜΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY

Ἀγάπησα πολλὲς γυναῖκες στὴ ζωή μου. Ἀλλὰ σὰν τὴν μελαχροινὴ ἐκείνη Ἱσπανιόλα δὲν ἀγάπησα καμμιά. Πέρασαν ἀπὸ τότε πολλὲς ἄνοιξες καὶ πολλὰ φθινόπωρα, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη ἐκείνη θὰ μοῦ εἶνε ἀξέχαστη γιὰ πάντα.

Ἤμουν νέος τότε καὶ ζοῦσα ἐλεύθερα. Ἐκεῖνο τὸν χρόνο εἶχα ἐπισκεφθῆ ἕναν τόπο ὀρεινὸ καὶ ἄγριο, γιὰ τὸν ὁποῖο κυκλοφοροῦσαν ἕνα πλῆθος ληστρικὲς παραδόσεις.

Τὸ μέρος ποὺ βρισκόμουνα ἦταν ἀραιὰ κατοικημένο καὶ στὸ δασωμένο βουνὸ ποὺ περιπλανήθηκα, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, δὲν συνάντησα οὔτε ἕναν ἄνθρωπο.

Κατὰ τὸ δειλινό, κατάκοπος καὶ πεινασμένος ἔφτασα μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο σπίτι, ποὺ ἀντὶ γιὰ παράθυρα, εἶχε τουφεκῆθρες, σὰν μεσαιωνικὸς πύργος.

Ἕνας ἄγριος σκύλος μὲ ὑποδέχτηκε μὲ τὰ βραχνά του γαυγίσματα καὶ σὲ λίγο παρουσιάστηκε μπροστά μου ἕνας πελώριος ἄντρας, ποὺ τὰ μάτια του πετοῦσαν φλόγες σὰν ἀναμμένα κάρβουνα.

—Τί θέλετε; μὲ ρώτησε ἀπότομα μὲ τὴν τραχειὰ φωνή του.

Ἤμουν καλὰ ὡπλισμένος κ' ἔτσι μολονότι δὲν μοῦ προκαλοῦσε καμμιὰ ἐμπιστοσύνη τὸ ἄτομό του, δὲν αἰσθάνθηκα κανέναν φόβο καὶ τοῦ ἀπάντησα θαρρετά·

—Θέλω νὰ μὲ φιλοξενήσετε!

Κ' ἐπειδὴ γνώριζα ὅτι οἱ κάτοικοι ἐκείνης τῆς περιοχῆς ἀγαποῦσαν πολὺ τὰ χρήματα, πρόσθεσα·

—Θὰ σᾶς πληρώσω ὅ,τι θὰ πλήρωνα καὶ στὸ ξενοδοχεῖο.

—Καλά! μοῦ ἀπάντησε τότε ἐκεῖνος. Μπᾶτε μέσα.

Καὶ μοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Σὲ λίγες στιγμὲς βρέθηκα μέσα σὲ μιὰ εὐρύχωρη αἴθουσα, τὴν ὁποία φώτιζε ἡ φωτιὰ ποὺ ἔκαιγε στὸ τζάκι καὶ μιὰ χονδρὴ λαμπάδα.

Κάτω ἀπ' τὸ φῶς αὐτὸ εἶδα μιὰ νέα κοπέλλα, ἡ ὁποία μὲ κύτταζε προσεχτικά. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της, τὰ ἐβένινα μαλλιά της, ἡ ἁβρὰ ἐπιδερμίδα της καὶ τὰ κατακόκκινα χείλη της, τὴν ἔκαναν νὰ ἔχη ὅλα τὰ ἐπικίνδυνα κι' ἀκατανίκητα θέλγητρα τῶν μελαχροινῶν παρθένων τῆς Ἰβηρικῆς χερσονήσου. Ἐγὼ τουλάχιστον, καθὼς τὴν εἶδα, ἔμεινα κατάπληκτος.

Κι' ὅταν μοῦ ἔστρωσε τὸ τραπέζι γιὰ νὰ φάω, μὲ συγκλόνισαν ἡ ἁπλὲς κι' ἀγέρωχες κινήσεις τοῦ λυγεροῦ κορμιοῦ της, ἡ ὁποῖες ταίριαζανε ἀπολύτως μὲ τὴν ἄγρια ὠμορφιά της.

* * *

Πρὶν νὰ πέσω νὰ κοιμηθῶ, κλείδωσα κι' ἀμπάρωσα μὲ προσοχὴ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου ποὺ μοῦ παραχώρησαν, γιατὶ δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου ὁ γίγας ποὺ μὲ φιλοξενοῦσε. Ὁπωσδήποτε ὅμως κοιμήθηκα καλὰ καὶ τὸ πρωΐ ξύπνησα, μόλις ἔφεξε ἡ ἡμέρα, χαρούμενος. Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως μ' ἔπιασε μιὰ παράξενη λύπη ποὺ θὰ ἔφευγα τόσο γρήγορα ἀπὸ τὸ σπίτι, στὸ ὁποῖον ἔμενε ἡ ὑπέροχη ἐκείνη Ἱσπανιόλα. Σηκώθηκα λοιπὸν ἀπότομα κι' ἀφοῦ πλύθηκα μέσα σὲ μιὰ λεκάνη μὲ νερό, ποὺ βρῆκα ἕτοιμη σ' ἕνα τραπέζι, καὶ ντύθηκα βιαστικά, κατέβηκα ἀμέσως κάτω καὶ βρῆκα τὴν ὠμορφη νέα νὰ στέκεται ὁλομόναχη μπροστὰ στὸ κατῶφλι τῆς ἐξόδου καὶ ν' ἀπολαμβάνη τὴν θαυμασία ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Μόλις μ' ἀντελήφθη, γύρισε ἀπότομα καὶ μὲ κύτταξε κατάματα.

Μιὰ γλυκειὰ ἀνατριχίλα μὲ κυρίευσε τότε κι' ἄρχισα νὰ τρέμω σύγκορμος. Κάτι μοῦ φάνηκε πῶς ψιθύρισα, μὰ δὲν θυμᾶμαι τί. Ἐκείνη τότε μοῦ ἀπάντησε·

—Ὁ πατέρας μου εἶχε δουλειὰ κι' ἔφυγε.

Ἀλλὰ καθὼς μοῦ μιλοῦσε, ἔνοιωσα μιὰ κάποια ταραχὴ στὴ φωνή της καὶ τὴν κύτταξα κατάματα.

Ἐκείνη ἄλλαξε τότε μεμιᾶς χρῶμα, γίνηκε κατακίτρινη καὶ μοῦ εἶπε τρομερὰ ταραγμένη·

—Καταλαβαίνω ὅτι δὲν εἶσθε ἄνανδρος!.. Μοῦ ὁρκίζεσθε λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ φανερώσετε σὲ κανέναν ὅτι θὰ σᾶς πῶ;

—Σᾶς ὑπόσχομαι, τῆς εἶπα ἀμέσως μὲ τρεμάμενη φωνή, ὅτι θὰ προτιμήσω νὰ μὲ σκοτώσουν παρὰ νὰ φανερώσω σὲ κανέναν ὅ,τι θὰ μοῦ πῆτε.

Ἐκείνη ἔμεινε σκεφτικὴ λίγες στιγμὲς καὶ παίρνοντας ἀπόφασι, μοῦ εἶπε μ' ἕναν ἐπιτακτικὸ τόνο.

—Πρέπει νὰ πάρετε ἄλλον δρόμο!.. Δὲν πρέπει νὰ φύγετε ἀπ' τὸ μονοπάτι ποὺ ἤρθατε!..

—Γιατί; φώναξα ἔκπληκτος.

Ἡ νέα χαμήλωσε τότε τὰ μάτια της καὶ δὲν ἔβγαλε μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα της. Ἡ σιωπή της ἦταν ἀρκετὰ ἐκφραστικὴ καὶ κατάλαβα ὅτι ὁ πελώριος ἄντρας, ποὺ ἔφυγε πρὶν ἀπὸ μένα ἀπ' τὸ σπίτι του, δὲν εἶχε φύγει γιὰ καμμιὰ ἄλλη δουλειά, παρὰ γιὰ νὰ μοῦ στήση καρτέρι καὶ νὰ μὲ ξεμπερδέψη γιὰ νὰ μὲ ληστέψη.

—Δὲν θὰ τὸ ἔκανε ποτέ!.. μοῦ εἶπε, τέλος, μὲ μιὰ χαμηλὴ φωνὴ ἡ Ἱσπανιόλα. Ὁ πατέρας μου ἦταν πάντα τίμιος ἄνθρωπος, ἀλλὰ τώρα, ποὺ κινδυνεύουμε νὰ μᾶς πάρουν τὸ σπίτι μας, ἔχασε τὰ λογικά του.

Ἦταν φανερὸ πῶς εἶχε μαντεύσει ὅτι εἶχα καταλάβει ἐκεῖνο, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ μοῦ πῆ.

—Ὥστε ὁ πατέρας σου ἔχει χρέη; τὴν ρώτησα.

—Ναί, χρωστάει τριάντα πιστόλες, μοῦ ἀπάντησε σὰν νὰ ντρεπότανε γιὰ τὰ λόγια της.

Εἶχα περισσότερα χρήματα ἀπ' τὸ ποσὸ ἐκεῖνο μέσα στὸ πορτοφόλι μου. Τὸ ἔβγαλα ἀμέσως, πῆρα μέσα ἀπ' αὐτὸ εἴκοσι εἰκοσόφραγκα καὶ πῆγα καὶ τ' ἄφησα ἀπάνω στὸ τραπέζι.

Ὅταν ὅμως γύρισα κοντά της, ἡ ὠμορφη νέα μὲ ρώτησε μ' ἕναν παράξενο τόνο στὴ φωνή της·

—Γιατὶ τὸ κάνατε αὐτό; Γιὰ νὰ μὲ ἀνταμείψετε;

—Ὄχι!.. ψιθύρισα τρέμοντας. Ἂν τὸ ἔκανα γι' αὐτό, θὰ ἤμουν ἕνας τιποτένιος.

—Τότε γιατί; μὲ ξαναρώτησε.

—Γιατὶ δὲν θέλω ποτὲ νὰ χάσετε τὸ σπίτι σας!.. κατώρθωσα νὰ ψιθυρίσω.

Ἐκείνη τότε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο καὶ μιὰ ἐξαιρετικὴ τρυφερότητα μοῦ εἶπε.

—Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀνταποδώσω τὸ καλὸ ποὺ μοῦ κάνατε! Εἶμαι ἀρραβωνιασμένη καὶ στὸν τόπο μας ἡ ἀρραβωνιασμένες προτιμοῦν νὰ πεθάνουν παρὰ νὰ προδώσουν τοὺς ἀρραβωνιαστικούς των.

—Εἶνε ἀρκετὸ γιὰ μένα τὸ χαμόγελό σας, τόλμησα νὰ πῶ.

—Ἄ! ἔκανε ἀμέσως ἐκείνη.

Κι' ἀφοῦ ἔμεινε λίγες στιγμὲς μὲ μισόκλειστα μάτια, ρίχτηκε ἄξαφνα κατασυγκινημένη ἀπάνω μου, κρεμάστηκε ἀπ' τὸ λαιμό μου καὶ κόλλησε τὰ χείλη της ἀπάνω στὰ χείλη μου σ' ἕνα φλογερὸ φίλημα, ποὺ μέσα σ' αὐτὸ ὑπῆρχε κάτι ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἀπόγνωσι.

—Φύγετε! Φύγετε ἀμέσως! φώναξε κατόπιν ἀφίνοντάς με.

Καὶ ὀπισθοχωρῶντας ἐξακολούθησε·

—Ἀλλοίμονο!.. Δὲν ξέρω τί κάνω!.. Σᾶς ἀγαπῶ!.. Φύγετε ὅμως! Φύγετε ἀμέσως! Σᾶς ἱκετεύω!..

Ἔφυγα ἀμέσως, ἀλλὰ ὡς ὅτου νὰ φτάσω στὴ στροφὴ τοῦ μονοπατιοῦ, ἄκουγα τοὺς δυνατοὺς λυγμούς της. Στὴν στροφὴ ἀπάνω γύρισα τὸ κεφάλι μου καὶ τὴν εἶδα νὰ κλαίη ἀκουμπῶντας στὴν πόρτα της..

Ἀπὸ τότε δὲν ἔπαυσα ποτὲ νὰ τὴν σκέφτωμαι κι' ἡ ἀνάμνησί της μοῦ εἶνε τόσο γλυκειά, ὥστε ἀπὸ τότε δὲν μπορῶ ν' ἀγαπήσω μ' ὅλη τὴν δύναμι τῆς καρδιᾶς μου ἄλλη γυναῖκα..

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Μιὰ μέρα ἕνας αὐλικὸς τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ τῆς Ἰταλίας, κατέκρινε ἐνώπιον τοῦ βασιλέως τὴν ἀσυλλόγιστη ἀπονομὴ παρασήμων στὸν πρῶτο τυχόντα.

—Ὑπάρχουν δυὸ πράγματα, ἀπάντησε τότε ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ χαμογελῶντας, τὰ ὁποῖα δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀρνῆται· Ἀνθοδέσμες στὶς γυναῖκες καὶ παράσημα στοὺς ἄνδρες!...

* * *

Ὁ Τσάρος τῆς Ρωσσίας Ἀλέξανδρος Β' ἀγαποῦσε τόσο τὴ γυναῖκα του, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ τῆς ἀρνηθῆ τίποτα. Ἡ Τσαρίνα τὸ γνώριζε αὐτὸ καλὰ καὶ ἰδοὺ πῶς ἐπενέβη κάποτε γιὰ νὰ σώση ἕναν πολιτικὸ κατάδικο.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Ἀλέξανδρος ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο του, ὅταν ἡ Τσαρίνα μπῆκε μὲ τὴ συνήθη οἰκειότητά της καὶ ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ σύζυγό της γιὰ νὰ ἰδῆ τί ἔγραφε. Ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε διαβάσει τὴ δικογραφία τοῦ κόμητος Ἀλεξίου, ὁ ὁποῖος εἶχε καταδικασθῆ ἐπὶ συνωμοσία, ἔγραφε ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ περιθώριο τὰ ἑξῆς· *«Χάρις ἀδύνατον. Νὰ σταλῆ εἰς Σιβηρίαν».*

Ἡ Τσαρίνα, πῆρε τότε τὴν πέννα καὶ μετέθεσε τὴν τελεία τῆς φράσεως στὴν προηγούμενη λέξι. Ἔτσι ἡ σημείωσις τοῦ Τσάρου ἔγινε· *«Χάρις. Ἀδύνατον νὰ σταλῆ εἰς Σιβηρίαν».*

Καὶ ὁ κατάδικος ἐσώθη.

ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Ὁ ἀητὸς δὲν κυνηγάει μύγες.

—Πρὶν δαγκάσης κάτι, κύτταξε ἂν αὐτὸ εἶνε πέτρα ἢ ψωμί.

—Μιὰ γυναῖκα κατορθώνει τὰ πάντα· πολλὲς δὲν κάνουν τίποτα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΩΖΕΙ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στὴν ἐποχὴ τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου. Ὁ περίφημος ἀστυνομικὸς ρεπόρτερ ὑπηρετεῖ ὡς δεκανεὺς στὸ μέτωπο, ὅταν ἔξαφνα λαβαίνει μιὰ διαταγὴ νὰ ἐπιστρέψη στὸ Παρίσι καὶ νὰ παρουσιαστῆ στὸν διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδος «Ἐποχή», ὅπου ἐργαζόταν πρὸ τοῦ πολέμου. Πράγματι, παρουσιάζεται καὶ μαθαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του ὅτι ἡ κυβέρνησις περιμένει ἀπ' αὐτόν, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, νὰ σώση τὸ Παρίσι ! Δὲν τοῦ δίνει ὅμως καμμιὰ ἐξήγησι σχετικὴ καὶ τὸ ἴδιο βράδυ τὸν πηγαίνει νὰ παρακολουθήση μιὰ μυστικὴ ὑπουργικὴ συνεδρίασι. Ἐκεῖ ὁ Ρουλταμπὶλ ἀκούει τὸν Ἄγγλο ἐπιστήμονα Κρόμερ νὰ μιλάη γιὰ μιὰ καταπληκτικὴ ἐφεύρεσι τοῦ Γάλλου σοφοῦ Φοῦλμπερ, γιὰ μιὰ τεραστία τορπίλλη, ποὺ μπορεῖ νὰ μεταβάλλη σὲ λίγες στιγμὲς σὲ ἐρείπια καὶ τὴ μεγαλείτερη πρωτεύουσα. Ἔγιναν μάλιστα καὶ τὰ σχετικὰ πειράματα σ' ἕνα ἐρημονῆσι, στὸ ὁποῖο, μετὰ τὴν ἔκρηξι τῆς «Τιτάνιας» — ἔτσι ὀνομάζεται ἡ τορπίλλη — μετεβλήθη σὲ πραγματικὴ κόλασι. Μὰ οἱ Γερμανοί, τὴν ἴδια νύχτα κιόλας, ἀπαγάγουν μ' ἕνα ὑποβρύχιο τὸν Φοῦλμπερ, τὴν κόρη του καὶ τὸν μνηστῆρα τῆς τελευταίας καὶ κλέβουν τὰ σχέδια τῆς ἐφευρέσεως. Τοὺς μεταφέρουν στὰ ἐργοστάσια Κροὺπ κι' ἐκεῖ ἐξαναγκάζουν τὸν μνηστῆρα τῆς δεσποινίδος Φοῦλμπερ νὰ κατασκευάση γιὰ λογαριασμὸ τῆς Γερμανίας τὴν «Τιτάνια», γιὰ νὰ καταστρέψουν μ' αὐτὴ τὸ Παρίσι. Οἱ Γάλλοι ὑπουργοί, τρομοκρατημένοι, ἐμπιστεύονται τὴν σωτηρία τοῦ Παρισιοῦ στὸν Ρουλταμπίλ, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει νὰ πάη μαζὺ μὲ δυὸ βοηθούς του στὸ Ἔσεν καὶ νὰ φυγαδεύση τοὺς τρεῖς ἐφευρέτας, οἱ ὁποῖοι, εὐτυχῶς, δὲν εἶχαν ἀποκαλύψει ἀκόμα ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς ἐφευρέσεώς των στοὺς Γερμανούς. Πράγματι δέ, ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ ρεπόρτερ φροντίζει νὰ συλληφθῆ αἰχμάλωτος καὶ οἱ Γερμανοί, ἐπειδὴ παρουσιάζεται ὡς μηχανικός, τὸν στέλνουν **στοῦ Κρούπ.**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γιὰ νὰ συναντήση ὁ Ρουλταμπὶλ τὸ Φοῦλμπερ, τὴν κόρη του καὶ τὸν Πολωνὸ μνηστῆρα της, ἔπρεπε νὰ μάθη πρῶτα ἂν κατοικοῦσαν μέσα στὰ ἐργοστάσια ἢ ἔξω ἀπ' αὐτά, τὸ ἀκριβὲς μέρος ὅπου ἔμεναν, τὸ διάστημα ποὺ χώριζε τοὺς μὲν ἀπὸ τοὺς δὲ κι τὸν καθένα τους ἀπὸ τὸ Ρουλταμπίλ.

Γιὰ νὰ δράση ἔξω ἀπ' τὰ ἐργοστάσια ὁ Ρουλταμπὶλ θὰ χρησιμοποιοῦσε τὸ Βλαντιμίρ, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ βρίσκεται τώρα μαζὺ μὲ τὴν πριγκήπισσά του στὸ Ἔσσεν. Γιὰ νὰ ἐργαστῆ δὲ μέσα στὰ ἐργοστάσια θὰ εἶχε ὡς βοηθό του τὸν Λὰ Καντέρ.

Μὰ τοὺς δυὸ αὐτοὺς βοηθούς του θὰ τοὺς εὕρισκε τάχα στὴ θέσι τους... Δεύτερο σπουδαῖο πρόβλημα ποὺ ἔπρεπε νὰ κανονιστῆ τὸ γρηγορώτερο. Γιατὶ ὁ Ρουλταμπὶλ δὲν θὰ ἐργαζόταν βέβαια μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἂν εἶχε καιρὸ δυὸ μηνῶν ἀκόμα ἢ ὀχτὼ ἡμερῶν κι' ἀλλοιῶς θὰ ἐργαζόταν μόνος κι' ἀλλοιῶς μὲ δυὸ βοηθούς.

Ἔδωσε στὸν ἑαυτό του τριῶν ἡμερῶν προθεσμία γιὰ νὰ πληροφορηθῆ σχετικῶς κ' ἔπειτ' ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπόφασι, ἡ κούρασι φάνηκε μιὰ στιγμὴ νὰ τὸν κυριεύη. Μισοαποκοιμήθηκε κι' ἄφησε νὰ πέση στὸ πάτωμα ἡ σβυσμένη του πίπα. Ὁ κρότος ποὺ ἔκανε ἡ πίπα πέφτοντας κάτω, τὸν ξύπνησε ἐντελῶς. Ντράπηκε γιὰ τὸν ἑαυτό του, πήδησε ἀπ' τὸ κρεββάτι του κ' ἔσκυψε γιὰ νὰ πάρη τὴν πίπα του. Μά ἔξαφνα, εἶδε τότε κάτι ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν κάνη νὰ ξεφωνίση ἀπὸ χαρά.

Κάτω ἀπ' τὸ διπλανό του κρεββάτι ἦταν μιὰ ἀρβύλλα !... Μιὰ τεράστια ἀρβύλλα!.. Ἡ ἀρβύλλες μάλιστα ἦσαν δυό, μὰ τὴ δεύτερη τὴν ἔκρυβε αὐτὴ ποὺ ἔβλεπε ὁ Ρουλταμπίλ...

Ἆ ! ἡ ἀρβύλλα αὐτὴ ἔφτανε γιὰ νὰ κάνη εὐτυχισμένο τὸ νεαρὸ ρεπόρτερ!...Ἆ! τὴν ἀναγνώριζε περίφημα !.. Δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρχη πουθενὰ τὸ ταίρι της.. Σίγουρα αὐτὸς ποὺ τὴ φοροῦσε εἶχε πόδι νούμερο 48!... Κι' ἀκόμα πιὸ πολύ! ..

Μὲ καρδιὰ ποὺ χτυποῦσε δυνατά, ὁ Ρουλταμπὶλ ἅπλωσε τὸ χέρι του ποὺ ἔτρεμε κάτ' ἀπ' τὸ διπλανὸ κρεββάτι καὶ πῆρε τὴ μιὰ ἀρβύλλα πρῶτα κ' ἔπειτα τὴν ἄλλη. Κύτταξε γιὰ μερικὲς στιγμὲς αὐτὲς τὶς δυὸ πελώριες ἀρβύλλες, βγάζοντας ἐλαφροὺς στεναγμοὺς ἀνακουφίσεως.

«Εἶνε ἡ ἀρβύλλες τοῦ Λὰ Καντέρ! ἔλεγε. Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε ἡ δικές του !»

Ὁ ρεπόρτερ δὲν ἀμφέβαλε πειὰ καθόλου ὅτι ἡ καλή του τύχη τὸν εἶχε στείλει στὸ ἴδιο δωμάτιο, στὸ ὁποῖο κοιμόταν κι' ὁ Λὰ Καντέρ ! Τὸ πρᾶγμα ἦταν φυσικό, ἄλλωστε, γιατὶ οἱ Γερμανοὶ τοποθετοῦσαν στὰ ἴδια διαμερίσματα τοὺς στρατιωτικοὺς αἰχμαλώτους ποὺ ἐργαζόντουσαν στὰ ἴδια τμήματα τοῦ ἐργοστασίου... Ἡ σύμπτωσις αὐτὴ ἔδωσε καινούργιο θάρρος στὸν ἥρωά μας καὶ τὸν ἔκανε νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνη στὸ μέλλον...

Ἦταν μισὴ μετὰ τὸ μεσημέρι περίπου, ὅταν ἀκούστηκε μεγάλη φασαρία στὸ διάδρομο. Ἦσαν οἱ ἐργάται αἰχμάλωτοι ποὺ ξαναγύριζαν ἀπ' τὶς δουλειές τους. Ἦταν Κυριακὴ καὶ θὰ ἦσαν ἐλεύθεροι ὅλο τὸ ἀπόγευμα γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν, νὰ περπατήσουν ἢ νὰ γράψουν τὶς ἐπιστολές τους. Ὅταν οἱ ἄνδρες τοῦ θαλάμου του μπῆκαν μέσα, ὁ Ρουλταμπὶλ ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι του μὲ τὰ μάτια του ὀρθάνοιχτα. Ὀχτὼ ἄνδρες περάσαν μπροστά του χαιρετῶντας τον φιλικὰ καὶ κάνοντάς του διάφορες τυπικὲς ἐρωτήσεις. Ὁ Ρουλταμπὶλ τοὺς ἀπαντοῦσε ἀφηρημένα προσποιούμενος πὼς ἦταν ἐξαιρετικὰ κουρασμένος...

Δὲν εἶχε δῆ μεταξύ τους τὸ Λὰ Καντέρ, μὰ δὲν ἤθελε νὰ ρωτήση κανένα γι' αὐτόν...

Ἔξαφνα, τὰ σανίδια τοῦ πατώματος ἄρχισαν νὰ τρίζουν κάτω ἀπὸ βαρειὰ βήματα. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς τοῦ Ρουλταμπὶλ ἔγιναν πιὸ γρήγοροι καὶ τέντωσε ἀκόμα περισσότερο τὰ μάτια του.. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ὁ Λὰ Καντὲρ μπῆκε μέσα!...

Στὴν ἀρχὴ ὁ Λὰ Καντὲρ δὲν εἶδε τὸν Ρουλταμπίλ. Πέταξε τὸ μανδύα του στὸ κρεββάτι του, φωνάζοντας: «Οὔφ! Τέλειωσε κ' ἡ δουλειὰ αὐτῆς τῆς βδομάδας!...» Ἔπειτα κάθησε στὸ κρεββάτι του ποὺ ἔτριξε ἀπ' τὸ βάρος του κι' ἄρχισε ν' ἀναστενάζη:

—Τί ἔχεις, Ντυβάλ; τὸν ρώτησε ἕνας ἀπ' τοὺς αἰχμαλώτους.

Ὁ Λὰ Καντὲρ—Ρενὲ Ντυβὰλ ἦταν τὸ ψευδώνυμο ποὺ ἔγραφαν τὰ χαρτιά του—ἀναστέναξε μιὰ φορὰ ἀκόμα κι' ἀπάντησε:

—Καὶ τί δὲν ἔχω!...

Καὶ σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι του...

Ἔξαφνα τότε εἶδε τὸ Ρουλταμπίλ !

Στὴν ἀρχή. λίγο ἔλειψε νὰ πέση κάτω... Τὸ πελώριο κορμί του ταλαντεύθηκε σὰν ἐκκρεμές, τὸ στόμα του ἄνοιξε σὰν πηγάδι, κ' ἔπειτα ξανάκλεισε, πνίγοντας μιὰ κραυγὴ ποὺ ἀντήχησε σὰν μακρυνὸ μουγκρισμα...

Ὁ Ρουλταμπὶλ εἶχε καρφώσει τὰ βλέμματα του καὶ τὸν ἐκεραύνωνε μ' αὐτά !

—Τί ἔπαθες, Ντυβάλ; ρώτησε τὸ Λὰ Καντὲρ ὁ ἄλλος αἰχμάλωτος. Τί σοῦ ἦρθε...

—Μουρμουρίζω μὲ τὴν ἰδέα τοῦ ἐλεεινοῦ φαγητοῦ ποὺ θὰ φᾶμε σὲ λίγο...ἀπάντησε ὁ Λὰ Καντέρ, προσπαθῶντας ν' ἀποτραβήξη τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Ρουλταμπίλ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ δυὸ διαπεραστικὰ σφυρίγματα ἀκούστηκαν, προσκαλῶντας τοὺς ἄνδρες στὴν τραπεζαρία. Ὁ μικρὸς θάλαμος ἄδειασε κι' ἀπόμειναν μόνο ὁ Λὰ Καντὲρ κι' ὁ Ρουλταμπίλ, ὁ ὁποῖος εἶχε κλείσει τὰ μάτια του. Ὅταν τὰ ἄνοιξε πάλι, εἶδε τὸ Λὰ Καντὲρ ποὺ τὸν κύτταζε ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα, χωρὶς νὰ τολμάη νὰ πῆ λέξι...

—Ἄδειασέ μου τὴ γωνιὰ ἀμέσως καὶ πήγαινε νὰ φᾶς μὲ τοὺς ἄλλους! μούγκρισε ὁ Ρουλταμπίλ. Δὲν σὲ ξέρω καθόλου ἐγώ, κύριε Ντυβάλ!

Ὁ Λὰ Καντὲρ ἔκανε μισὴ μεταβολὴ κ' ἔφυγε ἀπ' τὸ θάλαμο, σκουντάφτοντας μὲ χαρὰ ἀπάνω στὰ ἔπιπλα.. Ὁ Ρουλταμπὶλ εἶχε φτάσει ἐπιτέλους !... Δεκαπέντε μέρες τώρα τὸν περίμενε!.. ἢ μᾶλλον δὲν τὸν περίμενε πειά, γιατὶ φανταζόταν πὼς κάποιο κακὸ τοῦ εἶχε συμβῆ...

Ὁ Λὰ Καντὲρ δὲν ἔφαγε καθόλου καὶ ξαναγύρισε πρῶτος στὸ ὑπνωτήριο. Ὁ Ρουλταμπὶλ ὅμως τοῦ γύρισε τὶς πλάτες καὶ προσποιήθηκε πὼς κοιμόταν βαθειά.

Τοῦ κάκου ὁ ἀγαθὸς γίγας ἀναστέναξε, προσπαθῶντας νὰ τραβήξη τὴν προσοχή του.

Μόνο κατὰ τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ὁ Ρουλταμπὶλ βεβαιώθηκε μόνος του ὅτι κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἀκούση, ἐπέτρεψε στὸ Λὰ Καντὲρ νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς μοναξιᾶς στὴν ὁποία τοὺς εἶχαν ἀφήσει καὶ νὰ τοῦ μιλήση...

Μὰ καὶ πάλι ὁ ρεπόρτερ τοῦ ἔκοψε στὴ μέση τὶς αἰσθηματικὲς διαχύσεις καὶ τοῦ ὑπέβαλε γρήγορα-γρήγορα ἀλλεπάλληλες ἐρωτήσεις, χάρις στὶς ὁποῖες πληροφορήθηκε πολλὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα.

Ὁ Ρουλταμπὶλ εἶχε καρφώσει τὰ βλέμματά του ἐπάνω του καὶ τὸν ἐκεραύνωνε μ' αὐτά...

Ἔτσι ἔμαθε ὅτι οἱ στρατιωτικοὶ αἰχμάλωτοι ποὺ ἐργαζόντουσαν στοῦ Κρούπ καὶ ποὺ κοιμόντουσαν ἄλλοτε σ' ἕνα στρατόπεδο ἔξω ἀπ' τὴν πόλι, εἶχαν ἐγκατασταθῆ τώρα ὁριστικὰ μέσα στὰ ἐργοστάσια, τῶν ὁποίων τοὺς ἀπαγορευόταν αὐστηρὰ νὰ διασχίσουν ποτὲ τὶς πύλες. Αὐτὸ τὸ μέτρο εἶχε ἐφαρμοστῆ πρὸ ἑνὸς μηνός, ἀπὸ τότε δηλαδὴ ποὺ ἀπέδρασαν ὁ Μολὲ καὶ ὁ Νουρρύ.

Χάρις σ' αὐτὸ το μέτρο, οἱ Γερμανοὶ δὲν φοβόντουσαν πειὰ καμμιὰ ἀπόδρασι, οὔτε καμμιὰ ἀδιακρισία σχετικὴ μὲ τὰ μυστικὰ τῶν ἐργοστασίων Κροὺπ ὅσο θὰ διαρκοῦσε ὁ πόλεμος. Ἔτσι ὅμως καλυτέρευσε κ' ἡ θέσις τῶν αἰχμαλώτων, γιατὶ τοὺς ἐγκατέστησαν μαζὺ μὲ τοὺς ξένους ἐργάτες στοὺς θαλάμους στοὺς ὁποίους ἔμενων ἄλλοτε οἱ Γερμανοὶ ἐργάται τοῦ Κρούπ. Οἱ Γερμανοὶ φερόντουσαν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ ἐξασκοῦσαν τὴν ἴδια ἐπίβλεψι τόσο στοὺς ξένους ἐργάτες, ὅσο καὶ στοὺς αἰχμαλώτους... Παντοῦ ὅπου ὑπῆρχαν ξένοι ἐργάται, ὑπῆρχαν καὶ σκοποὶ ἐφ' ὅπλου λόγχη κ' οἱ ξένοι ἐργάται ὑφίσταντο ἔρευνες καὶ κατασκοπευόντουσαν περισσότερο ἴσως κι' ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους. Μὰ τὰ ὑπέφεραν ὅλ' αὐτὰ ἐξ αἰτίας τοῦ μεγάλου ἡμερομισθίου ποὺ ἔπαιρναν.

Στὸ τμῆμα ποὺ κοιμόντουσαν ὁ Λὰ Καντὲρ κι' ὁ Ρουλταμπὶλ ὑπῆρχαν καμμιὰ πεντακοσαριὰ ξένοι ἐργάται κ' ἑκατὸ αἰχμάλωτοι Γάλλοι. Οἱ τελευταῖοι ἐργαζόντουσαν σχεδὸν ἀποκλειστικὰ στὸ τμῆμα τῶν ραπτομηχανῶν.

—Καὶ πόσοι στρατιῶτες μᾶς ἐπιβλέπουν ἐδῶ; ρώτησε ὁ Ρουλταμπίλ.

—Καμμιὰ εἰκοσαριά, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἀκολουθοῦν παντοῦ καὶ πάντοτε:

—Εἴκοσι! Δὲν εἶνε πολλοί ! ἔκανε ὁ Ρουλταμπίλ.

—Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ κάνη κανεὶς τίποτε ἐναντίον τους! Γιατὶ ἔχουν μυδραλλιοβόλα κι' ὁλόκληρα συντάγματα μποροῦν νὰ τρέξουν ἀμέσως νὰ τοὺς ἐνισχύσουν.

XII

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΕΙΝΕ ΕΚΕΙ

Ἡ νύχτα πέρασε χωρὶς νὰ συμβῆ κανένα ἀπρόοπτο. Ὁ Ρουλταμπὶλ κοιμήθηκε μιὰ χαρά. Ὁ Λὰ Καντὲρ ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ κλείση μάτι

Ὅποιος ἀποφάσιζε νὰ κάνη παρέα μὲ τὸ Ρουλταμπίλ, ἔπρεπε νὰ εἶνε προετοιμασμένος γιὰ ὅλες τὶς ἐκπλήξεις καὶ ὁ Λὰ Καντὲρ εἶχε ἤδη καταλάβει πὼς ὁ μεγαλείτερος ρεπόρτερ τοῦ κόσμου κυνηγοῦσε ἀκριβῶς τὶς πιὸ παράδοξες, τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες περιπέτειες.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ἐνῶ βγαίναν ἀπὸ τὸ οἴκημα στὸ ὁποῖο μέναν γιὰ νὰ πᾶνε στὸ ἐργοστάσιο, ὁ Ρουλταμπὶλ πῆγε καὶ στάθηκε δίπλα στὸ Λὰ Καντέρ. Καὶ οἱ δυὸ φίλοι ἄρχισαν νὰ συζητοῦν χαμηλόφωνα. Ὁ Λὰ Καντὲρ πληροφόρησε τὸ ρεπόρτερ, ὅτι ἡ διεύθυνσι τοῦ τμήματος τῶν βιομηχανικῶν εἰδῶν, βρισκότανε στὰ χέρια ἑνὸς Ἑλβετοῦ, γερμανικῆς καταγωγῆς. Ὁ Ἑλβετὸς αὐτὸς ἦταν σαράντα περίπου χρόνων, λεγότανε Ρίχτερ καὶ ἐπρόκειτο νὰ πάρη γυναῖκα του τὴν κόρη τοῦ μηχανικοῦ Χάνς. Ἡ νέα αὐτή, ἡ Ἔλλεν, ἦταν ἀνεψιὰ ἀπὸ τὴ μακαρίτισσα τὴ μητέρα της, τοῦ στρατηγοῦ φὸν Μπέργκ, γενικοῦ διοικητοῦ τοῦ ἐργοστασίου.

Μέσα στὰ ἐργοστάσια τώρα, τὰ τραῖνα γλυστροῦσαν ἀτελείωτα πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, διασταυρωνόντουσαν μεταξύ τους φορτωμένα σίδερο καὶ ἀτσάλι, μεταφέροντας κανόνια κι' ὀβίδες, μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα πυκνὴ καὶ καυστικὴ σὰν φούρνου... Ἔξαφνα, ὁ Λὰ Καντὲρ ἔδωσε μιὰ σπρωξιὰ στο Ρουλταμπὶλ καὶ τοῦ εἶπε:

—Κύττα... ἐκεῖ.... μέσα σ' αὐτὸ τὸ χτίριο εἶνε ἡ ἀποθήκη τῶν ὀβίδων γιὰ τὰ κανόνια τῶν 42... Νά!.... Να ! νέα φορτία ἀπὸ ὀβίδες, μέσα σ' αὐτὰ τὰ βαγόνια...

Ὁ ρεπόρτερ τοῦ ἔκοψε στὴ μέση τὶς αἰσθηματικὲς διαχύσεις

Φτιάχνουν διαρκῶς ἀπ αὐτές!... Ἀλήθεια, ἔμαθες τίποτε γιὰ τὴν τρομερὴ τορπίλλη γιὰ τὴν ὁποία μοῦ ἔλεγες στὸ Παρίσι;...

Ὁ Ρουλταμπὶλ τοῦ κατάφερε μιὰ τρομερὴ κλωτσιὰ καὶ τοῦ ψιθύρισε:

—Σοῦ ἀπαγορεύω, ἀκοῦς !... Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μοῦ ξαναμιλήσης γι' αὐτὴ τὴν τορπίλλη...Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω ἐπὶ ποινῆ θανάτου...

Μὰ ἔξαφνα, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Ρουλταμπὶλ χλώμιασε τρομερά.. Δὲν κύτταζε πειὰ τὶς ἀποθῆκες τῶν πολεμοφοδίων, μὰ πέρα ἀπ' αὐτὲς κάτι πιὸ τρομερὸ ἀκόμα...

Μέσα ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τῶν καπνῶν, ποὺ τὴν ἔσκισε ὁ ἄνεμος, φυσῶντας ξαφνικά, φάνηκε ἔξαφνα ἡ κολοσσιαία σιλουέττα ἑνὸς σανιδένιου οἰκοδομήματος ποὺ εἶχε κάτι τὸ ἐφιαλτικό...

Ο Ρουλταμπὶλ ἀπὸ τὸ σχῆμα ποὺ εἶχε αὐτὴ ἡ οἰκοδομή, ἀπὸ τὴν κατεύθυνσί της, κατάλαβε ἀμέσως πως ἦταν ἡ φωληὰ τοῦ τέρατος... τῆς «Τιτάνιας».

—Ἆ! τοῦ εἶπε ὁ Λὰ Καντέρ. Κυττάζεις το ὑπόστεγο τοῦ καινούργιου τους Ζέππελιν... Λύσσαξαν κυριολεκτικῶς μὲ τὰ Ζέππελιν... Μολονότι τοὺς καταστρέψαμε τόσα, φτιάχνουν διαρκῶς καινούργια... Διαρκῶς καὶ πιὸ μεγάλα... Αὐτὸ ἐδῶ θὰ ἔχη μάκρος τριακοσίων μέτρ...

Μιὰ ἄλλη τρομερὴ κλωτσιὰ τοῦ Ρουλταμπὶλ ἔκανε τὸ Λὰ Καντὲρ νὰ βγάλη ἕνα ἐπιφώνημα πόνου.

—Σοῦ ἀπαγορεύω !... Ἀκοῦς; Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ προφέρης ἄλλη φορὰ αὐτὸ τὸν ἀριθμό.

—Καλά!... Καλά!... τραύλισε ὁ φτωχὸς γίγας.

Ἀπὸ τὸ τεράστιο οἰκοδόμημα, δὲν φαινόταν παρὰ μόνο τὸ ἐπάνω μέρος, γιατὶ περιστοιχιζόταν ἀπὸ ἕνα πολὺ ψηλὸ κι' ἀδιαπέραστο σανίδωμα ποὺ τὸ φρουροῦσε διπλῆ ζώνη ἀπὸ στρατιῶτες.

—Εἶδες τί προφυλάξεις λαβαίνουν ! ἐξακολούθησε ὁ Λὰ Καντέρ. Λένε πὼς ἐργάζονται ἐκεῖ εἰδικοὶ ἐργάτες ποὺ τοὺς ἐπιβλέπει ξεχωριστὴ φρουρά...Λένε ἐπίσης, ὅτι τὸ νέο τους Ζέππελιν θὰ εἶνε σὲ λίγο ἕτοιμο... Μὰ τί ἔχεις, φίλε μου;..

Τ' αὐτιὰ τοῦ Ρουλταμπὶλ βούιζαν, ὄχι μόνο γιατὶ ἡ φράσις: «Λένε πῶς σὲ λίγο θὰ εἶν' ἕτοιμο» τὸν εἶχε ἀναστατώσει, μὰ καὶ γιατὶ ἔφτανε ὡς αὐτὸν ὅλος ὁ θόρυβος τῆς ἐργασίας ποὺ γινότανε πίσω ἀπὸ τὸ σανιδένιο τοίχωμα...

Οἱ κρότοι τῶν κινητήρων καὶ τῶν σφυριῶν τὸν ἔκαναν νὰ καταλαβαίνη τὴν τρομερὴ βία μὲ τὴν ὁποία ἕνας λαὸς ὁλόκληρος ἐργατῶν καταγινόταν μὲ τὸ κολοσσιαῖο ἔργο του... Κάθε χτύπημα ἀντηχοῦσε στὴν καρδιὰ τοῦ ρεπόρτερ.. «Θὰ προφτάσω, τάχα;» ἀναρωτιόταν, ἀναστατωμένος ὁλόκληρος.

Ὁ Ρουλταμπὶλ κατώρθωσε ὡστόσο νὰ συγκρατηθῆ καὶ ἀποφασισμένος νὰ μὴ συγκινηθῆ καὶ νὰ μὴν ξαφνιαστῆ μὲ τίποτε πρὶν θριαμβεύση, ἄκουγε προσεχτικὰ τὶς ἐξηγήσεις ποὺ τοῦ ἔδινε ὁ Λὰ Καντὲρ γιὰ ὅ,τι ἔβλεπαν γύρω τους...

—Νά, τοῦ εἶπε σὲ λίγο, τὸ ἐργοστάσιό μας... Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐργαστήρια τὰ διευθύνει ὁ Ρίχτερ, γιὰ τὸν ὁποῖο σοῦ μίλησα προηγουμένως... Μὰ νὰ ἡ μνηστή του, ἡ Ἔλενα!...

Καὶ δείχνοντάς του ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ σταμάτησε μπρὸς στὴν εἴσοδο τῶν ἐργαστηρίων, ἐπρόσθεσε:

—Αὐτὴ δεξιά, ποὺ ὁδηγεῖ τὸ αὐτοκίνητο .. Εἶνε χαριτωμένη.. Μὰ ἐγὼ προτιμῶ τὴ φίλη της, ποὺ τὴ συνοδεύει... Κάθεται δεξιά της... Τὴ βλέπεις; Εἶνε καστανή... Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς εἶνε Γαλλίδα...

Μὲ φωνὴ ἀλλαγμένη ὁ Ρουλταμπίλ, ὁ ὁποῖος ὡστόσο πρὸ ὀλίγου εἶχε ὁρκιστῆ νὰ μὴ συγκινηθῆ πειά, ρώτησε:

—Ξέρεις, ξέρεις ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ νέα...

—Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι... Δὲν εἶνε ὅμως ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὴ βλέπω μαζὺ μὲ τὴν Ἔλενα Χάνς... Σίγουρα θὰ εἶνε κάποια φίλη της ποὺ κάθεται μαζύ της στὰ ἐργοστάσια, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν θὰ τὶς βλέπαμε τόσο συχνὰ μαζύ...

—Καὶ ὅταν ἔρχονται μαζύ, ὑπάρχει πάντοτε πίσω τους αὐτὸς ὁ στρατιώτης ποὺ φαίνεται σὰν ὀρδινάντζα καὶ ποὺ κάθεται μὲ σταυρωμένα χέρια μέσα στὸ αὐτοκίνητο...

—Ναί... Πάντοτε... Θὰ εἶνε ὁ σωφέρ... Μὰ ἡ Ἔλενα ὁδηγεῖ τὸ αὐτοκίνητο... Νά! Δές... Κατεβαίνουν κ' οἱ δυὸ καὶ μπαίνουν στὸ γραφεῖο τοῦ Ρίχτερ...

—Ναί, ναί, ἡ ὀρδινάντζα τοὺς συνοδεύει ! εἶπε ὁ Ρουλταμπίλ. Βλέπεις, λοιπόν, ὅτι δὲν εἶνε σωφέρ!

—Πιθανόν! Σ' ἐνδιαφέρει αὐτό;

—Ἐμένα; Καθόλου!...

Καὶ ὁ Ρουλταμπίλ, καθὼς μιλοῦσε, κατεβρόχθιζε μὲ τὰ βλέμματά του αὐτὴ τὴ νέα γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ Ρίχτερ, ἀνάμεσα στὴν Ἔλενα καὶ τὴν ὀρδινάντζα. Ἦταν ἡ Νικόλ, ἡ κόρη τοῦ ἐφευρέτου Φοῦλμπερ!

Ναί, τὴν ἀναγνώρισε γιατὶ ἡ μητέρα της τοῦ εἶχε δείξει διάφορα πορτραῖτα της καὶ τοῦ τὴν εἶχε περιγράψει λεπτομερῶς. Ἦταν μιὰ ψηλὴ νέα, μὲ καστανὴ κόμη, μὲ ὡραῖο κεφάλι, μὲ ὑπέροχο λεπτὸ προφὶλ καὶ μὲ μεγάλα βαθυγάλαζα μάτια.

—Φτάσαμε! τοῦ εἶπε ἔξαφνα ὁ Λὰ Καντέρ.

Πράγματι, εἶχαν μπῆ σὲ μιὰ μεγάλη αὐλή, περιστοιχισμένη ἀπὸ ἐργαστήρια, τὰ ὁποῖα ἦσαν χωρισμένα σὲ τρεῖς σειρές. Μόλις μπῆκαν μέσα στὸν περίβολό τους, ἕνας στρατιωτικὸς ἀρχιεργάτης ὑπέβαλε στὸ Ρουλταμπὶλ καὶ στοὺς νεοφερμένους αἰχμαλώτους τὸ συνηθισμένο ἐρωτηματολόγιο. Κατόπιν ὁ Ρουλταμπὶλ καὶ δυὸ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, ὡδηγήθηκαν στὰ γραφεῖα τοῦ ἴδιου τοῦ Ρίχτερ.

Ἐκεῖ, περίμεναν δέκα λεπτά. Μὰ ὁ Ρουλταμπὶλ κατάλαβε τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς ἀναμονῆς. Μέσ' ἀπ' τὰ τζάμια τοῦ δωματίου στὸ ὁποῖο τοὺς εἶχαν ὁδηγήσει, ὁ Ρουλταμπὶλ εἶδε νὰ ἐμφανίζωνται διαδοχικὰ στὴν πόρτα τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου τοῦ Ρίχτερ, ἡ μνηστή του Ἕλενα, ἡ δεσποινὶς Νικὸλ Φοῦλμπερ, κατόπιν ἡ ὀρδινάντζα, στὴν ὁποία χωρὶς ἄλλο εἶχε ἀνατεθῆ ἡ ἐπιτήρησί της καὶ τέλος ἕνας ἄντρας ὡς σαράντα χρόνων, μᾶλλον παχύς, μὰ ὡραῖος γιατὶ ἦταν ψηλός.

Εἶχε ξανθὴ γενειάδα, πολὺ περιποιημένη, πρόσωπο ἐξυπνότατο, φωτισμένο ἀπὸ δυὸ γκρίζα μάτια διαπεραστικά, ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμὴ χαμογελοῦσαν στὴν Ἕλενα, τὴν ὁποία συνώδευσε ὡς τὸ αὐτοκίνητό της. Ἔπειτα ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τῆς Νικόλ.

Ὁ Ρουλταμπὶλ μόλις ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν ἄνδρα αὐτό, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ Ρίχτερ γιατὶ εἶχε ὅλη του τὴν προσοχὴ συγκεντρωμένη στὴ Νικόλ..."Α! δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία... Αὐτὴ χωρὶς ἄλλο ἦταν ἡ κόρη τοῦ Φοῦλμπερ... Ἡ δυστυχισμένη φαινόταν πὼς εἶχε ὑποφέρει πολὺ καὶ φαινόταν ἀδιάφορη σὲ ὅλα...

Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὶς δυὸ γυναῖκες ἀπομακρύνθηκε, ὁ Ρίχτερ ξαναγύριζε στὸ γραφεῖο του...

Ἔπειτ' ἀπὸ δυὸ λεπτά, ἐξέταζε τοὺς αἰχμαλώτους. Μὲ τοὺς δυὸ συντρόφους τοῦ Ρουλταμπὶλ ξεμπέρδεψε γρήγορα καὶ τοὺς ἔστειλε στὰ ἐργαστήρια. Μὰ ὅταν ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ Ρουλταμπίλ, ὁ μηχανικὸς εἶπε σ' ἕνα γραμματέα του νὰ τοῦ δώση τὸ φάκελλο τοῦ γαλλικοῦ οἴκου ραπτομηχανῶν «Μπλὶν καὶ Σία».

Ὁ Ρίχτερ πῆρε τὸ φάκελλο, τὸν ἄνοιξε καὶ εἶπε στὸ Ρουλταμπίλ:

—Μισὲλ Ταλμάρ, εἶσθε ἀπόφοιτος τῆς Σχολῆς Ἐπαγγελμάτων καὶ Τεχνῶν. Ἐργαστήκατε ἐπὶ πέντε χρόνια στὸν οἶκο «Μπλὶν καὶ Σία». Διακριθήκατε γιὰ τὴν ἐργατικότητά σας καὶ τὴν ἀντίληψί σας. Στὰ διάφορα ἐργαστήρια ἀπὸ τὰ ὁποῖα περάσατε, βρήκατε πάντοτε εὐκαιρία νὰ πραγματοποιήσετε διάφορες μηχανικὲς βελτιώσεις. Ὅταν κηρύχθηκε ὁ πόλεμος, καταγινόσασε μὲ κάθε μυστικότητα νὰ κατασκευάσετε ἕνα νέο εἶδος ραπτομηχανῆς, τῆς ὁποίας σεῖς εἶσθε ἐφευρέτης... Τὴν ἐφεύρεσί σας αὐτὴ τὴν πουλήσατε στὸν οἶκο «Μπλὶν καὶ Σία».

—Ὄχι... Βρισκόμουν σὲ σχετικὲς διαπραγματεύσεις μαζύ του, ἀλλὰ τὶς διέκοψε ὁ πόλεμος, ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπίλ, ὁ ὁποῖος ἔνοιωθε μέσα του μιὰ βαθειὰ χαρά, γιατὶ οἱ Γερμανοὶ ἤξεραν ἀπὸ τοὺς κατασκόπους τους ὅ,τι εἶχε θελήσει αὐτὸς νὰ μάθουν.

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τίποτε σχετικῶς μὲ τὴν ἐφεύρεσί σας... Καταλαβαίνετε πόσο μ' ἐνδιαφέρει ὡς μηχανικό... Ἐξ ἄλλου εἶσαι Ἑλβετός...

—Μὰ ἐργάζεστε γιὰ τὴ Γερμανία...

—Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία... Συνεργάζομαι μὲ τοὺς μεγαλείτερους οἴκους ραπτομηχανῶν τοῦ κόσμου. Εἶμαι, λοιπόν, ὁ μόνος ἴσως κατάλληλος νὰ πλασσάρω τὴ μηχανή σας μὲ τὸν πιὸ συμφέροντα τρόπο γιὰ σᾶς... Ἐξ ἄλλου δὲν θέλω νὰ μάθω τὸ μυστικό σας... Θέλω νὰ μάθω μόνο τὴ διαφορὰ τῆς ραπτομηχανῆς σας ἀπὸ τὶς ἄλλες...

—Αὐτὸ μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ, ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπίλ. Ἁπλούστατα, ἡ μηχανή μου βγάζει τριπλασία ἐργασία ἀπ' τὶς ἄλλες καὶ μπορεῖ καὶ ράβει τὰ πάντα: πανιά, χοντρὰ ὑφάσματα, χαρτιὰ καὶ δέρματα ἀκόμα...

—Διάβολε! φώναξε ὁ Ρίχτερ, ὁ ὁποῖος πετάχτηκε ἀπ' τὴ θέσι του κι' ἄναψε ἕνα ποῦρο. Μὰ αὐτὸ εἶνε πραγματικὴ ἐπανάστασις στὴ βιομηχανία τῶν ραπτομηχανῶν! Καπνίζετε, κύριε Ταλμάρ;

—Μονάχα πίπα! ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπίλ, βγάζοντας τὴν πίπα του. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τὴν ἀνάψω;

—Σᾶς παρακαλῶ.. Ἀλήθεια, θὰ ἦταν ἀδιακρισία νὰ σᾶς ρωτήσω τί σᾶς προσέφερε ὁ οἶκος Μπλὶν γιὰ τὴν ἐφεύρεσί σας...

—Καθόλου!.. 500.000 φράγκα γιὰ νὰ ἔχη τὴν ἀποκλειστικότητά της καὶ 20 τοῖς 100 ἐπὶ τῶν κερδῶν...

—Θέλετε φωτιά;

—Εὐχαριστῶ... Ἔχω τὸ τσακμάκι μου!..

—Κύριε Ταλμάρ, εἶπε ὁ Ρίχτερ, δίνοντας τὸ χέρι του στὸ Ρουλταμπίλ, εἶμαι γοητευμένος ποὺ ἔκανα τὴ γνωριμία σας...

—Κ' ἐγὼ ἐπίσης, κύριε!

—Κύριε Ταλμάρ, δὲν ξέρετε βέβαια τὰ ἐργοστάσια Κρούπ... Δὲν ἔχετε δῆ ἄλλο τμῆμα τους ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ ποὺ βρισκόσαστε τώρα;...

—Ναί, κύριε... Καὶ λυπᾶμαι πολὺ γι' αὐτό..

—Ἔ λοιπόν, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς πάρω μαζύ μου καὶ νὰ σᾶς τὰ δείξω... Θέλω ἀκριβῶς νὰ πάω τώρα στὴ γενικὴ διοίκησι... Μιλᾶτε γερμανικά, καθὼς εἶδα στὰ χαρτιά σας...

—Μάλιστα, κύριε...

—Θὰ τηλεφωνήσω μόνο νὰ στείλουν ἕνα στρατιώτη γιὰ σᾶς.. Ἔτσι εἶν' ὁ κανονισμός... Δὲν μπορεῖτε νὰ βγῆτε ἀπ' τὸ τμῆμα σας χωρὶς συνοδεία.. Μὲ συγχωρεῖτε...

. . . .

Ἔπειτ' ἀπὸ πέντε λεπτά, ὁ Ρίχτερ μαζὺ μὲ τὸν Ρουλταμπὶλ διέσχιζαν τὰ ἐργοστάσια, μαζὺ μὲ τὸ συνοδὸ στρατιώτη ἀπὸ πίσω... Ὁ μηχανικὸς ἔδινε φιλικώτατα διάφορες πληροφορίες στὸ Ρουλταμπὶλ γιὰ ὅ,τι συναντοῦσαν στὸ δρόμο τους. Μιλοῦσαν γιὰ τὰ ἐργοστάσια μὲ πραγματικὸ ἐνθουσιασμό.

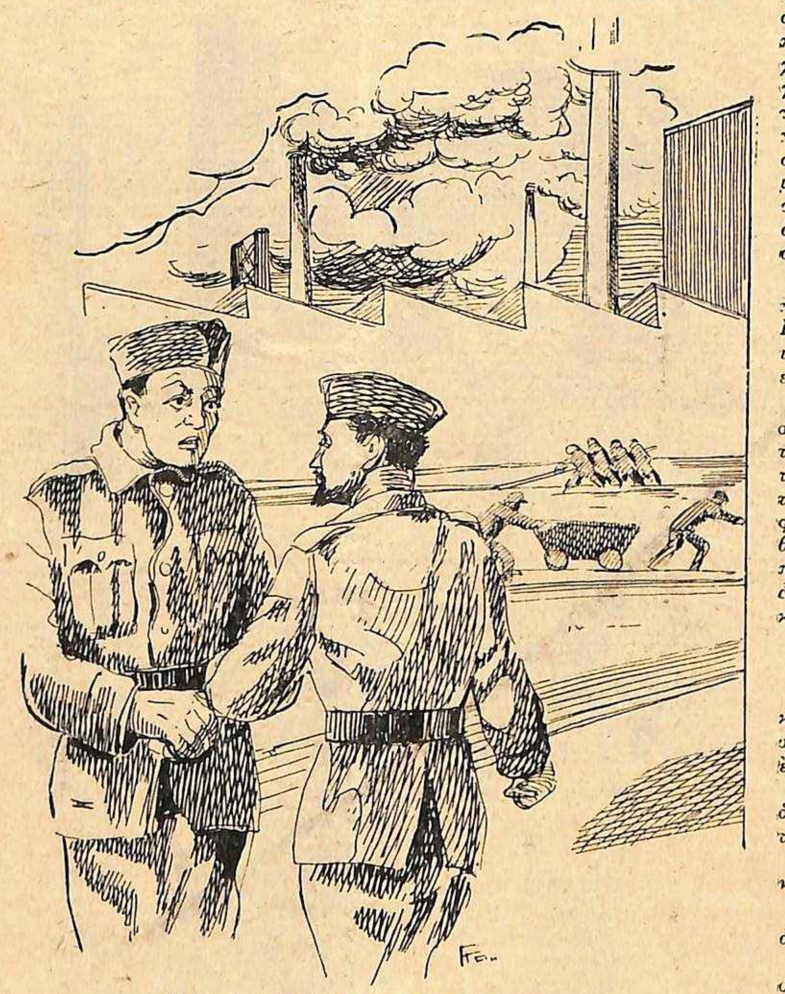

—Καλά !... καλά !... τραύλισε ὁ φτωχὸς γίγας.

—Μὰ τί εἶνε αὐτὸς ὁ πανύψηλος πύργος; ρώτησε ὁ Ρουλταμπίλ, δείχνοντας στὸ μηχανικὸ ἕνα περίεργο στενόμακρο χτίριο...

—Εἶνε ὁ πύργος τοῦ νεροῦ. Αὐτὸς ἐξασφαλίζει τὴν ὕδρευσι ὅλων τῶν ἐργοστασίων καὶ τῆς πόλεως... Ἔχει ὕψος ἑξῆντα μέτρων... Θέλετε ν' ἀνεβοῦμε ἐκεῖ πάνω;... Τὸ πανόραμα ποὺ ἀντικρύζει κανεὶς ἀπ' τὸ ὕψος του εἶνε μοναδικό...

—Ὤ! πολὺ εὐχαρίστως δέχομαι τὴν πρότασί σας... Μὰ ἔχετε, ὅπως μοῦ εἴπατε, κάποια ἐργασία στὴ Γενικὴ Διοίκησι. Δὲν θὰ ἦταν γιὰ σᾶς προτιμότερο νὰ τὴν ξεμπερδέψετε πρῶτα κ' ἔπειτα ἀνεβαίνουμε...

—Ὅπως θέλετε...

Σχεδὸν ἀμέσως, ὁ Ρουλταμπὶλ εἶδε τὸ Ρίχτερ νὰ ὑποκλίνεται εὐθεῖα μπροστὰ σ' ἕναν ἀνώτατο ἀξιωματικὸ τοῦ μηχανικοῦ ποὺ κουβέντιαζε στὸ παράθυρο κάποιου κτιρίου μὲ μιὰ νέα, ἡ ὁποία βλέποντας τὸ Ρίχτερ, τοῦ χαμογέλασε μὲ χάρι.

Ὁ ρεπόρτερ ἀναγνώρισε σ' αὐτὴν τὴν Ἕλενα καὶ στὴ σκιά, ἀπὸ πίσω της, εἶδε τὴ σιλουέττα τῆς Νικόλ...

—Ἡ δυὸ αὐτὲς γυναῖκες δὲν χωρίζονται ποτέ, σκέφτηκε. Σίγουρα, θὰ κατοικοῦν ἐδῶ μαζύ..

—Ἐδῶ, εἶπε ὁ Ρίχτερ, εἶνε ἡ κατοικία τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐργαστηρίου μας ἐνεργείας. Καὶ ὁ συνταγματάρχης, τὸν ὁποῖο χαιρέτησα, δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν περίφημο μηχανικὸ Χάνς, τὸν πατέρα τῆς μνηστῆς μου...

Ὅταν σὲ λίγο ἔφτασαν στὴ γενικὴ διοίκησι, ὁ Ρουλταμπὶλ ἔμεινε σὲ μιὰ μικρὴ αἴθουσα, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ συνοδοῦ του στρατιώτου, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πάψει νὰ τὸν ἀκολουθῆ. Ὁ Ρίχτερ τὸν ἄφησε ἐκεῖ καὶ ξαναγύρισε σὲ δέκα λεπτά, γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήση σ' ἕνα γραφεῖο. Ἐκεῖ, βρέθηκε σὲ δυὸ ὑψηλὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα καθὼς ἔμαθε ἀμέσως, ἦταν ὁ γενικὸς διοικητὴς στρατηγὸς φὸν Μίσεργκ καὶ ὁ ἀρχιμηχανικὸς ἐπὶ τῶν ἐφευρέσεων.

Τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς ἐπαναλάβη ὅ,τι εἶχε πῆ καὶ στὸ Ρίχτερ γιὰ τὴ μηχανή, καὶ ὅταν τελείωσε, ὁ ἀρχιμηχανικὸς τοῦ εἶπε ἀπότομα:

—Ἀκοῦστε.. Ἐμεῖς σᾶς προσφέρουμε 2.000.000 μάρκα γιὰ τὴν ἀποκλειστικὴ ἐκμετάλλευσι τῆς ἐφευρέσεώς σας καὶ 30 τοῖς 100 ἐπὶ τῶν κερδῶν...Σκεφθῆτε καὶ ἀπαντῆστε μας ὁπότε θέλετε... Ὁ οἶκος Μπλὶν μὲ τὶς προτάσεις ποὺ σᾶς ἔκανε γιὰ ν' ἀγοράση τὴν ἐφεύρεσί σας, σᾶς κλέβει... Πηγαίνετε!...

Ὁ Ρουλταμπὶλ ἀπάντησε:

—Θὰ σκεφθῶ!

Καὶ ἔφυγε ἀπ' τὴ Γενικὴ Διοίκησι μαζὺ μὲ τὸ Ρίχτερ καὶ τὸ στρατιώτη ποὺ τοὺς περίμενε ἀπ' ἔξω.

Μπροστὰ στὸν πύργο τοῦ νεροῦ ὁ Ρουλταμπὶλ κύτταξε μιὰ στιγμὴ τὸ ρολόϊ του καὶ εἶπε:

—Τί λέτε, ἀνεβαίνουμε ἀπάνω;

—Εἶμαι στὴ διάθεσί σας, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ρίχτερ.

Κι' ἀνέβηκαν. Ὅταν ἔφτασαν στὴν κορυφὴ τοῦ πύργου, εἶδαν ἕνα ὑπέροχο θέαμα ν' ἁπλώνεται γύρω τους.

Κ' ἐπειδὴ ὁ ρεπόρτερ κύτταζε μακρυά, ὁ Ρίχτερ τοῦ εἶπε:

—Τὸ ἐνδιαφέρον δὲν εἶνε μακρυά... Βρίσκεται ἐδῶ, μπροστὰ στὰ πόδια σας. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ σκύψετε λίγο γιὰ ν' ἀγκαλιάσετε μὲ μιὰ ματιὰ ὅλο αὐτὸ τὸν κόσμο τῶν ἐργοστασίων, χάρις στὰ ὁποῖα ἡ γερμανικὴ Αὐτοκρατορία ἀντιστέκεται σήμερα σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο..

Ἔξαφνα τότε ὁ Ρουλταμπὶλ τὸν ρώτησε γελήνια.

—Μὰ τί εἶνε αὐτὸ τὸ τεράστιο χτίριο ποὺ ἔχει τόσο περίεργο σχῆμα;

—Αὐτό· Εἶνε τὸ ὑπόστεγο τοῦ καινούργιου Ζέππελιν! τοῦ ἀπάντησε ὁ Ρίχτερ. Φαίνεται πὼς θὰ εἶνε κάτι καταπληκτικό.. Μά, μεταξύ μας, δὲν πρέπει νὰ μιλᾶτε καθόλου γι' αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν ἔχετε μπερδέματα μὲ τὴ διοίκησι, ἡ ὁποία μαθαίνει τὰ πάντα!...

—Μπᾶ!...

—Ναί... Καὶ γι' αὐτὸ σᾶς εἰδοποίησα... Ἡ ἀστυνομία ἐδῶ εἶνε περίφημη..

—Ἀσφαλῶς! ἔκανε ὁ Ρουλταμπὶλ μὲ φωνὴ ἀδιάφορη. Κι' αὐτὸ κεῖ κάτω, στὴν πόλι, ἀπέναντι, τί εἶνε... Φαίνεται σὰν μεγαλοπρεπὲς ξενοδοχεῖο...

—Πράγματι, εἶνε τὸ ξενοδοχεῖο τῶν ἐργοστασίων!... Τὸ «Ἔσσενερ Χόφ». Ἐκεῖ, ὁ κ. Κρούπ, φιλοξενεῖ τοὺς φίλους του καὶ δέχεται τοὺς ἐστεμμένους ξένους του... Συχνὰ κι' ὁ Καΐζερ ὁ ἴδιος ἔρχεται καὶ μένει μιὰ-δυὸ μέρες στὸ «Ἔσσενερ Χόφ».. Δοκιμάζουν τότε μπροστά του κάθε καινούργιο κανόνι, κάθε καινούργιο μηχάνημα ποὺ βγαίνει ἀπ' τοῦ Κρούπ..

Μὰ ὁ Ρουλταμπὶλ φαινόταν πειὰ σὰν νὰ μὴν ἀκούη τὶς ἐξηγήσεις του πρᾶγμα ποὺ ὁ Ρίχτερ δὲν ἄργησε νὰ τὸ ἀντιληφθῆ.

—Μὰ τί κυττάζετε ἔτσι; τὸν ρώτησε.

—Τὸ «Ἔσσενερ Χὸφ» ποὺ μοῦ δείξατε πρὸ ὀλίγου, ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπίλ. Κυττᾶχτε! Βλέπω πολὺ κόσμο σ' ἕναν ἐξώστη του... Μήπως εἶνε ὁ Καΐζερ;

Ὁ Ρίχτερ ἄρχισε νὰ γελάη.

—Μὰ γιατί γελᾶτε; τὸν ρώτησε ὁ Ρουλταμπίλ. Δὲν μοῦ εἴπατε ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἔρχεται συχνὰ στὸ ξενοδοχεῖο αὐτό...

Ὁ Ρίχτερ, πάντα γελῶντας, χτύπησε μιὰ πόρτα. Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀμέσως κ' ἕνας ἄνδρας μὲ κόκκινο κράνος παρουσιάστηκε. Ὁ Ρίχτερ τοῦ ζήτησε τότε ἕνα τηλεσκόπιο, μὲ τὸ ὁποῖο ἄρχισε νὰ κυττάζη τὸν ἐξώστη τοῦ «Ἔσσενερ Χόφ».

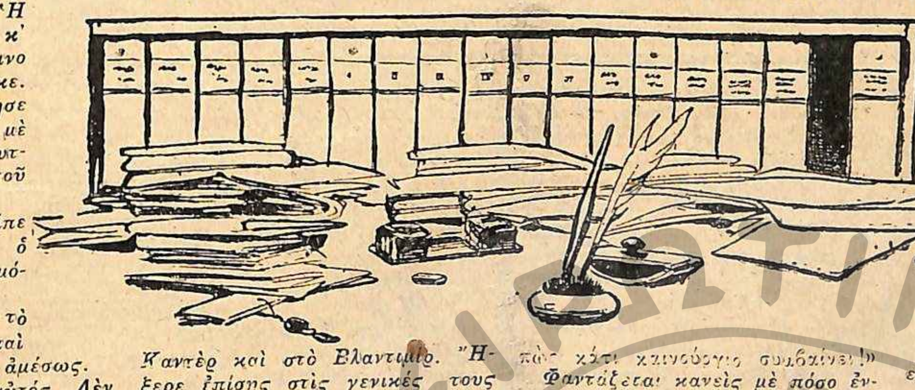

—Ὄχι! Ὄχι! εἶπε στὸ τέλος. Δὲν εἶνε ὁ Καΐζερ. Κυττᾶχτε καὶ μόνος σας!

Ὁ Ρουλταμπὶλ πῆρε τὸ τηλεσκόπιο, κύτταξε καὶ τὸ ἐπέστρεψε σχεδὸν ἀμέσως.

—Ὄχι! εἶπε κι' αὐτός. Δὲν εἶνε ὁ αὐτοκράτωρ... Αὐτὸς ποὺ νόμιζα γιὰ αὐτοκράτορα δὲν τοῦ μοιάζει καθόλου..

Κ' ἐπρόσθεσε μέσα του:

—«Πῶς μπορεῖ νὰ εἶνε ὁ Καΐζερ, ἀφοῦ εἶνε ὁ λαμπρός μου φίλος Βλαντιμίρ... Περίφημα!... Βρίσκεται στὴ θέσι του, στὴν ὥρα ποὺ τοῦ ὥρισα, στὸν ἐξώστη τοῦ «Ἔσσενερ Χόφ», περιμένοντας νὰ ἰδῆ νὰ τοῦ πέφτη ἀπ' τὸν οὐρανὸ καμμιὰ εἴδησί μου... Ἔφτασε... Αὐτὸ ἤθελα νὰ μάθω!»

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ Ρίχτερ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρχίσει νὰ κατεβαίνη τὴ σκάλα, τὸν ρώτησε:

—Μὰ ποιός εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ κόκκινο κράνος ποὺ σᾶς ἔδωσε τὸ τηλεσκόπιο...

—Εἶνε ὁ πυροσβέστης τῆς ὑπηρεσίας, τοῦ ἀπάντησε ὁ μηχανικός. Αὐτὸς εἰδοποιεῖ μόλις ἐκραγῆ πυρκαϊὰ πουθενά, τηλεφωνικῶς ἢ μὲ φωτεινὰ σημεῖα...

—Τί θαυμαστὴ ὀργάνωσι! ψιθύρισε ὁ Ρουλταμπίλ.

Σὲ λίγο βγῆκαν ἀπ' τὸν πύργο καὶ ξαναγύρισαν στὸ ἐργαστήριό τους. Ἐκεῖ ὁ Ρίχτερ ἔμεινε σιωπηλός. Τότε ὁ Ρουλταμπίλ, ὁ ὁποῖος φαινόταν πολὺ σκεφτικός, τοῦ εἶπε ξαφνα:

—Ἀκοῦστε, κύριε! Δέχομαι τὶς προτάσεις ποὺ μοῦ κάνατε! Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος ν' ἀρνηθῶ νὰ συνεργαστῶ μ' ἕνα μηχανικὸ Ἑλβετό, ὅπως σεῖς.. Ἐξ ἄλλου, δὲν ἔχω κανένα δεσμὸ μὲ τὸν οἶκο «Μπλὶν καὶ Σία», τοῦ ὁποίου ἡ προτάσεις ἦσαν ἀόριστες καὶ πολὺ λιγώτερο συμφέρουσες ἀπ' τὶς δικές σας... Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ συντάξετε τὸ σχετικὸ συμφωνητικό μας.

Ὁ Ρίχτερ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ φώναξε:

—Ὡραῖα! Εἶμαι καταγοητευμένος!... Μπράβο σας! Θὰ δῆτε ποὺ δὲν θὰ μετανοήσετε καθόλου!

Ἔπειτα ὡδήγησε τὸ Ρουλταμπὶλ σὲ μιὰ μικρὴ διπλανὴ αἴθουσα καὶ τοῦ εἶπε:

—Θὰ μπορῆτε νὰ ἐργάζεστε ἐδῶ ὅπως στὸ σπίτι σας. Κανένας δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλῆ. Ἀπὸ σήμερα κιόλας μπορεῖτε ν' ἀρχίσετε τὴν ἐργασία σας...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅταν ὁ Ρουλταμπὶλ βρέθηκε μόνος γιὰ μιὰ στιγμή, μέσα στὸ θάλαμό του, μαζὺ μὲ τὸν Λὰ Καντέρ, τοῦ εἶπε, ὅταν ἐκεῖνος τὸν ρώτησε ἂν ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἡμέρα του:

—Ναί, ἐργάστηκα μὲ τὸ παραπάνω σήμερα!

Πραγματικά, μποροῦσε νὰ εἶνε ἱκανοποιημένος. Εἶχε δώσει στὸν ἑαυτό του τρεῖς μέρες προθεσμία γιὰ νὰ λύση δυὸ σπουδαιότατα ζητήματα. Ἤξερε κιόλας ὅτι μποροῦσε νὰ ὑπολογίζη στὸ Λὰ Καντὲρ καὶ στὸ Βλαντιμίρ. Ἤξερε ἐπίσης στὶς γενικές τους γραμμὲς τὰ ἐργοστάσια καὶ τὸ μέρος ὅπου κατασκευαζόταν ἡ Τιτάνια κι' ὅπου ἔμενε συνεπῶς ὁ Πολωνὸς μνηστὴρ τῆς Νικόλ.

Τοῦ ἔμεναν ἀκόμα δυὸ μέρες γιὰ νὰ μάθη πόσο καιρὸ θὰ διέθετε γιὰ νὰ σώση τὸ Παρίσι ἀπὸ τὴν τρομερὴ τορπίλλη.

XIII

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

Ὁ Ρουλταμπὶλ δὲν εἶχε πάρει τυχαίως τὴν προσωπικότητα τοῦ Μισὲλ Ταλμάρ, ὁ ὁποῖος πραγματικῶς ἦταν μηχανικὸς στὰ ἐργοστάσια «Μπλὶν καὶ Σία». Ὁ Ταλμὰρ ὁ ἴδιος, ὅταν ἔμαθε ἐμπιστευτικὰ τί πῆγε νὰ κάνη ὁ ρεπόρτερ στὰ ἐργοστάσια αὐτά, τὸ καλύτερο πιστοποιητικὸ ποὺ βρῆκε γιὰ νὰ δώση στὸ ρεπόρτερ ἦταν τὰ ἴδια του τὰ χαρτιά. Τοῦ ἔδωσε ἀκόμα τὰ σχέδια μιᾶς ἐφευρέσεώς του, τῆς ὁποίας οἱ Γερμανοὶ πρὸ τοῦ πολέμου κιόλας, εἶχαν ἀποπειραθῆ νὰ κλέψουν τὸ μυστικό.

Ὅλα λοιπὸν βάδιζαν κατ' εὐχήν, γιὰ τὸ Ρουλταμπίλ, καὶ τὴν ἐπομένη τῆς ἡμέρας ποὺ δέχτηκε τὶς προτάσεις τῶν Γερμανῶν, τὸν ξαναβρίσκουμε νὰ χαράζη μπροστὰ στὸ Ρίχτερ τὰ πρῶτα σχέδια τῆς ραπτομηχανῆς τοῦ Ταλμάρ, μέσ' στὸ μικρὸ ἐργοστάσιο ποὺ τοῦ εἶχαν παραχωρήσει.

Ἔξαφνα, ὁ θόρυβος ἑνὸς αὐτοκινήτου ποὺ σταμάτησε ἀπ' ἔξω, τράβηξε τὴν προσοχὴ τῶν δυὸ ἀνδρῶν. Ὁ Ρίχτερ ἄφησε ἀμέσως τὸ Ρουλταμπὶλ καὶ τότε ἐκεῖνος τρέχοντας στὸ παράθυρο, εἶδε τὴν Ἕλενα Χάνς, ἡ ὁποία ἔβγαινε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο κ' ἔμπαινε μέσα στὰ ἐργαστήρια.

Ἐπακολούθησε σὲ λίγο, στὸ διπλανὸ δωμάτιο, μιὰ σύντομη συνομιλία μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ρίχτερ, στὴν ὁποία ἔγινε λόγος γιὰ ἕνα πλούσιο γεῦμα τῶν ἀρραβώνων τους, τὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ δοθῆ ἔπειτ' ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ὑπὸ τὴν τιμητικὴ προεδρία τοῦ ἴδιου τοῦ στρατηγοῦ φὸν Μπέργκ, ὁ ὁποῖος ἦταν θεῖος τῆς Ἕλενας. Τὸ γεῦμα θὰ παρετίθετο στὸ «Ἔσσενερ Χόφ», καὶ μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων, θὰ ἦσαν καὶ ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν συμμαχικῶν πρὸς τὴν Γερμανία κρατῶν. Ἔπειτα, οἱ δυὸ μνηστῆρες ἄλλαξαν μερικὰ λόγια μὲ φωνὴ βαθειά, στὰ ὁποῖα ξεχώριζε τὸ ὄνομα τῆς Νικὸλ καὶ τοῦ Φοῦλμπερ, καὶ ἡ λέξεις: «Θέλησις τοῦ Αὐτοκράτορος!» καὶ τέλος ἡ φράσεις:

«Ὄχι, δὲν πῆρα τὴ Νικὸλ μαζύ μου σήμερα! Ὁ στρατηγὸς θέλησε νὰ τὴν δῆ ὁ ἴδιος! Φαίνεται πὼς κάτι καινούργιο συμβαίνει!»

Φαντάζεται κανεὶς μὲ πόσο ἐνδιαφέρον ὁ Ρουλταμπὶλ προσπαθοῦσε ν' ἁρπάξη λέξεις ἀπ' αὐτὴ τὴ συζήτησι καὶ πόσο λυπόταν γιατὶ ἡ Νικὸλ δὲν βρισκόταν μαζὺ μὲ τὴν Ἕλενα.

Μὰ τὴν ἄλλη μέρα, ἡ δυὸ νέες γυναῖκες ἔφτασαν μαζύ, ἀκολουθούμενες πάντοτε ἀπὸ ἕνα φρουρό, ὁ ὁποῖος περίμενε στὸν ἀντιθάλαμο. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος φοροῦσε στολὴ εἰδική, ποὺ ἔμοιαζε καὶ μὲ στρατιώτου καὶ μὲ ὑπηρέτου μεγάλου σπιτιοῦ.

Ὁ Ρουλταμπὶλ ἔμαθε ἀργότερα, ὅτι ἡ διεύθυνσις τῶν ἐργοστασίων διέθετε γιὰ τοὺς ἐπισήμους ξένους ποὺ πήγαιναν στὸ Ἔσσεν ἀρκετοὺς παρόμοιους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι κατὰ βάθος δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τοὺς ἐπιβλέπουν συνεχῶς. Ἦσαν μὲ ἄλλους λόγους μυστικοὶ ἀστυνομικοί.

Ἡ Ἕλενα κ' ἡ Νικὸλ εἶχαν μπῆ μέσα στὸ γραφεῖο τῶν σχεδίων τοῦ μηχανικοῦ, ὁ ὁποῖος μπῆκε κι' αὐτὸς ξοπίσω τους βιαστικά.

Ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν τότε νὰ πάη νὰ κυττάξη στὴν πόρτα τοῦ μικροῦ γραφείου, ὅπου ἐργαζόταν ὁ Ρουλταμπίλ. Τὸ εἶδε ὅμως ἄδειανό, γιατὶ ὁ ρεπόρτερ εἶχε προφτάσει νὰ τρυπώση μέσα σ' ἕνα ντουλάπι. Τότε ὁ Ρίχτερ ξανάκλεισε τὴν πόρτα εὐχαριστημένος καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὶς δυὸ γυναῖκες.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ σκηνὴ ποὺ διαδραματίστηκε τότε, ὅπως τὴν περιέγραψε ὁ ἴδιος ὁ Ρουλταμπὶλ στὶς σχετικὲς σημειώσεις του.

«Ἀπὸ τὴν ἀναστατωμένη φυσιογνωμία τῆς δεσποινίδος Φοῦλμπερ, κατάλαβα ἀμέσως ὅτι κάτι ἐξαιρετικὸ θὰ συνέβαινε.

Ὁ Ρίχτερ ἔκοβε βόλτες μέσα στὸ δωμάτιο ἐξαιρετικὰ ταραγμένος. Τέλος, σταματῶντας μπροστὰ στὴ Νικόλ, ἡ ὁποία καθόταν πλάϊ στὴν Ἕλενα, τῆς εἶπε:

—Δεσποινίς, ξέρετε πόσο ἡ Ἕλενα σᾶς ἀγαπᾶ! Σᾶς φέρεται σὰν νὰ εἶστε ἀδελφή της. Ἂν ἔχετε χάσει τὸν τελευταῖο καιρὸ τὸ χαμόγελό σας καὶ τὸ κέφι σας γι' αὐτὸ βέβαια δὲν φταίει ἐκείνη... Ἡ Ἕλενα θὰ σᾶς εἶπε ὅτι σὲ λίγο θὰ συναντηθῆτε ἐδῶ μὲ τὸν μνηστῆρα σας Σέργιο Κανιέφσκυ. Θὰ σᾶς εἶμαι λοιπὸν ἐξαιρετικὰ εὐγνώμων, ἂν δὲν τοῦ κρύψετε τὶς φροντίδες μὲ τὶς ὁποῖες σᾶς περιβάλλουμε καὶ τὴ στοργὴ ποὺ νοιώθουμε γιὰ σᾶς. Δὲν βρίσκεστε ἐδῶ μπροστὰ σ' ἕναν ἐχθρό, τὸ ξέρετε καλὰ αὐτό! Ξέρετε ἐπίσης, ὅτι ἔνοιωσα πάντοτε τὸ μεγαλείτερο σεβασμὸ γιὰ τὶς δυστυχίες σας. Βρίσκεστε ἐδῶ σὲ οὐδέτερο ἔδαφος, μπροστὰ σ' ἕνα φίλο... Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐκτιμήσετε τὴ λεπτότητα ποὺ δείξαμε παραχωρῶντας σας τὸ σπίτι μου γιὰ νὰ συναντηθῆτε, κατόπιν παρακλήσεως τοῦ μνηστῆρος σας, μαζύ του... Ἔχετε κάθε εὐκολία καὶ κάθε ἐλευθερία ν' ἀνταλλάξετε μαζύ του τὰ λόγια ποὺ λένε συνήθως δυὸ ἄνθρωποι ποὺ ἀγαπιῶνται.. Μὰ θὰ καταλαβαίνετε εὔκολα ὅτι μᾶς εἶνε ἀδύνατο ν' ἀνεχθοῦμε ἔστω καὶ τὸν ἐλάχιστο ὑπαινιγμὸ γιὰ ζητήματα ποὺ θὰ ἔχουν ὁπωσδήποτε σχέσι μὲ τὸν πόλεμο. Εἶμαι βέβαιος, δεσποινίς, ὅτι μὲ καταλάβατε κι' ὅτι δὲν θὰ μετανοιώσω γιὰ τὴν καλωσύνη ποὺ δείξαμε πάντοτε ἡ Ἕλενα κ' ἐγὼ ἀπέναντί σας.

Ἐπακολούθησε μιὰ μικρὴ σιωπή, κ' ἔπειτα εἶπε:

—Ἡ Νικὸλ θὰ φανῆ λογική! Δὲν εἶν' ἔτσι;... Ἀπαντῆστε, Νικόλ... Πρέπει!... Πρέπει γιὰ ὅλους μας.. ποὺ φοβόμαστε τόσο γιὰ σᾶς!... Πρέπει γιὰ τὸν πατέρα σας!... Πρέπει γιὰ τὸν μνηστῆρα σας!... Τί σᾶς ζητᾶμε;... Νὰ πῆτε στὸ Σέργιο, ὅτι σᾶς φερόμεθα φιλικώτατα καὶ ὅτι φροντίζουμε γιὰ σᾶς μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά!... Δὲν σᾶς εἶνε δύσκολο νὰ πῆτε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ποὺ στὸ κάτω-κάτω, εἶνε ἀληθινὸ καὶ θὰ μᾶς εὐχαριστήση ὅλους!... Δὲν σᾶς ζητᾶμε τίποτε ἄλλο...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η. Α Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

("Αρθρον τῆς βαρώνης Ντὲ Κλεσσὺ)

—Τὸ ἀπόγευμα θὰ φορέσουμε ὡραῖα φορέματα ἀπὸ λαινὰζ πελυσέ, ἐλαφρὰ σὰν φτερά, ἀπὸ βελοῦδο μεταξωτὸ ἢ ἀπὸ βαμβακερὸ ὕφασμα, ἁπλὸ ἢ κοτελὲ ἢ καὶ ἀκόμα ἀπὸ θαμπὸ μαροκαὶν κι' ἀπὸ κρὲπ-σατέν, μὲ δυὸ ὄψεις.

—Τὸ βράδυ θὰ φορέσουμε χαριτωμένες τουαλέττες ἀπὸ τοῦλι, ἀπὸ δαντέλλα, ἀπὸ κρὲπ-σιρέ, ἀπὸ ταφτᾶ ἐμπριμὲ μὲ σχέδια τὰ ὁποῖα θὰ ὑπενθυμίζουν τὰ σχέδια τῶν ἰνδικῶν σαλιῶν, ἀπὸ σιφφὸν ἐμπριμὲ μὲ μεγάλα πολύχρωμα μπουκέτα, ἐπάνω σὲ φόντο μαῦρο, ἀπὸ ὀττομὰν μὲ χονδρὲς ἀνάγλυφες γραμμές, ἀπὸ σατὲν ἐμπριμὲ μὲ λουλουδάκια καὶ ἀπὸ θαυμάσια λαμπερὰ λαμέ.

—'Απὸ ὀττομὰν κι' ἀπὸ σατὲν θὰ ἐπικρατήσουν τὸ μαῦρο, τὸ ἄσπρο, τὸ γκρίζο, τὸ πράσινο καὶ τὸ μπέζ. Γιὰ τὸ βράδυ θὰ προτιμήσουμε τὰ γλυκὰ χρώματα παστὲλ καὶ τὰ μαῦρα.

—Τ' ἀπογευματινὰ ἀνσάμπλ θὰ ἐμφανίζουν τὴν σιλουέττα μας πιὸ ὑψηλὴ καὶ λεπτή, χάρις στὴν μακρυὰ καὶ πολὺ ἐφαρμοστὴ φοῦστα τους.

—Τὰ φορέματα θὰ γίνωνται ἐφαρμοστὰ στὴν τάγια ἢ μὲ πένσες ἢ μ' ἕνα ἐλαφρὸ ντραπέ. Καθὼς ἡ τάγια θ' ἀναδεικνύεται ἔτσι, ἡ ζώνη θὰ εἶνε σχεδὸν περιττὴ καὶ πολλὰ λουσάτα ἀπογευματινὰ φορέματα δὲν θὰ ἔχουν καθόλου ζώνη.

—Θὰ ἰδοῦμε πολλὰ φορέματα μὲ ντεκούπ, μὲ λοξὰ πρόσθετα κομμάτια, μὲ ζαμπὼ καὶ μὲ ζιλέδες. Τὸ ἄνοιγμα γύρω στὸν λαιμὸ θὰ εἶνε πολὺ μικρό, συχνὰ δὲ οἱ γιακάδες θὰ εἶνε ὑψηλοὶ καὶ τὰ μανίκια πολὺ ἁπλούστερα ἀπὸ τὰ τωρινά.

—Τὰ βραδυνὰ φορέματα καμωμένα ἀπὸ ὕφασμα ἐλαφρό, θὰ σχηματίζουν ἕνα εἶδος θώρακος ὥς τὰ γόνατα καὶ κατόπιν θὰ πλαταίνουν μὲ βολὰν ἢ μὲ πλισσέ, τὰ ὁποῖα ἐμπρὸς θὰ φθάνουν ὥς τὸ ἔδαφος καὶ πίσω θὰ σχηματίζουν μιὰ μικρὴ οὐρά.

—Τὰ φορέματα ἀπὸ σατὲν καὶ ἀπὸ βελοῦδο, θὰ γίνωνται πιὸ ἐφαρμοστὰ καὶ ἴσια καὶ θὰ περιβάλλουν τὸ σῶμα ἔτσι σφιχτὰ ὥστε ν' ἀναδεικνύουν τέλεια τὶς γραμμές τους.

—Τ' ἀπογευματινὰ ἐπανωφόρια θὰ εἶνε μακρυὰ κ' ἐφαρμοστὰ κι' ὅλο τους τὸ λοῦσο θὰ συγκεντρώνεται στὸν γιακᾶ καὶ στὰ μανίκια.

—Τὰ βραδυνὰ ἐπανωφόρια θὰ εἶνε κι' αὐτὰ μακρυά, τρουά-κὰρ ἢ κοντά.

—Θὰ ἰδοῦμε πολλὲς δαντέλλες τὸ βράδυ. Θὰ ἰδοῦμε χρωματιστὴ δαντέλλα ἐπάνω σὲ φόντο σκοῦρο, πρὸ πάντων δαντέλλα ἄσπρη σὲ φόντο μαῦρο ἢ καὶ μαύρη δαντέλλα σὲ φόντο λευκό.

—"Οταν τὸ φόρεμα θὰ εἶνε ἀπὸ ὕφασμα ἐλαφρό, ἀπὸ δαντέλλα, ἀπὸ τοῦλι, ἀπὸ γάζα, ἢ ἀπὸ μουσελίνη, θὰ φορεῖται ἐπάνω ἀπὸ σατὲν πολὺ στενό, τὸ ὁποῖο θ' ἀναδεικνύη πιστὰ τὶς γραμμὲς τῆς σιλουέττας.

—Τ' ἀπογευματινά μας λουσάτα φορέματα θὰ γίνωνται καὶ ἀπὸ μαῦρο φάϊγ, γαρνιρισμένα μὲ σατὲν σιρὲ μαῦρο ἢ ἄσπρο ἢ μὲ φράντζες ἀπὸ χρωματιστὲς χάντρες. "Ενα φόρεμα ἀπὸ φάϊγ μαῦρο θὰ γαρνίρεται μὲ φράντζες ἀπὸ γαλάζιες χάνδρες.

—Θὰ ἰδοῦμε καὶ φορέματα ἀπὸ μαροκαὶν συνοδευόμενα ἀπὸ ἕνα μικρὸ παλτουδάκι κοντό, καμωμένο ἀπὸ σατὲν καὶ γαρνιρισμένο ὁλόγυρα μὲ ἀσημωπὴ γοῦνα ἀλεποῦς.

—Θὰ φορεθοῦν ἀκόμα τὸ ἀπόγευμα καὶ πολὺ ὡραῖα φορέματα ἀπὸ μαῦρο σιφφὸν μὲ χρυσὲς βοῦλες, συνοδευόμενα ἀπὸ ἐπανωφόρια μπέζ, ἀπὸ ντρᾶ.

—Τὰ λουσάτα ἀπογευματινὰ ταγιὲρ ἀπὸ σατὲν μαῦρο θὰ γαρνίρωνται μὲ γοῦνα.

—Τὸ μαῦρο σατὲν τὸ προωρισμένο γιὰ τ' ἀπογευματινὰ ταγιέρ, θὰ μοιάζη πολὺ μὲ γυαλιστερὸ μαῦρο δέρμα. Θὰ γαρνίρωνται δὲ τὰ ταγιέρ, πρὸ πάντων μὲ πουλαίν.

—Ἡ φοῦστα τοῦ ταγιὲρ θὰ γίνεται ἴσια, μὲ κουφόπιετα, χαμηλά. Τσέπες ἀπὸ σατέν, προσαρμοσμένες μὲ βελονιὲς καὶ μὲ μπορντούρα ἀπὸ πουλαίν, θὰ γαρνίρουν τὴν φοῦστα δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

—Ἡ ζακέττα θὰ εἶνε ἴσια καὶ κοντὴ ἀπὸ σατὲν μαῦρο μὲ ρεβὲρ ἀπὸ πουλαίν. Θὰ φορεῖται ἐπάνω ἀπὸ ἕνα ζιλὲ χωρὶς μανίκια ἀπὸ πουλαὶν διασταυρούμενο μὲ τρία κουμπιὰ φανταιζί. Τὰ μανίκια μακρυὰ καὶ πλατειά, θὰ ἔχουν φαρδειὰ παραμέντα ἀπὸ πουλαίν.

—'Εννοεῖται, ὅτι τὸ χαριτωμένο αὐτὸ ταγιέρ, μπορεῖ νὰ γίνη κι' ἀπὸ φθηνότερο ὕφασμα καὶ νὰ γαρνιρισθῆ μὲ ἀστρακάν.

—'Απλούστερα ταγιὲρ θὰ γίνωνται κι' ἀπὸ λαινὰζ μπλὲ-μαρέν, ἢ καφέ, μὲ βοῦλες ἄσπρες, γαρνιρισμένα στὴν ζακέττα ὁλόγυρα μὲ λαινὰζ ἁπλό, χωρὶς βοῦλες, μπλὲ-μαρέν, ἢ καφὲ πλισσέ.

—Πολλὰ ἐπανωφόρια καὶ πολλὲς ρόμπ-μαντώ, θὰ γαρνίρωνται μὲ μικρὲς κάπες καμμένες συχνὰ ἄνισες. Δηλαδὴ θὰ εἶνε πιὸ μακρυὲς δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ καὶ τὸ πιὸ μακρὺ μόνο μέρος θὰ γαρνίρεται μὲ γοῦνα.

—Τὸ ἐπάνω μέρος τῶν βελούδινων μαύρων φορεμάτων, θὰ συμπληρώνεται μ' ἕνα πολὺ κοντὸ πελερινάκι, πρόσθετο, ἀπὸ δέρμα κουνελιοῦ, ξυρισμένο, ἄσπρο, μὲ μικρὸ γιακᾶ σηκωτὸ πίσω. Θὰ γαρνίρεται δὲ ὁλόγυρα μ' ἕνα βολὰν ἀπὸ βελοῦδο μαῦρο καὶ θὰ κλείνη στὸ πλάι μὲ κουμπιὰ μαῦρα, χάνδρινα.

—Τὰ πολὺ λουσάτα βελούδινα φορέματα θὰ εἶνε ἐφαρμοστὰ στὴν τάγια, χωρὶς ζώνη, μὲ μανίκια ζιγκώ, ἐργασμένα μὲ πένσες, στὴν μασχάλη ὁλόγυρα. Θὰ γαρνίρωνται δὲ συχνὰ μὲ δυὸ διασταυρούμενες ἀλεποῦδες.

—Σὲ ἐπανωφόρια ἀπὸ χονδρὸ μεταξωτό, ὀττομὰν ἢ μαροκαίν, πηγαίνει καλύτερα μιὰ γοῦνα πιὸ ἁπαλή, π. χ. ἡ γοῦνα πιθήκου, ἡ ὁποία θὰ εἶνε πολὺ τῆς μόδας καὶ τῆς ὁποίας ἡ φράντζες θὰ πέφτουν τόσο ὡραῖα ἐπάνω στοὺς ὤμους, καθὼς θὰ εἶνε προσαρμοσμένες ὁλόγυρα στὶς μικρὲς κάπες.

—Μὲ φράντζες ἀπὸ δέρμα πιθήκου θὰ γαρνίρωνται καὶ ἡ τσέπες τῶν ἐπανωφοριῶν.

—Τὰ μαῦρα λουσάτα ἐπανωφόρια θὰ γαρνίρωνται μὲ μαῦρα γυαλιστερὰ χάνδρινα κουμπιά.

—Γιὰ τὸ βράδυ, εἶνε πάντα πιὸ πρακτικὸ ἕνα φόρεμα μαῦρο.

—Θὰ γίνεται ἀπὸ κρὲπ-σατὲν μὲ δύο ὄψεις, ἀπὸ δαντέλλα, ἀπὸ τοῦλι, ἀπὸ βελοῦδο.

—Τὸ βελούδινο μαῦρο φόρεμα θὰ γαρνίρεται μὲ κορδέλλα βελούδινη, ζωηρόχρωμη, ἡ ὁποία θὰ περιβάλλη τὸ ντεκολτὲ καὶ θὰ καταλήγη σὲ μακρυὰ πάν, πίσω στὴν πλάτη.

—Τὸ τούλινο φόρεμα θὰ γαρνίρεται μὲ σφηκοφωλιές, μὲ λεπτὰ πλισσὲ καὶ μὲ σατὲν σιρέ.

—Μερικὰ φορέματα ἀπὸ σατὲν μαῦρο, θὰ εἶνε ἀνοιχτὰ στὰ πλάγια, μέχρι τῶν γονάτων, καὶ θ' ἀφίνουν ἔτσι νὰ φαίνεται τὸ φουρώ.

—Τὰ βραδυνὰ ντεκολτὲ θὰ εἶνε πολὺ πιὸ περιωρισμένα καὶ κάπως ντραπὲ ἐμπρός, πολὺ κοντὰ στὸν λαιμό.

—Συχνὰ ἡ μία ἐπωλέττα τοῦ βραδυνοῦ φορέματος θ' ἀποτελῆται ἀπὸ σφηκοφωλιές, ἀπὸ ἄνθη μεταξωτὰ ἢ ἀπὸ σειρὲς φτερῶν, ἐνῶ ἡ ἄλλη θὰ εἶνε καμωμένη ἀπὸ τὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΑ ΝΕΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

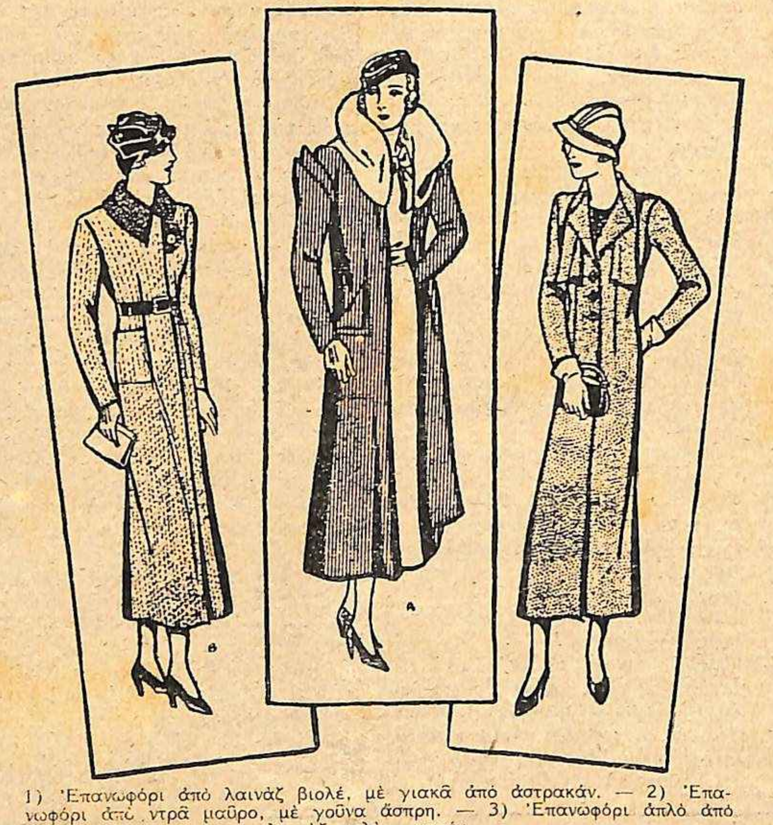

1) 'Επανωφόρι ἀπὸ λαινὰζ βιολέ, μὲ γιακᾶ ἀπὸ ἀστρακάν. — 2) 'Επανωφόρι ἀπὸ ντρᾶ μαῦρο, μὲ γοῦνα ἄσπρη. — 3) 'Επανωφόρι ἁπλὸ ἀπὸ λαινὰζ μπλὲ - μαρέν.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)
Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι.
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
'Εσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 || 'Εξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» 'Εξάμηνος » 100 || 'Αμερικῆς » 6
καὶ δι' ὅλην τὴν 'Αφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν 'Ιδιοκτήτην τῆς «Οἰκογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
'Εν 'Αμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt.41) New York city, ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδὰν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. Γεώργ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo — Belge. ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΟΚΟΛΑΤΑ
ΦΛΟΚΑ

Μόνον
ἡμεῖς ἔχομεν τὴν πλουσιωτέραν καὶ ὡραιοτέραν συλλογὴν Παρισινῶν Μοντέλλων
ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

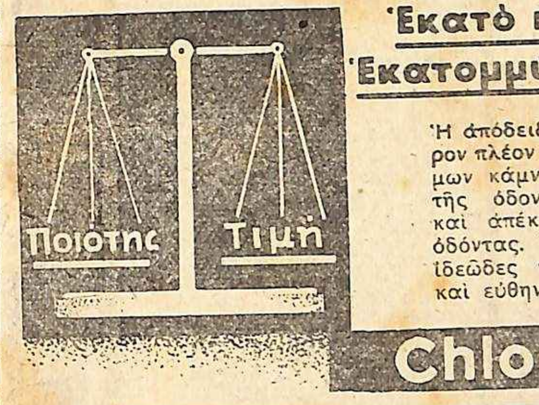

'Εκατὸ πλανῶνται
'Εκατομμύρια ὅμως ὄχι!
'Η ἀπόδειξις τούτου εἶνε ὅτι σήμερον πλέον τῶν 6 ἑκατομμυρίων ἀτόμων κάμνουν καθημερινῶς χρῆσιν τῆς ὀδοντόπαστας ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ καὶ ἀπέκτησαν ὡραίους λευκοὺς ὀδόντας. Τὸ ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ εἶνε τὸ ἰδεῶδες προϊὸν καλῆς ποιότητος καὶ εὐθηνῆς Τιμῆς.
Chlorodont

'Ο εἰδικὸς Δερματολόγος καὶ τῶν μεταδοτικῶν νοσημάτων ἰατρὸς κ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ
τ. Διευθυντὴς τοῦ Εἰδικοῦ Τμήματος τῆς 'Αστυκλινικῆς τοῦ 'Εθν. Πανεπιστημίου. Δέχεται ΣΟΛΩΝΟΣ 40, 10—1 π.μ. καὶ 4—6 μ.μ.
Δίδονται κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ συμβουλαὶ δι' ἀλληλογραφίας.

Τὰ γραφεῖα Specialist μετεφέρθησαν ἀπὸ τὴν ὁδὸν 'Αγίου Μάρκου 34 εἰς τὴν ὁδὸν Κολοκοτρώνη 7, 'Αθῆναι, ὅπου καὶ θὰ ἐξακολουθῆ νὰ πωλῆται τὸ Βιβλιάριον μὲ τὰ 20 Μυστικά, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐνδιαφερομένων.
Specialist

ΠΩΛΕΙΤΑΙ πλῆρες Λεξικὸν 'Ελευθερουδάκη. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΑΔΕΝΟΠΑΘΕΙΑ-ΡΑΧΙΤΙΣΜΟΣ
ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
'Υπὸ τοῦ παιδιάτρου παθολόγου
ΣΠΥΡΟΥ ΜΠΑΛΛΗ
εἰδικῶς ἀσχοληθέντος ἐν ΒΙΕΝΝΗ.
ΑΘΗΝΑΙ Σολωμοῦ 39 (Τηλέφ. 20—287) 8—9 καὶ 2—5
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ 'Ιατρεῖον 'Ηφαίστου — Κουντουριώτου 11 — 1 καὶ 6 — 7 (Τηλέφ. 40—582)

ΛΕΥΚΑΙΝΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΑΡΩΜΑΤΙΖΕΙ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ
EDELWEISS
Η ΑΝΩΤΕΡΑ
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
ΓΡΗΓΟ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ
Ο «ΦΟΙΝΙΞ»
'Αποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους ἰαματικὰς πηγάς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν 'Αθήναις 'Υδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5, παραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνητὰ Λουτρὰ τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων ΑΙΔΗΨΟΥ—ΜΕΘΑΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν. 'Ιατρικαὶ συμβουλαὶ δωρεάν. Τελεία ἀνακαίνισις.
'Ωραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 μ. μ.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΟΜΒΡΕΛΛΩΝ

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ
ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΛΟΥΣΙΑ
Α. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ & Σ^{ΙΑ}
77 ΑΙΟΛΟΥ—ΑΘΗΝΑΙ

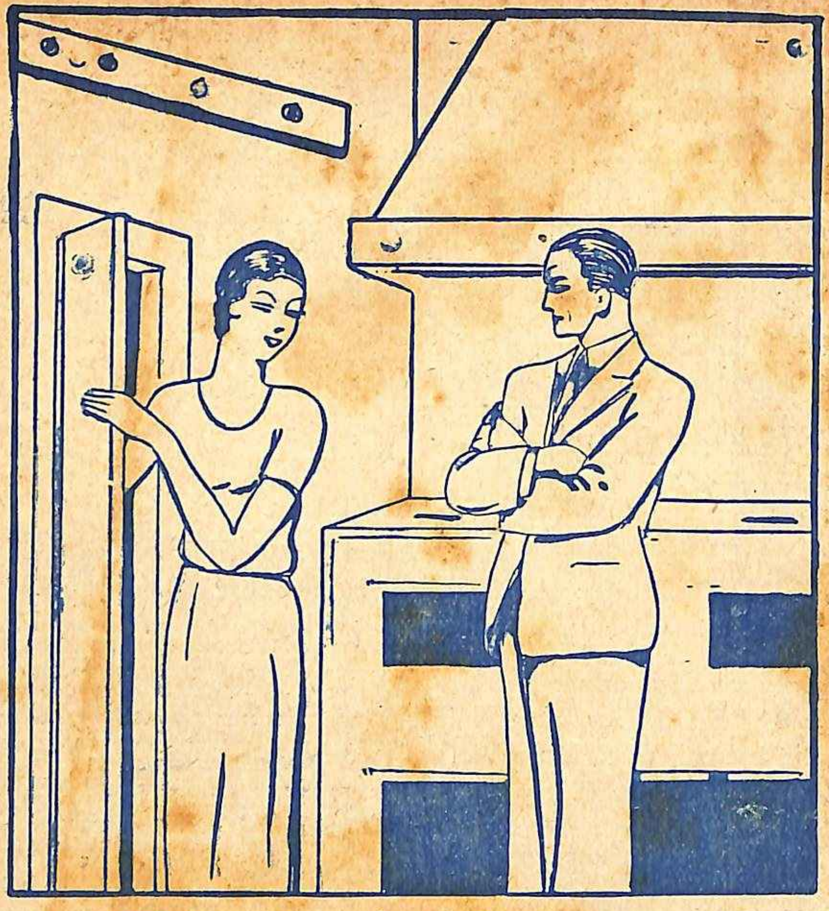

—Πῶς θα ἐφοδιασουμε τώρα τήν καινούργια μας κουζίνα, γυναίκα

—Ἁπλούστατα: Θά πᾶς στοῦ ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιτέλους 39) καί θά παρῃς ἀπό 'κεῖ ὅλα τά χρειώδη τῆς κουζίνας μας —

Κάθε κομψὴ κυρία δὲν πρέπει νὰ βιασθῇ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἂς ἐπισκεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς διπλωματούχου μοδίστας.

Δ^ΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Ἀρχὴ συνοικισμοῦ Βύρωνος. Ὁδὸς Ἀδαμαντίου Κοραῆ καὶ Ἀθηνῶν ἀριθ. 6
(Πρώτη στάσις)

Θὰ εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς σαιζὸν μὲ χάρι, Παριζιάνικο γοῦστο καὶ τιμὰς λογικάς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Ε. Ἀρβανίτης

Εἴμεθα ἀποθήκη μόνον Μεταξωτῶν καὶ τὸ συμφέρον μας ἀπαιτεῖ, τὰ πωλούμενα παρ' ἡμῶν μεταξωτὰ νὰ εἶνε συλλογὴ παντὸς ἐκλεκτοῦ καὶ μοντέρνου ποὺ παράγει ἡ Ἑλληνικὴ Μεταξουργία.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἑρμοῦ 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-889

ΑΓΟΡΑΖΩ!!
ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ

Δακτυλιολίθους πάσης ἀξίας, παντὸς εἴδους, ὡρολόγια, παλαιὰ ἀσήμια, παντὸς εἴδους παράσημα - Νομίσματα **ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ** (Φοῖνιξ, Εἰκόνες βυζαντινές, παλαιὰ Ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα (ἀκέραια), κομπολόγια καὶ πίπες, κεχριμπάρια καὶ Γιοῦσερ, παντὸς εἴδους Κοράλλια, μὲ ἀνωτέρας τιμὰς ὅλων τῶν ἄλλων καταστημάτων. Ὅστις μᾶς πωλήσῃ τὸ χρυσοῦν του ὡρολόγιον, ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του εἰς νικελένια κάσσα.

Λόγῳ ρεκλάμας **ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΩ** ὡρολόγια ἠγγυημένα διὰ 2 ἔτη πρὸς 40 δρ. διὰ πᾶσαν βλάβην. Ἔχω τοὺς καλυτέρους τεχνίτας.

Κατασκευάζω καὶ πωλῶ καλλιτεχνικὰ κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ πλατίνης εἰς πολὺ εὐθηνὰς τιμάς.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας προτοῦ μᾶς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!! εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ τὸν ἀριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὡρολογοποιὸς - Χρυσοχόος
56—ΑΘΗΝΑΣ—56

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
Ἐν Παρισίοις ἐπὶ 3ετίαν εἰδικευθεὶς
Ἐγκατασταθεὶς ἐν Ἀθήναις
ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 10
Δέχεται 9—10 καὶ 4—6 μ.μ.
Τὰς λοιπὰς ὥρας ἐπὶ συνεντεύξει
Τηλ. 20-218

ΚΟΡΣΕΔΕΣ -- ΣΟΥΤΙΕ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΤΟΣΟ ΚΟΜΨΗ
ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΡΣΕ

ΚΑΙΤΗΣ

Κάθε κοκέττα Κυρία, προτο
κάνει τὸν κορσέ της, πρέπει νὰ ἐ
πισκεφθῇ τὸ ἐργοστάσιόν μας. Θ
εὕρῃ τὴν τελευταία φόρμα ΚΟΜ
ΨΟΤΗΤΟΣ καὶ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΟ
με τιμὰς λογικάς. Ἐπίσης κατα
σκευάζονται ζαρτιέρες, ζῶνες, σου
τιέν, ἐλαστικὰ καὶ θεραπευτικά.

ΚΑΙΤΗ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 17

Γ. Ν. Μουμουτζῆς

Ἰατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκ
ξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέ
Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεω
Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κεφαλλ
νίας καὶ Τεγέας 1.
Ὧραι 8—11 π.μ. καὶ 5—7 μ.μ.